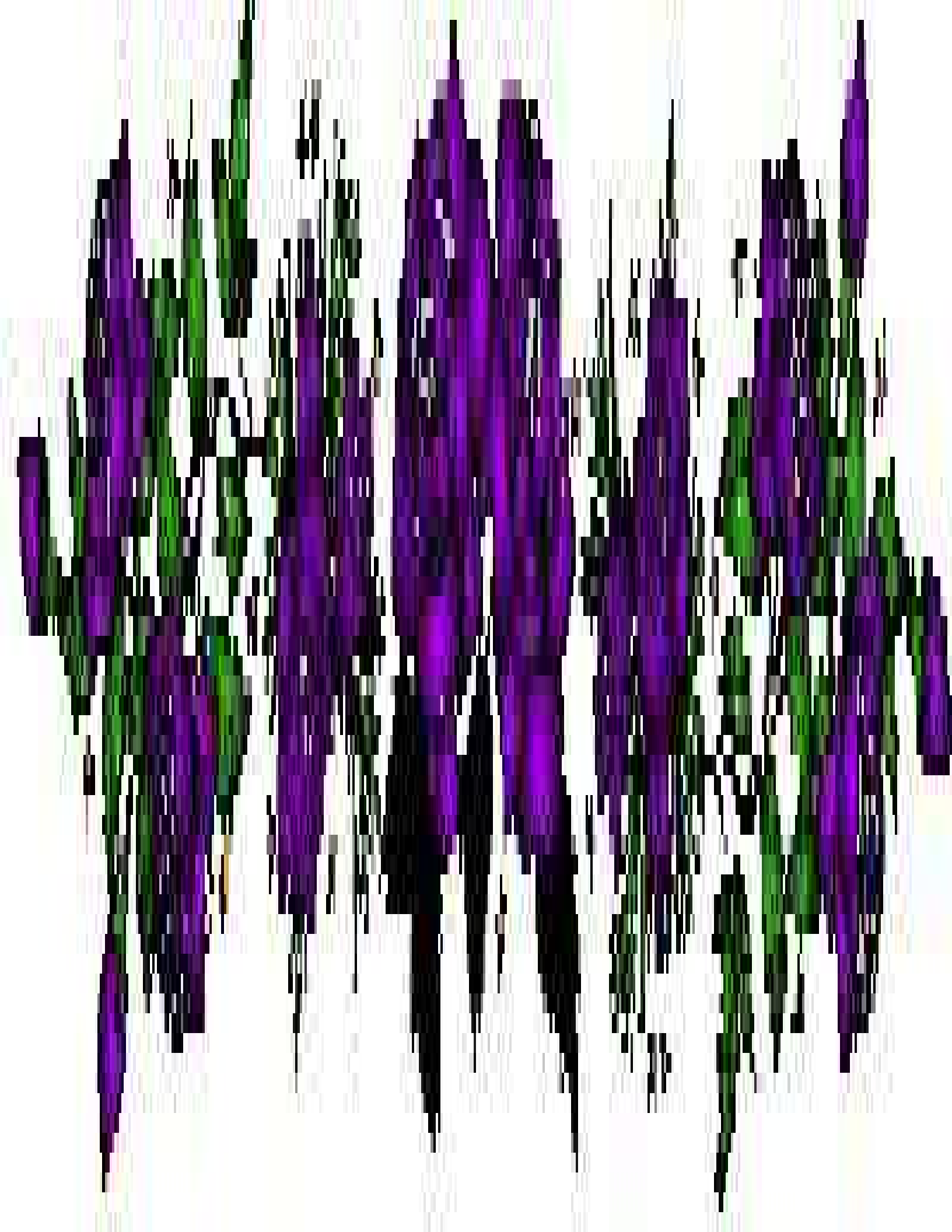

Nhật ký công chúa

Meg Cabot

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động
Nguồn: http://vnthuquan.net
Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

https://thuviensach.vn

Mục lục

Lời giới thiệu
- 1 - (Tập I)
- 2 -
- 3 -
- 4 -
- 5 -
- 6 -
- 7 -
- 8 -
- 9 -
- 10 -
- 1 - (Tập II)
- 2 -
- 3 -
- 4 -
- 5 -
- 6 -
- 7 -
- 8 -
- 9 -
- 10 -

https://thuviensach.vn

Meg Cabot

Nhật ký công chúa

Dịch giả: Thanh Nga

Lời giới thiệu

Loại sách Hoa Học Trò

(Tập 1)

Nguyên tác tiếng Anh: The Princess Diaries

Bạn đọc thân mến,

Có 2 kiểu người: Đọc sách và không đọc sách. Khác nhau ghê lắm! Người đọc sách sẽ lớn lên giàu có. Trong sách có vàng có ngọc mà. Cả nghĩa đen, nghĩa bóng đều đúng. Một em bé lớp một, lớp hai, chưa biết học hành ra sao, chưa biết tương lai thế nào. Nhưng thấy em bé đã thích ôm đọc những cuốn sách dày cộm thì cha mẹ cũng yên tâm. Xứ sở nào có nhiều người trẻ mê sách, xứ sở đó khá. Người Nhật là thế, và hy vọng người Việt ta cũng vậy.

Cho nên, xây dựng văn hoá đọc rất quan trọng, khởi đi từ truyện tranh, rồi truyện chữ, từ ngắn tới dài, rồi rộng ra các sách khoa học, lịch sử, chính trị, triết học…Đọc sách để chia sẻ văn hoá, văn minh. Nhờ việc đọc sách ngày càng dễ dàng trong cuộc sống hội nhập sâu rộng, trong điều kiện thông mạng toàn cầu hôm nay mà khoảng cách trình độ nhận thức giữa người với người ngày càng ngang nhau, bất chấp những nền giáo dục còn khiếm khuyết. Cái đó như trình độ cầu thủ có thể vượt qua năng lực của huấn luyện viên. Chỉ có các nước đang phát triển mà không có các - công - dân - đang - phát - triển.

Như trong truyện này, Mia và các nhân vật khác rất gần gũi và thân thuộc với chúng ta. Cũng ngốc xít tuổi mới lớn, băn khoăn về dáng vóc cao ngồng, về vòng 1 chưa phát triển, về thói quen cắn móng tay, về môn Đại số khó nhằn…Và cũng phát triển nhận thức, ăn chay vì thương loài vật, có trách nhiệm với môi trường, ý thức công bằng cho các sắc dân, ghét vua

https://thuviensach.vn

chúa vì truyền ngôi không qua bầu cử…

Báo Sinh viên Việt Nam - Hoa Học Trò mong muốn xây dựng một Tủ sách Teen Thế kỷ 21, nhằm thúc đẩy văn hoá đọc, từ dễ đến khó. Để gắn lại những khoảng cách xa. Đồng thời Tủ sách Teen Thế kỷ 21 cũng sẽ chọn dịch những tác phẩm hay của Teen Việt và về Teen Việt, trình bày với thế giới một lớp bản sắc văn hoá Việt Nam. Mong bạn đọc, quý vị phụ huynh cùng các em góp sức để niềm mong mỏi này sớm là thực.

Xin trân trọng cảm ơn sự hợp tác của Nhà xuất bản Trẻ vì bạn đọc trẻ.

Và xin trân trọng giới thiệu cuốn sách đầu tiên, Nhật ký công chúa của Meg Cabot đã in hàng triệu bản trên khắp thế giới và đã được các công dân thế giới đón nhận nhiệt liệt.

ĐOÀN CÔNG LÊ HUY

(Tổng Biên tập - Báo Sinh viên Việt Nam - Hoa Học Trò)

https://thuviensach.vn

Meg Cabot

Nhật ký công chúa

Dịch giả: Thanh Nga

- 1 - (Tập I)

Thứ Ba ngày 23 tháng 9

Đôi khi, tất cả mọi việc mình làm hình như chỉ là giả dối.

Mẹ khăng khăng rằng mình đang cố kiềm chế cảm xúc về "cái chuyện ấy". Mình thì đã nói với mẹ rồi:

- Không. Con chẳng sao cả. Rõ ràng là chỉ cần mẹ thấy vui thì con cũng sẽ vui.

- Mẹ không tin là con nói thật.

Và thế là mẹ đã đưa cho mình cuốn tập này.bà muốn mình nhét vào đây tất cả những suy nghĩ trong đầu mình, bởi vì, như mẹ nói, bà không muốn mình tiếp tục tỏ một thái độ duy nhất lờ tịt đi mỗi khi nhắc đến "cái chuyện ấy".

Tức là mẹ muốn con viết ra tất cả những cảm xúc của con, phải không? Được thôi, con sẽ viết đây.

KHÔNG THỂ TIN NỔI LÀ MẸ LẠI NỠ LÀM NHƯ THẾ VỚI CON!

Cứ như thế mẹ nghĩ mình chưa đủ lập dị vậy. Ừ, thực sự mình là người lập dị nhất trường đấy: học sinh mới, cao 1m77 và ngực lép. Mức độ kỳ dị này đủ cho mình dùng đến tận năm học cuối cùng rồi.

Thế mà vẫn còn chưa đủ, nếu mọi người ở trường mà biết thêm được "cái chuyện ấy", mình sẽ chết chắc. Xin thề là mình sẽ chết mất.

Ôi chúa ơi, nếu Người thực sự tồn tại, làm ơn đừng để họ biết được.

Có 4 triệu người ở Manhattan. Trong đó hẳn phải có 2 triệu người là đàn ông. Vậy tại sao trong số 2 triệu người đó mẹ lại phải hẹn hò với chính thầy Gianini. Mẹ không thể đi chơi với mấy người mà mình không quen, hoặc những người mẹ gặp ở D'Agostino. Hay bất cứ nơi nào khác được sao? Ôi không.

Đáp số cuối cùng của mẹ lại là đi chơi với thầy giáo dạy Đại số của mình.

Cảm ơn mẹ. Cảm ơn rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Thứ Tư, ngày 24 tháng 9. Tiết 5.

Lilly nói, “Thầy Gianini thật là tuyệt vời”.

Đúng thế. Ông ấy thật là tuyệt vời nếu như bạn là Lilly Moscovitz. Ông ấy sẽ càng tuyệt đỉnh hơn nếu như bạn giỏi Đại số như Lilly Moscovitz. Còn nếu như bạn trượt Đại số như mình thì ông ta sẽ chẳng hề tuyệt vời chút nào đâu.

Ông ấy sẽ không hề tuyệt vời nếu bắt bạn ở lại trường mỗi ngày từ 2 giờ 30 đến 3 giờ 30 để luyện tập cái phương pháo Phép nhân phá ngoặc, trong lúc bạn đáng ra có thể tí tởn tung tăng với lũ bạn. Ông ấy sẽ không hề hay ho nếu gọi điện mời mẹ bạn đến họp phụ huynh để nói về việc bạn trượt môn Đại số, và sau đó lại lịch thiệp tặng thêm cho bà ấy một cái hẹn đi chơi.

Và càng chẳng ra làm sao khi người đánh trượt mình môn Đại số lại đi hôn mẹ của mình.

Tất nhiên mình chưa được tận mắt chứng kiến điều đó. Hai người còn chưa có buổi hẹn hò đầu tiên luôn. Và mình cũng không nghĩ rằng mẹ sẽ để một người đàn ông (và lại như thầy Gianini) hôn ngay trong ngày hẹn đầu tiên.

Dù thế nào mình cũng hy vọng họ sẽ không làm vậy.

Mình trông thấy Josh Richter hôn Lana Weinberger tuần trước. Mình còn tình cờ được zoom cận vào cái cảnh ấy, bởi họ dựa vào tủ của Josh, ngay cạnh tủ của mình. Và nó đã làm mình thấy khó chịu.

Dù vậy, cũng không thể khẳng định rằng mình sẽ thấy khó chịu nếu Josh hôn mình như thế. Có một hôm khi Lilly và mình đang ở tiệm Bigelow để lấy alpha hydroxy cho mẹ của Lilly, mình đã thấy Josh ở quầy thu tiền. Cậu ấy cũng thấy mình, và rõ ràng Josh đã cười và nói “Hey” với mình.

Cậu ta đang mua Drakkar Noir, một loại nước hoa dành cho nam. Mình cũng nhận được một mẫu dùng thử loại này từ cô bán hàng. Và thế là từ nay mình có thể cảm nhận Josh phảng phất quanh mình bất kỳ lúc nào mình muốn, ngay tại nhà mình.

Lilly cho rằng dây thần kinh của Josh ngày hôm đó đã gặp tí vấn đề, vì say nắng hay làm sao đó. Cô ấy nói có thể cậu ta nghĩ mình trông quen quen, nhưng không thể nhớ khuôn mặt của mình mà không nhờ đến mấy bức tường xi-măng của trường Albert Einstein ngay phía sau mình. Nếu không

https://thuviensach.vn

thì tại sao mà người nổi nhất trong trường trung học lại nói “Hey!” với Mia Thermopolis, một học sinh vừa mới, vừa tầm thường, lại vừa kỳ cục như mình?

Nhưng mình biết rõ ràng đó không phải là say nắng. Sự thực là khi Josh cách xa Lana và đám bạn của mình thì cậu ta là người hoàn toàn khác. Một người sẵn sàng dẹp phăng chuyện một cô gái ngực phẳng hay đi giày cỡ 8. Một người có thể quét sạch những thứ bụi phủ tầm thường để nhìn sâu bên trong tâm hồn của cô ấy. Mình biết điều đó khi nhìn vào trong mắt của cậu ấy, mình đã thấy trong đó một con người đầy thông cảm, và đang cố gắng thoát ra ngoài.

Lilly thì nói mình có một trí tưởng tượng quá sức là phong phú, và đang đạo diễn hẳn một vở kịch cho chính cuộc đời mình, và chuyện mình khó chịu quá mức cần thiết vì chuyện của mẹ và thầy G là một ví dụ điển hình.

“Nếu bạn không thích chuyện đó đến như vậy, thì hãy nói với mẹ bạn”. Lilly nói. “Nói là bạn không muốn bà đi chơi với thầy G. Mình không hiểu bạn, Mia. Bạn luôn luôn trốn tránh, luôn nói dối về những gì bạn cảm nhận. Tại sao bạn không thay đổi. Những cảm xúc của bạn rất xứng đáng được đối xử tử tế mà”.

Ồ đúng. Và có lẽ những cảm xúc của mẹ cũng xứng đáng được đối xử tử tế. Mẹ đang rất hạnh phúc với cuộc hẹn này. Điều đó cũng đủ làm mình muốn từ bỏ. Tối hôm qua mẹ đã làm món mỳ ống, lần đầu tiên sau hàng tháng trời. Mình đã mở thực đơn thức ăn mang về của cửa hàng suzie’s chinese ra rồi đấy chứ, nhưng mẹ lại nói: “Ôi, sẽ không phải ăn món mỳ vừng tối nay nữa, con yêu. Mẹ đã làm mỳ ống”.

Mỳ ống! Mẹ mình đã làm mỳ ống.

Mẹ thậm chí tôn trọng việc mình là một người ăn chay và đã không cho thịt viên và trong nước súp.

Mình không thể hiểu được những chuyện này.

Những việc cần làm:

1. Mua ổ cho mèo.
2. Hoàn thành nốt bài Phép nhân phá ngoặc cho thầy G.

https://thuviensach.vn

3. Ngừng kể cho Lilly tất cả mọi chuyện.
4. Đến tiệm Pearl: lấy bút chì mềm, bìa phun, khung căng cho mẹ.
5. Bài tập lịch sử thế giới về Iceland (5 trang giấy đúp).
6. Không nghĩ quá nhiều đến Josh Richter.
7. Lấy đồ giặt.
8. Tiền thuê nhà tháng 10 (kiểm tra xem mẹ lấy séc của bố chưa).
9. Quyết đoán hơn nữa.
10. Đo vòng 1.

Thứ Năm, ngày 25 tháng 9

Trong giờ Đại số hôm nay, điều duy nhất mình có thể nghĩ đến là chuyện thầy Gianini sẽ hôn mẹ vào tối ngày mai, trong buổi hẹn của họ. Mình ngồi đó, nhìn chằm chặp vào mặt thầy. Thầy ấy hỏi mình một câu hỏi rất dễ - và mình thề rằng thầy G luôn dành những câu dễ nhất cho mình, có lẽ bởi không muốn mình cảm thấy bị bỏ quên – thế mà mình thậm chí đã không nghe thấy nó. ‘Cái gì cơ ạ?”.

Thế là Lana Weinberger lại diễn cái trò cợt nhả mà nó vẫn thường làm với mình, ngả vào mình để bộ tóc vàng của nó lê lết trên bàn học của mình. Mình bị váng vất vì cái mùi nước hoa sặc sụa của Lana. Nó đã rất ti tiện khi gọi mình là:

“LẬP DỊ”

Đã thế, nó còn cố tình kéo dài hai chữ đó ra, cho cả thiên hạ nghe thấy LẬPPP-DDDỊ.

Tại sao những người tốt như công nương Diana lại chết trong một vụ tai nạn xe hơi, còn những “sản phẩm hỏng” như Lana thì vẫn cứ sống nhăn ra? Mình không hiểu Josh Richter thấy gì ở cô ta. Một con bé nhỏ mọn và mỏ nhọn. Nó đã làm gì khiến cậu ấy mờ mắt?

Có thế Lana tốt với Josh. Mình cũng sẽ tử tế với Josh. Cậu ấy là người đẹp trai nhất trường trung học Albert Einstein. Tất cả bọn con trai trường này trông đều rất quái gở trong bộ đồng phục của trường, quần màu ghi, áo sơ mi trắng và áo len đen, áo tay dài hay vest. Nhưng Josh thì khác hẳn. Cậu ấy trông như một người mẫu (bảnh bao và vạm vỡ, tất nhiên!) trong bộ trang phục của trường. Thật đó!

https://thuviensach.vn

Dù sao hôm nay mình cũng phát hiện ra rằng lông mũi của thầy Gianini thò ra ngoài rất rất nhiều. Bạn có muốn đi chơi với một người mà lông mũi thò ra như thế không hả? Mình đem chuyện này hỏi Lilly vào buổi trưa. Cô ấy nói: “Mình chưa bao giờ để ý đến mũi của thầy ấy. Bạn có ăn cái bánh táo này không?”.

Lilly nói mình bị mắc chứng ám ảnh. Mình đang để sự lo âu của mình che mất sự thực rằng: đây mới chỉ là tháng đầu tiên của mình ở trung học, mình đã bị điểm F một môn nào đó, và biến nó sang thành sự lo lắng về thầy G và mẹ. Lilly gọi đó là phép dịch chuyển.

Thật khủng khiếp khi bố mẹ của đứa bạn thân nhất của mình lại là những nhà tâm lý học.

Hôm nay, sau khi ở trường về, bác Moscovitz đang tâm ịn vào mặt mình một câu hỏi rất móc máy. Lilly và mình đang ngồi chơi Boggle. Và hầu như cứ năm phút: “Các con có muốn ăn Snapple không? Các con, có một bộ phim tài liệu rất hay trên kênh Discovery. Tiện đây, Mia, cháu cảm thấy như thế nào khi mẹ của mình bắt đầu hẹn hò với thầy Đại số?”.

Mình đã trả lời: Cháu thấy ổn.

Tại sao mình lại không thể nói thẳng ra điều mình thực sự nghĩ (là cháu đang phát ốm lên đây)?

Nhưng nhỡ ba mẹ của Lilly gặp mẹ mình ở chợ Jefferson, hay ở đâu đó thì sao? Nếu mình nói cho họ sự thật thì chắc chắn họ sẽ nói lại với mẹ. Mình không muốn mẹ biết mình cảm thấy chuyện của bà kỳ quặc thế nào, nhất là khi bà đang rất hạnh phúc với nó.

Nhưng đây mới là phần u ám nhất, anh trai của Lilly - Michael - đã nghe lén được toàn bộ câu chuyện. Anh ấy đã ngoạc mồm ra, cười toang toác, mặc dù mình chẳng thấy chuyện đó có gì đáng cười.

“Vậy mẹ em đang hẹn hò với thầy Frank Gianini hả? Há há há”.

Tuyệt thật. Giờ thì anh của Lilly, Michael, cũng đã biết.

Thế là mình bắt đầu cầu xin anh ta không nói cho bất kỳ ai. Anh ra cũng có mặt trong lớp học sinh giỏi, cùng với mình và Lilly. Đó đúng là câu chuyện khôi hài nhất trong lớp vì cô Hill, người phụ trách chương trình học sinh giỏi của trường AE. Cô không hề quan tâm chúng mình làm gì, chỉ cần bọn

https://thuviensach.vn

mình không mất trật tự là được. Cô ấy rất ghét phải ra khỏi phòng nghỉ của giáo viên để la mắng chúng mình.
Dù thế nào thì Michael cũng sẽ dùng thời gian ở lớp mày để làm tờ báo điện tử của anh ta, Crackhead, còn mình sẽ làm nốt bài tập về nhà môn Đại số.
Nhưng dẫu sao cô Hill cũng chả buồn ngó ngàng xem chúng mình đang làm gì. Điều đó cũng tốt. Thường thì những gì chúng mình làm chỉ là tìm cách tống tên học sinh người Nga mới đến, người được coi là thiên tài âm nhạc, vào trong tủ quần áo. Vì thế mà sẽ không phải căng tai nghe thêm bất cứ bản Stravinsky nào với cây đàn violon ngu độn của nó.
Mình không dám tin rằng chỉ vì Michael và mình cùng đứng trên một chiến tuyến chống lại Boris Pelkowski và cây violon của nó mà anh ra sẽ nín thinh về chuyện của mẹ và thầy G.
Michael liến thoắng: “Thế em sẽ làm gì cho anh nào, bé Thermopolis”.
Mình thì chẳng biết có thể làm gì được cho Michael Moscovitz. Mình không thể làm bài tập về nhà cho anh ta, hay bất cứ thể loại việc gì. Michael là học sinh cuối cấp như Josh Richter. Từ trước đến nay mọi thứ với anh ta đều ổn thoả và tốt đẹp. Và như Josh Richter, Michael có thể vào Harvard hay Yale vào năm sau.
Vậy mình có thể làm được gì cho một tên như thế?
Nhưng Michael không thể hoàn hảo/đáng yêu/hấp dẫn hay gì đó tương tự thế. Không như Josh Richter, Michael tuyệt đối-không ở trong đội đua thuyền cũng chẳng ở trong đội tranh luận. Michael không tin vào những môn thể thao có tổ chức, tôn giáo có tổ chức hay bất cứ thứ gì có tổ chức. Thay vào đó anh ta dành hầu hết thời gian của mình để ngồi lì trong phòng. Đã có lần mình hỏi Lilly anh ta làm gì trong đó, và nhận được câu trả lời rằng cô ấy và bố mẹ thực hiện “chính sách” “không hỏi, không nói” với Michael: Họ sẽ không hỏi nếu như Michael không nói.
Mình có rằng, cái ngữ như anh ta thì ắt hẳn đang chế tác một quả bom. Chắc anh ta sẽ làm nổ tung trường AE mất.
Thỉnh thoảng Michael cũng ra khỏi phòng và bắt đầu cong cớn mỉa mai. Nhiều lúc anh ta không mặc áo. Mặc dù Michael không chơi thể thao,

https://thuviensach.vn

nhưng mình cũng thú thật rằng anh ta có bộ ngực rất đẹp. Cơ bụng của anh ta rất săn chắc.
Tuy nhiên mình chưa bao giờ nói chuyện này với Lilly.
Dù sao mình cũng đoán là Michael đã mệt moit với việc bắt mình làm vài việc nhà của anh ta, như đi dạo với con Pavlov, hay lấy tiền đặt cọc cho mẹ anh ta ở tiệm Gristedes. Bởi cuối cùng, Michael bỗng nói bằng một giọng cáu bẳn: “Quên chuyện đó đi, OK, Thermopolis” rồi quay ngoắt vào phòng của mình.
Mình có hỏi Lilly tại sao anh ta lại cáu bẳn như vậy. Cô ấy nói đó là vì Michael đã quấy rối mình, nhưng mình lại không hề biết.
Trời, thật là xấu hổ! Cứ tưởng tượng xem, giả sử Josh Richter quấy rối mình (ước gì!) mà mình lại không hề biết, không hề hiểu, không hề để ý? Chúa ơi, đôi khi mình thật ngu ngốc!
Lilly bảo mình không cần lo chuyện Michael có thể ti toa chuyện của mẹ và thấy G với ai đó, đơn giản vì Michael không hề có bạn. Rồi cô ấy muốn biết tại sao mình lại phải quan tâm đến cái lỗ mũi của thầy Gianini. Bởi vì mình không phải là người phải nhìn vào đấy, người đó là mẹ mình cơ mà?
Đâu phải thế! Mình đang phải nhìn chúng từ 9 giờ đến 10 giờ 55 và từ 14 giờ 30 đến 15 giờ 30 mỗi ngày trừ thứ Bảy và Chủ nhật, ngày lễ và mùa hè. Còn nếu như họ kết hôn, mình sẽ đối mặt chúng từng ngày, 7 ngày 1 tuần, bao gồm cả ngày nghỉ.

Định nghĩa về tổ hợp: đó là tổ hợp các đồ vật, nhân tố hoặc thành viên; nằm trong một tổ hợp.
A= (Gilligan, Skipper, Mary Ann)
là các nhân tố
A= (x:x là một trong những nạn nhân còn sót lại trên Hòn đảo của Gilligan).

https://thuviensach.vn

Meg Cabot

Nhật ký công chúa

Dịch giả: Thanh Nga

- 2 -

Thứ Sáu, ngày 26 tháng 9

Danh sách các hot bot của Lilly.

(được soạn ra trong giờ lịch sử thế giới, với lời nhận xét của Mia Thermopolis).

1. Josh Richter (đồng ý - tóc vàng, mắt xanh đẹp tê điếng, nụ cười có tiêm thuốc mê. Điểm trừ duy nhất: hẹn hò với Lana Weinberger).

2. Boris Pelkowski (hoàn toàn không đồng ý. Chỉ vì kéo cái đàn violon ngu ngốc ở Carnergei Hall năm 12 tuổi không thể làm nó trở nên nóng bỏng. Cộng thêm một việc ngớ ngẩn: đút áo len vào trong quần thay vì để nó ra ngoài như những người bình thường).

3. Pierce Brosnan, James Bond hay nhất (dẹp! dẹp! - mình thích Timothy Dalton hơn).

4. Daniel Day Lewis trong Người Mohican cuối cùng (đồng ý - vẫn sống dù bất cứ chuyện gì xảy ra).

5. Hoàng tử Williams nước Anh (Hiển nhiên rồi!).

6. Leonardo trong Titanic (Giống những năm 1998).

7. Thầy Wheeton, huấn luyện viên đội đua thuyền (hot, nhưng đã có chủ. Đã từng thấy mở cửa cho Mademoiselle

8. Anh chàng trong quảng cáo quần jeans trên cái bảng to đùng ở quảng trường Thời đại (Hoàn hảo! Anh ấy là ai nhỉ? Lẽ ra người ta phải thưởng cho anh ấy cả một bộ phim hài – tình cảm dài tập).

9. Tiến sĩ Quinn, bạn trai của cô y tá (mình không bận tâm bất cứ ai đang phong toả Quinn! Anh ta khạc ra lửa! Quá hot!).

10. Joshua Bell - tay chơi violon (ĐỒNG Ý! Mình sẽ bắn thẳng lên thiên đường nếu được hẹn hò với một nhạc công, TRỪ Boris Pelkowski).

https://thuviensach.vn

Cuối ngày thứ Sáu

Mình đang đo vòng 1 của mình, hoàn toàn không nghĩ đến mẹ đang đi chơi với thầy Đại số, thì bố gọi đến. Mình không hiểu tại sao lúc đó mình lại cuống cà kê và nói rằng mẹ đang ở phòng tranh. Thật kỳ lạ, vì bố chắc chắn biết mẹ đang hẹn hò, nhưng chẳng hiểu vì sao mình lại không thể nói với bố về thầy Gianini.

Chiều nay trong giờ ôn tập với thầy Gianini, khi mình đang thực tập phương pháp nhân phá ngoặc (đầu tiên, bên ngoài, bên trong, cuối cùng, đầu tiên, bên ngoài, bên trong, cuối cùng - lạy Chúa khi nào thì mình mới sờ đến những cái của này trong đời mình?? KHI NÀO???) thì bất ngờ thầy Gianini cất giọng: “Mia, thầy hy vọng em sẽ không cảm thấy bất tiện khi thầy gặp mẹ em, chỉ là xã giao thôi mà…”.

Trong giây lát, mình nghĩ thầy ấy đang nói đến một mối quan hệ thực sự, chứ không phải chỉ là xã giao thông thường. Mình có thể cảm thấy mặt mình đang nóng lên. Ý mình là hoả bốc từng cơn.

- Ồ không, thầy Gianini. Em không hề thấy phiền.

- Bởi vì nếu như phiền đến em thì chúng ta có thể nói về chuyện này.

Chắc rằng thấy ấy cũng biết là mình đang nói dối vì mặt mình trông đỏ lừ.

Nhưng tất cả những gì mình nói chỉ là: “Thực sự là em không phiền. Ý em là chỉ một chút thôi, nhưng em vẫn ổn. Đó chỉ là một cuộc hẹn. Và tại sao thầy lại phải bận tâm vì một cuộc hẹn hò vớ vẩn”.

Thầy Gianini nói: Mia, thầy không nghĩ đó là hẹn hò vớ vẩn. Thầy thực sự thích mẹ em.

Rồi không hiểu tại sao đột nhiên mình nghe thấy miệng mình phát ra những tiếng thế này: “Nếu như thầy làm cho mẹ em khóc thì em sẽ đá cho thầy một cái!”.

Lạy Chúa. Mình không thể tin được mình đã phóng ra một câu như vậy với thầy giáo của mình. Mặt mình thậm chí còn đỏ hơn. Tại sao lần duy nhất nói thật lại là lần khiến mình phải gặp rắc rối.

Mình đang suy nghĩ hơi kỳ quặc, về mọi chuyện. Có vẻ như bố mẹ của Lilly đã nói đúng.

Thầy Gianini, dù vậy, quả thật thật tuyệt vời. Thầy chỉ cười vui vẻ và nói:

https://thuviensach.vn

“Thầy không có ý định làm mẹ em khóc, nhưng nếu thầy làm vậy, em được quyền đá thầy!”.
Ổn rồi.
Giọng bố nghe trên điện thoại rất lạ lẫm. Nhưng lúc nào mà chẳng vậy. Những cú điện thoại xuyên đại dương luôn luôn tồi tệ bởi mình có thể nghe được cả tiếng sóng bòm bọp, và chúng làm mình thấy bồn chồn như thể là lũ cá, hoặc thứ gì đó tương tự thế, đang tớn lên nghe mình. Nhưng bố, thậm chí không muốn nói chuyện với mình. Bố muốn nói chuyện với mẹ. Mình chắc rằng ai đó đã qua đời, và bố muốn mẹ nói với mình điều đó.
Có thể là bà nội đã…Hmmm…
Vòng 1 của mình vẫn vậy, vẫn tí hin, chẳng lớn thêm chút nào, kể từ mùa hè năm ngoái. Mẹ đã hoàn toàn lầm. Mình đã không hề tăng trưởng nhanh khi bước vào tuổi 15 như mẹ. Và có thể mình cũng sẽ không bao giờ lớn vổng lên, ít nhất là bộ ngực của mình vẫn chưa nâng lên được trạng thái “cầu vồng”. Mình chỉ cao lên chứ không hề to ra. Trong lớp mình cũng là cô gái cao nhất.
Giờ đây nếu có ai hỏi mình về vũ hội đa văn hoá vào tháng sau, thì câu trả lời của mình không hy vọng có thể mặc được chiếc váy quây, vì vòng 1 của mình quá bé, chẳng có gì để giữ nó. Klein vào phòng nghỉ giáo viên).
Thứ Bảy ngày 27 tháng 9
Tối hôm qua, khi mẹ về sau buổi hẹn hò thì mình đã lăn ra ngủ. (Mình đã cố gắng thức muộn nhất có thể để biết được mọi chuyện xảy ra như thế nào, nhưng chuyện vòng 1 đã làm mình quá mệt mỏi). Vì thế phải đến sáng nay khi cho con Louie Mập “nạp” bữa sáng mình mới hỏi được mẹ chuyện tối qua. Mẹ lúc nào mà chẳng dậy muộn sau mình. Trong khi mình đang lớn, và đáng ra phải là người ngủ suốt ngày chứ.
Nhưng mẹ đã rất đau khổ kể từ khi biết ông bạn trai sau cùng của mẹ là một người theo đảng Cộng hoà.
Dù sao thì mẹ cũng đã ở đó, ậm ừ với mình một cách rất hạnh phúc, và đang làm bánh ngọt. Mình tỉnh cả ngủ khi thấy mẹ lui cui nấu nướng thứ gì đó vào buổi sáng sớm, chứ chưa nói gì đến chuyện đó là mấy món ăn chay.
Dĩ nhiên là mẹ đã có được một khoảng thời gian tuyệt vời. Họ đi ăn tối ở

https://thuviensach.vn

Monte's (cũng không quá tệ, thầy G ha), sau đó đi dạo ở West Village, tới vài người bar, yên vị ở vườn sau đến gần 2h sáng và chỉ nói chuyện. Mình cố gắng hỏi dò, tìm hiểu xem có nụ hôn nào không, nhưng mẹ chỉ cười và nhìn có vẻ ngượng ngùng, bẽn lẽn.

Tốt thôi. Họ sẽ lại đi chơi với nhau vào tuần này.

Mình không quan tâm, miễn điều đó làm cho mẹ hạnh phúc.

Ngày hôm nay Lilly xướng lên một đoạn phim, bắt chước "Kế hoạch phù thuỷ Blair", cho chương trình TV của cô ấy, có tên là "Lilly chỉ nói lên sự thật". "Kế hoạch phù thuỷ Blair" nói về mấy cô cậu đi vào trong rừng tìm phù thuỷ, và rồi một đi không trở lại. Tất cả còn lại của họ là một đoạn phim và mấy cái gậy. Thay vì "Kế hoạch phù thuỷ Blair", phiên bản của Lilly mang tên "Kế hoạch phù thuỷ nhà Green". Lilly định mang theo một máy quay phim cầm tay, xuống công viên quảng trường Washington và quay lại hình ảnh của những du khách, những người lại gần và hỏi chúng mình đường đến làng Greenwitch (thực ra đó là làng Greenwich, bạn sẽ không phát âm w trong Greenwich nhưng những người không ở đây thì luôn luôn nói sai).

Khi có du khách nào tiến lại và hỏi đường đến làng Green Witch (Phù thuỷ xanh) thì chúng mình sẽ ré lên kinh hoàng, và bắt đầu chạy cuống cuồng. Cuối cùng tất cả những gì còn lại và một vài cái thẻ Metro. Lilly nói sau khi bộ phim được chiếu thì mọi người sẽ không còn nghĩ về thẻ Metro như trước nữa.

Thật tệ vì không bói ra được một mụ phù thuỷ thật. Mình nghĩ ngay đến Lana Weinberger để vào vai phù thuỷ, nhưng Lilly lại cho rằng cô ta đã quá khớp với vai đó. Thêm nữa chúng mình không muốn ở quá gần Lana cả ngày, và chẳng ai muốn thế cả. Cô ta sẽ điên lên xấu hổ, cứ thử nghĩ đến chuyện cô ta coi hai đứa bọn mình là những cô gái bị ghét nhất trong trường mà xem. Mà có lẽ Lana cũng chẳng muốn làm xấu đi danh tiếng của nó vì ở cùng với chúng mình.

Nhưng nó quá tự phụ, quá vênh váo! Nó chắc hẳn sẽ vồ lấy cơ hội được xuất hiện trên TV, dù đó chỉ là một kênh truyền hình công cộng.

Sau khi quay phim xong, chúng mình trông thấy "gã mù" đang qua phố

https://thuviensach.vn

Bleecker. Hắn ta lại có một nạn nhân mới, một nữ du khách Đức nom vô cùng ngây thơ và thánh thiện, không hề biết rằng người đàn ông bị mù mà cô đang giúp qua đường kia đang chuẩn bị sờ soạng mình khi sang đến đường bên kia rồi giả như không cố tình làm chuyện đó.

Mình thật là may mắn, người duy nhất từng động vào mình (mà làm gì có gì để sờ), lại bị mù.

Lilly nói sẽ báo cáo chuyện Gã Mù lên phân khu số 6. Cứ như là họ sẽ quan tâm ấy. Họ còn bao nhiêu thứ quan trọng khác để lo, như bắt cướp chẳng hạn.

Những việc cần làm:

1. Lấy ổ của mèo.
2. Đảm bảo là mẹ đã gửi séc chuyển tiền thuê nhà.
3. Không nói dối nữa.
4. Suy nghĩ về bài tập tiếng Anh.
5. Lấy đồ giặt.
6. Không nghĩ đến Josh Richter nữa.

Chủ Nhật ngày 28 tháng 9

Hôm nay bố lại gọi điện và lần này thì mẹ thực sự đang ở phòng tranh. Vì thế mình thấy không còn tội lỗi tí nào về việc “lờ đi sự thật” tối hôm qua, và ỉm đi chuyện thầy Gianini. Giọng bố vẫn tràn ngập sự phấp phỏng, buộc mình phải tò mò hỏi: “Có phải bà nội qua đời không ạ”. Bố rất ngạc nhiên và nói: “Không, Mia, sao con lại nghĩ thế?”.

Mình đành nói thật với bố rằng đó là do giọng bố có vẻ rất kỳ lạ. Bố trả lời mình là “Bố không khác thường tí nào”. “Đó đúng là một lời nói dối, bởi bố thực sự rất khác thường”. Nhưng mình đã quyết định bỏ qua, và nói với ông về Iceland. Chúng mình đang học đến nước này trong môn Các nền văn minh thế giới Iceland là nước có tỷ lệ biết chữ cao nhất thế giới, và suy ra ở đó thực sự chẳng có gì để làm ngoài việc đọc. Ở đó có cả những suối nước nóng tự nhiên, và tất cả mọi người đều tung tăng tới đó để ùm oạp, vùng vẫy. Một lần, có một vở diễn opera đáp xuống Iceland và vé thì cháy chợ, mình loáng thoáng nhớ rằng cái gì như 98% dân số Iceland đã tới xem buổi diễn ấy. Lại suy ra tiếp là mọi người biết tất cả các từ liên quan đến

https://thuviensach.vn

opera và hát chúng suốt ngày.
Mình cũng muốn thăm thú, cũng có thể là định cư ở Iceland một ngày nào đó. Đó hẳn là một nơi thú vị, chắc hẳn là hơn đứt Manhattan, nơi thỉnh thoảng mọi người lại xổ toẹt ra một lời phỉ báng bạn mà không cần bất cứ lý do nào.
Nhưng bố có vẻ không thiết tha gì Iceland cho lắm. Bằng so sánh thì Iceland có thể làm cho bất cứ quốc gia nào trở nên khủng khiếp. Bố cũng đang sống ở một nước nhỏ. Nếu opera mà có đến đó thì chắc 80% dân số cũng sẽ tới xem. Đó hẳn sẽ là một điều đáng tự hào.
Mình chỉ tâm sự điều này với bố, bởi bố là một chính trị gia. Mình nghĩ chúng có thể giúp bố cải thiện đời sống ở Genovia, nơi ông đang sống. Nhưng thực sự thì Genovia cũng chả cần phải tốt hơn. Thứ quan trọng nhất ở Genovia chính là khách du lịch. Mình biết điều đó và đã làm một bài tập về từng nước ở châu Âu vào hồi lớp 7. Genovia ngang ngửa với Disneyland nếu xét theo thu nhập của quốc gia này từ khách du lịch. Đó có thể là lý do mà người dân Genovia không phải đóng thuế, vì chính phủ đã có đủ tiền. Cái này gọi là công quốc. Còn một nơi cũng như thế là Monaco. Bố nói mình có rất nhiều anh chị em họ ở Monaco, nhưng mình chưa gặp ai trong số họ, thậm chí là cả những người anh em họ của bà nội.
Mình đánh tiếng với bố rằng mùa hè năm sau, thay vì ở với bố và và ở lâu đài tại Pháp, chúng mình sẽ tới Iceland. Dĩ nhiên là sẽ phải để bà ở lại Miragnac. Bà ghét Iceland. Bà ghét tất cả những nơi nào không thể gọi được thức uống Sidecar yêu thích của bà vào tất cả các giờ trong ngày.
Tất cả những gì bố nói là: “Chúng ta có thể bàn chuyện này vào lúc khác” vào cúp máy.
Mẹ quả không sai tí nào về bố.
Thứ Hai, ngày 29 tháng 9, môn Hình học Lượng giác
Hôm nay mình tia rất kỹ thầy Gianini xem có dấu hiệu nào cho thấy thầy có thể không vui với buổi hẹn. Nhưng đúng là thầy đang rất vui vẻ. Trong lớp, trong khi chúng mình đang làm công thức bậc 2 (chuyện gì đã xảy ra với phép nhân phá ngoặc? Mình mới vừa bắt đầu làm quen với nó thì đã ngay lập tức phải học sang cái mới. Bảo sao mình trượt thì đột nhiên thầy quay

https://thuviensach.vn

ngoắt sang hỏi xem có ai định tham gia vở nhạc kịch “My fair lady” không. Rồi thầy vừa cười toe ra và hỏi: “Các em có biết ai đóng vai Eliza Dolittle là hợp nhất không? Mia, thầy nghĩ đó chính là em”.

Mình gần như chết đứng. Mình thừa biết là thầy Gianini đang làm điều tử tế. Vì thầy đang hẹn hò với mẹ mình. Nhưng lần này thì thầy ấy đã đi qua xa rồi. Thứ nhất, dù có tổ chức thử giọng và mình có thể tham gia (nhưng sự thực là không thể, em đang trượt môn Đại số đó, thưa thầy Gianini) thì mình cũng không thể giành được vai gì dù là nhỏ nhất, chứ đừng nói đến vai chính. Mình không biết hát. Mình chỉ biết nói.

Ngay cả Lana Weinberger - người luôn xúng xính với những vai chính từ khi còn học phổ thông, cũng không được sắm vai này. Nó được dành cho mấy chị học ở lớp cuối cấp. Lana sẽ tha hồ đua đòi với những vai người hầu, vai khán giả ở Ascot Races và vai gái gọi ở Cockney. Lilly đóng vai người quản lý nhà hát. Nhiệm vụ của cậu ấy là bật, tắt đèn cuối giờ nghỉ.

Mình cảm thấy vô cùng bất ngờ trước những gì mà thầy Gianini nói. Thậm chí không nói được gì, chỉ biết ngồi đó và mặt thì đỏ rực lên. Có thể đó là lý do tại sao mà lúc Lilly và mình đi qua tủ đồ của mình vào bữa ăn trưa thì Lana (đang đứng đợi Josh) thườn thượt giọng ra gọi: “Ôi Amelia” mặc dù không có ai gọi mình là Amelia từ hồi còn đi nhà trả (trừ bà nội) vì mình rất ghét cái tên đó.

Lúc mình cúi xuống lấy tiền trong balô chắc hẳn Lana ti tiện đã nhìn thấy gì đó bên trong áo sơ mi của mình vì đột nhiên nó giãy đành đạch lên cười “Ôi, dễ thương ghê chưa! Có người vẫn chưa mặc vừa áo con kìa. Cậu nên mặc áo lá thì hơn!”.

Mình chỉ muốn lao thẳng vào mặt nó và “bịch” nó một phát - nhưng mình đâu dám làm thật đâu. Bác Moscovitz nói đúng, mình gặp vấn đề khi phải đối đầu với người khác. Giá như Josh Richter đừng xuất hiện NGAY LÚC ĐÓ. Nhưng chắc chắn anh ấy đã hiểu được toàn bộ câu chuyện rồi, và anh ấy chỉ nói “Làm ơn cho qua” với Lilly, vì cậu ấy đang đứng chặn trước ô tủ của anh Josh.

Lúc đó mình chỉ muốn lao thật nhanh vào quán nước và quên hết đi mọi chuyện. Trời ạ, việc mình ngực lép có cần bị bêu rếu ngay trước mặt anh

https://thuviensach.vn

Josh thế không! Nhưng Lilly đâu có để yên. Cậu ấy mặt đỏ gay quay ra đáp trả Lana “Sao mày không biến đi hả Weinberger?”.
Chưa ai dám nói Lana Weinberger biến đi, chưa một ai từ xưa tới nay. Vì chẳng ai muốn tên mình bị bôi trát toe toè toẹt đầy tường toilet nữ. Chuyện đó cũng không ghê gớm gì lắm, vì bọn con trai có thập thò vào toilet nữ bao giờ đâu mà lo. Nhưng dù sao thì mình cũng chẳng ước ao cái tên mình xuất hiện trên đó.
Nhưng Lilly thì không mất thời gian về mấy chuyện như thế. Cậu ấy tuyệt đối bỏ ngoài tai việc bản thân cậu ấy vừa lùn vừa mập. Còn gì nữa nhỉ, cậu ấy sở hữu riêng một chương trình truyền hình, bọn con trai suốt ngày gọi điện cho cậu ấy (dù là chỉ để chê ỏng chê eo rằng cậu ấy trông rất xấu) và ngực của cậu ấy không hề “màn hỉnh phẳng” như mình (Lilly chỉ mặc áo cỡ C rồi đó).
Lilly chẳng sợ cái gì thì phải.
Vì thế lúc Lana gầm lên mắng nhiếc, nạt nộ Lilly vì tội dám kêu nó biến đi, Lilly chỉ vênh mặt lên nói “Có giỏi thì đánh đi!”.
Tình hình lúc đó có vẻ như sẽ đánh nhau to. Lilly là fan trung thành của các tập phim Xena, Chiến binh công chúa…lại còn biết chơi kick-box. May mà đến lúc đó Josh sập cánh cửa thật mạnh và nói “Anh đi đây” với giọng rất khó chịu. Lana lập tức như một con cún con cụp đuôi, cun cút chạy theo, “Anh Josh ơi, đợi em với!”.
Lilly và mình đứng đó nhìn nhau không tin vào mắt mình nữa. Đến giờ mình vẫn không tin nổi. Loại người gì không biết nữa, tại sao mình phải học chung với nó cả ngày cơ chứ?
Bài tập về nhà:
Đại số: Bài 1-12, trang 79.
Tiếng Anh: viết thư đề nghị.
Văn minh thế giới: trả lời câu hỏi ở cuối trang 4.
Hình học và lượng giác: không có.
Tiếng Pháp: dùng avoir trong câu phủ định, đọc bài 1 đến bài 3, dùng pas de plus.
Sinh học: không có.

https://thuviensach.vn

B=(x:x là số nguyên)
D=(2,3,4)
4ED
5ED
E=(x:x là số nguyên lớn hơn 4 nhưng nhỏ hơn 258)
Thứ Ba ngày 30 tháng 9
Có một chuyện bất thường xảy ra. Vừa từ trường về đến nhà thì đã thấy mẹ ở nhà (thường thì mẹ ở phòng vẽ tranh tất cả các ngày trong tuần). Nét mặt mẹ trông rất lạ và rồi mẹ nói, “Mẹ có chuyện này nói với con”.
Mẹ ngồi yên trên ghế, chưa hề nấu nước gì, chứng tỏ chuyện mẹ muốn nói khá là nghiêm túc.
Mình đã nghĩ mẹ sẽ thông báo là bà nội vừa mất tuy nhiên có vẻ như tình hình còn tồi tệ hơn thế. Hay có chuyện gì xảy ra với Louie Mập chăng, chẳng nhẽ nó lại nuốt chửng thêm một chiếc tất nữa? Lần trước nó đã nuốt một chiếc tất vào bụng khiến mẹ phải tốn mất 1000$ cho ông bác sĩ thú y để lấy chiếc tất khỏi cái dạ dày bé xíu của nó. Trong suốt một tháng sau đó, nó lại tung tẩy khắp nhà với điệu bộ rất nhăng nhít.
Mình đang nói về Louie Mập chứ không phải ông bác sĩ thú y.
Hoá ra chuyện chẳng liên quan gì tới mèo cưng của mình, mà là liên quan tới bố. Bố liên tục gọi điện thoại trong mấy ngày qua là vì bồ muốn báo cho mẹ con mình biết rằng, bố vừa phát hiện ra rằng căn bệnh ung thư của bố sẽ khiến ông không thể có con được nữa.
Ung thư thật đáng sợ. Cũng may là loại ung thư của bố có thể chữa trị được. Bác sĩ chỉ cần cắt bỏ phần bị ung thư, sau đó bố tiếp nhận hoá trị, và một năm sau đó thì không còn dấu hiện ung thư nữa.
Ôi, mình thật chẳng muốn viết cái từ đó ra.
Ung thư tinh hoàn
Eo !
Thì ra khi bị cắt bỏ “một bên đó” đi và tiếp nhận hoá trị thì khả năng bị vô sinh rất cao về nhiều thứ, mà một trong số đó là khả năng sinh người nối dõi tông đường.
Chẳng hiểu, chuyện đó có gì quan trọng chứ? Bố cần sinh thêm con làm gì

https://thuviensach.vn

cơ chứ? Bố đã có mình rồi mà! Tuy chỉ gặp bố vào mùa hè và Giáng sinh nhưng vậy cũng là đủ rồi. Tức là thế anỳ, bố bận rộn như vậy, phải điều hành cả Genovia thì lấy đâu ra nhiều thời gian. Đúng vậy, chẳng dễ dàng gì điều hành cả một đất nước, dù chỉ dài có một dăm, một cách trơn tru. Thứ duy nhất mà bố có thời gian để dành cho, ngoài cô con gái này, là những người bạn gái của ông. Ông luôn có một cô bạn gái mới nào đó lượn lờ bên cạnh. Bố còn đi cùng họ mỗi lần cả nhà đến biệt thự của bà nội tại Pháp để nghỉ hè. Họ quấn quít bên nhau ở khắp nơi, líu ríu ở bể bơi, phòng khách, vườn nho đến đường băng sân bay…

Và thông thường bố sẽ đá mấy cô này chỉ sau có một tuần.

Mình thi luôn gái trong đầu một chế độ mặc định rằng: bố không muốn kết hôn và sinh con với ai trong số đó.

Như mẹ đó, bố chưa từng bao giờ kết hôn với mẹ. Theo mẹ thì đó là vì mẹ không chịu nổi các quy định ngu ngốc của một cái xã hội bất bình đẳng giữa nam và nữ, không công nhận các quyền của phụ nữ như là một quyền cá nhân.

Nhưng mình thì nghĩ rằng đó là vì bố chưa bao giờ cầu hôn mẹ.

Dù sao thì ngày mai bố cũng sẽ bay tới đây để gặp mình, rồi sau đó bay qua New York. Thật khó hiểu. Mình thì liên quan gì tới mấy việc này chứ? Nhưng khi mình hỏi mẹ, “Tại sao bố lại phải đo một quãng đường xa đến vậy chỉ để nói với con về việc bố không thể có con được nữa?”, thì gương mặt mẹ hiện lên những nét rất buồn cười, mẹ định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Và rồi mẹ bảo, “Con đi mà hỏi bố”.

Đấy, lại thế! Mẹ luôn sử dụng mẫu câu “Đi mà hỏi bố” mỗi khi mình chất vẫn những câu mà mẹ không muốn trả lời. Ví dụ như tại sao có người lại nỡ làm hai con mình và tại sao người Mỹ ăn nhiều thịt hơn và đọc sách ít hơn người Iceland.

Ghi chú với bản thân: Tra từ điện các từ vô sinh, sỹ diện và tập tục.

Tính chất phân phối: $5x + 5y – 5 = 5(x + y - 1)$

Phân phối: CÁI GÌ? PHẢI TÌM HIỂU RÕ TRƯỚC KÌ THI TỚI!!!

https://thuviensach.vn

Thứ Tư, ngày 1 tháng 10

Bố đang ở đây. Tất nhiên là không phải ở trên mái nhà. Ông đang tĩnh dưỡng ở khách sạn Plaza như mọi khi. Mai mình sẽ phải đi gặp bố, sau khi bố đã có đủ thời gian "nghỉ ngơi". Bố nghỉ ngơi hơi bị nhiều, vì giờ ông đang bị ung thư. Bố đã phải ngừng chơi polo, nhưng mình nghĩ lý do chính là vì có lần bố bị một con ngựa dẫm phải.

Dù sao thì với mình cái khách sạn Plaza đó cũng chẳng ra gì. Lần trước khi bố ở đó, họ đã cương quyết không chịu cho mình vào gặp bố chỉ vì mình mặc quần soóc. Nghe nói cái bà chủ khách sạn đó cũng chẳng lấy làm thích thú gì khi thấy người ta mặc quần ngắn cũn cỡn trong hành lang khách sạn tráng lệ của mình. Mình đã phải tất tả gọi điện cho bố từ bốt điện thoại và nhờ bố mang xuống cho một cái quần dài. Nhưng bố nói mình đưa máy cho người giữ cửa, và sau đó bọn họ cuống hết cả lên, xin lỗi mình rối rít. Họ còn tặng mình cả một lẵng to đựng đầy hoa và kẹo sôcôla. Thật là tuyệt vời. Nhưng mà mình chẳng thích ăn hoa quả mấy nên mình đã đem hết tặng cho ông lão ăn xin trên phố. Mình nghĩ ông ý cũng chẳng thiết tha với cái lẵng hoa quả vì ông ta đã đổ hết tất cả vào một cái máng, chỉ giữ lại cái lẵng để đi xin tiền.

Mình đã kể cho Lilly nghe về chuyện của bố, về việc ông không thể có con được nữa. Khi Lilly ôn tồn nhận xét rằng điều đó chứng tỏ bố đang có nhiều khúc mắc với ông bà, mình đã thốt lên rằng "Rõ ràng rồi. Bà nội tớ ghê cực kỳ".

Lilly lại đăm chiêu bảo rằng sẽ không đưa ra lời nhận xét gì về bà nội mình vì cậu ấy chưa gặp bà nội bao giờ. Bao năm nay mình luôn hỏi xin bà có thể mời Lilly tới Miragnac nghỉ hè không? Nhưng lúc nào cũng chỉ là một chữ không. Bà nói "sốt ruột", tụi trẻ ranh thường làm bà nhức đầu.

Lilly còn phán rằng có lẽ bố mình đang sợ rằng bố sẽ mất đi những nét nam tính. Đáng ra Lilly học ở lớp trên, nhưng cậu ấy lúc nào cũng thích tự nhận là học sinh mới. Và như vậy Lilly sẽ có tới 4 năm để quan sát về tình hình thanh thiếu niên tại nước Mỹ thời kỳ hậu chiến tranh lạnh.

Hôm nay học luỹ thừa ba – các số âm không có căn bậc 2.

https://thuviensach.vn

Kể từ ngày hôm nay mình sẽ:
1. Đối xử tử tế với mọi người bất kể có thích họ hay không.
2. Chấm dứt việc giấu giếm cảm xúc thật của mình.
3. Không để quên vở Đại số.
4. Có lẽ mình cần luôn đánh giá và nhìn lại bản thân.
5. Dừng luôn việc viết các công thức Đại số vào trong nhật ký.

Đoạn đối thoại với cô bạn thông minh của mình.
- Lilly, mình không chờ được đâu. Bao giờ thì cậu ấy mới từ chỗ cô giáo về chứ?
- Có lẽ không bao giờ. Tớ nghe nói họ đang cọ thảm trải sàn ngày hôm nay. Chúa ơi, cậu ấy trông thật DỄ THƯƠNG.
- Ai dễ thương cơ?
- BORIS!
- Cậu ta trông chẳng dễ thương chút nào. Trông khiếp đi được. Nhìn xem cậu ta làm cái trò gì với áo len kìa. Tại sao cậu ấy lại LÀM vậy?
- Cậu thật là nông cạn.
- KHÔNG HỀ nhé! Cần có người tiết lộ cho cậu ấy biết rằng ở Mỹ người ta không dắt áo len vào quần cái kiểu ấy.
- Có lẽ ở Nga họ làm thế.
- Nhưng đây đâu phải là Nga. Còn nữa, cần thêm một người nói với cậu ta là nên học bài hát mới đi chứ. Nếu mình mà còn nghe thấy cái bài hát cầu hồn cho ông Vua quá cố gì gì đó thêm một lần nữa thôi…
- Cậu đang giở thói ghen tỵ vì Boris là một thiên tài âm nhạc, còn cậu thì trượt chỏng gọng môn Đại số.
- Lilly, chỉ vì mình trượt môn Đại số KHÔNG có nghĩa là mình ngu dốt nhé.
- Được rồi, được rồi. Hôm nay cậu bị làm sao thế?
KHÔNG SAO CẢ !!!!!
Góc nghiêng: góc nghiêng của đường thẳng m là
m = (y2-y1)/(x2-x1)
Viết phương trình đường thẳng có góc nghiêng = 2.

https://thuviensach.vn

Tìm độ nghiêng của mũi thầy G.

https://thuviensach.vn

Meg Cabot

Nhật ký công chúa

Dịch giả: Thanh Nga

- 3 -

Thứ Năm ngày 2 tháng 10

Tại Phòng vệ sinh nữ khách sạn Plaza

Hừm.

Mình đã biết tại sao bố lại lo lắng đến như vậy về việc không thể có con.

BỞI VÌ BỐ LÀ MỘT HOÀNG TỬ!

Chúa ơi! Mọi người tính giấu mình sự thật này đến bao giờ?

Thực tế là bí mật này đã giữ được khá lâu. Đúng vậy còn gì, mình đã từng ĐẾN Genovia. Miragnac là tên căn nhà của bà nội tại Pháp, nơi mà bố và mình thường đến nghỉ vào mỗi mùa hè và Giáng sinh. Nó yên vị tại biên giới nước Pháp, ngay cạnh Genovia, giữa Ý và Pháp. Từ lúc chào đời tới giờ năm nào mình chẳng tới đó. Nhưng không bao giờ có mẹ đi cùng. Chỉ có bố thôi. Bố mẹ mình chưa bao giờ sống cùng nhau. Thật ra thì mình hoàn toàn hài lòng với cuộc sống như thế, không giống như nhiều đứa trẻ có bố mẹ bỏ nhau lúc nào cũng cầu mong bố mẹ quay lại. Bố mẹ chia tay nhau từ trước khi mình ra đời nhưng họ vẫn đối xử với nhau rất tốt. Ngoại trừ khi bố trở nên buồn vu vơ, kiểu “tâm trạng” hoặc mẹ nổi cơn đồng bóng. Mọi thứ sẽ hỏng bét nếu để hai người sống cùng với nhau.

Genovia là nơi bà nội đưa mình đi mua sắm vào cuối mỗi mùa hè, khi mà bà cảm thấy cách ăn mặc của mình càng lúc càng nhố nhăng. Nhưng chẳng ai nói gì về việc bố là một HOÀNG TỬ cả.

Nghĩ lại mới nhớ, hai năm trước mình đã từng làm bài tập về Genovia, và phải chép lại toàn bộ gia phả của một hoàng tộc có cái tên Renaldo. Nhưng dù có thế mình cũng chẳng thể nàp liên hệ cái tên đó với bố được. Bố tên là Phillope Renaldo. Trong khi tên của vị hoàng tử Genovia trong bách khoa toàn thư lại dài ngoằng Arthur Christoff Gerand Grimaldi Renaldo.

Còn nữa, bức ảnh của bố trong đó chắc phải cũ lắm rồi. Bố đã bị hói từ trước khi mình ra đời (hoặc là có thể khi bố phải điều trị hoá chất, chẳng ai

https://thuviensach.vn

biết được vì bản thân bố vốn đã hói rồi). Trong khi bức ảnh hoàng từ Genovia lại là một người đàn ông có RẤT NHIỀU tóc, tóc mai dài và có râu quai nón.

Chắc hẳn đây là lý do mẹ thích bố khi hai người còn học đại học. Hồi đó có lẽ bố được các cô trong trường duyệt vào hàng ngũ HOT BOY của trường.

Nhưng bố là HOÀNG TỬ ư? Của cả một ĐẤT NƯỚC? Thực ra mình cũng biết công việc của bố liên quan đến chính trị, bố cũng rất là giàu nữa – có bao nhiêu đứa trong lớp mình có biệt thự ở Pháp cơ chứ? Có thể nhà Martha có vườn nho riêng, nhưng không phải ở nước Pháp. HOÀNG TỬ ư?

Vậy nếu bố là hoàng tử, thì tại sao mình cứ phải học môn Đại số cơ chứ?

Thật đấy, tại sao chứ?

Đáng ra bố không nên chọn vườn cọ tại khách sạn Plaza để nói cho mình biết về sự thật này. Thứ nhất, bọn họ suýt nữa lại lặp lại vụ quần soóc lần trước: người gác cổng không cho mình vào. Ông ta nói "Cấm trẻ em nếu không có người lớn đi kèm". Nói như ông ta thì chẳng ai thèm xem bộ phim "Ở nhà một mình" cả.

Mình đã phải cố nài nỉ là "Nhưng cháu cần phải gặp bố cháu…"

"Cấm trẻ con", ông ta nhắc lại một lần nữa "nếu không có người lớn đi kèm".

Thật bất công. Mình đâu có mặc quần soóc đâu. Mình mặc đồng phục trường Albert Einstein cơ mà. Váy xếp li và tất cao tới gối đó. Cuối cùng sau gần nửa giờ đứng đó phân bua "nhưng bố cháu...nhưng bố cháu… nhưng bố cháu…" rồi người quản lý cũng lõng thõng bước tới hỏi "Thế bố cháu là ai?". Ngay khi mình nói tên bố, họ cho vào ngay lập tức. Bây giờ thì mình biết tại sao, vì họ đã BIẾT bố là hoàng tử. Còn đứa con gái duy nhất này thì chẳng hề biết cái mô tê gì.

Bố đang ngồi ở bàn đợi mình. Uống trà ở khách sạn Plaza là thú vui xa xỉ. Cứ nhìn cách mọi người dè bỉu mấy du khách Đức đang túm tụm vào chụp ảnh hộp kẹo sôcôla ở đây thì rõ. Còn mình thì từng bị đá veo ra khỏi khách sạn khi còn bé. Và bố thì không chịu hiểu là 14 tuổi không còn nhỏ nữa. Vì thế mỗi lần đến bố vẫn quen với việc hẹn gặp mình ở đây. À, bố con mình

https://thuviensach.vn

cũng đi chơi vài chỗ khác nữa. Cả hai bố con đều thích xem “Người đẹp và ác thú”, vở nhạc kịch Broadway hay nhất mọi thời đại của mình. Mình mặc xác Lilly nói gì về Walt Disney và quan điểm chống lại phụ nữ của ông ta. Mình đã xem “Người đẹp và ác thú” tổng cộng bảy lần rồi.

Bố cũng thế, bố thích nhất cảnh khi mà vũ đoàn bước ra.

Quay lại chuyện chính, bố con mình dang ngồi uống trà và bố bắt đầu kể về việc ông là hoàng tử của Genovia bằng một giọng hết sức nghiêm túc, Rồi điều tồi tệ nhất đã xảy ra.

Mình bị nấc cục.

Điều này chỉ xảy ra khi mình uống cái gì thật nóng hoặc là ăn bánh mỳ. Không biết tại sao nữa. Mình chưa bao giờ bị nấc ở Plaza cả. Bỗng nhiên bố nghiêm nghị: “Mia, bố nghĩ là con đã đủ lớn để biết sự thật. Bố là hoàng tử của Genovia, bây giờ bố không thể có con hoàng tử của Genovia, bây giờ bố không thể có con được nữa, việc này sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của con rất nhiều. Bố cần phải cho con biết bố là hoàng tử của Genovia”.

Còn mình thì chỉ biết thốt lên một câu, “Thật sao bố?” rồi “đệm” thêm vào hức…hức…

“Mẹ con cho rằng chẳng có lý do gì phải cho con biết việc này. Và bố cũng đồng ý với mẹ. Bố đã có một tuổi thơ…không được hạnh phúc cho lắm”.

Đúng là bố chẳng đùa tí nào. Sống với bà nội thì không thể như một chuyến dã ngoại thích thú được. Hức…hức…

“Bố cũng đồng ý với mẹ là cung điện không phải là nơi để nuôi dạy một đứa trẻ”. Và rồi bố bắt đầu chuyển sang chế độ lẩm bẩm một mình, y như lúc mình nói với bố là mình ăn chay, hoặc là khi nói về mẹ. “Tất nhiên bố không hề nghĩ mẹ sẽ nuôi dạy con trong một gác xép của một họa sĩ Bôhêmiêng tại thị trấn Greenwich. Nhưng thú thực là điều đó chẳng hề ảnh hưởng xấu đến con. Thực tế là sống ở New York đã giúp con có một cái nhìn khá tự do và đầy lạc quan về con người …”.

Hức…hức…Đó là vì bố chưa bao giờ từng gặp Lana Weinberger thôi.

“…những cái đó phải vào tới Đại học bố mới được học. Và bố tin rằng đó là một phần lý do tại sao bố không thể nào duy trì được mối quan hệ lâu dài với phụ nữ”.

https://thuviensach.vn

Hức…hức…hức…
“Bố muốn con hiểu rằng, bằng cách không nói cho con biết sự thật, bố mẹ đang bảo vệ con. Sự thật là mẹ không bao giờ nghĩ một lúc nàp đó con sẽ là người thừa kế ngai vàng. Bố mới chỉ 25 tuổi khi con chào đời. Bố chắc chắn là mình sẽ gặp một người phụ nữ khác, cưới cô ấy và sinh thêm những đứa con khác. Nhưng bây giờ, thật là không may, điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Mia, giờ đây con chính là người thừa kế cho ngai vàng của Genovia”.
Mình vẫn tiếp tục nấc cục. Ngượng chết mất thôi. Tiếng nấc của mình nghe chẳng nữ tính một chút nào. Nó cừ ì oạp hết sức thô lỗ và lại còn làm cả người mình nảy tưng tưng trên ghế. Trông mình cứ như một con cóc cái cao 1m77. Tiếng nấc của mình QUÁ to. Mấy du khách Đức cứ quay lại nhìn mình và cười khúc khích với nhau. Mình biết là những gì bố đang nói siêu nghiêm túc, nhưng mà nấc thì không thể ngừng nấc được. Mình đã cố nín và đếm đến ba mươi nhưng rồi mới đếm tới 10 thì đã lại nấc tiếp. Mình còn ngậm cả một cục đường ở dưới lưỡi. Chẳng ích gì. Mình đã cố hù dọa bản thân bằng việc hình dung ra cảnh mẹ và thầy Gianini hôn nhau – nhưng đến chuyện kinh khủng hãi hùng như vậy cũng chẳng có tác dụng.
“Mia, Mia, con làm sao thế? Con có nghe bố nói không đấy” - bố hỏi.
“Bố, bố chờ con một tí nhé”. – mình vội vàng nói.
Nhìn bố méo xẹo như thể bị đau bụng vậy. Thế rồi bố ngao ngán tựa lưng vào ghế một cách bất lực.“Con đi đi”. Bố còn đưa mình 5 đô la cho người phục vụ ở toilet nữa chứ. Này, những 5 đô la cho người phục vụ toilet! NÀY, trong khi tiền tiêu vặt cả tuần của mình chỉ có 10 đô.
Toilet của khách sạn Plaza là nơi oách xì dầu nhất ở Manhattan. Ở đây tất cả đều màu hồng, gương và ghế ngồi ở khắp nơi, cứ như thể họ sợ bạn soi gương và sẽ lăn ra ngất vì sắc đẹp của mình. Mình xông vào, nấc hồng hộc. Tất cả mọi người đều quay lại cau mày, chu môi với một vẻ khó chịu rất đài các. Họ đều ăn mặc rất đẹp, tóc được làm cầu kỳ. Và có lẽ sự góp vui bởi dàn đồng ca “hức hức” phát ra từ cổ họng của mình đã làm họ đánh son lên cả má.
Mình tiến đến cái bồn rửa cạnh phòng tắm, cái mà có một cái gương to

https://thuviensach.vn

trước mặt và một cái bàn trang điểm, bên dưới là một dãy ghế. Mình ngồi thụp xuống cạnh dãy ghế và cố gắng KHÔNG nấc nữa, trong đầu bỗng nhá lên những gì bố nói.

Bố là hoàng tử của Genovia.

Mình bắt đầu lần mò theo trí nhớ, lục lọi những chuyện đã xảy ra. Như là lần mình bay đi Pháp, mình lên máy bay bằng cầu thang bay. Nhưng khi đến một đội cảnh sát lại sầm sập xông đến, hộ tống mình xuống sân bay, đưa mình đến gặp bố trên một chiếc xe limo bóng nhoáng, ở Miragnac.

Mình cứ đinh ninh rằng đó là vì bố là khách hàng thường xuyên nên được hưởng ưu đãi.

Bây giờ thì mình biết đó là vì bố mình là một hoàng tử.

Và rồi mỗi khi bà nội đưa mình đi shopping ở Genovia, mình luôn phải đến khi các cửa hàng đóng hoặc trước khi mở cửa. Bà nội gọi điện thoại trước để đảm bảo rằng mình sẽ được vào, và không có một ai từng từ chối chúng mình. Ở Manhattan nếu mà mẹ mình làm điều tương tự như thế, nhân viên ở cửa hàng Gap sẽ phá lên cười như còi xe tải mất.

Và khi mình ngồi ở Miragnac, mình để ý rằng chúng mình KHÔNG bao giờ ăn tối ở bên ngoài. Chúng mình luôn ăn tối ở đó, hoặc là biệt thự của nhà hàng xóm Mirabeau. Chủ của nó là một vài gia đình người Anh xấu bụng, và một lũ trẻ con khinh khỉnh lúc nào cũng chực để quăng vào mặt nhau một câu: “Thật là kinh tởm”. Một trong số những đứa con gái, tên là Nicole, thỉnh thoảng chơi với mình. Một buổi tối nó kể cho mình nghe về việc nó cưa một thằng con trai thế nào, mà mình thì không biết “cưa” là cái gì. Lúc ấy mình mới 11 tuổi và đã cho rằng chẳng có món ăn gì ở Anh có thể kỳ cục như món súp bột trứng. Mình vui vẻ chia sẻ ý kiến này trong bữa ăn tối, có cả bố mẹ của Nicole ở đấy và kể từ đó, bọn họ không thèm nói chuyện với mình nữa.

Mình băn khoăn không hiểu những người này có biết bố mình là hoàng tử hay không. Mình cá là họ biết. Chúa ơi, chắc hẳn họ đã nghĩ là thần kinh mình không bình thường.

Phần lớn mọi người đều chưa bao giờ nghe nói đến Genovia. Khi mình làm bài tập về Genovia, không có đứa bé nào biết cả. Mẹ mình cũng thế, tất

https://thuviensach.vn

nhiên là trước khi mẹ gặp bố. Không một người nổi tiếng nào sống ở Genovia. Không một nhà phát minh nào được sinh ra ở đây, kể cả nhà thơ, nhà văn, hay một ngôi sao điện ảnh cũng không nốt. Nhiều người Genovia, trong đó có ông nội, từng phản đối quân đội Đức trong chiến tranh thế giới thứ hai, nhưng ngoài việc đó ra, không ai biết gì hơn về Genovia.

Tuy nhiên, những ai đã biết đến Genovia thì rất thích đến đây vì đất nước này rất đẹp. Trời lúc nào cũng nắng vàng rực rỡ, đỉnh núi Alpơ phủ tuyết trắng đằng sau, và biển Địa Trung Hải như pha lê ở phía trước. Nhiều dãy núi ở Genovia cao dựng đứng như ở San Francisco và rất nhiều cây ôliu mọc ở trên đó. Genovia xuất khẩu dầu ôliu là chính, thứ mà mình nói là chỉ dùng để trang trí salad.

Có một cung điện rất nổi tiếng ở Genovia. Nó nổi tiếng là vì họ đã từng quay bộ phim về ba chàng lính ngự lâm ở đây. Mình chưa bao giờ được vào cung điện nó, nhưng hai bà cháu đã từng lái xe qua rồi. Cung điện đó có mấy cái mái màu đỏ và cột chống và còn nhiều thứ khác nữa.

Thật là buồn cười vì bà nội cứ lờ lớ lơ, chẳng thèm đoái hoài đến việc bà sống ở đó mỗi lần đi qua.

Hết nấc rồi, Giờ quay ra gặp bố được rồi.

Mình sẽ đưa cho người phục vụ ở toilet 1 đô la, mặc dù cô ta chỉ trợn tròn mắt nhìn mình nấc và chẳng phục vụ gì.

Mình có đủ tiền trả chứ: bố mình là một hoàng tử mà.

Cuối ngày thứ Năm, tại Chuồng chim cánh cụt, Vườn thú Trung tâm.

Lo lắng chết đi được, viết không nổi nữa. Trong này đã tối mà mọi người lại cọn cứ huých vào cùi chỏ mình nữa chứ, thôi kệ. Mình cứ phải viết chính xác tất cả những gì đã xảy ra, nếu không sáng mai thức dậy lại tưởng đây chỉ là một cơn ác mộng.

Nhưng đó không phải là ác mộng mà là sự thật.

Mình sẽ không kể cho ai nghe chuyện này hết, kể cả Lilly. Lilly sẽ không thể hiểu nổi. Không ai có thể hiểu được chuyện này. Bởi vì không người

https://thuviensach.vn

nào mình biết lại gặp phải hoàn cảnh như mình. Chẳng có ai tối nay đi ngủ còn là một người sáng hôm sau thức dậy đã trở thành một người hoàn toàn khác hẳn.

Khi mình quay trở lại gặp bố ở khách sạn Plaza, các khách du lịch nước Đức đã đi khỏi, thay vào đó là các du khách Nhật. Mấy người này có vẻ yên tĩnh hơn. Lúc mình quay lại thì bố đang nói chuyện điện thoại. Mình biết chắc là bố đang nói chuyện với mẹ. Trông bố luôn thế này mỗi khi phải nói chuyện với mẹ. Bố nói "Ừ, anh vừa nói với con rồi. Không, nó chẳng có vẻ gì là buồn cả". Bố chợt quay sang mình, "Mia, con có buồn không?".

Mình trả lời "Không", bởi vì lúc đó mình không thấy buồn – lúc đó thì chưa.

Bố nói, "Con nó nói là hông". Bố im lặng trong khoảng 1 phút rồi lại nhìn mình "Mia, con có muốn mẹ đến đây và giúp giải thích mọi chuyện không?".

Mình lắc đầu "Không. Con nghĩ là mẹ cần phải làm cho xong mấy cái quảng cáo của phòng tranh Kelly Tate. Họ cần gấp vào tuần tới".

Bố nhắc lại cho mẹ nghe. Mình nghe thấy phàn nàn cái gì đó. Mẹ luôn khó chịu mỗi khi mình nhắc mẹ hạn nộp tranh. Mẹ chỉ thích làm việc khi có cảm hứng. Bố là người thanh toán các hoá đơn của mẹ con mình nên công việc vẽ tranh đó cũng không cần thiết lắm. Nhưng rõ ràng đó không phải là cách cư xử có trách nhiệm cho lắm của một người lớn, dù cho mẹ là một họa sĩ đi chăng nữa.

Cuối cùng bố cũng cúp điện thoại và quay sang hỏi mình, "Con đã cảm thấy khá hơn chưa?".

Hoá ra bố cũng để ý thấy là mình bị nấc. "Con ổn rồi" – mình nói.

"Thế con có hiểu những gì bố vừa nói lúc nãy không, Mia?".

Mình gật đầu. "Có. Bố là hoàng tử của Genovia".

"Hừm, đúng thế…" bố nói như thể còn có cái gì khác nữa.

Mình không biết phải nói gì nữa. Vì thế mình cố hỏi thêm, "Trước bố, ông nội là hoàng tử Genovia ạ?".

Bố trả lời, "Tất nhiên rồi".

"Thế ông nội là ai ạ?".

https://thuviensach.vn

“Hoàng tử Dowager (Người thừa kế)”.
Mình nhíu mày. Cho nên bà nội mới như thế.
Chắc chắn bố biết là mình đang bối rối. Bố cứ nhìn mình chằm chằm bằng ánh mắt đầy hy vọng. Cuối cùng đến nụ cười đầy ngây thơ của mình cũng không có tác dụng, mình đã chồm qua bàn và hỏi “Vậy chứ thực ra còn chuyện gì nữa ạ?”.
Bố có vẻ thất vọng, “Mia, con không biết thật sao?”.
Mình gục mặt xuống bàn, mặc dù mình biết không nên làm thế ở trong khách sạn Plaza. “Không, con không biết, cái gì cơ ạ?”.
“Con không còn là Mia Thermopolis nữa, con yêu ạ” bố nói. Bởi vì mình là con ngoài giá thú, còn mẹ thì lại không tin vào mấy cái phong tục cha truyền con nối nên đã cho mình theo họ của mẹ, thay vì theo họ của bố.
Nghe thấy vậy mình vội ngẩng đầu lên, “Con không phải á?”, mình vừa nói vừa chớp mắt liên tục, “thế thì con là ai?”.
Giọng bố có vẻ buồn buồn, “Con là Amelia Mignonêtt Grimaldi Thermopolis Renaldo, công chúa của Genovia”.
CÁI GÌ CHỨ? CÔNG CHÚA SAO? MÌNH Á?
Đúng vậy đấy.
Mình chẳng ra dáng một công chúa tẹo nào cả. Mình không thể là một công chúa được. Mình gần như bắt đầu khóc. Mình có thể nhìn thấy qua cái gương to đùng trước mặt, mặt mình đang tím lại, giống như lúc chơi bóng ném trong giờ thể dục và mình bị ịn một quả to đùng vào giữa mặt ấy. Đây là khuôn mặt của một công chúa sao?
Xem mặt mình lúc đó này. Trông chẳng liên quan gì đến chức danh công chúa cả. Tóc thì xấu, không thẳng mà cũng chẳng xoăn, trông như cái hình tam giác vậy. Vì thế mình đã phải cắt tóc ngắn, nếu không trông mình chẳng khác nào cái biển báo dừng lại mất. Màu tóc cũng chẳng ra vàng cũng chẳng ra nâu, mà là cái màu nhì nhằng giữa hai cái đó - mọi người gọi màu nâu sóc hay còn gọi là màu vàng của nước rửa bát. Nghe có hấp dẫn không? Còn nữa, miệng thì to, ngực thì lép, chân mình lại to như giày trượt tuyết. Lilly nói là điều cuốn hút duy nhất trên khuôn mặt mình là đôi mắt xám, nhưng mà ngay lúc này, đôi mắt đó đang xếch ngược lên và đỏ ngầu,

https://thuviensach.vn

vì mình đang cố không muốn khóc.
Công chúa thì không được khóc, đúng không?
Bố mình nắm lấy tay mình và xoa nhè nhẹ. OK, mình rất yêu bố, nhưng mà bố thật là buồn cười. Cứ luôn mình nói xin lỗi mãi. Mình không thể mở miệng vì mình sợ nếu nói cái gì bây giờ chắc chắn mình sẽ khóc mất. Bố vẫn tiếp tục an ủi rằng mọi chuyện không tồi tệ như mình nghĩ, rằng mình sẽ thích khi về ở trong cung điện tại Genovia với bố, và mình vẫn có thể quay trở lại thăm các bạn bất cứ khi nào mình muốn.
Đến đây thì mình không hiểu mọi chuyện nữa.
Không những là một công chúa mà mình còn phải chuyển đi sao???
Mình gần như ngừng khóc ngay lập tức. Giờ thì mình nổi giận thực sự. Mình rất ít khi nổi giận như thế, nhưng một khi mình đã nổi điên thì hãy coi chừng.
“Con sẽ không chuyển đến Genovia đâu”, mình gào toáng lên. Mình biết là đã nói to vì toàn bộ du khách Nhật đều quay lại nhìn mình rồi quay ra thì thầm với nhau.
Còn bố thì có vẻ sốc. Lần cuối cùng mình to tiếng với bố đã lâu lắm rồi, khi mà bố đồng ý với bà nội là mình phải ăn gan ngỗng. Mình không cần biết đấy có phải là cao lương mỹ vị của Pháp hay không: chỉ biết là mình kiên quyết không ăn mấy thứ thích chạy qua chạy lại và kêu toang toác tán loạn cả lên.
“Mia” bố nói bằng cái giọng hãy - suy - nghĩ - một - chút - đi - con. “Bố tưởng là con đã hiểu rằng…”.
“Tất cả những gì con biết là bố đã nói dối con từ trước đến nay. Tại sao con lại phải đến sống với bố cơ chứ?”.
Mình đứng phắt dậy, hất đổ cả cái ghế đang ngồi và chạy ra khỏi khách sạn, suýt nữa làm ông gác cửa ngã lăn quay.
Hình như bố có đuổi theo mình, nhưng mà khi cần thì mình có thể chạy khá nhanh. Thầy Wheeton luôn muốn mình vào đội tuyển chạy của trường nhưng chuyện đó thật vô bổ, vô duyên, vô cớ, tự dưng sao phải chạy. Lại còn phải đeo trên áo một con số to đùng nữa chứ. Mình không quan tâm.
Mình đã chạy dọc con phố, qua mấy cỗ xe ngựa lọc cọc ngu ngốc dành cho

https://thuviensach.vn

khách du lịch, rồi qua cả cái đài phun nước to đùng có gắn tượng vàng ở trên, vượt qua làn xe ở FAO Schwartz, và chạy vào trong công viên trung tâm. Lúc đó trời bắt đầu tối và hơi lạnh, nhưng mà mình chẳng sợ. Sẽ chẳng ai muốn tấn công một đứa con gái cao 1m77 đi giày khủng bố, trên vai còn đeo một cái balô to đùng chi chít chì chịt sitcker "Ủng hộ hoà bình thế giới" và "Hãy phanh lại nhường đường cho động vật". Đặc biệt khi cô bé lại là người ăn chay nữa chứ.

Chạy một hồi thì mình bắt đầu thấy mệt. Mình nghĩ xem là mình nên đi đâu, bởi vì mình không thể về nhà bây giờ được. Rõ ràng mình cũng không thể đến nhà Lilly. Bạn ấy luôn lớn tiếng phản đối bất cứ chính phủ nào mà không phải do người dân bầu lên gián tiếp hoặc trực tiếp. Theo Lilly thì nếu quyền cai trị một đất nước được trao cho một cá nhân đơn lẻ nào đó chỉ vì anh ta được hưởng quyền thừa kế thì mọi công bằng xã hội và những lợi ích của cộng đồng đều bị tước đoạt hoàn toàn. Điều đó lý giải vì sao ngày nay, quyền lực thực sự đã được chuyển từ tay các gia đình hoàng tộc sang hội đồng hiến pháp, khiến cho các hoàng tộc như Nữ hoàng Elizabeth chỉ còn là biểu tượng thuần tuý của sự đoàn kết dân tộc.

Ít nhất đó cũng là những gì Lilly đã nói trong bài phát biểu của giờ Văn minh thế giới mấy hôm trước.

Mình cũng khá là đồng ý với Lilly, đặc biệt là khi nghĩ về việc nước Mỹ đã phải đấu tranh giành độc lập thoát khỏi ách nô lệ của thực dân Anh – nhưng mà bố mình thì không nghĩ như thế. Bố có chơi mấy môn thể thao của người Anh, như môn pôlô chẳng hạn, nhưng ông không bao giờ nghĩ tới việc bắt ai đó phải đóng thuế một cách phi lý.

Nhưng mà đảm bảo chuyện người dân Genovia không phải đóng thuế cũng sẽ chẳng làm xê dịch tí gì quan điểm của Lilly đâu.

Chắc chắn việc đầu tiên bố sẽ làm là gọi cho mẹ, mẹ sẽ rất lo lắng cho mà xem. Mình không muốn khiến mẹ phải lo lắng. Mặc dù đôi lúc mẹ có hơi vô trách nhiệm một chút, với mấy thứ như hoá đơn thanh toán và rau quả tươi. Nhưng mẹ không bao giờ vô trách nhiệm với mình. Bố mẹ mấy đứa bạn lớp mình thỉnh thoảng còn quên cho con tiền đi tàu điện ngầm nữa cơ. Có đứa nói với bố mẹ rằng nó đến nhà bạn này bạn kia, nhưng thực ra là

https://thuviensach.vn

đến quán bar đàn đúm, vậy mà chẳng bao giờ bị phát hiện. Vì bố mẹ tụi nó chẳng buồn gọi điện kiểm tra với các phụ huynh khác.
Mẹ thì không bao giờ như thế. Bà LUÔN có cách để kiểm tra.
Thật không ngoan chút nào khi chạy đi như thế và khiến mẹ phải lo lắng. Lúc đó mình chẳng buồn quan tâm đến việc bố nghĩ gì. Sao lúc đó mình thấy ghét bố thế không biết. Nhưng bây giờ mình cần có khoảng không gian yên tĩnh một lúc đã. Cái gì cũng cần có thời gian thích nghi chứ, nhất là khi phát hiện ra việc mình là một công chúa. Nhiều người chắc rú lên sung sướng vì điều này, nhưng mình thì không. Mình rất ít năng khiếu trong mấy chuyện điệu đà con gái, ví dụ như trang điểm, hay là mặc quần tất khi mặc váy. Tất nhiên nếu bắt buộc thì mình cũng có thể làm được, nhưng mình mong là không.
Không muốn một chút nào.
Dù sao thì mình cũng đã bước vào công viên trung tâm trước khi kịp xác định là mình đang đi đâu. Mình đang ở trong vườn bách thú.
Ngay từ khi còn bé mình đã rất thích vườn bách thú trung tâm. Chỗ này tuy nhỏ hơn vườn Bronx, nhưng không khí ở đây rất ấm áp và bọn thú cũng có vẻ thân thiện hơn, nhất là mấy con hải cẩu và gấu bắc cực. Mình rất thích gấu bắc cực. Ở đây có một chú gấu bắc cực rất đặc biệt, cả ngày nó chỉ có biết bơi ngửa! Mình thề là con gấu này đã từng được lên tivi, vì theo mấy ông bác sĩ tâm lý động vật thì nó đang bị chịu quá nhiều áp lực. Cái cảm giác suốt ngày bị dân tình dòm ngó chắc khủng khiếp lắm. Nhưng mà khi mọi người cho nó ít đồ chơi thì nó lại tỏ ra bình thường. Nó sẽ đá vào hàng rào - ở vườn bách thú trung tâm không có chuồng mà chỉ có hàng rào – và nó sẽ theo dõi cách mọi người đang ngắm nghía mình. Thỉnh thoảng mình thấy nó vừa ôm quả bóng vừa theo dõi nhìn mọi người. Sao mình yêu con gấu đó thế không biết.
Việc đầu tiên sau khi mua vé vào cổng – à quên, một ưu điểm nữa của sở thú này là giá vé rất rẻ - là mình chạy ngay đi xem chú gấu yêu thích của mình. Hôm nay cu cậu có vẻ rất khoẻ mạnh. Ít nhất là khoẻ hơn mình lúc này. Ít ra bố nó không nói gì về việc thừa ế ngai vàng ở nơi nào đó. Mà không biết chú gấu này từ đâu đến nhỉ. Chắc từ Iceland.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, mọi người kéo đến xem đông quá nên mình đi vào khu nhà chim cánh cụt. Trong này mùi tuy hơi kinh và nồng nặc, nhưng được cái vui. Có thể qua mấy cảnh cửa sổ để nhìn xuống nước, xem lũ chim cánh cụt bơi qua bơi lại, chơi trượt trên đá. Có mấy đứa nhóc cứ thích ịn mặt mũi lên kính mà ngắm, nhưng khi thấy lũ cánh cụt bơi về phía mình thì lại hét lên, đập cả đầu vào nhau trong khi bỏ chạy tán loạn, làm mình cũng hết hồn theo. Ở đây có một băng ghế cho khách ngồi nghỉ, và mình đang ngồi trên đó viết những dòng nhật ký này đây. Sau một lúc, cũng quen được với cái mùi nồng nồng trong này. Mình nghĩ chúng ta có thể thích nghi với mọi thứ.

Chúa ơi, không thể tin được là mình lại viết những câu này. Mình sẽ KHÔNG BAO GIỜ quen được với chuyện mình là công chúa Amelia Renaldo! Mình thậm chí còn không biết con người này. Cái tên đó nghe nhe tên một dòng mĩ phẩm ngu xuẩn nào đó, hay như là một nhân vật trong bộ phim của Walt Disney bị mất tích và vừa hồi phục lại trí nhớ. Đại loại thế.

Mình phải làm gì bây giờ? Mình KHÔNG THỂ chuyển đến Genovia được. Ai sẽ trông nom Louie Mập bây giờ? Mẹ thì không thể rồi. Nhiều lúc chính mẹ còn quên chuyện ăn uống, huống chi là lo cho một CON MÈO.

Chắc chắn họ sẽ không cho mình nuôi mèo trong cung điện đâu. Nhất là với con mèo như Louie, nặng tới 25 pounds, lại còn ăn bít tất nữa chứ. Nó sẽ là nỗi kinh hoàng của tất cả các quý bà ở đó.

Chúa ơi, mình phải làm gì bây giờ?

Nếu mà Lana Weinberger biết chuyện này thì chắc nó hả hê lắm, mình tiêu rồi.

Thứ Sáu ngày 3 tháng 10 - Ở nhà

Sáng nay lúc mình ngủ dậy, mấy chú chim bồ câu vẫn đậu ở cửa sổ phòng mình đã kéo nhau bay đi hết (Louie Mập thì đang ở bệ cửa sổ, nhìn theo lũ chim). Trời nắng to. Mình dậy kịp lúc, đỡ phải tắt cái chuông báo thức. Mình đi tắm và đã không làm sứt da khi cạo lông chân. Chọn cái áo sơ-mi

https://thuviensach.vn

được là phẳng phiu để dưới đáy tủ, thậm chì còn rẽ ngôi tóc ra làm đôi. Tâm trạng sáng nay của mình rất tốt. Hôm nay là thứ Sáu. Ngoài thứ Bảy và Chủ Nhật thì đây là ngày mình thích nhất trong tuần. Thứ Sáu có nghĩa là ngày xả hơi và chơi bời thoả thích – không phải lo nghĩ vì môn Đại số.

Khi mình bước vào phòng ăn, ánh nắng chiếu vào làm khuôn mặt mẹ ửng hồng. Mẹ đang mặc bộ kimono đẹp nhất và làm bánh mỳ nướng kiểu Pháp. Mẹ dùng bột trứng chứ không phải quả trứng thật. Mặc dù mình ăn chay thật, nhưng mình vẫn có thể ăn trứng, vì theo mình trong trứng không hề có gà con.

Mình đang tính cảm ơn mẹ vì đã lo lắng cho mình thì nghe thấy tiếng giấy sột soạt.

BỐ đang ngồi ở bàn ăn (thực ra thì đó cũng không hẳn là bàn ăn, vì mẹ con mình làm gì có phòng ăn riêng, nhưng mà kệ), đọc Thời báo New York, và mặc vét.

Một bộ vét. Vào lúc 7 giờ sáng.

Và rồi mình nhớ ra một chuyện. Không thể tin nổi là mình đã quên nó.

Mình là một công chúa.

Giờ thì tất cả mọi dự định tốt đẹp cho ngày hôm nay của mình đã bay hết ra ngoài cửa sổ theo đàn chim rồi.

Ngay khi nhìn thấy mình, bố thốt lên “A, Mia”.

Lại có chuyện rồi. Bố chỉ nói “A, Mia” khi sắp lên lớp thuyết giảng cho mình một bài dài.

Bố cẩn thận gập tờ báo lại và đặt xuống bàn. Bố lúc nào cũng gấp báo rất cẩn thận để giữ cho các mép luôn bằng nhau. Mẹ thì chẳng bao giờ, lúc nào cũng để các trang báo bèo nhèo và quăng lả tả mỗi nơi một tờ, từ sa lông tới kệ toa lét. Bố rất ghét điều đó, và có lẽ đó là lý do vì sao họ không bao giờ kết hôn.

Mẹ đã dọn bàn xong. Đó là những chiếc đĩa K-Mart đẹp nhất của nhà mình có kẻ sọc màu xanh da trời ở chính giữa. Ở bên cạnh mẹ mấy cái cốc nhựa màu xanh lá cây hình xương rồng mua ở Ikea. Ở giữa bàn là một bình hoa giả màu vàng. Mẹ chuẩn bị như vậy là muốn mình vui, nhưng trái lại chúng chỉ khiến mình thấy buồn hơn mà thôi.

https://thuviensach.vn

Bởi vì mình cá là họ sẽ không dùng cốc hình xương rồng màu xanh trong bữa ăn sáng ở Genovia.
“Chúng ta phải nói chuyện, Mia ạ”, bố luôn có một câu mở bài chán ngất ngây như thế. Nhưng vừa thấy mình bố đã bật cười hỏi: “Tóc con làm sao thế/”.
Mình sờ tay lên đầu hỏi lại “Sao ạ?”, tóc mình nhìn khá đẹp khi mình đỏi sang kiểu này đó chứ.
“Tóc con bé chẳng làm sao hết cả, anh Phillipe” mẹ đang muốn đánh trống lảng bài thuyết trình của bố với mình, nếu được. “Lại đây và ngồi xuống ăn đi Mia. Mẹ hâm nóng cả mứt để phết lên bánh mỳ cho con đấy”.
Mình thực sự rất biết ơn mẹ vì hành động này. Nhưng không có chuyện mình sẽ ngồi xuống và bàn bạc về tương lai của mình ở Genovia. Không đời nào. “Con cũng muốn ăn lắm nhưng con phải đi học đây. Con có bài kiểm tra về các nền văn minh thế giới. Con đã hứa sẽ đến sớm để ôn bài với Lilly”.
“Ngồi xuống”.
“Trời ơi, với cái giọng đó bố giống như một thuyền trưởng tàu viễn dương vậy.
Mình đành phải ngồi xuống. Mẹ để mấy miếng bánh mỳ nướng vào trong đĩa cho mình. Đành phải phết ít mứt lên trên rồi cắn một miếng cho nó có. Cứ như cắn phải bìa vậy.
“Mia, mẹ biết con không vui vẻ về mấy chuyện vừa xảy ra. Nhưng mọi chuyện không hề xấu như con đang cố tạo ra đâu”. Mẹ vẫn đang muốn tránh cho mình bài thuyết giáo của bố.
Vậy đó, tự dung nói với mình rằng mình là một công chúa và bắt mình phải cảm thấy hạnh phúc về điều đó sao??
Mẹ nói tiếp “Ý mẹ là hầu hết mọi người sẽ thấy rất hạnh phúc khi biết bố của họ là một hoàng tử”.
Mình chẳng biết đứa nào như thế cả. Thực ra thì cũng không hẳn thế. Lana Weinberger chắc chắn sẽ mừng húm nếu được làm công chúa. Thì hiện giờ não nó vẫn mặc định nó là công chúa rồi mà.
“Hãy nghĩ về những thứ tốt đẹp mà con sẽ có nếu đến sống ở Genovia”.

https://thuviensach.vn

Mắt mẹ sáng loé lên như vừa được bật công tắc, nhưng mà giọng nghe cứ khác khác, không giống mẹ chút nào. Nghe cứ giống mấy bà mẹ trên tivi vậy. “Ví dụ như là một chiếc xe ôtô chẳng hạn! Nếu sống ở đây thì khó mà mua được ôtô vì sẽ rất bất tiện. Nhưng mà ở Genovia, khi nào con đủ 16 tuổi, thì bố sẽ mua cho con một chiếc”.

Mình hục hặc rằng Châu Âu đã đủ ô nhiễm vì xe cộ rồi không cần thêm cái ôtô của mình. Chất thải dầu diesel là một trong những nhân tố gây hại nhất đến tầng ozone.

“Nhưng mà con luôn muốn có một con ngựa phải không? Ở Genovia, con có thể có một con. Một con ngựa lông xám có đốm chấm trên lưng rất xinh…”.

Sao mình thấy đau lòng đến vậy.

Nước mắt mình đột nhiên trào ra. “Mẹ, mẹ đang làm gì thế? Mẹ muốn con đến sống với bố thật sao? Mẹ không muốn ở cùng con à? Có phải mẹ muốn con đến sống với bố để mẹ và thấy Gianini có thể…có thể…”.

Mình không thể nói thêm từ nào nữa, và bắt đầu khóc thút thít. Mẹ cũng khóc và đứng bật dậy khỏi ghế đi về phía góc bàn ôm choàng lấy mình nói, “Con yêu, sao con có thể nghĩ thế cơ chứ?”. Giờ nghe mới giống mẹ chứ. “Mẹ chỉ muốn điều tốt nhất cho con thôi”.

“Bố cũng vậy”, bố nói, trông bố có vẻ bực mình. Bố ngồi khoanh tay trước ngực và tựa lưng vào ghế, nhìn hai mẹ con với vẻ mặt nhăn nhúm và khó chịu.

“Điều tốt nhất cho con là ở đây và học xong trung học” – mình nói – “sau đó con sẽ tham gia Tổ chức Hoà bình xanh, và đi cứu bọn cá voi”.

Nghe thấy vậy bố có vẻ càng bực mình hơn. “Con sẽ không được tham gia cái tổ chức Hoà bình xanh đó”.

“Con còn…” lúc đó mình nói không ra tiếng nữa bởi vì đang khóc nức nở, “con còn phải đi Iceland để cứu bọn hải cẩu biển con nữa”.

“Con sẽ không được đến đó”, giờ bố không còn khó chịu nữa mà là đang nổi điên lên: “Con sẽ phải đi học Đại học, trường Vassar hoặc là Sarah Lawrence gì đó…”.

Câu nói đó của bố càng làm mình khóc to hơn.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc đó mẹ đã giơ tay ra hiện với bố “Anh Philippe, đừng thế. Chúng ta sẽ chẳng giải quyết được gì đâu. Mia phải tới trường. Muộn rồi”.
Mình bắt đầu nhìn quanh để tìm balô và áo khoác, rồi cố nói với “Con còn phải đi đăng ký lại thẻ Metro nữa”.
Bố càu nhàu gì đó bằng tiếng Pháp, nghe như Pfuit rồi nói “Chú Lars sẽ đưa con đến trường”.
Mình đã nói là không cần, vì ngày nào cũng hẹn Lilly ở Astor để cùng đi tàu điện lúc 6 giờ, nhưng bố chốt hạ một câu “Chú Lars sẽ đưa cả bạn con đi cùng”.
Mình quay sang nhìn mẹ. Mẹ quay sang nhìn bố. Lars là tên chú lái xe của bố. Bố đi đâu cũng có chú ấy đi cùng. Kể từ khi biết bố - tức là từ khi mình sinh ra tới giờ - lúc nào cũng thấy bố có lái xe riêng, thường là một ông beo béo từng làm việc cho tổng thống Israel, hay ai đó từa tựa như thế.
Bây giờ nghĩ lại mới biết hoá ra họ chẳng phải là lái xe mà là vệ sĩ.
Chứ sao nữa.
Bị vệ sĩ của bố tháp tùng tới trường là điều không bao giờ mình mong muốn. Làm sao mình có thể giải thích điều này cho Lilly được? “Ồ, đừng để ý đến ông ta Lilly ạ, đó là quản gia của bố tớ í mà”. Đúng rồi, cứ nói thế đi. Đứa duy nhất của trường trung học Albert Einstein có tài xế riêng là một đứa con gái người Ả Rập Xê Út tên là Tina Hakim. Bố nó sở hữu một công ty dầu hoả lớn. Mọi người luôn cười nhạo Tina vì lúc nào bố mẹ nó cũng lo là nó sẽ bị ai đó buộc lại, cho vào túi rồi đem đi một nơi thật xa (bị bắt cóc đấy!) trên đường từ nhà tới trường. Nó còn có một vệ sĩ riêng, lúc nào cũng lừng lững đi theo nó từ lớp học này sang lớp học khác và liên lạc qua bộ đàm với viên tài xế. Thật hơi thái quá.
Bố vẫn nhất quyết không chịu thay đổi ý kiến về việc xe cộ. Cứ như thể bây giờ mình đã chính thức là một công chúa và cần phải được bảo vệ vậy. Ngày hôm qua mình còn là Mia Thermopolis, thoải mái tự do đi học bằng tàu điện ngầm. Ngày hôm nay, mình đã là công chúa Amelia và không được phép bước chân lên đó.
Mình mặc kệ, không hơi đâu cãi nhau với bố về cái chuyện cỏn con này. Còn ối chuyện tồi tệ hơn cần phải lo.

https://thuviensach.vn

Mình sẽ sống ở đâu trong thời gian sắp tới.
Bố còn kêu chú Lars lên gác xép đưa mình xuống nữa chứ, thật xấu hổ! Rồi mình nghe thấy bố hỏi mẹ, “Helen, Mia vừa nói đến tay Gianini nào thế?”. Úi, lỡ miệng rồi.

ab=a+b
Tìm b
ab-b=a
b(a-1)=a
b= a/(a-1)

Lại một ngày thứ Sáu với môn Đại số.
Vừa thấy mặt mình, Lilly đoán ngay ra là có chuyện.
Cậu ấy không hề nghi ngờ gì câu chuyện mình kể về chú Lars: “Này, bố mình đang ở trong thành phố đấy, đây là lái xe riêng của bố…”.
Nhưng mình không thể kể cho cậu ấy nghe về chuyện công chúa. Mình có thể hình dung ra sự phẫn nộ của Lilly qua cái cách cậu ấy cứ nhảy chồm chồm lên khi nói về mấy ông vua người Cơ Đốc giáo tự coi mình là người được Chúa trời lựa chọn để thực hiện các ý nguyện của Người. Vì thế họ chẳng có nghĩa vụ gì với nhân dân của mình mà chỉ phục tùng duy nhất một người – đó là đức Chúa. Nói thế chứ bố mình hầu như chẳng bao giờ đặt chân đến nhà thờ, trừ khi bà nội bắt phải đi.
Tuy có tin vào câu chuyện về chú Lars, nhưng Lilly vẫn chau mày hoài nghe về chuyện mình khóc. Trong giờ học cậu ấy cứ hỏi choanh choách, “Sao mắt cậu đỏ thế? Cậu khóc à? Chuyện gì thế? Cậu lại bị điểm F môn gì à?”
Mình chỉ nhún vai, và giả vờ nhìn ngắm mấy ngôi nhà cũ nát của khu phố Đông: “Chả có chuyện gì đâu. Mình đang trong “ngày ấy” thôi”.
“Không phải. Cậu vừa “bị” tuần trước rồi cơ mà. Mình nhớ sau giờ thể dục cậu đã hỏi xin mình ít khăn ướt và sau đó còn ăn hết hai gói Yodel lúc trưa”. Nhiều lúc mình ước Lilly đừng có nhớ dai đến thế. Cậu ấy vẫn không chịu buông tha cho mình: “Cậu nói đi. Hay Louie lại nuốt thêm cái tất nào

https://thuviensach.vn

nữa à?”.
Trời ạ, nói mấy cái chuyện “nguyệt san” ngay trước mặt vệ sĩ của bố thật chẳng hay ho chút nào. Mặc dù chú Lars vẫn đang tập trung lái xe, nhưng không biết liệu chú ý có nghe thấy câu chuyện của bọn mình không nữa. Ngượng chết đi được.
“Chả có gì cả” - mình thì thầm. “Vẫn là chuyện của bố mình thôi, cậu biết rồi đấy…”.
“Ồ” – cái giọng cậu ấy lúc nói chuyện bình thường sao to thế nhỉ - “Ý cậu là cái chuyện vô sinh đó hả? Bố cậu vẫn rầu rĩ về chuyện đó à? Có cần phải nghiêm trọng hoá vấn đề lên đến thế không?”.
Lilly bắt đầu thao thao bất tuyệt về cái thuyết gọi là cây Tâm lý nhận thức về bản thân. Theo đó thì bố vẫn chỉ đang ì ạch ở phạm vi mấy nhánh câu phía dưới gốc mà thôi. Ông sẽ không bao giờ “trèo” lên được tới ngọn cây, chừng nào còn chưa chịu chấp nhận con người thực của mình, và hết ám ảnh về sự bất lực của mình trong việc sinh con nối dõi.
Mình nghĩ đó cũng chính là vấn đề của mình. Có khi mình còn nằm tít ở dưới gốc cây ý chứ.
Mình đang trong giờ Đại số. Nghĩ ra thì mọi chuyện cũng không đến nỗi tệ cho lắm. Mình đã suy nghĩ suốt buổi học và cuối cùng nhận ra một điều:
Không ai có thể biến mình thành công chúa được.
Không thể nào. Đây là nước Mỹ tự do cơ mà. Bạn có thể trở thành bất kỳ ai mà bạn muốn. Chí ít thì đó cũng là những gì cô Holland luôn nói với lớp mình hồi năm ngoái khi học về lịch sử nước Mỹ. Vì thế nếu mình có thể tự do lựa chọn thì mình sẽ không chọn làm công chúa. Không ai có thể ép uổng mình trở thành công chúa được, kể cả bố, một khi mình đã không muốn.
Đúng không nhỉ?
Vì thế, khi mình về nhà tối nay, mình sẽ nói lời cảm ơn bố và từ chối ngôi vị đó. Mình chỉ muốn là một Mia như trước thôi.
Oái, thầy Gianini vừa gọi mình xong, có biết thầy nói gì đâu mà trả lời. Mình còn đang mải viết mấy dòng nhật ký này, đâu có nghe giảng gì đâu. Mặt mình đỏ ửng và chín bừng. Lana thì lập tức bật giọng cười hô hố lên

https://thuviensach.vn

để nhạo báng mình rồi. Đúng là đồ con bò!
Nhưng mà sao thầy ấy lúc nào cũng chỉ chực gọi tên mình thế nhỉ? Thầy ấy nên hiểu rằng mình không quan tâm tí gì về mấy phương trình bậc hai đó cả. Chắc chắn thầy ấy gọi mình lên là vì mẹ thôi, để tỏ ra là không hề phân biệt đối xử với mình so với các bạn khác trong lớp.
Rõ ràng mình khác với mọi người trong lớp này mà.
Mà học đại số để làm gì cơ chứ? Trong tổ chức Hoà bình xanh người ta đâu có cần dùng tới môn Đại số.
Nhất là khi đã là công chúa thì càng không cần dùng đến môn Đại số. Dù có chuyện gì xảy ra thì mình cũng sẽ chẳng bị làm sao!
Tuyệt!

Giải phương trình x = a + aby
x –a + aby
(x-a)/ab + aby/ab
y + (x-a)/ab
Tối muộn ngày thứ Sáu, trong phòng ngủ của Lilly Moscovitz
Hôm nay mình đã trốn buổi học thêm sau giờ học với thầy Gianini. Đúng ra mình không nên như thế. Chính Lilly cũng khuyên mình không nên thế. Mình biết thầy tổ chức ra mấy lớp học thêm đó là để giúp những đứa thi trượt như mình một cách tự nguyện mà không kì kèo một đồng lương ngoài giờ nào. Nhưng công việc của mình sau này không cần dùng đến Đại số thì mình học làm gì cơ chứ?
Mình đã hỏi Lilly có thể ngủ ở nhà cậu ấy tối nay không, và cậu ấy bảo chỉ đồng ý nếu mình chịu hứa không cư xử thiếu suy nghĩ như vậy nữa.
Tất nhiên là mình đã hứa, nhưng mình chẳng hề thấy có vấn đề gì trong cách xử sự của mình cả.
Lúc gọi điện về nhà xin mẹ cho ngủ lại ở nhà Moscovitz thì mẹ chỉ nói "Ừm, thực ra Mia ạ, bố con thực sự hy vọng con sẽ về nhà tối nay để chúng ta có thể nói chuyện với nhau".
Ối giời, hay thật!
Mình nói lại với mẹ là mặc dù mình cũng rất muốn có thêm một buổi nói

https://thuviensach.vn

chuyện với bố mẹ, nhưng giờ mình đang lo lắng cho Lilly, vì cái gã chuyên theo dõi cậu ấy mới được thả từ Bellevue. Kể từ khi Lilly bắt đầu chương trình cáp truyền hình, một gã tên là Norman cứ liên tục gọi cho cậu ấy và đề nghị Lilly phải cởi giày ra. Theo tiến sỹ Moscovitz thì Norman là một kẻ theo đạo thờ vật. Vật anh ta thờ là bàn chân, mà đặc biệt là chân của Lilly. Anh ta gửi nhiều thứ liên quan đến chương trình, đĩa CD, thú nhồi bông… và nhắn nhủ rằng sẽ còn gửi tặng nhiều thứ nữa, chỉ cần Lilly chịu bỏ giày ra. Thực ra Lilly cũng có bỏ giày ra, nhưng lại phủ một tấm chăn lên chân, rồi đá qua đá lại bên dưới cái mền đó và nói "Nhìn đây, Norman, đồ dị hợm! Tao đã bỏ giầy ra rồi đấy! Cảm ơn về mấy cái đĩa CD nhé, đồ điên!".

Gã Norman này giận đến mức lật tung cả thị trấn để tìm Lilly. Mọi người đều biết Lilly sống trong thị trấn này, vì bọn mình đã từng quay một đoạn băng khá nổi tiếng ở đây. Nội dung là Lilly mượn một khẩu súng đắt tiền của hãng Grand Union và ngồi ở góc phố Blecker và La Guardia. Sau đó cậu ấy thông báo với các khách du lịch đến từ Châu Âu đang dạo quanh NoHo rằng nếu họ chịu dán miếng sticker của hãng Grand Union lên trán thì sẽ có thể uống sữa Dean và Deluca miễn phí. Một số lượng lớn khách du lịch đã tin vào lời của Lilly.

Cách đây vài tuần, Norman - kẻ theo đạo thờ bàn chân - đã phát hiện ra bọn mình trong công viên, và hùng hục chạy đuổi theo hai đứa mình. Trên tay hắn còn vẫy vẫy tờ hai mươi đôla để dụ bọn mình cởi giày ra nữa chứ. Khung cảnh lúc đó buồn cười không chịu nổi, chẳng thấy sợ chút nào. Hai đứa bọn mình đã chạy thẳng tới sở chỉ huy trên đường Washington Square và phố Thompson, nơi cảnh sát đang giăng bẫy tóm những kẻ buôn thuốc phiện. Bọn mình nói với cảnh sát rằng gã kì dị này định tấn công bọn mình. Cảnh tượng lúc đó thật vô giá: gần 20 cảnh sát chìm (có mấy người mà mình cứ tưởng là vô gia cư hay ngủ gật ngoài công viên) nhảy bổ tới chỗ Norman và lôi xềnh xệch hắn đi tới bệnh viện tâm thần.

Lúc nào đi với Lilly cũng có những chuyện bất ngờ và thú vị xảy ra.

Sau khi cho Lilly biết là gã Norman đã ra khỏi Bellevue, bố mẹ cậu ấy còn dặn là nếu có gặp lại hắn cũng đừng có trêu chọc hắn nữa, bởi vì Norman chỉ là một kẻ tội nghiệp luôn bị ám ảnh và có triệu chứng tâm thần.

https://thuviensach.vn

Lilly dành trọn chương trình hôm sau cho đôi bàn chân của mình. Cậu ấy sẽ trình diễn tất cả những đôi giày mà cậu ấy có, nhưng không hề để lộ ra đôi bàn chân trần của mình. Cậu ấy nghĩ điều đó sẽ đẩy Norman đến hẳn đường cùng và anh ta sẽ làm một việc gì đó điên khùng tột độ, như kiểu lấy một khẩu súng và bắn vào bọn mình.

Tuy thế nhưng mình chả sợ. Norman trông giống dân mọt sách, đầu to kính cận. Chắc chắn anh ta chẳng bao giờ đánh ai. Vì thế cho dù có mua được súng thì cũng chỉ là súng phun nước và để tưới cây thôi.

Nhưng mẹ thì không hiểu điều đó. Mẹ quay lại với điệp khúc “Mia, mẹ đánh giá cao cách con quan tâm đến bạn, nhưng mẹ nghĩ là con còn nhiều nghĩa vụ quan trọng hơn ở nhà cần phải thực hiện”.

“Nghĩa vụ gì ạ?” - mình ngơ ngác hỏi. Hay là mẹ đang nói về việc đổ rác nhỉ? Mình đã đổ cách đây 2 hôm rồi mà.

“Nghĩa vụ đối với bố và mẹ”.

Đến đó thì mình hoàn toàn không hiểu gì nữa. Nghĩa vụ gì chứ? Mẹ nói về đề tài nghĩa vụ cơ đấy? Lần cuối cùng mẹ giặt và phơi quần áo là bao giờ? Lần cuối cùng mẹ nhớ mua giẻ lau nhà, giấy vệ sinh và sữa là bao giờ?

Và đã bao giờ trong suốt 14 năm qua, mẹ nghĩ đến việc một ngày nào đó sẽ nói cho mình biết mình có thể phải làm công chúa của Genovia chưa?

Giờ mẹ lại thuyết giáo cho mình về nghĩa vụ và trách nhiệm cơ đấy.

HA!!!

Mình xém chút nữa là dập máy điện thoại, nhưng thấy Lilly với ánh mắt dò xét đang đứng lù lù gần đó nên lại thôi. Mình đã từng hứa sẽ không xử sự thiếu suy nghĩ nữa mà. Việc dập máy điện thoại khi đang nói với mẹ thể nào cũng bị liệt vào danh sách đó. Mình đã trả lời rất bình tĩnh “Mẹ đừng lo. Con sẽ không quên ghé qua Genovese trên đường về nhà ngày mai đâu, và con cũng sẽ mua một túi hút bụi mới luôn”.

Rồi mình gác máy.

Bài tập về nhà:

Đại số: Bài 1 - 12 trang 119

Tiếng Anh: viết thư đề nghị

Văn minh thế giới: câu hỏi cuối chương 4

https://thuviensach.vn

Hình học và lượng giác: Không có bài tập
Tiếng Pháp: dùng avoir trong câu phủ định, đọc bài một đến bài ba, pas de plus.
Sinh học: Không có bài tập

Thứ Bảy, ngày 4 tháng 10 - sáng sớm tại nhà Lilly

Tại sao lúc nào mình cũng thấy vui vẻ khi ngủ ở nhà Lilly nhỉ? Không phải vì nhà cậu ấy có những thứ mà nhà mình không có. Thực ra, mẹ và mình có nhiều thứ hay hơn: trong khi nhà Moscovitz chỉ có một vài kênh phim thì nhà mình, do lần trước nhằm đúng đợt khuyến mãi của cáp Time Warner nên có tất cả các kênh, Cinemax và HBO và cả Showtime với giá rẻ rề, chỉ có $1,99 mỗi tháng.

Thêm vào đó, từ nhà mình có thể theo dõi rất nhiều người xung quanh. Ví dụ như chị Ronnie, từng là anh Ronald, nhưng bây giờ gọi là chị Ronette, thường tổ chức nhiều bữa tiệc hoành tráng, và cả đôi tình nhân gầy quắt người Đức suốt ngày mặc đồ đen, kể cả mùa hè cũng không bao giờ kéo rèm ra. Ở đại lộ Năm, nơi nhà Moscovitz sống, chả có ai hay ho để mà nhìn cả: chỉ có mấy ông bác sĩ tâm thần học và con cái của họ. Và biết không, bạn chẳng thể nhìn thấy bất cứ thứ gì hay ho qua cửa sổ nhà họ cả.

Nhưng lần nào mình ngủ qua đêm ở đây, dù tất cả những gì mình và Lilly làm là ngồi nói chuyện trong nhà bếp, gặm nhấm đống bánh hạnh nhân còn thừa từ Rosh Hashana thì mình vẫn rất vui. Có thể là vì Maya, người giúp việc người Dominica của nhà Moscovitz không bao giờ quên mua nước cam ép. Cô ấy cũng luôn nhớ rằng mình ghét những món mềm nhuyễn. Thỉnh thoảng, nếu cô ấy biết mình sẽ ở lại, thì sẽ mua món rau trộn nước sốt cà chua phomát ở cửa hàng Balducci, thay vì là thịt, đặc biệt dành cho mình như tối hôm qua vậy.

Cũng có thể vì mình không bao giờ nhìn thấy bất kỳ hộp gì mốc trong tủ lạnh của nhà Moscovitz: Maya quẳng tất cả những thứ gì quá hạn vào sọt rác (dù chỉ một ngày thôi). ể cả kem chua vẫn còn khoá bảo vệ quanh nắp. Kể cả những can văcxin.

https://thuviensach.vn

Bác Moscovitz thì không bao giờ quên trả hoá đơn tiền điện: công ty Con Ed chưa từng một lần cúp điện của nhà họ lúc đang chiếu phim StarTrek. Và mẹ của Lilly thì luôn nói về những thứ rất bình thường, như bác ấy mua quần tất của Calvin Klein ở Bergdorrt nhiều đến mức nào.

Không phải là mình không yêu mẹ. Mình rất yêu mẹ là đằng hác. Mình chỉ ước rằng bà có thể giống một người mẹ nhiều hơn là giống một người nghệ sĩ.

Và mình ước bố mình có thể giống bố Lilly hơn một ít. Lúc nào cũng muốn làm món trứng ốpla cho mình ăn, vì bác ý nghĩ mình gầy quá, và bác ấy hay mặc cái quần từ hồi sinh viên, đi lại loanh quoanh khi không phải tới cơ quan.

Bác Moscovitz sẽ không bao giờ mặc complê vào múc 7 giờ sáng cả.

Không phải là mình không yêu bố. Mình đoán là mình có. Mình chỉ không hiểu tại sao lại để chuyện này xảy ra. Bố thường chuẩn bị rất kĩ. Tại sao bố có thể để bản thân ông ấy trở thành một hoàng tử cơ chứ?

Điều tuyệt nhất, mình đoán thế, khi ở nhà Lilly là vì khi ở đó, mình không bao giờ phải bận tâm về những chuyện như thi trượt môn Đại số, hoặc làm thế nào mà mình lại trở thành môn Đại số, hoặc làm thế nào mà mình lại trở thành người thừa kế ngai vàng của một vương quốc nhỏ ở Châu Âu. Ở đây mình có thể thư giãn, và thưởng thức bánh nho tự làm Pop ‘N Fresh, rồi ngồi thích thú xem Pavlov, chú chí của anh Michael cứ cố dồn Maya trở lại bếp mỗi lần cô ấy định mon men ra ngoài.

Tối hôm qua thực sự rất vui. Hai bác Moscovitz phải tới một buổi biểu diễn gây quỹ ở toà nhà Puc dành cho con cái của những người sống sót sau nạn tàn sát người Do Thái vào thời Hitler. Vì thế, mình và Lilly làm một hũ to bắp rang bơ rồi leo vắt vẻo lê cái gường vòm khổng lồ của bố mẹ Lilly, và xem một loạt phim James Bond. Từ đó, bọn mình có thể hoàn toàn khẳng định Pierce Brosnan là diễn viên đóng James Bond gầy nhất, Sean Conery tóc rậm nhất, và Roger Moore có làn da rám nắng nhất. Không ai trong số những ông James Bond đó phanh áo đủ nhiều để bọn mình có thể xem ai là người có bộ ngực nở nang nhất, nhưng mình nghĩ chắc hẳn là Timothy Dalton.

https://thuviensach.vn

Mình nghĩ là mình thích người có lông ngực.
Thật là mỉa mai khi mình đang chuẩn bị quyết định việc ấy thì anh trai của Lilly bước vào. Anh ấy có mặc áo, tất nhiên. Anh ấy trông có vẻ hơi khó chịu. Anh ấy nói bố mình đang chờ ở đầu dây điện thoại. Bố rất bực vì phải mấy giờ đồng hồ liền mới gọi được cho mình, chỉ vì anh Michael vào mạng trả lời thư hâm mộ dành cho báo điện tử của anh ấy có tên là Crackhead nên điện thoại cứ bận suốt.
Chắc hẳn là lúc đấy trông mặt mình xanh tái như đít nhái, nên sau một phút, sanh Michảl nói "Được rồi, đừng lo về chuyện đó, Thermopolis. Anh sẽ nói với bố em là em và Lilly đi ngủ rồi". Đó là một lời nói dối chắc chắn mẹ mình sẽ không bao giờ tin, nhưng có thể lại có tác dụng với bố. Và sau đó, Michael quay lại thông báo bố đã xin lỗi vì gọi điện muộn thế (lúc đó mới chỉ có 11 giờ) và rằng bố sẽ nói chuyện với mình sáng hôm sau.
Tuyệt. Mình không thể chờ lâu hơn nữa.
Mình đoán là trông mình lúc đó cũng hoang mang tột độ, vì anh Michael gọi con chó của anh ấy, và cho phép nó vào ngủ với bọn mình (mặc dù trong nhà Moscovitz thú nuôi không được phép vào phòng). Pavlov trèo vào lòng và bắt đầu liếm mặt mình, nó chỉ làm vậy với những người nó tin tưởng thôi đấy! Rồi Michael ngồi xuống xem phim với bọn mình. Lilly hỏi diễn viên nào trong phim Bond mà anh ấy thích nhất, những cô tóc vàng hay cần James Band đến giải cứu hay là những cô da ngăm đen lúc nào cũng thích chĩa súng vào James Bond? Michael láu lỉnh trả lời rằng anh ấy không thể chống lại được sức hút của những cô gái có vũ khí điều đó là bọn mình nhớ tới những chương trình TV mà anh ấy thích nhất, Xena, Warrior Princess và Buffy the Vampire Slayer.
Không phải là thích thú gì mà chỉ vì tò mò thôi, mình hỏi Michael nếy như có ngày thế giới bỗng nhiên nổ BỌP! cái như một quả bóng căng cứng bị châm kim và anh ấy có trách nhiệm khôi phục lại thế giới với một người bạn đời thì anh ấy sẽ chọn ai, Xena hay Buffy?
Sau khi chê bai mình là tưng tửng khi nghĩ ra được những câu hỏi kiểu như thế, anh Michael đã chọn Buffy. Khi Lilly hỏi mình sẽ chọn ai giữa Harrison Ford và George Clooney, thì mình chọn Harrison Ford dù ông ấy

https://thuviensach.vn

hơi già, nhưng là Harrison Ford trong phim Indiana Jones chứ không phải trong phim Star Wars. Còn Lilly thì chọn Harrison Ford trong vai Jack Ryan trong những bộ phim của Tom Clancy. Kế đến Michael hỏi “Bọn em chọn ai giữa Harrison Ford và Leonardo DiCaprio?”. Thế là cả hai bọn mình cùng chọn Harrison Ford thì Leonardo quá lỗi thời rồi. Michael lại hỏi tiếp bọn mình chọn ai giữa Harrison Ford và Josh Richter. Lilly vẫn chọn Harrison Ford vì ông ấy từng là thợ mộc, nên nếu có ngày tận thế thì ông ấy vẫn có thể cây một ngôi nhà cho hai người. Còn mình thì chọn Josh Richter vì Josh sẽ sống lâu hơn, trong khi Harrison đã gần 60 rồi và Josh còn có thể giúp mình chăm sóc bọn trẻ nữa.

Sau đó Michael bắt đầu nói những thứ rất không công bằng về Josh Richter, ví dụ như nếu ở trên chiến trường thì Josh sẽ lộ rõ sự hèn nhát. Nhưng Lilly nói đôi khi lo sợ không hẳn là tiêu chí chính xác để đánh giá khả năng phát triển của một con người và mình hoàn toàn đồng ý với cậu ấy. Rồi Michael nói bọn mình là hai đứa ngu ngốc viển vông, nếu nghĩ rằng Josh Richter sẽ chịu dành ra một ngày chơi với những đứa như bọn mình. Theo anh ý thì Josh chỉ thích những cô nàng như Lana Weinberger để gần gũi mà thôi. Lilly nói cậu ấy sẵn sàng gần gũi với Josh Richter chỉ khi Josh đáp ứng đủ những điều kiện sau: phải tắm trong bồn chống khuẩn, và sử dụng ba cái bao cao su đã được tẩm dung dịch diệt tinh trùng để đề phòng một cái bị thủng và một cái tuột ra ngoài.

Lúc anh Michael hỏi liệu mình có chịu quan hệ với Josh Richter không, mình đã phải nghỉ mất một phút. Mất đi sự trong trắng là cả một vấn đề lớn và bạn phải làm điệu đó với đúng người, nếu không bạn sẽ hối hận suốt quãng đời còn lại. Giống như mấy bà trong “Hội đội thân ngoài 40” ở phòng khám nhà Moscovitz thường gặp nhau mỗi thứ ba hàng tuần. Sau một hồi đắn đo, mình quyết định sẽ quan hệ với Josh Richter chỉ với điều kiện:

1. Bọn mình hẹn hò với nhau được ít nhất một năm.
2. Anh ấy thề sẽ yêu mình đến lúc chết.
3. Anh ấy đưa mình đi xem Người đẹp và ác thú tại Broadway mà không một lời chê bai bộ phim ấy.

https://thuviensach.vn

Michael nói hai điều kiện đầu tiên nghe cũng ổn, nhưng với điều kiện thứ ba thì chắn chắc mình sẽ là thành gái già luôn. Michael nói chưa thấy ai bình thường mà có thể ngồi xem trọn vở Người đẹp và ác thú ở Broadway. Nhưng anh ấy đã nhầm, bởi vì bố vẫn bình thường đó thôi và ông luôn xem từ đầu đến cuối vở kịch đó thôi.

Tiếp đó, Lilly hỏi Michael, nếu anh ấy phải làm việc đó thì anh ấy sẽ chọn ai, mình hay là Lana Weinberger, và anh ấy nói "Chắc chắn là Mia rồi" nhưng mình chắc rằng anh ấy nói thế chỉ vì mình đang ở đó và không muốn làm mình buồn thôi.

Giá mà Lilly không hỏi câu đó thì tốt.

Nhưng cậu ấy cứ tiếp tục hỏi những câu đại loại như thế, kiểu Michael sẽ chọn ai, mình hay Madonna, mình hay Buffy (anh ấy chọn mình chứ không phải Madonna, nhưng với Buffy thì ngược lại, vùi dập mình không thương tiếc).

Cuối cùng Lilly hỏi mình sẽ chọn ai giữa Michael và Josh Richter. Mình đang giả vờ đăm chiêu suy nghĩ câu trả lời một cách nghiêm túc, thì may mắn thay, đúng lúc hai bác Moscovitz về và mắng tụi mình vì tội cho con Pavlov vào phòng và ăn bắp rang bơ trên gường.

Sau khi mình và Lilly đã dọn sạch tất cả bắp rang bơ và quay về phòng Lilly, cậu ấy hỏi lại mình sẽ chọn ai, Josh Richter hay là anh trai cậu ấy. Và mình đành phải nói là Josh Richter, vì anh ấy là chàng trai "kool" nhất trường mình, cũng có thể là tuyệt nhất trên thế giới luôn ấy! Mình mê mẩn anh ấy, không chỉ vì mái tóc vàng quyến rũ, mà còn vì mình tin rằng đằng sau vẻ mặt bất cần đời đó là một tâm hồn nhạy cảm bao dung, biết quan tâm đến người khác. Mình có thể nhận ra điều đó sau lần anh ấy nói "Chào" với mình hôm đó ở cửa hàng Bigelow.

Nhưng mình không thể không nghĩ đến nếu thực sự có ngày tận thế, thì có khi sẽ tốt hơn nếu mình chọn Michael, dù anh ấy không hấp dẫn lắm nhưng ít nhất anh ấy có thể làm mình cười. Mình nghĩ vào ngày Trái Đất nổ tung thì sự hài hước là rất quan trọng.

Hơn nữa, tất nhiên, Michael trông rất tuyệt khi cởi trần.

Và nếu có ngày tận thế thì Lilly sẽ đi đời, vì thế cậu ấy sẽ không bao giờ

https://thuviensach.vn

biết được mình và anh trai cô ấy sinh con đẻ cái thế nào.
Mình không bao giờ muốn Lilly biết mình nghĩ như thế về anh trai cậu ấy.
Nếu biết chắc hẳn cậu ấy sẽ nghĩ mình rất kỳ quặc.
Có khi lại kỳ quặc hơn cả việc mình trở thành công chúa của Genovia.

https://thuviensach.vn

Meg Cabot

Nhật ký công chúa

Dịch giả: Thanh Nga

- 4 -

Chiều thứ Bảy

Trên suốt quãng đường từ nhà Lilly về, mình cứ lo nghĩ về những gì bố mẹ sẽ nói khi mình về đến nhà. Mình chưa từng cãi lời bố mẹ bao giờ trước đó cả. Chưa một lần nào.

Khoan, có một lần. Lần đó Lilly, Shameeka, Ling Su và mình đi xem phim của Christian Slater, nhưng cuối cùng lại xem một bộ phim kinh dị. Mình quên mất không gọi điện về nhà. 2 giờ 30 sáng phim mới hết, lúc đó bọn mình đang ở quảng trường Thời Đại và không có đủ tiền bắt taxi.

Nhưng đó là lần duy nhất. Mình đã rút ra được bài học từ lần đó mà không cần mẹ phải phạt hay làm gì cả. Mà mẹ cũng chẳng bao giờ phạt mình bằng cách cấm túc đâu. Vì nếu mình có bị phạt, thì ai sẽ là người đi ra máy rút tiền rồi lấy tiền mua thức ăn?

Nhưng bố mình thì khác. Ông luôn gò vào các quy tắc. Mẹ nói đó là vì bà nội từng trừng trị bố khi còn nhỏ bằng cách nhốt ông vào trong một căn phòng rất đáng sợ trong tầng hầm.

Giờ khi mình nghĩ về điều đó, ngôi nhà mà bố mình sống hồi nhỏ chắc hẳn là một lâu đài, và cái căn phòng đáng sợ kia chắc hẳn là nhà ngục.

Trời ạ, thảo nào mà bố răm rắp làm theo từng lời bà nội nói.

Dù sao đi nữa, khi bố nổi cáu với mình tức là ông thực sự rất giận. Như lần mình không chịu đi đến nhà thờ với bà nội vì mình không muốn cầu nguyện một vị chúa mà lại để bao nhiêu khu rừng bị tàn phá chỉ để bò có nơi gặm cỏ mà về sau sẽ trở thành Quarter Pounders cho những kẻ ngu dốt sùng bái biểu tượng của tất cả những thứ xấu xa, Ronald McDonald. Bố nói nếu mình không đi đến nhà thờ thì không những bố sẽ quật vào mông mình, mà còn không cho mình đọc báo điện tử Crackhead của anh Michael. Ông cấm mình lên mạng suốt mùa hè còn lại và đập tan cái modem của mình bằng cái chai Chateauneuf du Pape.

https://thuviensach.vn

Đó là hình phạt cho kẻ chống đối!

Vì thế mình rất lo không biết bố sẽ làm gì khi mình từ nhà Lilly về. Mình đã cố ở lại nhà Moscovitz muộn hết mức có thể: từ việc cho đĩa ăn sáng vào máy rửa bát hộ Maya (vì cô ấy bận viết thư cho đại biểu Quốc hội, xin ông ta hãy làm việc gì đó giúp con trai Samuel của chị đã bị bỏ tù nhầm mười năm trước vì tội ủng hộ một cuộc cách mạng ở nước cô ấy), lại đến việc dắt Pavlov đi dạo vì anh Michael phải đi đến Columbia nghe thuyết trình về vật lý học thiên thể. Mình còn tháo vòi nước ở chỗ nước ngầm của nhà Moscovitz, và ì ạch dọn đồ trong tủ…

Sau đó Lilly phải đi quay tập phim đặc biệt kéo dài một tiếng nói về bàn chân của cậu ấy. Chỉ có hai bác Moscovitz là chưa ra khỏi nhà, trong khi bọn mình nghĩ họ đã đi massage. Thế nên hai bác ấy đã nghe thấy hết câu chuyện của bọn mình nói, và bảo mình hãy về nhà để họ phân tích cho Lilly về việc cậu ấy cứ trêu chọc kẻ điên.

Bình thường mình là đứa con gái rất ngoan. Không hút thuốc, không nghiện ngập, không đú đởn. Mình hoàn toàn đáng tin cậy, và mình dành hầu hết thời gian để học bài. Chỉ trừ có một điểm F môn mình nghĩ là sẽ chẳng có tác dụng gì cho cuộc sống trong tương lai của mình, còn lại tất cả đều ổn.

Và rồi tự nhiên xuất hiện chuyện công chúa hâm hâm gì đó.

Trên đường về nhà mình quyết định là nếu bố trừng phạt mình thì mình sẽ cầu cứu Thẩm phán Judy, thẩm phán chuyên giải quyết các vụ án về gia đình. Bà ấy có riêng một show truyền hình trên kênh 4. Cô Judy sẽ làm cho bố hiểu. Không ai có thể bắt người khác phải làm công chúa nếu họ không muốn. Thẩm phán Judy chắc chắn sẽ không ủng hộ việc đó. Cố ấy có khi còn dành tặng mình năm ngàn đôla vì nỗi đau tinh thần mà mình phải chịu đựng ý chứ!

Tuy nhiên, tình hình lúc ở nhà cho thấy chẳng cần thiết phải nhờ đến cô Judy.

Mẹ mình vẫn chưa đi tới xưởng vẽ, điều mà mẹ luôn làm vào các ngày thứ bảy. Mẹ đang ngồi mải miết đọc mấy tờ hướng dẫn đặt báo Seventeen dài hạn trong lúc đợi mình về. Không biết mẹ có nhận thấy là với bộ ngực lép

https://thuviensach.vn

kẹp thế này thì chẳng ai thèm hẹn hò với mình dù chỉ một lần. Vì thế những thông tin có trong tạp chí đó vô giá trị đối với mình.
Còn bố đang ngồi ở đúng chỗ bố đã ngồi khi mình đi ra ngoìa hôm qua, chỉ khác là lần này bố ngồi đọc tờ báo chủ nhật, dù hôm nay mới là thứ bảy. Mẹ với mình thì có một quy tắc là không được đọc báo chủ nhật, trừ khi hôm đó là chủ nhật. Hôm nay bố mặc áo len lông cừu - chắc lại do một cô bạn gái nào đó tặng - với quần nhung kẻ.
Khi mình bước vào, bố cẩn thận gấp tờ báo lại, rồi đặt ngay ngắn xuống bàn, nhìn mình chăm chú một hồi lâu y như thuyền trưởng Picard trước lúc ra chỉ thị quan trọng cho Ryker. Rồi bố nói, “Chúng ta cần nói chuyện”.
Mình lập tức giải thích không phải mình không nói với bố mẹ mình đã ở đâu, và rằng mình chỉ cần một ít thời gian để suy nghĩ về mọi thứ, rằng mình đã rất cẩn thận trong mọi việc, và không đi tàu điện ngầm hay bất cứ cái gì…rồi bố chỉ nói, “Bố biết rồi”.
Chỉ vậy thôi. Một câu “Bố biết rồi”. Bố đầu hàng ngay cả trước khi khai hoả.
Bố ơi là bố.
Mình nhìn mẹ xem bà ấy có nhận ra là bố rất lạ không. Và rồi mẹ cũng làm một điều lạ chưa từng có. Mẹ đặt tờ báo xuống và đi đến chỗ mình, ôm lấy mình nói “Con gái, bố mẹ thật sự xin lỗi con”.
Alô alô…Đây là bố mẹ mình sao? Có người nhập vào bố mẹ khi mình đi vắng và thay thế bố mẹ mình bằng người khác rồi? Đó là cách duy nhất mình có thể nghĩ khi bố mẹ xử lý lạ lùng như thế.
Rồi bố nói, “Bố mẹ hiểu việc này đã làm con căng thẳng đến mức nào, Mia ạ, và bố mẹ sẽ làm với tất cả khả năng của mình để sự thay đổi này đối với con thoải mái hết mức có thể”.
Tiếp đó bố hỏi mình có biết thoả hiệp là gì không, và mình trả lời có. Tất nhiên rồi, mình có còn là học sinh lớp ba nữa đâu. Bố đưa ra một tờ giấy, trên đó bố mẹ và mình cùng phác qua một bản theo mẹ gọi là Thoả hiệp Thermopolis-Renaldo. Nội dung là:
Tôi, người ký dưới đây, Arthur Christoff Phillipe Gerard Grimaldi Renaldo, đồng ý cho đứa con duy nhất và cũng là người thừa kế duy nhất, Amelia

https://thuviensach.vn

Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo được phép học hết phổ thông ở trường nam sinh Albert Einstein (từ năm 1975 đã trở thành trường chung cho cả nam và nữ) mà không có bất kỳ sự gián đoạn nào, trừ ngày lễ giáng sinh và nghỉ hè sẽ đến sống ở Genovia mà không có bất cứ lời phàn nàn nào.

Mình hỏi như thế có phải là mình sẽ không phải tới biệt thự ở Miragnac nữa không và bố bảo đúng. Không thể tin nổi. Giáng sinh và nghỉ hè tự do không phải gặp bà nội sao??? Chuyện này cứ như là đi đến phòng khám răng, và thay vì bị hàn răng, thì mình sẽ được ngồi tung tẩy đọc tờ Teen People miệng ngậm một đống khí tê! Vui quá đi mất, mình đã nhảy ra ôm chầm lấy bố! Nhưng đáng buồn là bản thoả hiệp vẫn chưa dừng lại ở đó.

Tôi, người ký dưới đây, Amelia Grimaldi Mignonette Thermopolis Renaldo, đồng ý sẽ hoàn thành nghĩa vụ của người thừa kế đối với Arthur Christoff Phillipe Gerard Grimaldi Renaldo, hoàng tử Genovia, và tất cả những gì vai trò đó đòi hỏi, bao gồm, đảm đương trách nhiệm khi được truyền lại ngai vàng, và thực hiện trách nhiệm đối với đất nước mà sự có mặt của người thừa kế được coi là cần thiết.

Mấy câu đầu nghe cũng ổn trừ câu cuối. Trách nhiệm đối với đất nước là cái gì không biết?

Bố làm cho mọi việc càng trở nên mơ hồ đối với mình khi giải thích rằng: “Ồ, con biết đấy, chỉ là dự lễ tang của những nhà lãnh đạo trên thế giới, tổ chức các buổi khiêu vũ, những việc tương tự như thế”.

Tang lễ á? Các buổi khiêu vũ á? Kiểu đập chai rượu vang vào thành tàu để làm lễ hạ tàu hoặc là tham dự các buổi công chiếu ở Hollywood á?

“À, không chỉ dừng lại ở mấy buổi công chiếu ở Hollywood đâu. Cái đáng nói là những ánh đèn flash của máy ảnh cứ chiếu vào mặt con cơ. Thật sự là rất khó chịu”.

Được rồi, thế còn lễ tang? Các buổi khiêu vũ? Mình thậm chí không biết đánh môi son, chưa kể đến nhún chào nữa…

“Ồ, không sao đâu” bố nói “Bà nội sẽ lo việc đó”.

Phải rồi. Bà nội có thể làm được gì chứ? Bà đang ở Pháp mà!

Ha!Ha!Ha!

https://thuviensach.vn

Tối thứ Bảy

Mình không thể tin mình lại bất hạnh đến thế này. Tối thứ Bảy mà lại ở nhà một mình với Bố!

Bố cố rủ mình đi xem Người đẹp và ác thú kiểu như vì thương cảm cho con gái chẳng bói ra cái hẹn nào với bạn trai cả!

Cuối cùng mình phải nói, “Bố ạ, con không còn là trẻ con nữa. Kể cả công chúa Genovia cũng không thể có vé xem chương trình Disney vào những phút cuối tối thứ Bảy được”.

Bố cảm thấy như bị bỏ rơi vì mẹ đã đến cuộc hẹn với thầy Gianini rồi. Thực ra, ban đầu mẹ muốn huỷ cuộc hẹn với thầy sau những sự vụ vừa xảy ra với mình 24 giờ qua, nhưng mình thuyết phục mẹ cứ đi, vì mình thấy mẹ càng ở với bố lâu thì mẹ càng bị ức chế nhiều. Mẹ chỉ mím chặt môi như muốn cố nói ra điều gì đó với bố, và mình nghĩ những thứ đang bị khoá chặt trong miệng mẹ đó là: “Ra khỏi nhà tôi mau! Quay về khách sạn của anh đi! Anh đang phải trả $600/đêm cho căn phòng đó đấy! Tại sao không ra đó mà ở đi?”.

Bố đang làm mẹ phát điên vì lúc nào bố cũng lục lọi khắp nơi, moi những bản sao kê của ngân hàng từ trong cái bát đựng salat mà mẹ thường dùng để đựng tất cả các thư từ, hoá đơn thanh toán. Sau đó chậm rãi giảng giải cho mẹ thấy là mẹ sẽ lãi được thêm bao nhiêu nếu chuyển tiền từ tài khoản ngân hàng sang tài khoản lương hưu cá nhân.

Vì thế, dù cho mẹ có nói muốn ở nhà và lấp lại câu nói ấy bằng một nụ cười thì mình biết nếu ở nhà mẹ sẽ nổ tung lên mất. Mình bảo mẹ cứ đi chơi để bố con mình ở nhà thảo luận với nhau làm sao để quản lý hiện quả một công quốc nhỏ trong nền kinh tế thị trường hiện nay. Mẹ diện một chiếc váy ngắn màu đen đặt mua trên tờ Victoria ‘s Secret (mẹ ghét đi mua sắm nên thường mua quần áo từ mấy cuốn catalogue mà mẹ thường đọc mỗi khi ngâm mình trong bồn tắm sau một ngày dài vẽ tranh). Bố đã bị mắc nghẹn thì phải. Chắc bố chưa từng thấy mẹ mặc váy ngắn bao giờ - ở trường đại học hồi họ còn hẹn hò mẹ lúc nào cũng kín cổng cao tường giống mình bây giờ vậy. Bố vội uống một hơi cốc scotch pha sôđa rồi hỏi

https://thuviensach.vn

mẹ “Em định mặc thứ đó đi ư?” làm mẹ chột dạ “Mặc thế này có vấn đề sao?” và quay ra ngắm mình trong gương một cách lo lắng.

Mẹ trông rất được là đằng khác, đẹp hơn bình thường rất nhiều, mình nghĩ đấy mới chính là vấn đề. Nếu mẹ chịu khó chăm chút một chút thì chắc chắn mẹ trông chẳng thua gì ai. Mình chỉ ước gì một ngày nào đó mình có thể xinh được như mẹ. Này nhé, tóc mẹ khong xoăn, ngực cũng không lép kẹp và số giày cũng không đến cỡ số 8 như mình. Trong các bà mẹ mà mình biết thì mẹ xếp hạng quyến rũ là đằng khác.

Chuông cửa kêu và mẹ vội đi ra ngoài vì không muốn thầy Gianini vào nhà và gặp chồng cũ của mình, Hoàng tử Genovia. Điều đó là hợp lý thôi vì lúc đó bố vẫn đang bị nghẹn cứng và trông rất ư buồn cười. Cứ thử tưởng tượng coi một người hói gần hết đầu, mặt đỏ như gấc, mặc áo len lông cừu và đang ho như sấm lúc trời sắp có giông. Nếu là mẹ, mình cũng sẽ xấu hổ thật đấy khi phải thừa nhận là quen thân với người này.

Cũng may là mẹ không mời thầy vào nhà vì mình không muốn bị tra hỏi trước mặt bố mẹ tại sao không đến buổi ôn bài thứ Sáu vừa rồi.

Sau khi họ đi rồi, mình tìm mọi cách chứng minh cho bố thấy mình hợp với cuộc sống với Mahattan hơn là Genovia bằng cách gọi thức ăn nhanh. Mình gọi một salat kiểu Capri trộn phomát, mỳ ống al funghetto, và pizza margherita, tất cả đều dưới $20, nhưng xem ra bố chẳng hề ấn tượng một tý nào cả! Bố chỉ rót thêm một ly scotch pha sôđa rồi bật TV lên xem. Bố thậm chí không nhận ra Louie Mập đã ngồi xuống bên cạnh. Bố bắt đầu vuốt ve nó như thể không có gì vậy, sao bố nói bị dị ứng với mèo cơ mà?

Thậm chí bố không buồn nói về Genovia nữa. Bố chỉ ngồi suốt tối xem thể thao. Chỉ có độc thể thao thôi. Nhà mình có 77 kênh và tất cả những gì bố xem là mấy cái kênh có một đám người mặc đồng phục chằm chặp đuổi theo một quả bóng. Quên đi phim Dirty Harry. Quên luôn cả chương trình Pop Up Videos. Bố chỉ bật mỗi kênh thể thao và xem, đến khi mình nói “hai mẹ con thường xem phim trên kênh HBO vào tối thứ bảy hàng tuần” thì bố bật to volume lên!

Đúng là trẻ con.

Chưa hết, lúc thức ăn được đưa đến mới quá đáng sai. Bố sai chú Lars ra

https://thuviensach.vn

gây khó dễ cho nhân viên giao hàng trước khi mình kịp ra mở cửa. Không thể tin nổi! Mình sẽ phải đưa thêm cho anh Antonio $1, coi như bù đắp cho sự xúc phạm vừa rồi. Còn bố chỉ ngồi xuống ăn không nói một lời nào, sau khi uống thêm một ly scotch pha sôđa thì ông thoải mái ngủ gật luôn trên ghế với Louie Mập trong lòng!

Việc làm hoàng tử của một nước và mắc bệnh ung thư tinh hoàn khiến một người tự cho là mình đặc biệt đến thế sao? Đáng ra bố nên dành quãng thời gian quý báu của mình với đứa con gái duy nhất, cũng là người thừa kế ngai vàng duy nhất này chứ.

Vậy đó, lại ở nhà một mình vào tối thứ Bảy. Không phải là mình chưa từng KHÔNG ở nhà vào tối thứ Bảy, trừ khi mình đi chơi với Lilly. Tại sao không có ai để ý đến mình nhỉ? Mình biết là trông mình có hơi "lạ mắt", nhưng mình đã cố đối xử tốt với mọi người rồi mà. Chắc họ chỉ coi mình là con người và mời mình đến dự tiệc khi họ muốn có người đi cùng thôi. Đâu phải lỗi tại mình khi tóc mình cứ chĩa ra ngoài thế này…

Mình cố gọi cho Lilly hàng tỉ lần, nhưng máy cứ bận suốt, chắc chắn là Michael đang ở nhà và nghiên cứu báo điện tử của anh ấy. Nhà Moscovitz đang cố lắp thêm một đường dây điện thoại thứ hai để ai gọi đến nhà họ cũng gặp được họ ngay, nhưng công ty điện thoại báo họ không còn số điện thoại đầu 212 để cung cấp nữa. Mẹ Lilly cảm thấy bất thường khi có tới hai mã vùng khác nhau trong cùng một ngôi nhà, và bảo nếu bác ấy không có số 212 thì thà mua máy nhắn tin còn hơn. Bên cạnh đó, Michal sẽ vào Đại học mùa thu năm sau, nên những vấn đề này sẽ được giải quyết.

Mình thực sự cần nói chuyện với Lilly. Mình chưa kể về mấy chuyện công chúa với cậua ấy, và mình định sẽ không bao giờ kể. Đôi khi chỉ cần chuyện trò phiếm với cậu ấy cũng đã làm mình thấy dễ chịu hơn rồi. Ít ra là để cảm thấy an tâm khi biết được rằng có ai đó bằng tuổi mình cũng đang ở nhà có một mình vào tối thứ Bảy. Gần như tất cả những đứa con gái khác trong lớp mình đều đã có bạn trai rồi. Kể cả Shameeka cũng bắt đầu hẹn hò rồi. Cậu ấy bắt đầu được nhiều người chú ý vì sau một mùa hè ngực đã phát triển lên nhiều. Giờ giới nghiêm của Shameeka là 10 giờ đêm, kể cả ngày cuối tuần, lại còn phải giới thiệu bạn trai cho bố mẹ gặp. Cậu bạn đó còn

https://thuviensach.vn

phải giải trình chi tiết kế hoạch sẽ đi đâu và làm những gì, còn phải trình cả ảnh chứng minh thư cho bác Taylor xem trước khi được phép ra khỏi nhà.
Dù thế nhưng cậu ấy vẫn có người hẹn hò.
Chưa ai từng hẹn hò với mình cả.
Thật là chán khi phải ngồi nhìn bố ngáy suốt buổi tối thế này. Tuy cũng có hơi tức cười khi thấy Louie Mập cứ ngây người ra nhìn bố. Mình đã xem xong bộ phim Dirty Harry, và không còn gì chiếu trên TV nữa. Mình quyết định lên mạng gửi tin nhắn cho anh Michael, bảo anh ấy mình rất cần nói chuyện với Lilly và xin anh ấy làm ơn tạm dừng nét để mình có thể gọi cho cậu ấy.
Nhưng anh ấy nhiều lúc đáng ghét không chịu nổi. Mình đã in ra cuộc nói chuyện đó của bọn mình.
Cracking: Em muốn gì hả, Thermopolis?
>
FtLouie: Em cần nói chuyện với Lilly. Đừng dùng nét nữa để em còn gọi cho cậu ấy.
>
Cracking: Em định nói chuyện gì với nó?
>
FtLouie: Không phải việc của anh. Làm ơn đừng dùng net nữa. Anh không thể cắt tất cả đường liên lạc với mọi người cho riêng anh được. Thế là không công bằng.
>
Cracking: Không ai nói cuộc đời là công bằng cả, Thermopoliss ạ. Dù sao đi nữa, em đang làm gì ở nhà thế? Có chuyện gì à? Chàng trai trong mộng không gọi điện cho em à?
>
FtLouie: Ai là chàng trai trong mộng?
>
Cracking: Em biết mà, người bạn đời mà em chọn nếu ngày tận thế xảy ra ấy, Josh Richter.
Lilly đã kể cho anh ấy nghe! Mình không thể tin nổi cậu ấy lại kể cho anh

https://thuviensach.vn

Michael biết! Mình sẽ giết Lilly!
FtLouie: ANH LÀM ƠN TẠM DỪNG NÉT ĐỂ EM GỌI CHO LILLY ĐI >
Cracking: Có chuyện gì thế Thermopolis? Anh bắt đúng điểm yếu của em rồi hả?
Mình liền thoát ra luôn. Michael thỉnh thoảng đich thị là một tên đểu cáng.
Nhưng sau đó khoảng 5 phút, điện thoại nhà mình kêu, Lilly gọi. Tuy hơi đểu một chút, nhưng Michael vẫn là một tên đểu tốt bụng khi nào anh ấy muốn.
Lilly rất buồn vì bố mẹ cậu ấy không cho quay tập phim về đôi bàn chân của cậu ấy. Cậu ấy còn đòi gọi cho ACCLU (tổ chức phi lợi nhuận của Mỹ với khẩu hiệu "bảo vệ quyền và tự do cá nhân") ngay vào sáng sớm thứ hai khi họ làm việc. Không có hỗ trợ tài chính của bố mẹ, chương trình "Lilly chỉ nói lên sự thật" sẽ không thể tiếp tục phát sóng. Mỗi tập phim ngốn gần $200, nếu tính cả tiền băng và những khoản linh tinh khác. Muốn mua sóng thì phải có tiền.
Lilly cứ buồn mênh mang nên mình không muốn mắng cậu ấy về vụ kể với Michael rằng mình đã chọn Josh. Bao giờ nghĩ lại rồi kể ra như thế lại hay.
Cuộc đời mình đúng là luẩn quẩn trong mớ bòng bong của những lời nói dối.
Chủ Nhật, ngày 5 tháng 10
Mình không thể tin nổi thầy Gianini lại nói với mẹ chuyện đó. Không thể tin được thầy lại nói với mẹ mình đã bỏ buổi ôn bài ngớ ngẩn hôm thứ Sáu ấy!
Mình không có quyền gì ở đây sao? Mình không thể bỏ buổi ôn bài mà không sợ bị bạn trai của mẹ tố cáo ư?
Cuộc đời mình còn chưa đủ tệ hay sao: trước tiên là không được biết về thân thế thực sự của mình, sau đó là bị ép phải trở thành công chúa. Giờ có phải báo cáo nốt tất cả hoạt động của mình với thầy giáo Đại số nữa không?
Cảm ơn thầy nhiều, thầy Gianini. Nhờ thầy mà em phải ở nhà cả ngày Chủ nhật cố nhồi nhét vào đầu mấy cái phương trình bậc hai, ở bên cạnh ông bố thân yêu vừa xoa cái đầu hói vừa la ầm nhà khi phát hiện ra học sinh của

https://thuviensach.vn

thầy không biết cách nhân phân số.
Liệu mình có cần phải nhắc cho mọi người nhớ là mình được NGHỈ ngày thứ Bảy và Chủ nhật không?
Vậy mà thầy nỡ lòng nào đi kể cho mẹ nghe về bài kiểm tra toán ngày mai. Mình cũng hiểu là thầy có ý tốt thôi, khi muốn cho mình thêm cơ hội, nhưng giờ làm sao mà ôn bài được nữa chứ. Mục đích của các bài kiểm tra là kiểm tra phần kiến thức căn bản có sẵn trong đầu của bạn đó chứ.
Vì kiến thức toán học của mình chỉ dừng lại ở mấy bài toán lớp 2 nên cũng không thể trách bố đã nổi điên lên như vậy. Bố nói nếu mình không qua được bài thi Đại số thì ông sẽ bắt mình đến trường học hè. Mình nói đi học hè cũng tốt thôi, mặc dù trước đó mình đã đồng ý sẽ tới Genovia hè này. Thế là bố quyết định mình sẽ phải đến trường học hè ở GENOVIA!
Biết ngay mà! Mình đã gặp mấy đứa đến từ Genovia, tụi nó thậm chí còn không biết một dãy số là gì. Nghe nói họ đo đạc tất cả mọi thứ bằng centimet và kilo-gram. Như thể chưa bao giờ nghe tới đơn vị gọi là mét vậy!
Nhưng vẫn phải đề phòng cho chắc. Mình đã viết công thức phương trình bậc hai vào cái đế cao su trắng của đôi giày Converse, ngay chỗ lượn giữa gót và ngón chân. Ngày mai mình sẽ đi đôi giày này, rồi sẽ ngồi vắt chân và nhìn lén. Đấy là nếu mình bị tắc.

Thứ Hai, ngày 6 tháng 10, 3 giờ sáng

Mình đã trằn trọc suốt đêm, lo lắng nhỡ bị bắt quả tang đang quay bài. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ai đó nhìn thấy mấy công thức phương trình bậc hai được ghi trên giày của mình? Liệu mình có bị đuổi khỏi trường không nhỉ? Mình không muốn bị đuổi học! Dù tất cả học sinh trong trường Albert Einstein nghĩ mình là một đứa kì quặc, mình cũng đã quen rồi. Mình không muốn phải bắt đầu lại tất cả ở một ngôi trường mới. Mình sẽ phải đeo dấu đỏ vì đã gian lận suốt quãng đời học sinh còn lại!
Còn cả trường Đại học nữa? Mình có thể sẽ không được vào Đại học, nếu trong hồ sơ của mình vĩnh viễn ghi mình từng gian lận trong thi cử.

https://thuviensach.vn

Không phải là mình muốn vào Đại học. Nhưng còn tổ chức Hoà bình xanh thì sao? Chắc chắn họ sẽ không chấp nhận những kẻ gian lận. Chúa ơi, mình phải làm gì đây?

Thứ Hai, ngày 6 tháng 10, 4 giờ sáng

Mình đã cố tẩy hết công thức phương trình bậc hai khỏi giày nhưng không được! Chắc mình đã dùng mực không tẩy được hay cái gì đó! Nếu bố phát hiện ra thì sao? Họ có còn luật chém đầu ở Genovia không nhỉ?

Thứ Hai, ngày 6 tháng 10, 7 giờ sáng

Quyết định đi bốt, và vứt đôi Converse trên đường đến trường nhưng mình lại làm đứt dây giày! Mình không thể đi đôi nào khác vì tất cả đều cỡ 7 rưỡi trong khi chân mình đã to thêm nửa inch từ tháng trước rồi! Chỉ còn mỗi đôi sục, nhưng gót chân lại thừa ra ngoài nhiều quá. Không còn cách nào khác đành phải xỏ lại vào đôi giày thể thao.

Mình sẽ bị phát hiện mất.

Thứ Hai, ngày 6 tháng 10, 9 giờ sáng

Lúc ở trên xe mình mới nghĩ ra chỉ cần tháo dây giày của đôi Converse và buộc sang đôi Doc Martens là xong. Ngu thật!

Lilly muốn biết bố mình còn ở trong thành phố bao lâu nữa. Cậu ấy không muốn bị đưa đến trường. Cậu ấy thích đi tàu điện ngầm vì lúc đó có thể ôn tiếng Tây Ban Nha và đọc tất cả các áp phích về sức khoẻ. Mình nói không biết bố mình sẽ còn ở trong thành phố đến bao giờ, nhưng mình có linh cảm mình sẽ không bao giờ còn được đi tàu điện ngầm nữa.

Lilly cho rằng bố đang thổi phồng quá đáng việc vô sinh của mình, không thể chỉ vì không sinh thêm được đứa con nào nữa mà đi bảo vệ mình thái quá như thế. Ở phía trên chú Lars hình như đang cười một mình. Hy vọng là chú í không biết tiếng Tây Ban Nha. Nếu không thì thật là xấu hổ.

Lilly nói mình phải lên tiếng trước khi mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn. Vì theo cậu ấy thì gần đây mình trông rất bơ phờ, mắt đã có viền đen thâm quầng như gấu trúc.

https://thuviensach.vn

Tất nhiên là bơ phờ rồi! Phải dậy từ 3 giờ sáng để lau giày cơ mà.
Tới nơi mình chạy ngay vào phòng vệ sinh nữ cố chùi giày thêm lần nữa. Đúng lúc đó Lana Weinberger ngoe nguẩy bước vào. Cậu ta nhìn thấy mình đang lau giày, nhưng cũng chỉ đảo mắt qua rồi bắt đầu chải mái tóc dài kiểu Marcia Brandy và tự õng ẹo trong gương. Chưa bao giờ thấy ai cưng nựng bản thân như con người này.
Cái công thức phương trình bậc hai có vẻ mờ đi nhưng vẫn đọc được. Nhưng mình sẽ không nhìn. Mình thề đấy.

Thứ Hai, ngày 6 tháng 10, giờ Hình học và Lượng giác
OK! Mình thừa nhận là mình đã nhìn.
Mấy công thức đó giúp mình quá nhiều ý chứ. Sau khi đi thu bài, thầy Gianini chữa bài kiểm tra trên bảng và câu nào mình cũng thấy làm sai.
ĐẾN QUAY BÀI CŨNG CHẲNG XONG NỮA!
Chắc trên cái hành tinh này không có ai tệ hại thê thảm như mình.
Đa thức
Số hạng: các biên nhân với hệ số
Bậc của đa thức = bậc lớn nhất của biến

Có ai quan tâm đến những thứ này không? Mấy cái đa thức ý? Trừ những người như Michael Moscovitz và thầy Gianini ra, có ai không???
Khi chuông kêu, thầy Gianini nói “Mia, liệu thầy có vinh hạnh được gặp em vào buổi ôn bài chiều nay không?”.
Mình nói to “có”, nhưng không to đến mức tất cả mọi người nghe thấy, trừ thầy.
Tại sao lại là mình? Tại sao, tại sao?? Cứ như là mình không có chuyện gì để lo vậy. Mình đang thi trượt môn Đại số, mẹ đang hẹn hò với thầy giáo của mình, và mình là công chúa của Genovia.
Thứ Ba, ngày 7 tháng 10
Bài thơ ca ngợi môn Đại số
Bị đẩy vào trong lớp học tối tăm này
Chúng mình chết như bướm đêm thiếu ánh sáng

https://thuviensach.vn

Bị nhốt trong cảnh tiêu điều của
ánh đèn huỳnh quang và bàn ghế kim loại
Mười phút nữa tới lúc chuông reo
Công thức phương trình bậc hai có tác dụng gì
Trong cuộc sống hằng ngày của chúng ta?
Ta đâu thể dùng nó để giải những bí mật
Trong trái tim của người ta yêu nhất?
Năm phút nữa tới lúc chuông sẽ reo thật
Thầy giáo Đại số hắc ám,
Tại sao không chịu buông tha cho tụi em?

Bài tập về nhà:
Đại số: Bài 17 - 30 trong tờ đề
Tiếng Anh: Viết đề xuất
Văn minh thế giới: câu hỏi cuối chương 7
Hình học và lượng giác: không có bài
Tiếng Pháp: cụm từ huit, ví dụ A trang 31
Sinh học: bài tập

Thứ Tư, ngày 8 tháng 10
Không thể thế được.
Bà nội đang ở đây.
Không hẳn là ở đây. Nhưng bà đã đến nước Mỹ xa xôi này. Lại còn đang ở trong thành phố nữa. Chỉ cách mình có 57 toà nhà thôi. Bà đang nghỉ ở Plaza với bố. Tạ ơn Chúa. Giờ mình chỉ cần gặp bà sau giờ học và hai ngày cuối tuần thôi. Thật là khủng khiếp nếu bà đến ở nhà mình.
Phải giáp mặt bà vào buổi sáng quả là đáng sợ. Bà lúc nào cũng mặc cái váy ngủ toàn ren, trông lờm xờm và mỏng dính. Trông thật chẳng ra sao! Đấy là chưa kể đến viền kẻ mắt được bà xăm lên mí từ những năm 1980, không lâu sau khi công chúa Grace qua đời (theo lời kể của mẹ). Thật là kỳ cục khi phải giáp mặt với một bà già trong bộ váy ngủ toàn ren với viền kẻ mắt xung quanh vào buổi sáng.

https://thuviensach.vn

Mà không, phải nói thật đáng sợ mới đúng.
Ai đó phải báo cho Tổng thống biết là bà đang ở đây chứ. Tổng thống nên biết chuyện này. Vì nếu có ai đó có thể tiến hành chiến tranh thế giới thứ III thì đó chính là bà nội mình.
Lần cuối cùng mình gặp bà là trong một bữa tiệc. Bà mời tất cả mọi người ăn gan ngỗng, trừ một người, lại còn kêu cô đầu bếp Marie cứ bỏ trống cái đĩa của người đó nữa chứ. Ban đầu mình cứ tưởng là do nhà bếp chuẩn bị thiếu nên tính nhường luôn phần gan ngỗng của mình cho cô ấy. Dù sao thì mình cũng ăn chay mà. Vậy mà miếng gan ngỗng còn chưa kịp sang được tới cái đĩa bên cạnh thì đã nghe thấy tiếng bà quát ầm lên "Amelia". Giọng bà to kinh khỉng làm mình giật bắn cả mình, rơi cả miếng gan ngỗng xuống sàn. Ngay lập tức con chó lông xù cua rbà chạy ra xơi gọn.
Sau khi mọi người về hết, mình đã hỏi bà tại sao không mời người phụ nữ kia món gan ngỗng, và hoá ra lý do là cô ấy có con ngoài giá thú.
Bà yêu quí ơi, con trai của bà cũng có con ngoài giá thú, tên là Mia, đứa cháu nội duy nhất của bà đấy.
Nhưng khi mình nói thế thì bà lờ đi giả vờ kêu người mang nước tới. Vậy ra nếy bạn là hoàng tử thì có thể có con ngoài giá thú được. Nhưng nếu là thường dân thì đừng mơ có gan ngỗng mà ăn nhé.
Ôi không! Nếu bà lên gác xép thì sao? Bà chưa từng nhìn thấy một cái gác xép bao giờ, thậm chí là đặt chân xuống tới khu phố 57 này ấy chứ. Chắc chắn bà sẽ ghét chỗ này. Ở đây dân đồng tính nhan nhản ngoài đường. Làm sao bà chịu nổi khi mỗi chuyện nam nữ nắm tay cũng đã làm bà ngứa mắt rồi. Nếu bà thấy lễ hội của dân đồng tính, chắc bà lên cơn đau tim mất. Bà thậm chí còn không thích người bấm lỗ ở tai chứ chưa nói đến bấm chỗ nào khác.
Lại còn chuyện bà hút thuốc liên tục trong khách sạn nữa chứ. Người ta đã có quy định cấm hút thuốc, vậy mà bà hút bất cứ lúc nào bà muốn, kể cả trên giường. Có khi đó là lý do tại sao ông nội luôn có mặt nạ dưỡng khí dự trữ trong tất cả các phòng ở Miragnac. Ông nội còn phải cho người đào đường hầm để đề phòng nhỡ có ngày nào đó bà ngủ quên với một điếu xì gà trên tay làm cả cung điện cháy bùng lên.

https://thuviensach.vn

Bà cũng ghét cả mèo nữa vì bà cho rằng chúng nhảy lên người bọn trẻ con khi đang ngủ và hút sạch nguyên khí của tụi nhỏ. Bà sẽ nói gì khi nhìn thấy Louie Mập nhỉ? Nó ngủ trên giường với mình suốt ngày. Nếu nó nhảy lên mặt mình thì chắc mình chết mất ngáp luôn. Nó nặng tới 25 pound và 7 ounce cơ mà, đấy là trước khi nó uống Fancy Feast vào buổi sáng rồi đó.
Ha ha, không hiểu bà sẽ làm gì thấy bộ sưu tập nữ thần sinh đẻ bằng gỗ của mẹ.
Mà tại sao bà lại phải đến vào lúc này? Bà sẽ phá hỏng tất cả mọi thứ! Mình sẽ không còn cách nào giữ yên bí mật nếu có bà ở bên.
Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Thứ Năm, ngày 9 tháng 10
Mình đã biết tại sao rồi.
Bà đang chuẩn bị dạy mình những bài học để trở thành công chúa.
Quá sốc để có thể viết thêm gì vào lúc này. Để sau vậy.

https://thuviensach.vn

Meg Cabot

Nhật ký công chúa

Dịch giả: Thanh Nga

- 5 -

Thứ Sáu, ngày 10 tháng 10

Các bài học làm công chúa.

Giá đây chỉ là một trò đùa. Mình phải đi thẳng từ buổi ôn Đại số đến Plaza để học cách trở thành công chúa với bà.

Nếu thực sự có Chúa thì tại sao chuyện này xảy ra cơ chứ?

Mọi người luôn nói Chúa sẽ không bao giờ dồn bạn vào chân tường. Nhưng quả thực là giờ mình hết chịu nổi rồi. Thế này là qú sức mình rồi. Mình không thể ngày nào vừa đi học làm công chúa với bà. Mình đang nghiêm túc suy nghĩ về việc bỏ nhà ra đi đây.

Bố nói mình không có sự lựa chọn nào khác. Tối qua, sau khi rời khỏi phòng của bà ở Plaza, mình đến thẳng phòng của bố, xô cửa vào và tuyên bố không thể tiếp tục được nữa. Không đời nào!!! Chưa ai nói với mình về những bài học về những bài học làm công chúa này cả.

Và bố nói gì? Bố nói chính mình đã ký vào thoả hiệp, vì thế bổn phận của mình là phải học tất cả những cái đó, với tư cách là người thừa kế hợp pháp.

Mình đòi xem lại bản thoả hiệp vì rõ ràng trong đó không hề đả động gì đến việc phải tới gặp bà hằng ngày sau giờ học để học cách trở thành công chúa.

Nhưng bố không thèm nói chuyện với mình. Bố nói đã muộn rồi và bảo mình nói chuyện này vào lúc khác. Lúc mình đang ngoạc ra than thở mếu máo về việc như thế là bất công, vô lý…thì cô phóng viên đài ABC bước vào. Đến phỏng vấn bố sao? Nhưng sao hôm nay cô ta ăn mặc thoáng mát thế nhỉ, bình thường thấy cô hay mặc vest khi đi phỏng vấn cơ mà nhỉ.

Mình sẽ xem xét thật kĩ lại bản thoả hiệp tối nay, vì mình nhớ không có gì nói rằng mình sẽ phải học cách trở thành công chúa.

Và bài học làm công chúa đầu tiên của mình, sau giờ học hôm nay là thế

https://thuviensach.vn

này đây:
Đầu tiên là người gác cửa không cho mình vào (bất ngờ không!). Rồi anh ta nhìn thấy chú Lars cao khoảng 2m, nặng gần 300 pound, ở thắt lưng còn thòi ra khẩu súng lục nữa chứ. Lúc trước mình cứ tưởng là dị tật - một cánh tay thứ 3 chẳng hạn – nhưng không dám hỏi vì sợ chú ấy tủi thân. Mình biết cảm giác khi bị mọi người cho là kẻ ỳ dị là như thế nào, nên quyết định không đề cập đến chuyện ấy.
Nhưng hoá ra đó chỉ là một khẩu súng. Người gác cổng tỏ ra rất khó chịu và đã gọi người quản lý đến. Cũng may là ông ta nhận ra chú Lars vì dù sao thì chú ấy cũng sống ở căn phòng ngay bên cạnh phòng bố mà.
Sau đó, người quản lý hộ tống mình lên tầng áp mái nơi bà đang ở. Nói sao về cái tầng áp mái này nhỉ: đỉnh cao. Mình nghĩ toilet của cái Plaza này đã đẹp lắm rồi vậy mà nó chẳng là gì so với tầng mái này cả.
Điều đầu tiên tất cả mọi thứ đều màu hồng. Tường hồng, thảm hồng, rèm hồng, đồ nội thất cũng hồng. Hoa hồng ở khắp nơi và những bức chân dung treo trên tường về những cô gái chăn cừu má hồng.
Và ngay lúc mình nghĩ đang tưởng chết ngộp trong màu hồng thì bà nội thướt tha đi ra, mặc cả cây tím, từ mũ lụa đến dép đi trong nhà. Trên móng chân còn được đính kim cương giả nữa chứ.
Thực ra không biết là kim cương giả hay thật, nhưng mình nghĩ là giả.
Bà suốt ngày mặc đồ tím. Lilly bảo những người thích màu tím tính cách rất không bình thường vì họ mắc chứng hoang tưởng tự đại: trước giờ màu tím luôn tượng trưng cho tầng lớp quý tộc, mấy trăm năm về trước nông dân không được phép nhuộm quần áo màu chàm, và vì thế không thể tạo ra màu tím được.
Vì thế, nếu bà có thực sự bị hoang tưởng thì cũng không phải vì bà nghĩ mình quý tộc mà bà thực sự là một quý tộc.
Điều đầu tiên bà nói khi bước xuống lầu là, “Có cái gì viết trên giày cháu thế?”.
Nhưng mình chả cần lo bị bắt quả tang quay bài, vì bà còn bận thuyết giáo mình nhiều thứ khác nhau.
“Tại sao cháu lại đi giày thể thao với váy như thế? Cháu không đứng thẳng

https://thuviensach.vn

lên được à? Tóc cháu sao thế? Cháu lại cắn móng tay hả, Amelia? Bà tưởng chúng ta đã đồng ý cháu sẽ bỏ cái tật xấu đó rồi? Chúa ơi, cháu không ngừng lớn được à? Cháu không định cao bằng bố cháu đấy chứ?”.
Tệ hơn nữa là bà dùng tiếng Pháp để thuyết giáo.
Rồi cứ như thể mọi việc chưa đủ tệ hay sao ý, bà hỏi với giọng khàn khàn và đầy mùi xì gà, “Cháu không định hôn chào hỏi ta sao?”.
Tất nhiên là mình phải bước tới cúi xuống hôn bà rồi. Bà thấp hơn mình mấy chục phân mất. Má bà rất mềm và mịn, vì tối nào bà cũng bôi vaseline trước khi đi ngủ mà. Lúc mình định quay ra thì bà kéo giật lại hỏi “Pfuit! Cháu đã quên tất cả những gì ta dạy rồi hả?” và bảo mình hôn lên má còn lại vì đó là cách chào hỏi ở Châu Âu và SoHo.
Dù sao thì mình cũng cúi xuống và hôn lên má kia của bà. Rommel, con chó xù 15 tuổi của bà cứ giương mắt nhìn mình chằm chằm. Cả kích thước và hình dạng của nó đều giống một con kì nhông, chỉ khác là kém thông minh hơn. Nghề chính của nó là lắc và rũ lông, nó phải mặc một cái áo lông xù. Hôm nay áo của nó cũng màu tím giống váy bà nội. Rommel không để ai chạm vào nó trừ bà nội, nhưng ngay cả lúc bà nựng nó trông vẻ mặt nó như đang bị tra tấn vậy.
Sau màn chào hỏi đó bà bắt đầu hỏi, “Có phải cháu đã khóc oà lên khi bố nói cho cháu biết cháu là công chúa xứ Genovia không? Tại sao lại khóc?”.
Mới nghe có thế thôi đã làm mình thấy mệt toàn thân rồi. Phải ngồi ngay xuống cái ghế hồng trước khi ngã lăn ra sàn mất.
“Bà ạ”, mình nói bằng tiếng Anh, “Cháu không muốn làm công chúa. Cháu chỉ muốn là mình thôi, chỉ đơn giản là Mia thôi”.
Bà gắt lên. “Đừng gọi ta là bà bằng tiếng Anh. Thế là bất lịch sự đấy. Hãy nói tiếng Pháp khi nói chuyện với ta. Ngồi thẳng lên. Đừng có để tay giữa hai chân như thế. Và cháu không phải là Mia. Cháu là Amelia. Đúng hơn là Amelia Mignonette Grimaldi Renaldo”.
Mình vội chữa, “Bà quên mất Thermopolis rồi” và bị bà lườm một cái sắc lẹm. Bà quả rất giỏi trong việc này. “Không, ta không quên cái tên Thermopolis”.
Rồi bà ngồi xuống ghế cạnh mình và nói, “Cháu không đinh nói với ta là

https://thuviensach.vn

cháu không muốn thừa kế ngai vàng đấy chứ?”.
Tự dưng mình thấy mệt quá đi. “Bà cũng biết cháu không có dáng dấp một công chúa mà. Sao lại lãng phí thời gian làm gì?”.
Trông bà có vẻ rất muốn xông ra đập cho mình một nhát, nhưng làm vậy sẽ hỏng tấm thảm hồng mất, nên lại thôi.
Bà nghiêm mặt nói, “Cháu là người thừa kế ngai vàng của Genovia và cháu sẽ thừa ế ngai vàng từ con trai ta khi nó qua đời. Vậy thôi. Không còn cách nào khác đâu”.
Trời ạ.
“Vâng, sao cũng được ạ. Cháu đang có rất nhiều bài tập về nhà. Mấy chuyện công chúa này có lâu không ạ?”.
Bà nhìn mình từ đầu tới chân rồi phán, “Rất lâu. Ta sẵn sàng hy sinh thời gian của mình - thậm chí cả bản thân ta, tất cả vì sự phồn thịnh của đất nước”.
Bà yêu nước ghê.
Rồi mình ngồi đó nhìn bà hồi lâu, bà cũng nhìn lại. Còn Rommel thì nằm dưới thảm quan sát hai bà cháu, chỉ có điều nó làm cái gì cũng chậm, cứ như thể chân nó yếu tới mức không nâng nổi tấm thân nặng 2 pound kia. Cuối cùng bà là người phá tan bầu không khí nhoè nhoẹt trước. “Chúng ta sẽ bắt đầu vào ngày mai. Hãy từ trường tới thẳng đây”.
“Cháu không thể đến thẳng đây được vì cháu bị trượt môn Đại số và cháu phải đến lớp ôn tập sau giờ học”.
“Thế thì sau đó. Đừng có lãng phí thời gian nữa. Hãy nộp cho ta danh sách tên 10 người phụ nữ cháu ngưỡng mộ nhất trên thế giới và nêu rõ lý do tại sao. Thế thôi!”.
Mình há hốc mồm. Bài tập về nhà á? Có bài tập về nhà nữa sao? Không ai nói gì về bài tập về nhà cả!
“Ngậm miệng lại”, bà quát. “Con gái con lứa há hốc mồm ra như thế là bất lịch sự đấy”.
Mình ngậm ngay miệng lại, nhưng…bài tập về nhà á?
“Ngày mai nhớ đi tất da chân đó. Đừng có mặc quần tất và đi tất ngắn nữa. Cháu lớn rồi, không còn phù hợp với quần tất và tất ngắn nữa. Hãy đi giày

https://thuviensach.vn

dành cho học sinh chứ không phải mấy đôi giày vải đầy đất như thế này. Cháu còn phải làm lại tóc, thoa son và sơn móng tay - nếu còn chút móng tay nào”. Nói dứt lời bà đứng bật dậy mà không cần vịn vào tay ghế. Ở cái tuổi của bà thế là quá khỏe rồi. “Bây giờ ta phải sửa soạn để ăn tối với Shah đây. Tạm biệt cháu”.

Mình cứ ngồi đơ ra đó. Bà có bị làm sao không vậy? Bà đúng là không được bình thường rồi. Không hiểu bà có nhận thức được là đang bắt mình làm gì không nữa?

Trời ạ! Lại còn bài tập về nhà nữa chứ! Không ai nói với mình sẽ có bài tập về nhà cả.

Thế vẫn chưa phải là điều tồi tệ nhất. Đi tất da chân tới trường là sao? Chỉ có mấy đứa như Lana và đám sinh viên năm cuối mới đi thôi. Rặt một lũ phô trương và hợm hĩnh. Chả có đứa bạn nào của mình đi tất da chân cả.

Còn nữa, chả có đứa bạn nào của mình lại tô son hay đánh móng tay và làm tóc cả. Ít ra là không phải lúc đi học.

Nhưng mình còn có sự lựa chọn nào khác chứ? Mình sợ cái mắt xăm đen ngòm của bà lắm, không thể không làm theo những gì bà nói.

Phải mượn tất da chân của mẹ thôi. Mẹ chỉ dùng nó khi đi dự triển lãm hoặc hò hẹn với thầy Gianini. Mình nhét vào trong cặp mang theo đến trường. Mà mình có còn móng tay đâu mà sơn với chẳng sửa. Mình cũng mượn luôn cả thỏi son của mẹ. Tối qua mình có xịt thử ít keo vậy mà sáng nay đã có tác dụng ngay tức thì. Lúc trông thấy mình, Lilly đã quay sang hỏi chú Lars: “Chú đón nhầm cô gái vùng New Jersey này ở đâu thế?’.

Vậy là tóc mình chắc đã xù tung lên như mấy cô nàng New Jersey tới Manhattan để ăn bữa tối lãng mạn với người yêu tại nhà hàng Little Italy.

Sau buổi ôn tập với thầy G, mình vào phòng thay đồ đi tất da chân, tô son, và cố xỏ chân vào đôi giày nhỏ xíu làm ngón chân mình đau ơi là đau. Trông mình trong gương cũng không đến nỗi nào. Chắc bà không còn gì phải phàn nàn nữa.

Mình cũng thông minh đó chứ, mọi người về hết rồi mới đi thay đồ. Hôm nay là thứ sáu rồi, ai mà muốn ở lại trường vào thứ sáu chứ?

Nhưng mình quên béng mất câu lạc bộ tin học.

https://thuviensach.vn

Thực ra là chẳng ai nhớ có sự tồn tại của câu lạc bộ tin học, kể cả các thành viên của CLB. Họ không hề có bạn, ngoài các thành viên trong CLB, họ chả bao giờ hẹn hò thì phải. Được mỗi cái là không ai trong trường Albert Einstein thông minh bằng họ.

Lúc đi ra khỏi phòng thay đồ mình đâm sầm anh giai Michael. Anh ấy là vật báu của câu lạc bộ tin học. Anh ấy đủ thông minh để làm chủ tịch câu lạc bộ, nhưng đã từ chối, vì theo anh ấy mọi tước vị chỉ là hư danh.

“Chúa ơi, Thermopolis”, anh ấy thét lên kinh ngạc, còn mình thì bò lổm ngổm nhặt mấy món đồ đang rơi vãi tứ tung, “có chuyện gì xảy ra với em vậy?”.

Cứ tưởng anh ấy ngạc nhiên vì mình ở lại trường muộn thế nên mình vội phân bua, “Anh biết rồi đấy, ngày nào em cũng phải gặp thầy Gianini sau giờ học vì em đang trượt môn Đại…”.

“Anh biết rồi”. Michael đưa cho mình thỏi son, “Ý anh là mấy thứ đồ trang điểm này là thế nào kìa?”.

Mình giật lấy thỏi son rồi bảo: “Chả có gì cả. Anh đừng kể cho Lilly đấy”.

“Đừng nói cho Lilly cái gì cơ?”. Mình đứng phắt dậy và anh Michael nhìn thấy tất da chân: “Chúa ơi, Thermopolis. Em định đi đâu thế?”.

“Em chả đi đâu cả”. Sao mình cứ phải nói dối suốt thế không biết? Sao anh ấy không đi đi cho rồi. Còn chưa kể đám bạn quái dị của anh ấy đang đứng yên như tượng, nhìn mình chằm chằm như thể mình là một loại ảnh điểm mới vậy. Thật khó chịu!

“Chẳng có ai không đi đâu mà lại ăn mặc như thế cả”. Michae chuyển cái máy tính xách tay sang tay kia, rồi làm vẻ mặt trông rất buồn cười, “Thermopolis, em có hẹn à?”.

“Cái gì? Không, em đâu có hẹn hò gì!” – Chính mình còn choáng váng trước câu hỏi của Michael. Hẹn hò á? Mình á? Lấy đâu ra. “Em phải đi gặp bà nội”.

Michael trông không có vẻ gì là tin lời mình nói: “Thế em có thường tô son và đi tất da chân khi gặp bà không?”.

Mình nghe thấy tiếng ho đằng hắng và nhìn xuống sảnh. Chú Lars đang đứng cạnh cửa đợi mình.

https://thuviensach.vn

Mình có thể đứng đó giải thích cho anh ấy hiểu rằng mình sẽ tiêu nếu không trang điểm và đi tất da chân khi đến gặp bà. Nhưng chắc gì anh ấy đã tin. Thế nên mình nói: “Nhớ đấy, anh nhớ đừng kể cho Lilly đó!”.
Rồi mình chạy đi luôn.
Mình chết chắc rồi. Không đời nào Michael lại không kể cho cô em gái vụ nhìn thấy mình đi ra từ phòng thay đồ sau giờ học, lại còn tô môi son và đi tất da chân nữa chứ.
Bà cũng thật quá đáng. Sao bà nỡ nói màu son đó làm mình trông giống một poulet cơ chứ? Lúc đó mình cứ tưởng từ đó có nghĩa là con gà, nhưng giờ về tra từ điển Anh-Pháp mới biết từ đó có nghĩa là ca-ve. Bà nội mình gọi mình là ca-ve !
Chúa ơi, sao bà mình không giống bao người bà khác trên thế giới này? Sao bà mình không hiền từ phúc hậu như những người bà khác, hàng ngày chăm sóc và nướng bánh cho đứa cháu quý báu của mình. Chắc thế giới này chỉ có duy nhất bà mình là vừa xăm mắt vừa gọi cháu mình là ca-ve!
Kế đến bà chê đôi tất da chân của mình không đúng màu. Sao lại không đúng màu cơ chứ, đó là màu da chân mà? Rồi bà bắt mình tập đứng lên ngồi xuống sao cho không để lộ quần con trong suốt 2 tiếng đồng hồ!
Mình đang nghĩ về chuyện sẽ gọi điện đến Tổ chức ân xá Quốc tế. Bà làm như thế này chẳng khác nào là đang tra tấn con người.
Và khi mình đưa cho bà bài luận về 10 người phụ nữ mình ngưỡng mộ nhất, bà chỉ liếc qua rồi xé toạc không thương tiếc.
Mình gào ầm lên hỏi tại sao bà lại làm thế, và bà đủng đỉnh nói: “Đây không thể gọi là những người đáng để cháu ngưỡng mộ. Cháu nên ngưỡng mộ những người thực sự mới phải”.
Mình hỏi bà định nghĩa thế nào mới là phụ nữ thực sự, vì tất cả những người trong danh sách của mình là có thực mà. Dù Maddona có phẫu thuật thẩm mỹ vài chỗ, nhưng vẫn là phụ nữ còn gì nữa.
Theo bà nội thì phụ nữ thực sự phải là những người như công nương Grace Kelly và bà hoàng thời trang Coco Chanel. Mình chỉ cho bà thấy công nương Diana trong danh sách của mình, và biết bà nói gì không? Bà nói công nương Diana là “kẻ ngoại tộc”.

https://thuviensach.vn

Sau khi luyện tập đứng lên ngồi xuống thêm một giờ đồng hồ nữa, bà nói bà phải đi tắm để tối còn tiếp phó thủ tướng và kêu mình tới khách sạn trước 10 giờ sáng.
“Bà ơi ngày mai là thứ bảy mà” – mình hốt hoảng nói.
“Ta biết”.
“Nhưng thứ bảy là ngày cháu giúp bạn cháu quay phim chương trình TV của cậu ấy”.
Và thế là bạn quay ra hỏi mình cái gì quan trọng hơn, chương trình TV của Lilly hay hạnh phúc của người dân Genovia, khoảng 50.000 người cả thảy.
Rõ ràng 50.000 người quan trọng hơn một tập phim “Lilly chỉ nói lên sự thật”. Thế nhưng làm sao giải thích cho Lilly hiểu là mình không thể đến cầm máy quay lúc cậu ấy tranh cãi với ông bà Ho, chủ cửa hàng bán bánh Ho đối diện với trường Albert Einstein, về những chính sách bán hàng không công bằng của họ. Lilly phát hiện ra ông bà Ho giảm giá rất nhiều cho học sinh châu Á đến học ở trường Albert Einstein, nhưng lại chả giảm tí nào cho học sinh da trắng, da đen, gốc Latin và Ả Rập. Lilly tình cờ phát hiện ra trong một lần đi mua bánh kem sau giờ thể dục. Ling Su cũng mua y như vậy nhưng bà Ho lại bán cho Lilly đắt hơn những 5 cent.
Và khi Lilly kêu ca thì bà Ho giả vờ không nói được tiếng Anh, dù bà ấy chắc chắn phải nói được một ít, vì nếu không thì tại sao cái TV sau quầy lúc nào cũng bật chương trình của Thẩm phán Judy?
Lilly quyết định sẽ quay phim cửa hàng nhà Ho để thu thập chứng cứ về sự phân biệt đối xử và những ưu ái của họ dành cho học sinh châu Á. Cậu ấy đang tìm mọi cách kêu gọi học sinh trong trường tẩy chay cửa hàng nhà Ho.
Vấn đề là mình cũng cho rằng Lilly đang quan trọng hoá quá mức về 5 cent đó. Nhưng theo Lilly thì đó là nguyên tắc sống, và có thể nếu người ta chịu qua trọng hoá việc bọn phát-xít đập phá các cửa hàng của người Do Thái trong cuộc thảm sát Kristallncht thì đã không có kết cục nhiều người bị ném vào lò thiêu người như thế.
Mình cũng chẳng biết nữa. Nhà Ho cũng đâu phải là phát-xít. Bằng chứng là họ chăm sóc và thương yêu lũ mèo con thực sự đó chứ.

https://thuviensach.vn

Cho nên mình cũng không cảm thấy tiếc cho lắm khi không đến quay phim ngày mai cho Lilly được.

Nhưng mà tiếc cái danh sách 10 người phụ nữ mình ngưỡng mộ nhất mà mình tốn bao calo để hoàn thành. Mình thấy hay đấy chứ. Khi về nhà, mình in ngay thêm một bản nữa. Cũng chẳng để làm gì, chỉ là in ra cho bõ tức vì bà đã làm cho nó tan thành trăm mảnh thôi. Phải lưu một bản kẹp trong này mới được.

Mình đã xem đi xem lại bản copy thoả hiệp của Renaldo-Thermopolis nhưng không hề thấy có câu nào nói về chuyện học làm công chúa cả. Phải làm cho rõ chuyện này mới được. Cả tối mình nhắn tin cho bố mà không thấy hồi âm. Bố đang ở đâu cơ chứ?

Lilly cũng không có ở nhà. Chị giúp việc Maya nói nhà Moscovitz đã đến nhà hàng Great Shanghai ăn tối để cả gia đình có thể hiểu nhau hơn.

Mình ước Lilly về thật nhanh và gọi điện cho mình. Mình không muốn Lilly nghĩ mình phản đối gì vụ cửa hàng nhà Ho. Mình chỉ muốn cho cậu ấy biết mình không đến được vì phải đến chỗ bà cả ngày.

Sao mình ghét cuộc sống của mình thế không biết.

Mười người phụ nữ mình ngưỡng mộ nhất trên cả thế giới

Được viết bởi Mia Thermopolis

Madonna. Madonna Ciccone đã tạo ra một cuộc cách mạng trong thế giới thời trang với sự phá cách trong phong cách, đôi khi đã xúc phạm tới những người hơi cổ hủ - ví dụ như những đôi khuyên tai giả kim cương hình thánh giá của cô đã khiến nhiều giáo hội cấm bán CD của cô. Hoặc như hãng giải khát Pepsi đã rất khó chịu khi thấy cô ấy nhảy trước những cây thánh giá đang bốc cháy. Chính vì không biết sợ cái gì nên Madonna đã trở thành một trong những người phụ nữ trong làng giải trí giàu nhất thế giới, tạo tiền đề cho các nữ ca sỹ khác noi theo, chỉ ra cho họ thấy họ có thể vừa quyến rũ trên sàn diễn lại vừa tinh quái sau sàn diễn.

Công nương Diana. Dù không còn nữa nhưng công nương Diana là một trong những người phụ nữ tôi ngưỡng mộ nhất mọi thời đại. Cô ấy cũng đã tạo nên một cuộc cách mạng trong giới thời trang bằng việc từ chối đội những chiếc mũ xấu xí mà mẹ chồng cô bắt phải đội, thay vào đó là những

https://thuviensach.vn

chiếc mũ thời trang hiệu Halston và Bill Blass. Cô ấy cũng đến thăm rất nhiều người bệnh dù không ai bắt cô phải làm vậy cả. Cái đêm công nương Diana chết, tôi đã rút phích cắm TV và thề không bao giờ xem TV nữa vì chính giới truyền thông đã giết chết cô. Nhưng tôi đã hối hận ngay sáng hôm sau, khi không xem được bộ phim hoạt hình Nhật trên kênh Sci-Fi vì lúc rút phích cắm TV ra đã làm ảnh hưởng đến dây cáp.

Hillary Rodham Clinton. Hillary Rodham Clinton đã ý thức được rất rõ ràng cái mắt cá chân to đùng của bà không phù hợp với hình ảnh nghiêm túc của một chính trị gia, và bắt đầu mặc quần dài. Và dù cho mọi người liên tục nói những điều không hay về bà khi không chịu rời bỏ ông chồng có tính trăng hoa thì bà vẫn vờ như không thấy và tiếp tục điều hành đất nước đúng như tính cách của bà. Đó là tác phong của một tổng thống.

Picabo Street. Cô đã dành tất cả các huy chương vàng trong môn trượt tuyết nhờ tập luyện như điên và không bao giờ nản chí, kể cả khi cô đâm phải hàng rào bảo vệ hay bất cứ thứ gì khác. Hơn nữa cô ấy còn tự chọn cho mình một cái tên. Siêu thật!

Leola Mae Harmon. Tôi đã xem một bộ phim của cô ấy trên kênh Lifetime. Leola là một y tá phục vụ trong không quân nhưng bị tai nạn và phần mặt phía dưới của cô bị huỷ hoại hoàn toàn. Armand Assante trong vai bác sỹ chỉnh hình đã làm phẫu thuật lại cho cô. Leola phải chịu đựng hàng giờ đau đớn để tái tạo lại khuôn mặt, trong khi đó chồng cô đã bỏ đi vì lúc đó trông cô thật kinh khủng, mất đi toàn bộ phần môi và miệng (có khi vì thế mà phim mới có tên Tại sao lại là tôi?). Armand Assante nói sẽ tạo cho cô một đôi môi mới, và đến cuối phim họ kết hôn với nhau. Hoá ra bộ phim này dựa theo một câu chuyện có thật.

Joan of Arc. Joan of Arc hay Jeane d'Arc theo tiếng Pháp, sống vào thế kỉ 12. Một ngày nọ cô ấy nghe thấy tiếng một thiên thần bảo hãy đứng lên cầm vũ hí giúp quân đội Pháp đánh bại người Anh. Khi đó cô ấy mới bằng tuổi tôi bây giờ và Joan đã cắt tóc, mặc áo giáp, như nhân vật Mulan trong phim của Disney vậy, rồi dẫn dắt quân đội Pháp giành chiến thắng trên nhiều mặt trận. Nhưng rồi chính phủ Pháp nhận thấy rằng sức ảnh hưởng của Joan quá lớn nên đã vu cho cô là phù thuỷ và thiêu cháy trên giàn thiêu.

https://thuviensach.vn

Lilly thì cho rằng Joan mắc bệnh tâm thần phân liệt, nhưng tôi lại nghĩ khác. Chưa có đứa tâm thần phân liệt nào trong trường tôi lại nghe thấy giọng nói bảo tụi nó làm những việc oai hùng như kiểu cầm quân đi đánh giặc như vậy cả. Ví dụ như Brandon Hertzenbaum chẳng hạn, nó chỉ nghe thấy tiếng nói bảo nó hãy dùng thước kẻ khắc chữ Satan lên cửa phòng vệ sinh nam mà thôi.

Christy. Christy không phải là người thật. Đó chỉ là một nhân vật trong cuốn sách yêu thích nhất của tôi có tên là Christy do Catherine Marshall viết. Christy là một cô giáo trẻ dạy học trong thị trấn Smockey Mountain sống vào đầu thế kỷ trước. Cô luôn tin rằng có thể tạo ra được cái gì khác biệt cho những người dân nơi đây. Có rất nhiều chàng trai yêu cô say đắm nhưng cô chỉ có một lòng kính Chúa và chăm sóc cho những người bị thương hàn. Đại loại là như thế. Nhưng tôi chẳng dám nói với ai, đặc biệt là Lilly, rằng đây là quyển sách yêu thích nhất của tôi vì tình tiết câu chuyện rất nhẹ nhàng và mang đầy màu sắc tôn giáo, không hề có những tên giết người hàng loạt hay là người ngoài hành tinh trong đó.

Một nữ cảnh sát tôi từng gặp, đã viết vé phạt một tay tài xế xe tải vì tội dám bóp còi trêu chọc một phụ nữ mặc váy ngắn khi đi sang đường. Cô cảnh sát nói đó là khu vực cấm bóp còi và tay tài xế kia gân cổ lên cãi. Ngay lập tức cô ấy viết thêm một vé phạt nữa, ịn thẳng vào cửa kính tên kia vì tội to tiếng với cảnh sát.

Lilly Moscovitz. Lilly Moscovitz chưa phải là một phụ nữ thực sự, nhưng cậu ấy là người mà tôi ngưỡng mộ nhất. Cậu ấy vô cùng thông minh, nhưng không giống như nhiều người thông minh khác, cậu ấy không bao giờ tỏ vẻ hơn người. Cậu ấy luôn nghĩ ra những trò thú vị. Ví dụ như tới Hiệp hội Barnes & Noble và bí mật quay lại cảnh tôi hỏi Tiến sỹ Laura, người đang có buổi ký tặng sách ở đó, rằng tại sao bà ấy hiểu biết nhiều đến thế mà kết cục vẫn phải ly dị chồng. Sau đó chiếu đoạn băng trên lên chương trình truyền hình của Lilly, chiếu luôn cả cảnh hai chúng tôi bị tống cổ ra ngoài và bị cấm lai vãng tới Hiệp hội Barnes & Noble ra sao…Lilly là bạn thân nhất của tôi, và tôi kể cho cậu ấy nghe mọi chuyện, trừ việc tôi là một công chúa, vì tôi nghĩ cậu ấy sẽ không thông cảm cho tôi.

https://thuviensach.vn

Helen Thermopolis. Helen Thermopolis, ngoài việc là mẹ tôi ra, thì đây là một nghệ sỹ rất có tài. Mới đây bà đã được tờ Art in America đưa vào danh sách những họa sỹ quan trọng nhất của thiên niên kỷ mới. Bức tranh "Chân dung người phụ nữ chờ lấy hoá đơn tại Grand Union" đã giành được giải thưởng lớn trong nước và bán được 140.000$. Tuy nhiên mẹ chỉ giữ được một phần, còn lại 50% đổ vào phòng tranh và 50% của số còn lại thì phải nộp thuế. Thật không công bằng chút nào cả! Mặc dù là một nghệ sỹ lớn như vậy nhưng mẹ luôn dành thời gian cho tôi. Tôi cũng rất tôn trọng mẹ vì mẹ là người sống rất có nguyên tắc: mẹ nói không bao giờ áp đặt ý thích và suy nghĩ của mình cho người khác và cũng mong người khác sẽ làm như vậy với mẹ.

Một bản tường trình hay và thuyết phục như vậy mà bà nỡ lònggg nào xé rách không thương tiếc. Đảm bảo ai đọc bài viết này của mình cũng phải ngã mũ thán phục và đọc lại từ trang thứ nhất.

Thứ Bảy, ngày 11 tháng 10, 9 giờ sáng

Vậy là mình đã đúng. Lilly thực sự nghĩ rằng việc mình không tham gia buổi ghi âm hôm nay là do mình phản đối việc kêu gọi tẩy chay nhà Ho.

Mình đã nói với cậu ấy rằng không phải như vậy và rằng mình phải đến chỗ bà cả ngày hôm nay. Thật trớ trêu, cậu ấy không tin. Lần duy nhất mình nói sự thật và cậu ấy không tin!

Lilly nói nếu quả thực mình muốn trốn vụ đến gặp bà thì chắc chắn mình sẽ làm được. Nhưng vì mình sống quá phụ thuộc nên không dám nói không với bất cứ ai. Rõ ràng mình đã nói không với cậu ấy đó thôi. Nhưng câu nói đó của mình chỉ càng làm Lilly nỏi điên thêm mà thôi. Mình không thể từ chối bà nội vì bà đã 65 tuổi và bà không còn sống được lâu nữa. Trời ạ, thế giới này không còn tí công bằng nào hay sao vậy???

Hơn nữa, mình cũng cần làm Lilly hiểu cho thủng một điều: không thể hiểu bà mình là người như thế nào, và không ai được phép nói không với bà.

Và Lilly đã phản ứng gay gắt lại: "Đúng vậy, mình không biết tí gì về bà cậu cả, Mia ạ? Cậu không thấy tò mò sao khi cậu biết mọi thứ về ông ba mình". – Nhà Moscovitz thường mời mình đến dùng bữa tối vào các ngày

https://thuviensach.vn

lễ hàng năm của người Do Thái – “còn mình chưa bao giờ được gặp ông bà của cậu”.

Ông bà ngoại của mình là nông dân 100% và sống ở một nơi gọi là Versailles, ở tận bang Indiana. Họ sợ phải tới New York vì có quá nhiều người nước ngoài ở đây. Nói chung là bất cứ cái gì không phải Mỹ 100% đều làm họ sợ. Đó cũng chính là một trong những lý do mẹ mình đã bỏ nhà đi khi mới 18 tuổi và chỉ quay lại đó có 2 lần cùng với mình. Versailles nhỏ xíu xiu, nhỏ đến nỗi trên cánh cửa của ngân hàng trong trấn có tấm biển đề “Nếu ngân hàng đóng cửa, hãy đút tiền qua khe cửa”. Thật đó! Mình đã chụp ảnh lại và mang về mọi người xem, vì nếu chỉ nói không chắc sẽ chẳng ai tin. Tấm ảnh đó vẫn đang treo trên tủ lạnh nhà mình.

Nói chung thì ông bà ngoại Thermopolis hầu như không bước chân ra khỏi Indiana.

Mình cũng không thể giới thiệu Lilly với bà nội Renaldo vì bà chẳng có tí tẹo say mê gì với trẻ con. Và bây giờ thì càng không thể giới thiệu cậu ấy với bà vì Lilly sẽ phát hiện ra mình là công chúa của Genovia mất, rồi cậu ấy sẽ làm loạn lên mất. Cậu ấy sẽ đòi phỏng vấn mình hay làm một cái gì đó cho chương trình TV của cậu ta. Và đó là điều mình sợ nhất: tên tuổi và hình ảnh của mình xuất hiện nhan nhản trên kênh truyền hình của Manhattan.

Vì thế mà mình đã cố giải thích với Lilly vì sao phải qua gặp bà nội sao cho nghe lọt tai nhất, tất nhiên là không đả động gì đến chuyện công chúa rồi. Cái cách cậu ấy thở hồng hộc qua điện thoại cũng biết cậu ấy đang rất giận. Lilly chỉ nói gọn lỏn một câu, “Vậy thì tối nay qua chỗ mình để giúp mình biên tập” và dập máy cái bụp.

Ít ra thì anh Michael đã không nói với cậu ấy về chuyện son và tất da chân. Mấy cái đó chắc sẽ làm Lilly nổi điên thật, và cậu ấy sẽ không đời nào chịu tin vào câu chuyện mình phải đến nhà bà nội trong trang phục như vậy.

Khoảng 9 giờ 30 thì mình chuẩn bị đến chỗ bà. Bà đã nói trước là hôm nay mình không phải đánh son hay đi tất da chân nữa, cứ mặc cái gì mình thích. Vì thế mình mặc quần yếm. Mình biết bà rất ghét nó, nhưng kệ, ai bảo bà nói thích mặc gì thì mặc. Hee hee hee.

https://thuviensach.vn

Úi, phải xuống xe thôi. Đến nơi rồi.

Chiều thứ Bảy

Mình không bao giờ có thể đến trường nữa. Mình không bao giờ có thể đi đâu được nữa. Mình sẽ không bao giờ dời cái gác xép nàu nữa, không bao giờ.

Không thể tin được những gì bà đã làm với mình. Càng không thể tin là bố đã để cho bà làm điều này với mình.

Bố sẽ phải trả giá. Bố thực sự sẽ phải trả giá cho điều này và một cái giá rất đắt. Vừa về đến nhà mẹ lại còn trêu mái tóc mới của mình nữa chứ, thật chẳng buồn cười chút nào cả. Mình chạy ngay đến chỗ bố và nói bố phải trả giá cho chuyện này, một cái giá rất đắt đấy.

Ai nói là mình sợ phải đối đầu nào?

Bố thì tìm mọi cách làm mình hạ hỏa: "Ý con là sao, Mia, bố nghĩ con trông xinh đấy chứ. Đừng nghe mẹ con, mẹ thì biết cái gì? Bố thích mái tóc mới của con đấy. Nó thực sự rất…ngắn.

Tình hình là vầy, sáng nay vừa tới nơi thì bà kéo tay mình nói "On y va" - tiếng Anh có nghĩa là "Đi thôi".

"Đi đâu ạ?" mình ngây ngô hỏi (nói đến mới nhớ ra sáng nay sao mình ngây thơ thế không biết).

"Tới nhà Paolo", bà nói. Mình cứ nghĩ sẽ đi gặp một người bạn của bà để dùng bữa hay mua sắm gì. Mừng húm, một chuyến đi thực tế cơ đấy! Học làm công chúa kiểu này cũng không đến nỗi quá tệ.

Nhưng khi tới nơi mới biết cái gọi là "nhà Paolo" không hẳn là một cái nhà. Không biết tả ra sao nữa. Mới nhìn trông hơi giống một bệnh viện sang trọng lắp toàn cửa kúnh mời với những bát hoa kiểu Nhật Bản. Nhưng khi vào đến bên trong thì chỉ thấy toàn những người trẻ tuổi gầy nhẳng, mặc đồ đên xì chạy lăng xăng khắp nơi. Ai cũng mừng rỡ khi nhìn thấy bà, khúm núm mời mọi người vào căn phòng nhỉ kê toàn đi-văng và tạp chí thời trang. Lúc đó mình nghĩ ngay đến việc bà có hẹn phẫu thuật thẩm mỹ. Mặc dù mình không ủng hộ chuyện phẫu thuật thẩm mỹ cho lắm, nhưng mà kệ,

https://thuviensach.vn

ít ra thì bà sẽ không kè kè bên mình một thời gian.
Mình không thể sai lầm hơn được nữa! Paolo không phải là bác sỹ thẩm mỹ. Mình nghi ngờ anh ta có khi còn học không hết phổ thông í chứ. Paolo là chuyên gia tạo mẫu! Dạng chuyên gia tư vấn cách ăn mặc, đầu tóc cho người nổi tiếng đó mà. Công việc của anh ra là túm những đứa lạc mốt và cổ hủ như mình rồi biến họ trở thành những người sành điệu. Và bà đã chọn Paolo để "tân trang" lại mình! Sao lại là mình cơ chứ??? Việc mình không có ngực tệ đến thế sao, bà có cần nói toạc ra cho anh ta biết như vậy không?
Không hiểu Paolo là cái tên ở đâu ra nữa? Đây là nước Mỹ mà, đáng ra phải đổi thành Paul hay gì gì khác chứ!!!
Mình muốn hét vào mặt anh ra như thế, nhưng đâu dám đâu. Xét cho cùng thì việc bà lôi mình đến đây không phải do lỗi của Paolo. Anh ta cũng cho mình biết là mặc dù rất bận, nhưng phải cố gắng lắm mới thu xếp được lịch cho mình hôm nay, vì bà gọi điện nói đây là trường hợp cực kỳ khẩn cấp.
Trời ạ, xấu hổ chết đi được. Mình là một trường hợp khẩn cấp về thời trang!
Lúc đó mình giận bà khủng khiếp nhưng không thể hét lên với bà ngay trước mặt Paolo được. Bà cũng thừa biết điều đó, chỉ ung dung ngồi vắt chéo chân trên chiếc ghế nhưng, vuốt ve con Rommel. Bà thậm chí còn dạy con chó xấu xí đó ngồi như một quý bà thưởng thức tách trà ai đó đã chuẩn bị sẵn và đọc tạp chí cứ như thật.
Trong khi đó cha Paolo õng ẹo nhón từng lọn tóc của mình lên, làm bộ kêu ca, "Phải cắt. Cắt hết".
Mái tóc của mình theo đi mà đi tong gần như toàn bộ, chỉ còn lơ thơ vài sợi phía sau gáy thì phải.
Không còn một con nhóc với mái tóc màu nước rửa chén nữa mà thay vào đó là một đứa tóc vàng hoe như bao người khác.
Chuyện đâu đã hết, kế đến là những chiếc móng tay của mình. Lần đầu tiên trong đời mình có móng tay. Đồ giả hết nhưng trông cứ như thật vậy. Mình đã cố bóc thử một chiếc ra nhưng ĐAU KHỦNG KHIẾP. Chẳng hiểu họ dùng loại keo gì mà dính khiếp thế không biết.

https://thuviensach.vn

Bản thân mình cũng băn khoăn tự hỏi, nếu thực sự mình không muốn mái tóc bị cắt trụi lơ và dán những cái móng giả lên mấy cái móng thật bị cắn nham nhở kia thì liệu mình có chịu ngồi yên để họ làm tất cả những điều đó không.

Mình vẫn luôn tránh né những cuộc đối đầu. Vì thế mình sẽ không dám đặt mạnh cốc nước chanh xuống bàn và hét keeb rằng: “Mấy người dừng ngay mấy trò vớ vẩn này đi, ngay lập tức!”. À, đúng rồi, ở đây mình được uống nước chanh miễn phí. Trong khi đó ở cái tiệm cắt tóc “Nhà tạo mẫu tóc quốc tế” trên đường số 6 của mẹ thì đến một cốc nước cũng chẳng có, nhưng được cái cắt tóc và sấy gội chỉ tốn có 9,99 ddoola.

Và khi tất cả những con người xinh đẹp, ăn mặc thời trang đó nói với bạn rằng bạn xinh xắn biết bao với kiểu đầu này và rằng trang điểm như vậy sẽ làm tôn gò má bạn lên…thì bạn sẽ lập tức quên khuấy đi mất mình là một người ủng hộ sự bình đẳng giới, một nhà môi trường học không bao giờ tin vào mấy cái chuyện trang điểm, sử dụng những hóa chất có thể có hại cho Trái Đất. Thực ra mình không muốn làm ai bị tổn thương cả.

Mình liên tục an ủi bản thân là bà làm điều này chỉ vì bà yêu quý mình, muốn tốt cho mình. Mặc dù có khi bà cũng chẳng yêu thương gì mình nhiều đến thế đâu, cũng chỉ như tình cảm của mình dành cho bà thôi. Nhưng mà kệ, cứ cho là thế đi.

Sau khi từ của hàng của Paolo ra bà đưa mình tới hiệu Bergdorf Goodman mua 4 đôi giày đắt ngang với số tiền bỏ ra để lấy chiếc tất mắc trong ruột Louie Mập lần trước. Còn đống quần áo bà mua mình sẽ không bao giờ động tới là cái chắc. Mình thậm chí đã nói thẳng với bà điều đó. Vậy mà bà chỉ phẩy tay coi như mình đang nói chuyện tầm phào.

Mình sẽ không chịu thế đâu. Có còn milimet nào trên người mình chưa bị đụng tới không chứ. Hết cặp, cắt, giũa, sơn, lột, sấy rồi dưỡng. Thậm chí còn có thêm một bộ móng tay nữa chứ.

Mình chẳng thấy vui tẹo nào cả nhưng bà thì thấy rất hài lòng với vẻ bề ngoài mới này của mình. Không còn tí dấu vết nào của Mia Thermopolis. Mia Thermopolis không bao giờ có móng tay. Mia Thermopolis không bao giờ có những lọn tóc vàng. Mia Thermopolis không bao giờ trang điểm hay

https://thuviensach.vn

đi giày Gucci, mặc váy Channel, áo lót Chrisstian Dior (mặc dù họ không có cỡ 32A của mình). Đến mình còn chẳng nhận ra mình nữa. Nhưng có một điều chắc chắn: mình không còn là Mia Thermopolis nữa.
Bà đang biến mình thành một người khác.
Và giờ đây mình quay ra bắt đền bố, ai bảo để bà biến mình thành cái tăm bông di động với cái đầu mới vàng hoe.
“Đầu tiên bà bắt con làm bài tập. Sau đó lại xé bài tập của con. Kế đến là học ngồi. Rồi còn cho người nhuộm tóc của con, cắt gần hết mái tóc của con, dán chặt mấy cái thứ này vào móng tay của con, bắt con phải đi những đôi giày và mặc những bộ quần áo đắt tiền trên người. Trông con chẳng khác nào nhân vật Vicky trong bộ phim truyền hình Love boat từ những năm 1970 vậy”.
Bố, con xin lỗi, nhưng con không muốn trở thành Vicky, mà con cũng sẽ chẳng bao giờ trở thành Vicky được dù bà có tân trang lại con như thế nào đi nữa. Con không thể đột nhiên trở thành học sinh giỏi của trường, hay là đội trưởng đội cổ vũ với những mối tình lãng mạn trên biển. Đấy là Vicky. Không phải là con!”.
Đúng lúc đó mẹ bước ra từ phòng ngủ, sửa sang lại cái váy mới kiểu Tây Ban Nha hở vai. Mái tóc dài buông xõa xuống vai, trông mẹ thật tuyệt. Bố cũng đã phải ngoái nhìn.
“Mia”, mẹ vừa đeo hoa tai vừa nói: “Không ai bắt con trở thành Vicky cả”.
“Bà thì có đấy ạ!”.
“Bà chỉ đang cố gắng chuẩn bị cho con thôi, Mia ạ”.
“Chuẩn bị cho cái gì ạ? Mẹ cũng biết là con không thể đến trường với bộ dạng thế này mà” – mình gào ầm lên.
“Tại sao không?”.
Ôi trời ơi. Tại sao lại là mình cơ chứ?
“Vì”, mình nói bằng giọng kiên nhẫn nhất có thể, “con không muốn bất cứ ai ở trường phát hiện ra con là công chúa của Genovia!”.
Mẹ lắc đầu nói: “Mia cưng của mẹ, rồi một lúc nào đấy họ cũng sẽ biết thôi”.
Làm sao họ biết được. Mình nghĩ hết rồi: này nhé, mình sẽ chỉ là công chúa

https://thuviensach.vn

khi ở Genovia thôi, khả năng ai đó biết mình trong trường sẽ tới Genovia là gần như không có, vì thế bí mật này sẽ được giữ kín và mình sẽ không bị gán cho là kẻ lập dị giống như Tina Hakim Baba ngày ngày cưỡi limo đến trường với tài xế riêng và vệ sĩ kè kè bên cạnh 24/24.

Nghe vậy mẹ chỉ cười nói: “Nếu tin này lên báo thì sao?”.

“Tại sao phải lên báo ạ?”.

Mẹ nhìn bố. Bố quay mặt đi và nhấp một ngụm rượu.

Việc bố làm sau đó khiến cả hai mẹ con kinh ngạc. Đặt cốc rượu xuống, bố rút chiếc ví hiệu Prada ra khỏi túi quần và hỏi, “Bao nhiêu nào?”.

“Anh Phillipe”, mẹ vừa nhìn mình vừa nói.

“Anh hỏi nghiêm túc đó, Helen. Bos thấy thỏa thuận của chúng ra chẳng đưa đi đến đâu cả. Giải pháp duy nhất trong những vấn đề như thế nàu chỉ là tiền. Vậy bố phải trả con bao nhiêu để con chịu mặc cho bà biến con thành công chúa hả Mia?”.

“Đó là điều bà đang làm sao bố?” – mình bắt đầu gào to hơn – “vì nếu thực sự bà đang muốn biến con thành công chúa theo cách đó thì bà đã làm hỏng hết rồi. Bố đã bao giờ thấy công chúa nào có mái tóc ngắn như con chưa, ngực thì phẳng lì còn chân thì to như chân voi nữa chứ!”.

Bố liên tục nhìn vào đồng hộ, chắc lại có hẹn “phỏng vấn” với cô phóng viên tóc vàng nào đó của đài ABC.

“Hãy coi như việc học làm công chúa là một công việc. Bố sẽ trả lương cho con. Nào, con muốn bao nhiêu?”.

Giờ thì mình không còn gào mà là hét. Rằng bố làm như vậy là xúc phạm khủng khiếp đến lòng tự trọng của mình, rằng mình không đời nào bán mình cho liên minh kiểu đó… Mình đã học được mấy câu đó từ một cuốn sổ của mẹ thì phải. Hình như mẹ cũng nhận ra và tìm cách lảng đi nói cần phải chuẩn bị cho cuộc hẹn với thầy G. Bố nhìn mẹ với ánh mắt rất thiếu thân thiện – giống hệt như bà – rồi thở dài nói tiếp: “Mia, mỗi ngày bố sẽ lấy danh nghĩa tên con quyên tặng 100 đôla cho tổ chức gì nhỉ…À, đúng rồi, tổ chức Hòa bình xanh, để họ có thể cứu giúp những con cá voi. Nếu con đồng ý làm cho bà hạnh phúc bằng cách để bà dạy con trở thành công chúa”.

https://thuviensach.vn

Giờ thì lại khác. Sẽ không thể chấp nhận được nếu bố trả tiền cho mình chỉ để đền bù cho vụ nhuộm tóc nhưng nếu bỏ ra 100 đôla mỗi ngày tặng cho tổ chức Hòa bình xanh thì lại là chuyện khác. Vị cho là 356.000 đôla mỗi năm! Dưới danh nghĩa của mình nữa chứ! Tổ chức ấy sẽ phải nhận mình sau khi tốt nghiệp thôi vì tới lúc ấy chắc mình đã hiến tặng tới cả triệu đô rồi.
Khoan đã, có khi chỉ là 36.500 đôla thôi. Máy tính của mình đâu rồi ???

Tối thứ Bảy

Không hiểu Lilly Moscovitz nghĩ mình là ai nữa, nhưng có một điểu chắc chắn cậu ta không phải là bạn của mình. Bạn mình không bao giờ lại ích kỷ như Lilly lúc tối nay. Không thể tin được! Mf lí do chỉ vì mái tóc của mình! Nếu Lilly nổi đóa với mình về chuyện gì đó thực sự nghiêm trọng kiểu như bỏ buổi ghi hình nhà Ho chẳng hạn thì mình còn có thể hiểu được. Vì mình là người quay phim chính cho chương trình “Lilly chỉ nói lên sự thực” và đảm đương nhiều việc quan trọng khác nữa. Thiếu mình, Shameeka sẽ phải làm thay cả phần việc của mình trong khi cậu ấy vốn đã phụ trách công việc sản xuất chính và đi tìm địa điểm quay phim.
Vì thế mình có thể thông cảm được lí do cậu ấy giận dữ đến vậy. Theo Lilly thì vụ “Ho-Gate” này là câu chuyện quan trọng nhất từ xưa tới nay của cậu ấy. Còn mình nghĩ chuyện này thật vớ vẩn và phí công. Ai thèm quan tâm đến 5 cent đó chứ? Nhưng Lilly thì luôn mồm bai bải cái điệp khúc, “Chúng ta sẽ phá vỡ được cái vòng quay cố hữu của chủ nghĩa phân biệt chủng tộc hiện đang diễn ra tràn lan quanh đây”.
Sao cũng được, mình không quan tâm. Nhưng rồi tối nay lúc mình tới nhà Moscovitz, Lilly đã hét ầm lên khi nhìn thấy mái tóc mới của mình, “Ôi trời ơi, chuyện gì xảy ra với cậu vậy?”.
Cậu ấy làm như thể mình trông giống như những người leo núi lên đỉnh Everesst không bằng, với khuôn mặt tím ngắt vì lạnh, cái mũi đen xì chỉ chực rụng xuống bất cứ lúc nào.
Không sao, mình cũng đã lường trước là mọi người sẽ tá hỏa và nhặng xị

https://thuviensach.vn

lên khi thấy mái tóc của mình. Mà mình đã phải gội sạch mớ keo và gôm trên tóc trước khi đến nhà Lilly rồi đó. Chưa heeys, mình còn tẩy hết đám phấn son mà Paolo đã bôi trát lên mặt mình hồi sáng và chui lại vào cái quần yếm thường ngày. Ngoài mái tóc này ra thì mình gần như chẳng khác với mọi khi. Trông mình cũng khá đấy chứ.

Nhưng Lilly thì không nghĩ như vậy.

Mình cố tỏ ra như không có chuyện gì to tát cả nhưng rõ ràng với Lilly thì không. Cậu ấy phản ứng như thể mình đi bơm ngực vậy.

“Ừ thì bà bắt mình đi gặp cha Paolo đó và anh ta…” mình vừa nói vừa cởi áo khoác.

Lillu thậm chí không để mình nói hết câu. Cậu ta quá sốc thì phải: “Tóc của cậu giống hệt màu tóc của Lana Weinberger”.

“Mình biết”.

“Cái gì trên móng tay cậu thế kia? Đừng nói đó là bộ móng giả nhá. Con nhỏ Lana cũng đeo móng tay giả đấy!”. Cậu ta trố mắt nhìn mình và thét lên kinh hãi “Ôi trời đất ơi, cậu đang biến thành Lana Weinberger đấy!”.

Câu nói đó của Lilly đã làm mình phát khùng lên. Thứ nhất, mình không hề biến thành Lana Weinberger. Thứ hai, dù có vậy đi chăng nữa thì chẳng phải Lilly luôn nói rằng điều quan trọng không phải mình trông như thế nào mà quan trọng là con người bên trong của mình như thế nào.

Vừa thấy mình con Pavlov đã vội lao ra chồm lên chân mình, nó lúc nào cũng mừng rỡ như vậy mỗi khi thấy mình. Trong khi đó mình cứ đứng ở cái bậc cửa lát đá cẩm thạch đen đó phân trần: “Không phải là mình quyết định. Là bà nội mình. Mình bắt buộc phải…”.

“Cậu nói bắt buộc là sao?” – Lilly gắt gỏng cắt ngang câu. Ánh mắt của cậu ấy bây giờ hằm hè chẳng khác nào lúc nhìn thầy thể dục vì đã bắt cả lớp chạy vòng quanh hồ nước trong công viên Trung tâm để lấy điểm kiểm tra. Lilly rất ghét phải chạy, nhất là lại quanh cái bể nước ở công viên Trung tâm nữa chứ (nó to khủng khiếp).

“Cậu là kiểu người quái gì thế?” – cậu ta bắt đầu lên giọng thuyết giáo – “Hoàn toàn bị động như vậy. Cậu có bị câm không vậy? Không biết nói từ KHÔNG à? Phải làm gì đó với cái tính quyết đoán của cậu mới được. Mà

https://thuviensach.vn

cậu thực sự có vấn đề với bà cậu rồi đấy. Cậu chẳng ngại gì khi nói KHÔNG với mình trong khi đáng ra ngày hôm nay cậu đã có thể giúp mình nhiều việc. Cậu có biết mình thất vọng về cậu thế nào không. Vậy mà cậu để yên cho bà cậu cắt trụi mái tóc và nhuộm vàng khè như thế kia…".

Cả ngày hôm nay mình đã nghe đủ những lời chê bai về bộ dạng xấu xí của mình rồi – Ít ra cho đến lúc Paolo tóm lấy và biến mình thành một Lana Weinberger thứ hai. Và giờ thì lại còn được giáo huấn rằng đạo đức của mình cũng có vấn đề nốt.

Chịu sao nổi chứ. Mình đã gào lên, "Lilly, câm miệng đi".

Trước giờ, mình chưa bao giờ bảo Lilly hay bất cứ ai hãy câm miệng lại. Chưa bao giờ. Thật không giống mình chút nào. Không biết chuyện gì xảy ra nữa, hay là mấy cái móng tay mới? Trước giờ mình chưa bao giờ có móng tay cho đúng nghĩa cả. Hay là chính mấy cái móng tay giả này đã truyền can đảm cho mình? Mình cảm thấy mạnh mẽ hơn hẳn. Tại sao Lilly luôn luôn bảo mình phải làm gì?

Không may là ngay khi mình hét lên kêu Lilly câm miệng thì anh Michael từ trong phòng bước ra, tay cầm cái bát không và không hề mặc áo.

"Wow", anh ấy giật mình lùi lại. Không biết anh ấy làm vậy là vì những gì mình nói hay bộ dạng của mình.

"Cái gì?" – Lilly nói. "Cậu vừa nói gì?".

Trông cậu ta lúc đó như một con hổ cái vậy.

Mình cũng đã nghĩ đến chuyện xuống nước nhưng rồi đã không làm vậy. Vì mình nhận ra Lilly nói đúng: mình thực sự có vấn đề về sự quyết đoán.

"Mình mệt mỏi về việc cậu suốt ngày lên giọng dạy dỗ mình lắm rồi. Suốt ngày bố rồi mẹ rồi đến bà nội và thầy cô luôn bắt mình phải làm cái này cái kia. Mình không muốn bạn mình cũng như vậy nữa".

"Wow" – nghe vậy anh Michael lại ồ lên kinh ngạc. Lần này thì mình biết chắc đó là vì những lời mình nói.

Lilly nhíu mắt lại hỏi: 'Cậu có bị làm sao không thế?".

Mình vẫn tiếp tục nói: "Cậu biết không? Mình chẳng làm sao cả. Chính cậu mới là người có vấn đề đấy. Vấn đề lớn với mình. Mình sẽ giải quyết vấn đề đó cho cậu ngay bây giờ. Mình bỏ cuộc. Dù sao thì trước giờ mình cũng

https://thuviensach.vn

chẳng thích thú gì mấy cái chuyện “Ho-Gate” vớ vẩn đấy cả. Nhà Ho toàn là những người dễ mến. Họ chẳng làm gì sai cả. Mình không hiểu sao cậu lại có vấn đề với họ. Và…” mình vừa nói vừa với tay mở cửa “tóc của mình không phải màu vàng”.
Sau đó mình bỏ về. Đóng cửa cái rầm đằng sau lưng.
Trong khi đợi thang máy, mình đã có ý nghĩ là Lilly sẽ chạy theo và xin lỗi. Nhưng cậu ấy đã không làm thế.
Mình đi thẳng về nhà, tắm rửa và đi ngủ cùng với cái điều khiển từ xa và con Louie béo ị - kẻ duy nhất thích mình trong cái dáng vẻ hiện nay. Mình đã nghĩ Lilly có thể sẽ gọi điện xin lỗi nhưng đến giờ vẫn chẳng thấy có động tĩnh gì cả.
Mình cũng không đời nào mở miệng ra xin lỗi trước đâu.
Mình vừa ngắm nghía trong gương mới một phút trước, trông tóc mình có tệ lắm đâu.

Thứ Bảy, ngày 11 tháng 10, 11 giờ 50 đêm.

Cậu ấy vẫn chưa gọi.

Chủ Nhật, ngày 12 tháng 10
Ôi trời ơi, xấu hổ chết đi được. Giá mà mình có thể bay thẳng lên Sao Hỏa thì tốt biết mấy. Không thể tưởng tượng nổi những gì vừa xảy ra với mình.
Lúc mình ra khỏi phòng để ăn sáng thì thấy mẹ và thầy Gianini đang ngồi ở bàn ăn bánh!
Và thầy Gianini thì dăng mặc áo phông và quần đùi. Còn mẹ mặc kimono!!! Vừa nhìn thấy mình, mẹ sặc luôn cốc nước cam đang uống dở, “Mia, con làm gì ở nhà thế? Mẹ tưởng con ngủ lại nhà Lilly cơ mà”.
Ước gì mình đã làm thế. Ước gì tối qua mình đã không quá quyết đoán. Đáng nhẽ mình đã ở lại nhà Moscovitz và không bao giờ phải tận mắt chứng kiến cảnh thầy Gianini mặc quần đùi như thế này.
Đấy là chưa kể cho thầy ấy thấy được cái bộ dạng mới sáng sớm ra của mình trong một bộ đồ ngủ đỏ chót nữa chứ.

https://thuviensach.vn

Làm sao mình có thể đến buổi tổng duyệt sắp tới được đây?
Thật là khủng khiếp. Giá mình có thể gọi cho Lilly lúc này. Nhưng khổ nỗi bọn mình đang phải giận nhau cơ mà.

Chiều Chủ Nhật

Theo lời mẹ kể thì thầy Gianini đã ngủ đêm trên đi-văng ngoài phòng khách vì chuyến tàu về nhà thầy ấy ở Brooklyn bị trật bánh nên mẹ đã bảo thầy ấy ngủ lại.
Nếu mình vẫn là bạn của Lilly thì chắc cậu ấy sẽ phân tích với mình rằng mẹ đang nói dối để tránh làm mình bị tổn thương khi phải chứng kiến hình tượng người mẹ mẫu mực bị sụp đổ.
Nhưng mình lại muốn tin vào lời nói dối của mẹ hơn. Cách duy nhất để mình thi đậu môn Đại số là tin vào mẹ. Mình sẽ không thể nào ngồi trong lớp, tập trung vào mấy con số khi biết rằng cái người đang thuyết giảng trước mặt mình có thể không chỉ dừng lại ở việc hôn mẹ mà thậm chí còn làm nhiều thứ hơn thế nữa.
Tại sao mọi thứ bung bét lại luôn xảy ra với mình vậy chứ? Mình đã tự nhủ chắc rồi cũng có lúc điều gì đó tốt đẹp sẽ đến với mình.
Thay quần áo xong mình đi ra bếp ăn sáng. Mẹ đã không chịu mang bữa sáng vào phòng cho mình như mình yêu cầu. Mình độp mình theo kiểu, “Con nghĩ con là ai? Công chúa xứ Genovia chắc?”.
Chắc mẹ nghĩ cậu đùa đó buồn cười lắm, nhưng mình thì chẳng thấy buồn cười chút nào.
Khi mình ra khỏi phòng, thầy Gianini cũng đã quần áo chỉnh tề. Thầy ấy cố gắng tỏ ra hài hước để không khí bớt căng thẳng, mà có lẽ đó là việc duy nhất một người có thể làm trong tình cảnh như vậy.
Lúc đầu mình cũng không thấy có gì đáng cười cho lắm. Nhưng rồi mình đã phá lên cười khi thầy G nói về các giáo viên trường Albert Einstein trong bộ đồ ngủ. Ví dụ như cô hiệu trưởng Gupta, theo thầy G thì chắc cô ấy mặc áo cầu thủ bóng bầu dục cùng chiếc quần len của chồng khi đi ngủ. Cứ nghĩ ra cảnh cô Gupta trong cái quần len là mình cười chảy cả nước mắt. Đến lượt mình, mình đã cá là cô Hill sẽ mặc áo voan đính lông vũ và

https://thuviensach.vn

nhiều thứ linh tinh khác. Còn thầy G lại nghĩ cô Hill có lẽ sẽ mặc áo chất vải flanel chứ không phải lông vũ. Làm sao thầy ấy lại biết rõ thế? Hay thầy ấy cũng đã từng cặp kè với cô Hill rồi? Với một người buồn tẻ suốt ngày cắm bút bi đầy túi áo như thầy thì chuyện đó cũng có thể.

Sau bữa sáng, mẹ và thầy G cố lôi mình đến công viên Trung tâm với họ vì trời rất đẹp nhưng mình đã nói mình có quá nhiều bài tập. Nói dối như vậy cũng không có gì sai trái cho lắm. Mình thực sự có bài tập mà – thầy G phải biết điều đó chứ - mặc dù không nhiều lắm. Mình chỉ là không muốn đi chơi cùng những người đã có đôi có cặp. Giống như hồi Shameeka hẹn hò với Aaron Ben-Simon năm lớp 7, cậu ta lúc nào cũng kéo mình đi xem phim cùng với 2 người họ. Đơn giản chỉ vì bố cậu ta không cho phép đi một mình với bạn trai (thậm chí ngay cả với một đứa vô hại như Aaron Ben-Simon, có cái cổ chỉ to bằng bắp tay mình là cùng). Và rồi sau khi đã ra khỏi nhà rồi thì cậu ấy lại cố tình lờ mình đi. Chỉ sau 2 tuần, mình hầu như không thể nói chuyện nổi với Shameeka nữa vì mọi thứ cậu ta nói đều về Aaron.

Tất nhiên mẹ thì khác, không phải lúc nào cũng nói về thầy G. Nhưng mình có cảm giác nếu mình cùng đi đến công viên Trung tâm thì sẽ phải chứng kiến cảnh họ hôn nhau. Hôn nhau thì chẳng có gì là xấu nhưng khi đó là mẹ mình và thầy Đại số thì…

Những lý do mình nên làm lành với Lilly:

1. Bọn mình đã là bạn thân từ hồi mẫu giáo.
2. Một trong hai đứa phải tỏ ra độ lượng hơn và đi bước đầu tiên.
3. Cậu ấy luôn làm cho mình cười.
4. Ngoài cậu ấy ra mình còn có thể ăn trưa với ai được nữa?
5. Mình nhớ cậu ấy.

Những lý do mình không nên làm lành với Lilly:

1. Cậu ấy luôn bảo mình phải làm gì.
2. Cậu ấy nghĩ cậu ấy biết mọi thứ.
3. Lilly là người gây chuyện trước, cậu ấy phải xin lỗi trước.

https://thuviensach.vn

4. Mình sẽ không bao giờ có thể quyết đoán được nếu lúc nào cũng nhượng bộ.
5. Nhỡ mình xin lỗi trước mà cậu ấy VẪN không thèm nói chuyện với mình thì sao????

Tối muộn Chủ nhật

Mình chỉ định bật máy tính để tìm vài thứ về Afganistan trên mạng (cho bài luận môn Văn minh thế giới về sự kiện đang diễn ra trên thế giới) và rồi thấy có thư. Mình hiếm khi nhận được thư vì thế thấy rất vui.
Nhưng sau đấy mình nhận ra nó là của ai: CraKing.
Là Michael Moscovitz !
Hóa ra anh ấy kêu mình lên chat với anh ấy.
Anh ấy viết như thế này.
CracKing: này, Thermopolis. Tối qua em bị làm sao vậy? Em nổi cơn điên gì vậy?
Mình á? Điên á?
FtLouie: nói cho anh biết, em chẳng điên. Em chỉ thấy mệt mỏi với cái cách em gái anh suốt ngày dạy dỗ em phải làm gì thôi. Mà đó đâu phải chuyện của anh.
CracKing: em có cần khinh khỉnh như thế không? Tất nhiên là việc của anh rồi. Anh vẫn phải sống cùng nhà với nó cơ mà?
FtLouie: tại sao chứ? Cậu ấy nói gì về em à?
CracKing: có thể cho là thế.
Không ngờ cậu ấy lại nói chuyện về mình. Mà chắc lại chẳng nói gì tốt đẹp đâu.
FtLouie: cậu ấy đã nói những gì?
CracKing: anh tưởng đó không phải là chuyện của anh chứ.
Thật may là mình không có anh trai.
FtLouie: đúng thế. Mà cậu ấy đã nói gì về em?
CracKing: nó nói nó chẳng biết gần đây có chuyện gì với em vậy. Kể từ khi

https://thuviensach.vn

bố em đến thăm thì em xử sự rất có vấn đề.
FtLouie: em á? Có vấn đề á? Thế còn cậu ấy thì sao? Cậu ấy lúc nào cũng phê phán em. Em ngán đến tận cổ rồi !!! Nếu cậu ấy còn muốn làm bạn của em thì tại sao cậu ấy còn không chấp nhận con người thật của em???
CracKing: không phải gào lên như thế đâu.
FtLouie: em đâu có gào !!!
CracKing: em đang dùng quá nhiều dấu câu đấy thôi và trên mạng thì nó giống như đang gào lên vậy. Hơn nữa, nó không phải là người duy nhất đang phê phán người khác. Nó bảo em không ủng hộ việc nó kêu gọi tẩy chay cửa hàng nhà Ho.
FtLouie: đúng thế. Em sẽ không ủng hộ cậu ấy chuyện đó. Thật ngớ ngẩn. Anh có nghĩ nó ngớ ngẩn không?
CracKing: có, rất ngớ ngẩn. Em vẫn trượt môn Đại số đấy à?
Có cần thay đổi chủ đề nhanh thế không.
FtLouie: chắc vậy quá. Nhưng thầy G đã ngủ lại nhà em tối qua nên có khi em sẽ được vớt với một điểm D. Mà sao anh hỏi vậy?
CracKing: cái gì? Thầy G đã ngủ lại á? ở nhà của em? Em thấy sao?
Trời, tại sao mình lại nói với anh ấy nhỉ? Tin đó sẽ lan khắp trường vào sáng mai cho coi. Có lẽ thầy G sẽ bị sao thải ! Không biết giáo viên có được phéo hẹn hò với phụ huynh học sinh không nhỉ? Tại sao mình lại kể với anh Michael chuyện này cơ chứ?
FtLouie: Kinh khủng! Nhưng sau đó thầy ấy đã pha trò và giờ thì em thấy ổn rồi. Em cũng không biết nữa. Đáng ra em phải nổi khùng lên mới đúng nhưng thấy mẹ em có vẻ hạnh phúc. Em không thể làm như vậy.
CracKing: mẹ em đã có thể cặp với người còn tệ hơn thầy G ấy chứ. Thử hình dung nếu mẹ em đi chơi cùng thầy Stuarrt xem.
Thầy Stuart dạy môn Sức khỏe. Thầy ấy luôn nghĩ rằng mình là món quà của Chúa ban tặng cho phụ nữ. Mình chưa được học thầy ấy vì đến năm cuối cấp mới phải học môn Sức khỏe. Nhưng nghe đồn rằng đừng bao giờ mon men đi lại gần bàn của thầy Stuart vì thầy ấy sẽ xồ tay ra và xoa xoa vào vai mình như kiểu mát-xa vậy. Nhưng theo các chị lớp trên nói thì thực ra là thầy ấy đang muốn kiểm tra xem họ có mặc áo con không thôi.

https://thuviensach.vn

Nếu mẹ mà hẹn hò với thầy Stuart thì mình sẽ bay thẳng sang Afganistan ở ngay lập tức.
FtLouie: Ha ha ha. Tại sao anh lại muốn biết em có trượt môn số học hay không hả?
CracKing: thì bởi vì tháng này anh sẽ làm xong Crackhead và anh nghĩ nếu em muốn thì anh có thể dạy em môn Hình học và Lượng giác. Nếu em muốn.
Anh Michael Moscovitz đề nghị giúp đỡ mình sao? Thật không thể tin nổi. Tí nữa thì mình ngã bổ chửng khỏi ghế.
FtLouie: wow, thế thì còn gì bằng ! Cảm ơn anh !
CracKing: Không có gì. Thế nhé Thermopolis.
Sau đó anh ta thoát ra.
Thật khó tin ! Tự dưng sao anh ấy tỏ ra dễ thương thế nhỉ? Không biết hôm nay ăn nhầm cái gì nữa.
Mình cần phải cãi nhau thường xuyên với Lilly hơn nữa.

Đêm Chủ nhật

Vừa nghĩ là mọi thứ có thể sáng láng hơn một chút thì bố gọi điện. Bố nói chú Lars sẽ đến đón mình cùng đi ăn tối với bà ở Plaza.
Không hề thấy đả động gì tới mẹ.
Mà vậy cũng tốt, mẹ cũng đâu có muốn đi. Lúc mình bảo chỉ mình mình đi, mẹ mừng ra mặt.
“Tốt quá”, mẹ nói. “Mẹ sẽ gọi mấy món Thái và ở nhà xem phim “Sixty Minutes” “
Từ lúc trong công viên Trung tâm về mẹ có vẻ rất vui. Mẹ ngượng nghịu kể là đã cùng thầy G đi xe ngựa. Mình đã bị sốc khi nghe thấy thế. Mấy người lái xe ngựa chẳng bao giờ chăm lo đến lũ ngựa cả. Luôn có một con ngựa già cỗi nào đấy bị ngã quỵ vì thiếu nước. Mình đã thề sẽ không bao giờ đi xe ngựa. Ít nhất là cho đến khi người ta có những quy định riêng về quyền lợi cho những con ngựa. Mình đã nghĩ là mẹ cũng đồng tình với mình về chuyện đó.

https://thuviensach.vn

Tình yêu có thể tạo nên những điều kì lạ ở con người.
Dạo này tới Plaza cũng không đến nỗi cực hình lắm. Mình nghĩ là mình đang dần quen với nó. Bây giờ người gác cổng đã biết mình là ai – hay ít ra thì họ cũng biết chú Lars là ai – nên không còn làm khó mình nữa. Họ đâu được trả lương để ngồi với nhau như mình đây.
Bữa tối thật buồn tẻ. Bà cứ luôn mồm giảng giải về chuyện phải dùng cái dĩa nào cho món ăn nào và tại sao. Các món được bày hết lên bàn và đa số đều là thịt! May còn có một món là cá nên mình không bị đói. Đến món tráng miệng mình chọn cốc socola to tổ chảng. Bà tìm mọi cách nói cho mình hiểu rằng khi trở thành đại diện của Genovia với cương vnị là người đứng đầu đất nước thì mình sẽ phải ăn tất cả các món đặt trước mặt nếu không sẽ là sự xúc phạm tới chủ nhà và có thể trở thành mâu thuẫn tầm quốc tế. Nhưng mình đã nói với bà rằng mình sẽ nhờ nhân viên giải thích trước với chủ nhà là mình không ăn thịt và kêu học đừng tiếp mình bất cứ món nào làm từ thịt.
Bà có vẻ giận. Chắc bà không ngờ rằng mình đã xem bộ phim trên TV về công nương Diana và biết tất cả các cách làm thế nào để tránh phải ăn mọi thứ trong những bữa tiệc mang tầm quốc gia. Rồi cả cách làm sao để tống khứ mọi thứ đã ăn ngay sau đó (tất nhiên là mình thì sẽ chẳng bao giờ làm thế).
Suốt bữa tối, bố liên tnục hỏi những câu kỳ quặc về mẹ: đại loại như là mình có thấy không thoải mái về mối quan hệ của mẹ với thầy G không, mình có muốn bố nói gì với mẹ về chuyện đó không… Mình nghĩ bố đang cố muốn moi tin từ mình về chuyện mẹ và thầy G xem liệu học có ý định nghiêm túc không.
Mà quan hệ giữa mẹ và thầy G có vẻ cũng khá nghiêm túc rồi đó, vì thầy đã ngủ qua đêm ở nhà mình rồi còn gì. Trước giờ mẹ chỉ cho phép những người mẹ thực sự quí ngủ lại qua đêm thôi. Tính cả thầy G thì trong vòng 14 năm qua mới chỉ có 3 người: chú Wolfgang – hóa ra là người đồng tính; chú Tim – hóa ra lại là người theo Đảng Cộng Hòa; và bây giờ là thầy số học của mình. Cũng chẳng nhiều nhặn gì. Chỉ là cứ 4 năm thay một người thôi mà.

https://thuviensach.vn

Hay đại loại như thế.
Nhưng tất nhiên là mình không thể nói cho bố biết về chuyện thầy G đã ngủ lại vì chắc chắn bố sẽ ngừng thở mất. Bố thật là gia trưởng! Trong khi bố tự cho phép mình có cả tá bạn gái ngủ qua đêm ở Miragnac vài mùa hè, và thỉnh thoảng cứ 2 tuần lại có bạn gái mới nhưng lại đòi hỏi mẹ phải trọn đạo và giữ mình.
Nếu Lilly vẫn nói chuyện với mình thì chắc cậu ấy sẽ nói đàn ông toàn là những kẻ đạo đức giả.
Một phần của mình cũng muốn nói với bố về thầy G để bố đừng quá tự mãn và ung dung. Nhưng một phần lại không muốn tạo điều kiện cho bà nội có cớ để nói mẹ - từ trước bà vẫn luôn nói mẹ là “không đứng đắn”. Vì thế mình đã giả bộ là không biết tý gì về chuyện này.
Bà thông bào ngày mai sẽ sờ đến vốn từ vựng của mình. Bà bảo tiếng Pháp của mình đã tê nhưng tiếng Anh còn tệ hơn nhiều. Bà nói nếu bà còn nghe mình nói từ “sao cũng được” một lần nữa thì bà sẽ lấy bàn chải cọ mồm mình bằng xà phòng.

Mình nói, “Sao cũng được, tùy bà” và bà nhìn mình bằng ánh mặt khạc ra lửa. Mình đâu có cố tình chọc tức bà đâu, chỉ là mình quên mất thôi.
Đến ngày hôm nay mình đã kiếm được 200 đôla cho tổ chức Hòa bình xanh. Có lẽ mình sẽ đi vào lịch sử với tư cách người đã cứu sống toàn bộ loài cá voi.

Lúc mình về nhà thì thấy có 2 hộp thức ăn Thái trong thùng rác cùng với 2 đôi đũa, và 2 chai Heineken. Mình hỏi có phải mẹ đã gọi thầy G đến ăn tối không- trời ạ, mẹ đã ở cạnh thầy cả ngày rồi mà! – và mẹ mình cười đáp, “Không cưng ạ. Tại mẹ đói quá thôi”.
Lời nói dối thứ hau trong cùng một ngày! Chuyện với thầy G chắc nghiêm túc rồi đây.

Lilly vẫn chưa gọi. Nhưng mình sẽ nói gì đây? Mình chẳng làm gì sai cơ mà. Mặc dù chính mình là người đã bảo cậu ấy câm miệng nhưng đó lại tại

https://thuviensach.vn

cậu ấy nói mình đang biến thành Lana Weinberger trước đấy chứ. Mình hoàn toàn có quyền được bảo cậu ấy câm miệng.
Mà mình có được phép không nhỉ? Có lẽ chẳng có ai có quyền bảo người khác câm miệng cả. Có lẽ đó là nguyên nhân khơi mào các cuộc chiến tranh, vì người này bảo người khác câm miệng và sau đó chẳng ai chịu xin lỗi ai.

Nếu cứ thế này thì ngày mai mình sẽ ăn trưa với ai đây?

https://thuviensach.vn

Thứ Hai, ngày 13 tháng 10, giờ Đại số

Khi chú Lars lái xe qua đón Lilly như mọi ngày thì người gác cổng cho biết là cậu ấy đã đi rồi.

Đây là lần giận dỗi lâu nhất giữa mình và Lilly.

Vừa bước vào trường đã bị ai đó gí tờ rơi vào mặt.

Tẩy chay quán ăn nhà Ho!

Hãy ký tên bên dưới phản đối nạn phân biệt chủng tộc!

Mình nói không ký và bị Boris – đang đi phát tờ rơi – thuyết giáo cho một bài. Nào là nói mình thật vô ơn và rằng ở nhiều đất nước trên thế giới, trong nhiều năm liền chính phủ luôn thẳng tay đàn áp những lời chống đối, rằng mình nên cảm thấy may mắn khi được sống ở một nơi có thể tự do ký tên vào truyền đơn mà không phải nơm nớp lo sợ bị can sát mật theo dõi.

Điên người, mình bảo lại với Boris là ở Mỹ, người ta không dắt áo len trong quần.

Cũng phải thừa nhận một điều về Lilly: cậu ấy ra tay nhanh thật. Chỉ trong chốc lát cả trường đã bị phủ đầy bởi những tờ rơi *"Phản đối quán ăn nhà Ho"*

Thêm một điều nữa về Lilly: khi cậu ấy tức giận thì phải rất lâu cơn giận mới xẹp xuống. Cậu ấy cóc thèm nói chuyện với mình.

Giá thầy G để cho mình yên thì tốt biết mấy. Ai thèm quan tâm đến số nguyên cơ chứ?

Các phép tính với số thực: số âm – những số ở đầu bên kia của số 0 nhưng cùng khoảng cách với số 0 trên trục số được gọi là số âm.

Làm gì trong giờ đại số bây giờ:

Làm gì trong giờ đại số bây giờ!

Mọi trò đều chán ốm:

https://thuviensach.vn

Nào là vẽ vời, nào là ngáp vặt,
Tiếp theo là cờ vua.
Nào là ngủ gật, nào là mơ mộng,
Lại quay ra ngẫm nghĩ đăm chiêu.
Nào là hát hò, nào là gảy dàn
Trông có vẻ vui lắm.
Hết nhìn vào đồng hồ
Lại quay ra khẽ hát
Mình đã thử mọi thứ
Để thời gian mau qua.
NHƯNG VẪN CHẲNG ÍCH GÌ !!!!!

Buổi chiều thứ Hai, giờ tiếng Pháp

Vậy là dù mình và Lilly có không cãi nhau thì mình cũng khó có thể ngồi cạnh cậu ấy vào bữa trưa nay được. Cậu ấy đã trở thành nữ hoàng của bữa tiệc. Tất cả đều bu quanh cái bàn mà tụi mình thường cùng Shameeka và Ling Su ngồi ăn bánh tại cửa hàng Big Wong. Boris Pelkowskiđang ngồi ở chỗ mình vẫn ngồi.

Lilly chắc hẳn đang như trên mây. Cậu ấy luôn muốn được tôn vinh bởi các thiên tài âm nhạc.

Kết quả là mình đứng đó như một con ngốc với cái khay ngớ ngẩn cùng món salad dở hơi. Đó là món rau duy nhất còn lại vì họ đã hết đậu và ngũ cốc. Mình lơ ngơ không biết phải ngồi đâu nữa. Trong quán chỉ có 10 cái bàn, mỗi bàn được mặc định là lãnh địa của từng nhóm: bàn của mình và Lilly, bàn của đội cổ vũ, bàn của lũ nhà giàu, bàn của dân hip-hop, bàn của dân Hóa, bàn của bọn ghiền phim, bàn của dân Toán, bàn của nhóm du học sinh, và bàn của Tina Hakim Baba và vệ sĩ của cậu ta.

Mình không thể ngồi cùng bọn vận động viên hay đội cổ vũ, vì mình đâu phải là thành viên. Cũng không thể ngồi với lũ nhà giàu vì mình làm gì có di động hay nhà môi giới riêng Càng không hứng thú gì với dòng hip-hop hay tên các loại thuốc. Mình thậm chí còn không có tên trong vở kịch gần

https://thuviensach.vn

đây nhất. Và với điểm F môn Đại số thì cơ hội ngồi cùng với dân toán là bằng không. Chưa hết, mình đâu có hiểu mấy đứa du học sinh nói gì.
Mình nhìn về phía Tina Hakim Baba. Cậu ta cũng có một đĩa salad trước mặt, giống mình. Chỉ có điều Tina ăn salad vì có vấn đề với cân nặng chứ không phải ăn chay. Cậu ta đang đọc một cuốn tiểu thuyết lãng mạn. Ảnh bìa cuốn sách là một đôi nam nữ trẻ đang ôm nhau. Cô gái đó có mái tóc dài màu vàng, bộ ngực khá to còn đôi chân thì thon dài. Y hệt mẫu người mà bà nội muốn ở mình.
Mình tiến tới và đặt cái khay xuống trước mặt Tina Hakim Baba.
“Mình ngồi đây được không?” mình nói.
Tina ngước nhìn lên, trông có vẻ bất ngờ. Cậu ta hết nhìn mình lại quay sang nhìn anh vệ sĩ da đen to cao mặc toàn đồ đen. Mặc dù đang ở trong căng tin nhưng anh ta vẫn đeo kính đen xì. Nếu họ đánh nhau chắc chú Lars sẽ thắng.
Tina nhìn anh ta ra chiều hỏi ý. Anh ta lướt một dọc người mình theo kiểu dò xét – mình nghĩ vậy thôi, chứ khó mà biết được là anh ta có nhìn mình hay không với cặp kính đen đó – rồi gật đầu.
Tina cười rất tươi với mình và vội đặt quyển sách xuống nói: “Xin mời. Ngồi cùng mình đi.”
Mình ngồi xuống, cảm thấy hơi tội lỗi khi thấy Tina tỏ ra vui vẻ như thế. Như thể đáng ra mình nên đề nghị như vậy từ lâu rồi. Nhưng trước nay mình đều cho rằng cậu ta là típ người hâm hâm khi đến trường bằng limo với vệ sĩ đi kèm.
Giờ nghĩ lại thấy cậu ấy cũng đâu có gàn dở lắm.
Tina và mình cùng ăn salad và bàn luận về việc thức ăn ở trường dở đến thế nào. Cậu ấy kể cho mình về kế hoạch ăn kiêng để giảm 20 cân cho buổi dạ hội sắp tới. Nhưng thứ Bảy này là dạ hội rồi, không hiểu cậu ấy định làm thế nào nữa. Lúc mình hỏi Tina đã có ai đi cùng đến buổi dạ hội chưa thì cậu ấy rúc rích cười và nói là đã có rồi. Cậu ấy sẽ đi cùng một gã ở trường Tritiny, một trường tư thục khác ở Manhattan có tên là Dave Farouq El-Abar.
Thật bất công!!! Ngay đến cả Tina Hakim Baba cũng có người mời đi dạ

https://thuviensach.vn

hội, dù cho chỉ mỗi chuyện đi bộ một mình qua hai dãy nhà đến trường cậu ấy cũng không được phép.
Ừ thì ngực cậu ta trông cũng khá đầy đặn. Mình đoán đó là lý do chính.
Phải công nhận Tina rất dễ gần. Khi cậu ấy đứng lên, ra quầy lấy thêm một lon coca – tay vệ sĩ ngay lập tức theo sát! Má ơi, nếu chú Lars cũng kè kè bên mình như thế thì chắc mình đến tự tử mất. Mình đọc trộm bìa sau cuốn sách của Tina. Nó có tên là "Mình nghĩ mình tên là Amanda", kể về một cô gái tỉnh dậy sau một thời gian dài hôn mê và không biết mình là ai cả. Rồi một chàng trai đã đến thăm cô trong bệnh viện, và nói với cô tên cô là Amanda và rằng cậu ta là bạn trai của cô. Phần còn lại của cuốn sách chỉ kể về chuyện cô gái đó tìm mọi cách tìm hiểu xem anh chàng kia có nói dối mình hay không.
Mình thì rất chắc chắn! Nếu một anh chàng đẹp trai nào đó nói với mình anh ta là bạn trai mình thì sao không để nguyên như thế đi, còn tìm hiểu làm gì nữa? Thật lắm người đang có nhiều thứ tốt mà không biết giữ.
Khi mình đang đọc bìa sau quyển sách thì thấy có ai đó đang đứng trước mặt. Ngước lên thì thấy hóa ra đó là Lana Weinberger. Hôm nay chắc là ngày có trận đấu, vì nó đang mặc đồng phục của đội cổ vũ, một chiếc váy ngắn xếp li màu xanh trắng và một cái áo bó màu trắng có chữ A to đùng đằng trước. Trông như là nó đã độn thêm thứ gì đó ào áo con thì phải. Nếu không thì sao ngực nó hôm nay cứ phình ra trước như thế chứ.
"Tóc đẹp lắm, Amelia", nó nói giọng đầy mỉa mai, "Mày tính bắt chước ai vậy, con nhỏ này?"
Mình nhìn ra phía sau Lana. Anh Josh Richter đang đứng đó với đội bóng bầu dục. Họ chẳng mấy quan tâm đến mình và Lana. Họ đang nói về bữa tiệc nào đó hồi cuối tuần rồi. Có vẻ như họ đã uống rất nhiều bia, trông ai cũng khật khừ thấy rõ.
Không biết huấn luyện viên của họ có biết không nhỉ.
"Mày gọi cái màu này là gì hả?" – Lana vẫn chứ thôi. Nhón tay chỉ vào đỉnh đầu của mình và chu môi lên dè bỉu – "Màu vàng mủ hả?"
Tina Hakim Baba và vệ sĩ của cậu ta đã quay trở lại, còn con nhỏ Lana vẫn tiếp tục đứng đó hành hạ mình. Ngoài lon coca, Tina còn mua thêm một

https://thuviensach.vn

que kem cho mình. Cậu ấy thật tốt, dù trước giờ mình chưa bao giờ bắt chuyện với cậu ấy.

Nhưng Lana thì không thấy gì tốt đẹp trong cử chỉ đó của Tina. Nó lập tức chuyển điệu bộ ngây thơ và xổ ra một câu độc địa, "Ồ, Tina, cậu mua kem cho Mia đấy à? Hôm nay bố cậu cho thêm mấy trăm đô để tự mua cho mình một người bạn mới đấy à?"

Trông Tina có vẻ bị tổn thương vì những lời nói ấy. Tay vệ sỹ thấy vậy định mở miệng can thiệp thì…

Điều kỳ diệu đã xảy ra. Mình chỉ nhớ là khi ấy mình đang ngồi ở ghế và nhìn thấy những giọt nước mắt rưng rưng của Tina Hakim Baba. Kế đó, việc tiếp theo mà mình còn nhớ là chính mình đã lấy que kem hạnh nhân Tina mua cho mình ném thật mạnh vào áo len của Lana.

Lana sững sờ nhìn xuống chiếc kem vani, bọc sôcôla và lạc đang dính vào ngực nó. Josh Richter và những gã khác ngừng ngay tán dóc, nhìn chằm chằm vào ngực của Lana. Chưa bao giờ thấy quán ăn yên lặng đến thế. Tất cả đều đổ dồn vào que kem dính trên ngực Lana. Không khí im ắng đến ghê người, mình thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng thở của Boris nữa.

Và rồi Lana bắt đầu hét lên.

"Mày … mày …" Mình đoán là con nhỏ đó chưa kịp tìm ra từ nào đủ tồi tệ để gọi mình. "Mày…mày…Nhìn xem mày vừa làm gì đi! Mày làm gì với cái áo của tao thế hả!"

Mình đứng phắt dậy và bê cái khay của mình lên. "Tina, đi thôi." – mình lạnh lùng nói. Mình vẫn đang quá tức giận nên giọng không mảy may run rẩy tẹo nào: "Bọn mình ra chỗ nào yên ắng hơn đi."

Tina vừa nhìn chằm chằm vào cái kem dính ngay giữa chữ A trên ngực áo Lana vừa lẽo đẽo cầm khay thức ăn theo mình. Tay

Lúc Tina và mình đi qua bàn mà Lilly và mình vẫn thường hay ngồi, mình thấy Lilly đang há hốc mồm nhìn mình. Rõ ràng cậu ấy đã chứng kiến từ đầu đến cuối.

Giờ thì có lẽ cậu ấy sẽ phải thay đổi suy nghĩ về mình: Mình không hề thiếu quyết đoán. Không hề khi mình muốn.

Hình như mình đã nghe thấy tiếng vỗ tay tán thưởng từ bàn của mấy đứa

https://thuviensach.vn

trong nhóm lập dị, sau khi Tina và vệ sĩ của cậu ta cùng mình bỏ đi.
Mình nghĩ mình sắp đạt được cái gọi là sự tự chủ rồi.
Vẫn là ngày thứ Hai
Mình tiêu rồi. Chưa bao giờ có chuyện như thế này xảy ra với mình!

Mình đang ngồi trong phòng của cô hiệu trưởng!
Đúng vậy, mình đã được triệu tập ngay tới phòng cô hiệu trưởng vì tội "tấn công" Lana Weinberger bằng một que kem hạnh nhân!
Đáng ra mình phải lường trước là con nhỏ đó sẽ đi tố cáo mình chứ. Đúng là đồ mỏ nhọn!
Nói thế chứ mình cũng sợ. Cả đời mình chưa bao giờ vi phạm kỉ luật bao giờ. Trước giờ mình luôn là một đứa con ngoan trò giỏi. Khi thầy giám thị bước vào lớp Hình và Lượng với một chiếc thẻ hồng trên tay mình không hề nghĩ, dù chỉ là một giây, rằng nó dành cho mình. Lúc đó mình đang ôn bài với anh Michael. Anh ấy đang dạy mình cách làm tính trừ vì hóa ra trước giờ mình toàn làm sai. Theo Michael thì vấn đề chính của mình là viết các con số không được rõ ràng cho lắm, lại còn quên nhớ mỗi khi làm tính trừ. Ngoài ra mình còn có tật vớ được quyển vở nào thì viết vào quyển đó, không quyển nào ra quyển nào cả. Anh ấy nói mình phải viết Đại số vào chung một quyển để theo dõi cho dễ.
Anh ấy còn nói mình có vẻ như không được tập trung cho lắm.
Nhưng anh ấy đâu biết rằng mình không thể tập trung được vì đã bao giờ ngồi gần 1 người con trai như thế này đâu. Mặc dù đó là anh Michael, và mình gặp anh ấy suốt ngày. Hơn nữa chắc anh ấy không thích nổi mình đâu, mình là học sinh năm thứ nhất, trong khi anh ấy đã là học sinh năm cuối rồi, mình lại còn là bạn thân của em gái anh ấy nữa chứ (hoặc ít ra đã từng là bạn thân của em gái anh ấy).
Nói gì thì nói, anh ấy vẫn là con trai, một anh chàng cực kỳ dễ thương là đằng khác, cho dù có là anh trai của Lilly đi nữa. Làm sao mà tập trung cho được khi mà mùi hương nhè nhẹ từ người anh ấy cứ quanh quẩn ở mũi mình như thế. Còn chưa kể thỉnh thoảng anh ấy lại chạm vào tay mình giằng lấy cái bút chì và nói, "Mia, không phải như thế, phải là thế này mới

https://thuviensach.vn

đúng."
Làm sao tập trung cho được khi mình cứ có cảm giác Lilly đang theo dõi bọn mình. Mặc dù chuyện đó không thể xảy ra, vì cậu ấy còn đang bận rộn với "sứ mệnh cao cả" - chống phân biệt chủng tộc, chứđời nào thèm để ý tới loại người nhỏ bé như mình. Giờ chắc cậu ấy đang bận cùng nhóm người ủng hộ lên kế hoạch cho bước tiếp theo chống lại cửa hàng nhà Ho. Lại còn cho cả Boris xun xoe tham gia cùng nữa chứ.
Trông cái cách hắn ta xoắn xuýt quanh Lilly mà thấy ghét. Sao cậu ấy vẫn cho phép hắn quàng tay qua ghế của mình thế nhỉ. Hắn *vẫn chưa hề* bỏ áo len ra khỏi quần.
Do đó mình đâu phải lo sẽ có người thấy mình và anh Michael. Anh ấy đâu có quàng tay qua ghế của mình đâu. Mặc dù đầu gối anh ấy có chạm vào đầu gối mình một lần. Cảm giác lúc ấy thật ... thú vị!!!
Thế rồi cái thẻ hồng ngu xuẩn với cái tên của mình trên đó đã phá hỏng cả hết mọi thứ.
Không biết mình có bị đuổi học không nữa. Có lẽ nếu bị đuổi học mình sẽ có thể chuyển đến 1 ngôi trường mới - nơi mà không ai biết màu tóc trước đây của mình và rằng mấy cái móng tay của mình không phải là móng giả. Thế cũng hay đấy chứ!

Từ nay mình sẽ:

1. Nghĩ trước khi làm.
2. Cố tỏ ra hòa nhã hơn cho dù trong lòng có tức giận đến thế nào.
3. Chỉ nói sự thật, trừ khi sự thật đó làm người khác tổn thương.
4. Tránh xa Lana Weingerger càng xa càng tốt.

Úi úi, cô Gupta ra gặp mình rồi.
Tối thứ Hai
Giờ mình không biết phải làm gì nữa. Mình bị phạt một tuần ở trường, **lại thêm** ôn toán cùng thầy G, **cộng với** mấy giờ học làm công chúa với bà nội nữa chứ.
Mãi 9h tối nay mình mới về đến nhà. Phen này mình gặp rắc rối to rồi!

https://thuviensach.vn

Bố đã rất tức giận và nói sẽ kiện trường mình đến cùng… Bố nói không ai có quyền phạt mình vì đã đứng lên bảo vệ kẻ yếu. Nhưng cô Gupta thì có thể đây. Cô ấy có thể làm mọi thứ vì cô ấy là hiệu trưởng mà.

Nhưng quả thực là mình không hề trách cô Gupta vì đã phạt mình. Mình càng không hề hối hận vì những vì đã làm với Lana, hoặc nghĩ đến chuyện đi xin lỗi nó. Trên thực tế, cô Gupta là người rất đáng mến nhưng trong tình huống đó cô ấy không thể làm khác được. Mình thừa nhận việc đã phi que kem vào người Lana, và cô Gupta kêu mình đi xin lỗi Lana, đồng thời trả tiền giặt cho chiếc áo len. Mình nói là mình sẽ trả tiền giặt áo nhưng sẽ không đi xin lỗi Lana. Cô ấy có vẻ bất ngờ khi nghe thấy câu trả lời của mình: “Em nhắc lại xem nào, Mia?”

Mình nhắc lại là mình sẽ không đi xin lỗi Lana. Lúc đó tim mình đập như điên. Mình không bao giờ muốn chọc giận ai, nhất là cô hiệu trưởng Gupta. Cô ấy sẽ trở nên rất đáng sợ khi cô ấy muốn. Mình đã cố tưởng tượng ra cô ấy trong chiếc quần len của chồng nhưng vẫn không có hiệu quả. Cô ấy vẫn làm mình sợ.

Dù sao thì mình cũng sẽ không đi xin lỗi Lana đâu. Không đời nào.

Mặc dù vậy cô Gupta trông không có vẻ gì là giận. Vẻ mặt của cô ấy giống như là quan tâm hơn là giận. Nhà giáo thì phải như vậy, luôn tỏ ra quan tâm đến học sinh của mình. “Mia, quả thực là lúc Lana tới khiếu nại về em cô đã rất bất ngờ. Trước giờ chỉ có Lilly Moscovitz mới là người cô thường phát tiếp ở đây. Chưa bao giờ cô nghĩ là sẽ phải gặp em trong phòng này. Mà nếu có thì cũng là chuyện điểm số chứ không phải vì kỷ luật. Cô biết em gặp rắc rối với môn Đại số nhưng không hề nghĩ em lại dám vi phạm kỷ luật như thế. Nói cho cô biết đi Mia, mọi chuyện của em vẫn ổn chứ?”

Mình chỉ còn biết ngồi đó nhìn cô Gupta chằm chằm.

Cô ấy hỏi mọi chuyện vẫn ổn chứ là sao? *Liệu mọi chuyện có thực sự ổn không?*

Xem nào, mẹ hẹn hò với thầy Đại số - môn học mà mình vừa bị đánh trượt; bạn thân của mình ghét mình; mình đã 14 tuổi mà chưa từng hẹn hò với ai; mình không có ngực; và … à mình mới phát hiện ra mình là công chúa xứ

https://thuviensach.vn

Genovia.
Mặc dù vậy mình vẫn trơn tru trả lời, “Dạ, mọi chuyện vẫn ổn ạ”.
“Em chắc không, Mia? Vì cô nghĩ chắc hẳn phải có lý do nào đó thì em mới có những hành động như vậy. Hay là nhà em có chuyện gì?”
Không hiểu cô ấy nghĩ gì nữa. Cô ấy nghĩ mình sẽ ngồi đó và kể lể sao? Dạ thưa cô Gupta, đúng là nhà em có vấn đề thật. Thứ nhất, bà nội em đang ở trong thành phố và bố trả cho em mỗi ngày 100 đôla chỉ để học mấy bài học làm công chúa từ bà. Còn nữa, tuần vừa rồi em bắt gặp thầy Gianini ở trong bếp nhà mình, chỉ mặc độc một cái quần đùi. Cô còn muốn biết chuyện gì nữa không ạ?
“Mia, cô muốn em hiểu rằng em là một cô gái rất đặc biệt. Em có rất nhiều ưu điểm, vì thế không việc gì phải sợ Lana Weinberger cả”.
Không việc gì mình phải sợ một đứa xinh đẹp, nổi tiếng nhất lớp mình, có bạn trai là hot boy của trường như Lana sao? Cũng đúng thôi thưa cô Gupta. Chẳng việc gì phải lo sợ một đứa như Lana cả, nhất là khi nó luôn tìm mọi cách chà đạp mình trước mặt mọi người. Sợ nó sao? Đừng có hòng.
“Em biết không Mia, nếu có dịp hãy tìm hiểu kỹ về Lana, em sẽ thấy bạn ấy rất dễ thương, cũng như em vậy” – cô Gupta nhẹ nhàng nói.
Ha, giống mình cơ đấy.
Mình đã rất buồn khi nghe những câu đó của cô Gupta và đã kể hết cho bà nghe tại buổi học từ vựng hôm đó. Thật ngạc nhiên là bà đã tỏ ra rất thông cảm với mình.
“Hồi bằng tuổi cháu ở trường bà cũng có một đứa giống như Lana tên là Genevieve. Cô ta ngồi đằng sau bà trong giờ Địa lý. Cô ta thường nhúng đuôi tóc của bà vào trong lọ mực của mình và rồi khi bà đứng dậy thì mực dây đầy ra váy. Nhưng cô giáo không bao giờ tin là Genevieve đã cố tình làm như vậy với bà.
“Thật á? Thế bà đã làm gì?”. Thật kinh ngạc! Cái cô Genevieve đó cũng gan thật. Chưa bao giờ mình gặp ai dám cả gan động đến bà.
Bà đã phá lên cười trông rất đáng ngờ, “Bà chẳng làm gì cả”.
Không đời nào bà lại chịu *không làm gì cả* với cô Genevieve kia. Nhất là

https://thuviensach.vn

với điệu cười như thế. Nhưng dù mình có năn nỉ thế nào thì bà cũng không chịu tiết lộ cho mình biết bà đã trả thù cô ta như thế nào. Hay bà đã nện cho cô ấy một gậy/
Hừm, cũng có thể lắm.
Mà đáng ra mình không nên nài nỉ bà làm gì, vì để mình khỏi ì xèo bà đã ra để kiểm tra cho mình. Khó nhăn!
Mình đã ghim bài kiểm tra đó vào đây vì mình được tới 98 điểm cơ đấy. Bà còn khen mình tiến bộ rất nhiều so với trước nữa chứ.

Đề kiểm tra của bà:
Khi đi ăn ở tiệm, bạn sẽ làm gì với chiếc khăn ăn nếu định đứng dậy ra nhà vệ sinh?
Nếu đó là một nhà hàng 4 sao thi đưa nó cho người phục vụ bàn đang đi tới kéo ghế giùm bạn. Còn nếu đó là một nhà hàng bình thường và không có người phục vụ nào tới kéo ghế giùm thì đặt nó lên ghế của mình.
Trong hoàn cảnh nào thì được phép thoa son ở nơi công cộng?
Không bao giờ.
Nêu các đặc điểm của chủ nghĩa tư bản?
Sở hữu cá nhân thông qua sản xuất và phân phối. Sự trao đổi hàng hóa được dựa trên các hoạt động của thị trường.
Khi một chàng trai nói lời yêu bạn thì phải trả lời như thế nào?
Cảm ơn anh. Anh thật tử tế.
Theo học thuyết của Marx thì mâu thuẫn của chủ nghĩa tư bản là nằm ở đâu?
Giá trị của một tài sản được quyết định bởi công sức lao động phải bỏ ra để sản xuất ra nó. Bằng việc phủ nhận giá trị công sức lao động của các công nhân, các nhà tư bản đã làm suy yếu chính nền kinh tế của mình.
Giày trắng không phù hợp khi…
Tại các đám tang, sau ngày Quốc tế Lao động, trước ngày Thương binh Liệt sỹ, và ở những nơi có ngựa.
Hãy trình bày về chính thể độc quyền
Một nhóm người nắm tất cả quyền hành vì mục tiêu tham nhũng nói chung.

https://thuviensach.vn

Công thức pha chế cốc tai chanh đá
1/3 ly nước chanh, 1/3 ly rượu cam, 1/3 ly brandy pha đá, lắc đều trước khi dùng.

Câu duy nhất mình bị sai là câu phải trả lời thế nào khi có người noi là yêu mình. Hóa ra không bao giờ được nói là cảm ơn.
Mặc dù mình cũng biết chuyện này sẽ chẳng bao giờ xảy ra với mình nhưng bà nói có thể một ngày nào đó mình sẽ bị bất ngờ.
Giá mà được thế!
Thứ Ba, ngày 13 tháng 10
Sáng nay vẫn không có Lilly đi cùng. Mình sẽ không cho rằng cậu ấy sẽ đứng chờ mình ở cổng nhưng vẫn bắt chú Lars rẽ qua đó, phòng trường hợp nhỡ cậu ấy muốn làm bạn lại với mình thì sao. Biết đâu qua việc làm của mình với Lana, cậu ấy đã nhận ra rằng mình cũng là người khá quyết đoán và rằng đã sai lầm khi chỉ trích mình như vậy.
Nhưng mình đã lầm.
Lúc chú Lars dừng xe thả mình ở cổng trường cũng là lúc tài xế của Tina Hakim Baba đáp tới. Bọn mình đã cười với nhau và cùng đi vào trường, tất nhiên vệ sỹ của Tina đi theo đằng sau. Tina nói muốn cảm ơn mình vì đã bảo vệ cậu ấy ngày hôm qua. Cậu ấy đã kể sự vụ hôm qua cho bố mẹ cậu ấy nghe và hai bác ấy ngỏ ý muốn mời mình tới nhà dùng bữa vào tối thứ Sáu tới.
“Và nếu cậu muốn, có thể ngủ lại nhà mình” – Tina ngượng nghịu nói.
“OK”. Mình đồng ý chủ yếu là vì mình thấy tội nghiệp cho cậu ấy khi chẳng có người bạn nào, và vì mọi người trong trường đều nghĩ cậu ấy là kẻ lập dị, suốt này có vệ sĩ đi theo kè kè. Ngoài ra còn vì nghe nói trong nhà cậu ấy có cả đài phun nước, giống như nhà triệu phú Donald trump vậy, mà mình thì rất tò mò muốn biết có thật không.
Tất nhiên là mình cũng khá quý cậu ấy. Tina khá là tử tế với mình.
Thật vui khi có người đối xử tốt với mình.

Mình CẦN PHẢI:

https://thuviensach.vn

1.Ngừng ngay việc ngồi canh điện thoại reo (Lilly sẽ KHÔNG ĐỜI NÀO gọi cho mình đâu, cả anh Josh nữa)
2.Kết thêm nhiều bạn mới
3.Tự tin hơn nữa
4.Chấm dứt việc cắn mấy cái móng tay giả
5.Cư xử:
A.có trách nhiệm hơn
B.người lớn hơn
C.chín chắn hơn
6.Vui vẻ hơn
7.Đạt được sự tự chủ trong tâm hồn
8.Mua
A.túi đựng rác
B.khăn ăn
C.dưỡng tóc
D.cá ngừ
E.giấy vệ sinh!!!

Vẫn là ngày thứ Ba, trong giờ Đại số

Má ơi, không thể tin nổi nữa!!! Nhưng chắc chuyện đó là thật rồi vì Shameeka nói cho mình mà.

Lilly đã có bạn nhảy đi cùng tới buổi dạ hội văn hóa đa sắc tộc vào cuối tuần này.

Lilly đã có bạn nhảy. Đến *Lilly* cũng đã có người mời đi dạ hội cùng. Trước giờ mình cứ nghĩ tất cả lũ con trai trong trường đều sợ Lilly chứ.

Nhưng hóa ra có một người thì không:

Boris Pelkowski!

AAAAHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHH!

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Vẫn tiếp tục là ngày thứ ba, trong giờ anh văn

Chắc chẳng sẽ có ai muốn hẹn hò với mình đâu. Từ giờ tới cuối đời! MỌI NGƯỜI đều đã có bạn nhảy tại buổi dạ hội sắp tới: từ Shameeka, Lilly, Ling Su đến Tina Hakim Baba. Chỉ duy nhất mỗi mình mình là không. ĐỨA DUY NHẤT KHÔNG CÓ BẠN NHẢY!

Tại sao mình lại sinh nhầm vào sao quả tạ thế nhỉ? Tại sao mình lại xui xẻo như thế này chứ? Tại sao? TẠI SAO????

Mình sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để được làm một đứa con gái bình thường cao 1m70 với bộ ngực đầy đặn chứ không phải là một công chúa cao 1m77 với bộ ngực phẳng lì như bây giờ.

MÌNH SẴN SÀNG ĐÁNH ĐỔI MỌI THỨ !!!

Vẫn tiếp tục thứ ba, trong giờ tiếng Pháp

Hôm nay lúc ở trong lớp Hình và Lượng anh Micheal đã khen cái cách mình xử lý vụ Lana Weineberger. Không ngờ anh ấy cũng biết vụ đó. Hóa ra chuyện mình làm bẽ mặt Lana trước mặt Josh đã được đồn ầm đi khắp trường. Rồi anh Micheal hỏi "tủ đựng đồ của em kế bên cạnh tủ của Josh đúng không?"

He he đúng vậy ^^

"Vậy thì cũng hơi ngại nhỉ" – anh ấy tỏ vẻ khá thông cảm với mình. Nhưng thật ra chẳng có gì ngại ngùng ở đây cả vì Lana dạo này hình như cố ý tránh đi qua khu vực đó, còn anh Josh có bao giờ nói chuyện với mình đâu, ngoài mấy câu "làm ơn cho qua".

Mình quay ra hỏi Micheal xem Lilly có nói xấu gì mình không và anh ấy có vẻ giật mình khi nghe mình hỏi như vậy. " Nó chưa bao giờ nói xấu em cả.

https://thuviensach.vn

Nó chỉ không hiểu sao em lại nổi đóa lên với nó như vậy thôi!”
“Anh Micheal, cậu ấy lúc nào cũng tìm cách hạ thấp em. Em chỉ không chịu nổi nên mới như vậy thôi. Em đã có quả đủ chuyện để giải quyết rồi, giờ lại thêm bạn thân mình cũng không ủng hộ mình nữa thì em chịu thế nào được!”
Anh Micheal đã cười phá lên khi nghe thấy thế “Em thì có chuyện gì phải giải quyết chứ?”
Anh ấy làm như mình chỉ là một con nhóc lên ba vậy.
Và mình đã giải thích cho anh ấy nghe…. HẦU HẾT các mối bận tâm của mình trước giờ. Trừ việc mình là công chúa xứ Genovia hay chuyện mình có bộ ngực phẳng lì. Mình chỉ nói về việc mình bị trượt môn Đại số, rồi bị kỉ luật một tuần và mối quan hệ giữa thầy Gianini và mẹ.
Cuối cùng anh ấy cũng phải gật gù thừa nhận là mình thực sự có nhiều mối quan tâm phải lo thật.
Trong lúc mình và anh Micheal nói chuyện, mình nhận thấy Lilly thỉnh thoảng có liếc trộm bọn mình từ sau tấm poster mà cậu ấy đang viết khẩu hiệu chống lại nhà Ho. Cứ theo ánh mắt của cậu ấy mình có thể đọc ra một thông điệp rằng: chúng ta đang cãi nhau mà, ai cho phép cậu nói chuyện với anh trai của tôi chứ?
Hoặc có khi cậu ấy chỉ không vui vì vụ nhà Ho đang bên bờ vực bị phá sản. Thứ nhất, tất cả bọn học sinh châu Á trong trường đều đổ qua nhà Ho mua đồ. Ngu gì mà không chứ? Chính vì chiến dịch của Lilly mà giờ đứa nào cũng biết là có thể mua đồ rẻ hơn 5 xu ở đó. Vấn đề thứ hai là quanh trường không có một cửa hàng tạp hóa nào khác. Điều đó tạo ra một sự phân hóa nghiêm trọng tong chính nội bộ những đứa phản đối. Những đứa không hút thuốc thì vẫn kiên trì hô vang khẩu hiệu, nhưng những đứa hút thuop61c thì chỉ kí tên cho có rồi quên sạch. Chưa hết, mấy đứa nổi tiếng trong trường mình đứa nào chẳng hút thuốc, đâu ai thèm quan tâm cái khẩu hiệu đó của Lilly. Tất cả vẫn cứ kéo đến cửa hàng Ho ầm ầm để mua thuốc lá Camel như không có chuyện gì xảy ra.
Mà khi bạn đã không thể thu hút được những đứa có tiếng trong trường về phe mình, thì tức là chiến dịch của bạn sắp phá sản. Không có sự ủng hộ

https://thuviensach.vn

của những người nổi tiếng thí đừng hòng có ai gật đầu nghe theo bạn.
Bỗng anh Micheal hỏi mình một câu rất lạ, “ Em có bị phạt cấm túc không?”
Mình đã cười phá lên khi nghe thấy vậy, “Ý anh là tội vô kỉ luật ở trường á? Tất nhiên là không rồi. Mẹ em hoàn toàn về phe em. Bố em thậm chí còn đòi kiện trường mình nữa kìa”
Và anh Micheal nói, “Ồ, vậy thì nếu em không bận vào thứ Bảy tới thì anh nghĩ có khi bọn mình…”
Đúng lúc đó cô Hill bước vào và phát cho mỗi đứa một tờ câu hỏi để thu thập thông tin về cái luận văn tiến sĩ của cô về nạn bạo lực trong giới trẻ ở thành phố. Lilly than thở rằng bọn mình đâu đã trải nghiệm gì mấy cái chuyện đó đâu mà trả lời, rằng cái gọi là “nạn bạo lực trong giới trẻ” duy nhất mà bọn mình từng gặp là hồi có đại hạ giá quần bò của hãng Gap tại đường Madison.
Ngay khi nghe tiếng chuông, mình vội vàng gom sách vở chạy biến ra khỏi lớp. Mình biết tỏng là anh Micheal định hỏi gì mình rồi, chắc anh ấy định rủ hôm đó dành nguyên cả ngày học phép chia số lớn đó mà. Anh ấy lúc nào chẳng nói môn toán của mình là thảm kịch của nhân loại. Nhưng mình cịu hết nổi rồi, học toán nguyên cả một ngày á? Lại còn vào ngày cuối tuần nữa chứ!
Cả một tuần đầy sóng gió, mình muốn nghỉ ngơi, mình muốn ngày cuối tuần không chia chát gì hết, và nhất là “số lớn” thì càng không!
Nhưng mình không muốn tỏ ra bất lịch sự nên chuồn đi trước khi anh ấy kịp nói hết câu là thượng sách. Không biết như thế có quá đáng không nhỉ?????
ma mon tes
ta ton tes
sa son ses
notre notre nos
votre votre vos
leur leur leurs
Bài tập về nhà:

https://thuviensach.vn

Đại số: trang 121, các đề lẻ từ 1 đến 57
Tiếng anh:???? Hỏi Shameeka
Văn minh thế giới: trả lời câu hỏi cuối chương 9
Hình &Lượng: không có
Tiếng Pháp: pour demain, une vignette culturelle
Sinh : không có

Tối thứ Ba

Bà nói cái tên Tina Hakim Baba hợp làm bạn với mình hơn là Lilly Moscovitz. Nhưng mình nghĩ bà nói vậy chỉ ví bố mẹ Lilly là bác sĩ tâm lý, trong khi bố của Tina là một tộc trưởng người Ả Rập, còn mẹ của cậu ấy có quan hệ với Hoàng gia Thụy Điển. Rõ ràng theo bà thì gia đình nhà Tina sóng đôi với người thừa kế ngai vàng Genovia đẹp hơn.

Bà còn biết gia đình Hakim Baba giàu nứt đố đổ vách nữa chứ. Họ là chủ sở hữu của rất nhiều giếng dầu. Bà dặn hôm thứ Sáu đên nhà Tina ăn tối phải nhớ mang theo quà và mặc bộ đồ Gucci mới mua. Mình hỏi phải tặng họ thứ gì và bà nói "đồ ăn sáng". Bà đã đặc biệt đặt làm tại nhà hàng Balducci danh tiếng và yêu cầu họ mang tới vào sáng thứ Bảy.

Làm công chúa cũng vất vả thật!

À, mình mới nhớ ra: bữa trưa hôm nay Tina mang theo một cuốn sách mới. Bìa cũng hơi giống cuốn sách lần trước mình xem, chỉ có điều lần này tóc của nhân vật nữ chính màu nâu . Tên cuốn sách là *Tình yêu bí mật của tôi*, kể về một cô gái có gia đình là xã hội đen yêu thầm một chàng trai con nhà giàu. Ông chú của cô ta đã bắt cóc chàng trai đó để đòi tiền chuộc. Cô ấy đại loại là đã chăm sóc vết thương cho anh ta và giúp anh ta bỏ trốn. Và tất nhiên là chàng trai đó đã yêu cô gái điên cuồng.

Tina nói đã đọc trước kết thúc rồi, cuối cùng thì cô gái đó sống hạnh phúc bên người mình yêu, còn ông chú thì bị đi tù.

https://thuviensach.vn

Tại sao mấy chuyện kiểu đó không bao giờ xảy ra với *mình* nhỉ?

Thứ Tư, ngày 14 tháng 10, phòng tự học

Chuyện với Lilly vẫn vậy. Chú Lars nói sẽ tiết kiệm được khối thời gian nếu lái xe thẳng tới trường mà không ghé qua nhà Lilly mỗi ngày. Chú ý nói cũng đúng.

Không khí ở trường hôm nay có vẻ là lạ. Mấy người vẫn thường tụ tập ngoài bãi cỏ buôn chuyện và hút thuốc tự dưng hôm nay quây lại thành nhóm lúi húi đọc cái gì đó. Chắc bố của ai đó trong trường vừa mới bị bắt về tội rửa tiền. Các phụ huynh trước khi làm chuyện phi pháp đáng ra phải cân nhắc xem con mình sẽ ra sao khi họ bị bắt chứ.

Nếu mình là Chelsea Clinton chắc mình sẽ đổi tên và chuyển tới sống ở Iceland.

Mình đi thẳng vào trong trường, tỏ ra chẳng hề quan tâm đến mấy chuyện tầm phào đó. Có một nhóm người cứ nhìn mình chằm chằm. Anh Micheal nói đúng thật: vụ mình ném que kem vào người Lana đúng là đã đồn khắp trường. Nếu không sao mọi người nhìn mình chằm chằm như vậy? Hay là tóc mình hôm nay lại xù tung lên? Nhưng mình đã kiểm tra kĩ rồi mà, đâu có bị xù đâu.

Lúc mình bước vào toilet nữ gặp mấy đứa đang đi ra, vừa đi vừa rúc rích cười như bị đứt dây cót vậy.

Nhiều lúc mình chỉ ước sống trên đảo hoang. Thật đây. Ở nơi nào mà trong bán kính vài trăm dặm không có một bóng người, chỉ có mình với đại dương, bờ cát trắng và một cây dừa.

Nếu có thêm cái TV 37 inch cùng cái ăng ten chảo và máy điện tử Sony nữa thì càng tốt, phòng khi mình thấy chán.

Một vài sự thật không ai biết, ngoài mình:

1. Câu hỏi mình thường được nhận nhất tại trường Albert Einstein là "Cậu

https://thuviensach.vn

có cái kẹo cao su nào không?"
2. Loài ong và trâu đều bị thu hút vào màu đỏ
3. Ở lớp học thêm của mình, ngiều lúc thầy cô phải đợi đến nửa tiếng mới có học sinh tới
4. Mình nhớ những ngày còn làm bạn với Lilly Moscovitz quá!

Thứ tư, trước giờ Đại số

Một chuyện cực kì lạ lùng đã xảy ra. Josh Richer đi tới tủ đựng đồ để cất quyển sách Lượng giác và anh ấy đã nói " Em khỏe chứ?" VỚI MÌNH lúc mình đang loay hoay lấy quyển sách Đại số!!!!!
Thề có Chúa là mình không hề tự tưởng tượng ra chuyện đó.
Khi đó mình hoàn toàn bị sốc, suýt chút nữa là đánh rơi cả cái balô. Mình chẳng biết đã nói gì với anh ấy nữa. Hình như là : " Em khỏe".
Tại sao Josh Richer lại nói chuyện với mình?
Sau đó anh ấy đóng cửa tủ lại, *nhìn thẳng vào mặt mình* – má ơi, anh ấy cao thật – rồi nói " Hẹn gặp em sau nhé!"
Rồi anh ấy bỏ đi.
Phải mất 5 phút sau mình mới lấy lại được tin thần!
Mắt anh ấy màu xanh lục. Mà sao mình lại thấy rộn ràng khi nhìn vào đôi mắt ấy thế nhỉ?

Thứ tư, trong phòng cô hiệu trưởng Gupta

Mọi thứ thế là hết rồi.
Mình tiêu rồi.
Vậy đó, kết thúc rồi.
Giờ thì mình đã hiểu vì sao mọi người hôm nay cứ nhìn mình chằm chằm

https://thuviensach.vn

như vậy. Vì sao họ hết thì thầm lại quay ra rúc rích cười với nhau. Vì sao mấy đứa con gái đó lại chạy ra phòng vệ sinh khi nhìn thấy mình hôm nay. Vì sao Josh Richer lại nói chuyện với mình.

Hình của mình được đang trên tờ *Post* hôm nay!!!

Tờ *New York Post* hẳn hoi. Mỗi ngày có tới cả triệu người dân New York đọc nó.

Mình tiêu rồi!

Cũng may là tấm hình đó trông mình cũng không đến nỗi tệ. Ai đó đã chụp lén lúc mình rời khách sạn hôm thứ Bảy vừa rồi, sau khi ăn tối với bà và bố. Mình đang bước xuống bậc thềm chỗ cái cửa quay. Mình đang mỉm cười, chỉ có điều là không nhìn vào ống kính. Chắc chắn đã có ai đó rình từ trước.

Phía trên bức ảnh là dòng cữ: *Công chúa Amelia*, và bên dưới là dòng chữ nhỏ hơn: *Nàng công chúa của riêng thành phố New York.*

Vậy đó, tuyệt ghê chưa.

Thầy Gianini là người đầu tiên phát hiện ra sự thật này. Thầy ấy nói đã đọc tờ báo đó lúc ra ga tàu điện ngầm để đi làm sáng nay và lập tức gọi cho mẹ. Tuy nhiên mẹ không nghe thấy tiếng điện thoại vì đang ở trong nhà tắm. Thầy G đã để lại lời nhắn nhưng mẹ có bao giờ kiểm tra tin nhắn vào buổi sáng đâu. Mấy người mẹ quen đều không bao giờ dạy sớm, vì thế chẳng bao giờ có ai gọi cho mẹ vào buổi sáng. Lúc thầy G gọi lại thì mẹ đã tới phòng tranh. Ở đó thì càng không bao giờ mẹ nghe điện thoại vì mẹ thường thưởng thức nhạc của Howard Stern mỗi khi vẽ.

Thầy G đã không còn cách nào khác là phải gọi điện thoại tới Plaza cho bố. Thầy ý cũng gan lắm chứ, dám gọi cho bố cơ đấy. Theo những gì thầy G kể lại thì bố đã đưa ra một mớ những mệnh lệnh, nào là phải hộ tống mình ngay lập tức tới phòng cô hiệu trưởng – một nơi mà bố cho là mình sẽ được "an toàn" – cho tới khi bố đến.

Rõ ràng là bố chưa gặp cô Gupta nên mới nói thế.

Cô ấy đã đưa cho mình tờ báo và nói giọng có vẻ hơi phật ý, " Đáng ra em có thể chia sẻ với cô vụ này, Mia ạ. Khi cô hỏi em ở nhà có chuyện gì không."

https://thuviensach.vn

Mặt mình đỏ bừng lên, “Em sợ là sẽ không ai tin em”

Đó cũng là câu chuyện trên trang 2 của tờ Post hôm nay. Cô phóng viên Carol Fernandez nào đó đã giật tít thế này: *Câu chuyện thần tiên đã xảy ra với một cô bé New York may mắn.* Cứ như thể mình trúng xổ số không bằng và mình cần phải thấy hạnh phúc về điều đó.

Cái cô Carol Fernandez đó viết về mẹ thế này: “Nữ họa sĩ tóc đen có tư tưởng cấp tiến Helen Thermopolis” còn bố thì là: “Vị hoàng tử điển trai Phillipe xứ Genovia, người đã chiến thắng căn bệnh ung thư tinh hoàn”. Vậy đó, cảm ơn cô, Carol Fernandez, vì đã cho cả thành phố New York này biết được chuyện bố chỉ có một cái mà-ai-cũng-biết-là-gì-ấy.

Đến lượt mình, “một cô công chúa có vẻ đẹp như tượng khắc, kết quả của mối tình đại học của Helen và Phillipe” cơ đấy!!!

CAROL FERNANDEZ, Ý CÔ LÀ GÌ VẬY???

Mình KHÔNG phải là một cô gái đẹp như tượng khắc. Ừ thì mình CAO thật, QUÁ CAO là đằng khác. Nhưng mình không hề xinh đẹp. Chắc mắt cô ấy cố vấn đề rồi khi nghĩ *mình* đẹp.

Thảo nào mọi người trong trường đều khúc khích khi nhìn thấy mình. MÌNH MUỐN ĐỘN THỔ! SAO DƯỚI SÀN NHÀ KHÔNG CÓ CÁI HỐ NÀO?

Á, bố đến rồi. Trông bố có vẻ đang rất giận thì phải

Vẫn là thứ Tư, trong giờ tiếng Anh

Thật không công bằng chút nào!

Quá bất công là đằng khác!

Có lẽ những ông bố khác sẽ tìm mọi cách đưa con mình về nhà nếu hình của chúng xuất hiện trên bìa của tờ *Post* rồi vỗ về rằng: “ Có lẽ con nên nghỉ học vài hôm, cho đến khi mọi chuyện lắng xuống”.

Có lẽ những ông bố khác sẽ nói: “Hay là con chuyển trường khác nhé. Con thấy chuyển tới sống ở Iowa thế nào? Con có muốn học ở Iowa không?”

Nhưng không. Bố *mình* thì không. Bởi vì ông là một hoàng tử. Và theo bố thì các thành viên Genovia sẽ không “về nhà” mỗi khi có chuyện. Trái lại, họ sẽ ở lại, và đương đầu với nó.

“Đương đầu” – đó là cách bố muốn mình giải quyết sự vụ này!

https://thuviensach.vn

Bố lại còn không quên nhắc cho mình nhớ là mình được trả tiền cho vụ này. Đúng vậy, 100 đôla chết tiệt! Mình được trả 100 đôla mỗi ngày để chịu đựng sự chế nhạo của mọi người như thế này đây.

Tốt nhất là những con hải cẩu nên biết ơn vì những hy sinh mà mình đã phải chịu đựng để có được 100 đôla quyên góp tổ chức Hòa Bình xanh mỗi ngày.

Giờ thì mình đang ngồi viết nhật kí trong giờ tiếng Anh đây. Xung quanh bọn nó vẫn liên tục xì xào to nhỏ về mình, lại còn chỉ trỏ như thể mình là một loại chim lạ mới được tìm thấy .Bố thì nhất quyết bắt mình phải ở lại lớp học để "đương đầu với mọi chuyện", vì mình là một công chúa và đó là điều mà một công chúa phải làm.

Nhưng mấy đứa học sinh trường mình *quá đáng vô cùng.*

Mình đã nói với bố rằng, "Bố không thể hiểu đâu. Bọn họ sẽ cười nhạo con cho mà xem"

Nhưng bố chỉ nói, "Bố xin lỗi, con yêu. Nhưng con phải đương đầu với chuyện đó thôi. Ngay từ đầu con đã biết rồi chuyện này sẽ xảy ra mà. Tất nhiên bố không monh là sớm như vậy, nhưng thế cũng hay, không phải giấu giếm gì nữa"

Mình không hề nghĩ rằng chuyện này sẽ xảy ra. Mình đã tưởng sẽ có thể giấu bí mật công chúa này tới cuối đời. Vậy là kế hoạch chỉ làm công chúa ở Genovia của mình đã bị phá sản. Giờ thì mình phải làm công chúa tại Manhattan này, chuyện này sẽ không dễ dàng gì đâu!!!

Mình đã nổi điên lên khi bố bắt mình phải quay lại lớpho5c và đổ lỗi lên đầu bố, rằng chính bố là người đã tiết lộ cho mụ Carol Fernandez đó.

Bố đã nhảy dựng lên khi nghe mình nói thế, "Bố á? Bố đâu quen biết gì cô Carol Fernandez đó". Rồi bố quay ngoắt ra nhìn thầy Gianini đầy vẻ nghi ngờ. Thầy ấy đang đứng ở góc phòng, tay đút vào túi quần, trầm ngâm và trông có vẻ rất quan tâm.

"Cái gì chứ? *Anh nghĩ là tôi sao?* Cho tới sáng nay tôi thậm chí còn *chưa bao giờ nghe nói đến cái tên* Genovia" – khuôn mặt thầy ấy giờ đã chuyển từ quan tâm sang bất ngờ.

" Bố đừng đổ lỗi cho thầy G. Thầy ấy chẳng liên quan gì đến chuyện này"

https://thuviensach.vn

Có vẻ như bố không tin lắm, ông nói giọng đầy mỉa mai, “chắc phải có ai tiết lộ chuyện này với giới báo chí chứ…”. Nhưng mình nghĩ không thể là thầy Gianini được. Vì rất nhiều chi tiết trong bài bào của Carol Fernandez đến mẹ mình còn không biết, nói gì đến thầy Gianini. Ví dụ như những cuộc du ngoạn trên không ở Miragnac, mình chưa bao giờ kể cho mẹ nghe.
Lúc mình nói ra điều đó bố chỉ nhìn thầy G bằng ánh mắt thiếu thiện chí.
“Được rồi để bố gọi cho cô Carol Fernandez đó xem cô ta lấy nguồn tin từ đâu”
Và khi bố làm mấy chuyện đó thì mình trong tầm kiểm soát của chú Lars. Đúng vậy, chẳng khác gì Tina Hakim Baba, giờ mình cũng có vệ sĩ kè kè bên cạnh 24/24. Mình bị chế nhạo như vậy còn chưa đủ hay sao.
Giờ có cả đội cận vệ có vũ trang nữa chứ!
“ Bố, con có thể tự chăm sóc mình mà” – mình tìm mọi cách để thoát ra khỏi vụ đó, nhưng bố không một chút động lòng. Ông nói mặc dù Genovia là một đất nước nhỏ, nhưng rất giàu có, vì thế ông không thể mạo hiểm để cho mình bị bắt cóc và đòi tiền chuộc. Giống như chàng thanh niên trong cuốn *tình yêu bí mật của tôi*, tất nhiên bố không hề so sánh chính xác như vậy, vì bố đã đọc truyện đó đâu.
“Bố, sẽ không có ai bắt cóc con đâu. Đây là trường học” – mình năn nỉ thế nào bố cũng không nghe. Bố lại còn xin phép cô Gupta cho mình ở lại trường nữa chứ. Tất nhiên cô ấy không phản đối rồi.
Cô Gupta còn nói “thưa bệ hạ” với bố nữa chứ. Nếu là chuyện của người khác chắc mình đã lăn ra cười rồi.
Điều an ủi duy nhất là cô ấy đã quyết định hủy án kỉ luật cho mình, vì theo cô ấy thì riêng chuyện bị xuất hiện trên tờ *Post* đã là một sự từng phạt rồi.
Cái chính cô ấy làm vậy không phải vì thương xót gì cho mình, mà chỉ vì cô ấy thích bố thôi. Bố thì quá nhiều kinh nghiệm tong chuyện quyến rũ này rồi, có cô nào mà không mê mẩn cơ chứ.
Không biết Tina có còn muốn ngồi ăn trưa với mình hôm nay nữa không. Ít ra thì hai vệ sỹ của bọn mình có thể trao đổi với nhau về kĩ thuật phòng vệ thông thường.
Vẫn là thứ Tư, trong giờ tiếng Pháp

https://thuviensach.vn

Đáng ra mình phải lên bìa tờ Post thường xuyên hơn mới đúng!!!
Bỗng nhiên mình trở nên nổi tiếng khắp trường.
Mình bước vào quán ăn (mình đã bảo chú Lars phải giữ luôn đi cách mình khoảng 5 bước chân vì chú ấy liên tục dẫm vào gót giày mình) và … ai không gặp, lại gặp đúng Lana Weinberger. Lúc mình đang đứng xếp hàng thì thấy nó bước tới, cười cười nói nói, ra vẻ thân quen với mình lắm, “ Amelia, cậu có muốn ngồi cùng bàn với tụi này không?”
Con nhỏ đáng ghét đó lại muốn làm bạn với mình cơ đấy, chỉ vì mình giờ là một công chúa.
Tina đang đứng ngay đằng sau lưng mình (chính xác hơn là chú Lars đứng đằng sau mình, tiếp đến là Tina, và cuối cùng là vệ sĩ của cậu ấy). Nhưng Lana không hề có ý định mời Tina tham gia hội của nó, bởi tờ *New York Post* đâu có gọi *Tina* là cô gái đẹp như tượng khắc. Với Lana thì những ai vừa thấp vừa mập – cho dù bố là tộc trưởng giảu có người Ả Rập đi nữa – không đủ tiêu chuẩn được ngồi cạnh nó. Vậy là chỉ có nàng công chúa có dòng máu hoàng tộc Genovia mới đủ tư cách để ngồi cạnh *Lana*.
Mình suýt phát ói khi nghe lời đề nghị trơ tráo của nó.
“Không cần, cảm ơn Lana. Tôi có người ngồi cùng rồi” – mình lạnh lùng nói.
He he, nhìn khuôn mặt sửng sốt lúc đó của nó thật buồn cười và hả hê, y như lần mình ném que kem hạnh nhân vào người nó hôm vừa rồi.
Sau khi tìm được chỗ ngồi, mình và Tina cùng ngồi xuống. Nhưng cậu ấy chỉ cắm mặt vào đĩa salad, không nói tiếng nào về chuyện công chúa. Trong khi đó cả quán ăn – kể cả mấy đứa lập dị chẳng bao giờ quan tâm tới ai – đều quay ra nhìn hai đứa mình. Không khí lúc đó thật chẳng dễ chịu chút nào. Mình có cảm giác mắt Lilly cũng đang nhìn chằm chằm vào gáy mình. Cậu ấy vẫn chưa nói gì với mình kể từ lần cãi nhau trước. Mà chắc cậu ấy cũng đã biết chuyện này rồi, có gì qua mắt được Lilly đâu.
Ngồi được một lúc thì mình hết chịu nổi và đã nói với Tina rằng, “Nghe này, Tina. Nếu cậu không muốn ngồi cùng bàn với mình nữa cũng không sao. Mình hiểu mà”.
Đôi mắt to tròn của Tina ngước lên nhìn mình đầy hoảng hốt, cậu ấy nói

https://thuviensach.vn

như sắp khóc, “Sao cậu lại nói vậy chứ? Cậu không muốn chơi với mình nữa sao Mia?”
Giờ thì đến lượt mình choáng váng. “Cái gì? Tất nhiên là mình rất quý cậu. Mình chỉ nghĩ rằng có thể cậu không muốn chơi với mình nên mới nói thế. Ý mình là, cậu thấy đấy, mọi người đều nhìn chúng ta chằm chằm. Mình có thể hiểu nếu cậu không muốn ngồi ăn cùng bàn với mình.”
Tina mỉm cười buồn bã nói, “Trước giờ mọi người vẫn nhìn mình chằm chằm mà. Chỉ vì anh Wahim, cậu biết rồi đó.”
Wahim là vệ sĩ của Tina. Wahim và chú Lars đang ngồi ở bàn bên cạnh, tranh luận với nhau về việc súng của ai mạnh hơn. Wahim dùng khẩu Magnum 357, còn chú Lars dùng khẩu Glock 9mm. Người ngoài nghe vào sẽ thấy chủ đề đó vô cùng nhàm chán, nhưng có vẻ như hai người bọn họ đang thảo luận rất hăng say với nhau. Mình đã nghĩ họ sẽ tthi vật tay với nhau xem ai khỏe hơn mất.
“Cậu cũn biết mà. Mình đã quen với việc mọi người cho mình là kẻ gàn dở rồi. Mình chỉ cảm thấy thương cho cậu thôi, Mia ạ. Đáng ra cậu có thể ngồi với bất cứ ai khác trong cái quán ăn này, nhưng cuối cùng lại phải ngồi đây với mình. Mình không muốn ai phải tự ép bản thân ngồi với mình chỉ vì tội nghiệp mình không có ai ngồi cùng.”
Mình thật sự rất giận. Không phải giận Tina mà là giận tất cả mọi người khác ở cái trường Albert Einstein này. Tina Hakim Baba là một người vô cùng dễ mến, nhưng không ai nhận ra điều đó. Bởi vì họ chưa từng nói chuyện với cậu ấy, bởi vì thân hình cậu ấy không gọn gàng, bởi vì cậu ấy khá trầm tính và bởi vì cậu ấy có vệ sĩ đi kiềm. Vậy mà họ lại bận tâm về những chuyện đâu đâu không biết. Họ có thể làm rùm beng cả trường chỉ vì một cái quán ngu xuẩn nào đó bán một gói khoai tây đắt hơn 5 xu, trong khi những người bằng xương bằng thịt ngày ngày lủi thủi tời trường, thu mình cô độc một góc thì lại chẳng ai thèm quan tâm chào hỏi lấy một câu.
Và ồi mình thấy tỗi lỗi vô cùng, vì chỉ mới tuần trước mình cũng là một người trong số đó. Mình đã luôn cho rằng Tina Hakim Baba là một đứa gàn dở. Lý do duy nhất mình không muốn ai biết thân phận thật sự của mìnhcu4ng là vì sợ bị mọi người đối xử như là với Tina. Giờ đây khi đã

https://thuviensach.vn

hiểu về Tina, mình đã thấy mình đã sai lầm thế nào khi nghĩ xấu về cậu ấy. Mình nói với Tina rằng không hề muốn ngồi với bạn nào khác, ngoài cậu ấy. Rằng tụi mình nên đi cùng nhau vì mọi người trong cái trường ngu xuẩn này đếu là một lũ khùng.

Nghe vậy Tina có vẻ tươi tỉnh hơn một chút và bắt đầu kể cho mình nghe về cuốn sách mới cậu ấy đang đọc. Tên nó là *Chỉ yêu một lần*, kể về một cô gái yêu một chàng trai bị mắc bệnh ung thu giai đoạn cuối. Mình nói không thích đọc mấy truyện kiểu này nhưng Tina nói cậu ấy đã đọc trước kết thúc. Cuối cùng chàng trai đó cũng chữa khỏi căn bệnh ung thư. Nếu kết thúc vậy thì còn được.

Lúc bọn mình đi ra cất khay, mình thấy Lilly đang nhìn về phía mình. Nhưng ánh mắt của cậu không có vẻ gì là muốn xin lỗi mình. Vì thế không có gì là lạ khi mình tới phòng học Hình & Lượng Lilly vẫn tiếp tục nhìn mình chằm chằm. Thật thú vị khi Boris tìm mọi cách bắt chuyện với cậu ấy, còn Lilly thì hoàn toàn không thèm đếm xỉa gì tới cậu ta. Cuối cùng thì Boris cũng phải bỏ cuộc và lầm lũi xách cây violon đến phòng nhạc.

Giờ học thêm toán của mình với anh trai Lilly diễn ra như sau:

Mình: Chào anh, Micheal. Em đã làm xong hết các bài tập anh giao cho em rồi. Nhưng có điều sao không xem lịch tàu chạy để biết chuyến tàu chạy từ Salt Lake City lúc 7h sáng với tốc độ 67 dặm/h sẽ tới ga Fargo, Bắc Dakota lúc mấy giờ, đỡ phải tính toán.

Anh Micheal: Xem nào, công chúa xứ Genovia cơ đấy? Em có bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ nói về thân phận thực sự của mình với nhóm bạn thân của mình không? Hay là tụi anh sẽ phải tự đoán?

Mình: Em đã hy vọng sẽ không ai biết được chuyện này.

Anh Micheal: Anh không hiểu tại sao em lại muốn giấu chuyện này. Việc đó có gì xấu?

Mình: Anh đùa à? Siêu tệ!

Anh Micheal: Em đã đọc bài báo trên tờ Post sáng nay chưa, Thermopolis?

Mình: Em chẳng thèm đọc mấy thứ vớ vẩn đó. Không hiểu cái bà Carol Fernandez nghĩ mình là ai nữa, nhưng….

Đúng lúc đó Lilly nhảnh vào cuộc, có vẻ như cậu ấy không thể nhịn thêm

https://thuviensach.vn

được một phút nào nữa.
Lilly: Cậu không biết cái tước vị công chúa Genovia ấy của cậu trị giá tới 300 triệu đôla hay sao? Tính cả bất động sản và bộ sưu tập tranh quý của Hoàng gia.
Ha, vậy là cậu ấy đã đọc bài báo trên tờ Post.
Mình: Ừm…
Má ơi, những 300 đôla và mình chỉ được trả có 100 đôla mỗi ngày thôi sao?
Lilly: Không hiểu người dân đã phải bỏ ra bao nhiêu mồ hôi công sức để tạo ra số tài sản kếch xù ấy.
Anh Micheal: Lil, người dân Genovia không hề phải nộp thuế thu nhập hay bất kì loại thuế nào khác, vì thế họ chẳng có liên quan gì đến số tài sàn đó đâu. Mà hôm nay em mắc chứng gì thế?
Lilly: Nếu anh ủng hộ chế độ quân chủ thì tùy anh, Micheal. Nhưng em thì thấy xấu hổ thay cho những người sở hữu tới cả 300 triệu đôla dù chưa một ngày lao động đóng góp vào nó. Nhất là trong hoàn cảnh nền kinh tế toàn cầu như hiện nay.
Anh Micheal: Xin lỗi em, Lilly nhưng theo như anh được biết thì bố của Mia đã làm việc vô cùng vất vả để phục vụ cho đất nước của mình. Bác ấy đã có một cam kết mang tính lịch sử, sau khi quân đội của Mussolini chiếm đóng năm 1939, là sẽ thực hiện các quyền lợi về chủ quyền phù hợp với lợi ích chính trị và kinh tế của nước láng giềng Pháp. Đổi lại Genovia sẽ nhận được sự bảo vệ của quân đội và hải quân trong trường hợp có chiến tranh. Bố của Mia là một nhà chính trị cự giỏi đấy! Những nỗ lực của bác ấy đã giúp Genovia trở thành một đất nước có trình độ dân trí cao nhất châu Âu, một trong những nước có tỉ lệ giáo dục cao nhất; với tỉ lệ tử vong ở trẻ sơ sinh, tỷ lệ lạm phát và thất nghiệp thấp nhất ở bán cầu Tây.
Mình chỉ biết trố mắt nhìn anh Micheal. Choáng thật! Tại sao bà nội không dạy cho mình những thứ như vậy trong các giờ học làm công chúa nhỉ? Những thông tin này mới thật sự cần thiết cho mình. Mình đâu cần học cách ăn súp sao cho đẹp chứ. Cái mình cần là làm sao cãi lại được trước những xỉa xói độc địa của mấy người có tư tưởng chống hoàng gia như đứa

https://thuviensach.vn

bạn thân cũa Lilly của mình.
Lilly (nói với anh Micheal): Anh thôi ngay đi. (rồi quay ra nói với mình): Giờ thì trong mắt mọi người cậu trở thành một cô gái nhỏ bé ngoan ngoãn rồi đó.
Mình: Mình làm gì chứ? Chính anh Micheal là người….
Anh Micheal: Thôi đi Lilly, em chỉ đang ghen tị với Mia thôi.
Lilly: Em không có!
Anh Micheal: Em có đấy! Em chỉ đang ghen tị vì bạn ấy cắt tóc mà không cần hỏi ý kiến em. Em ghen tị vì ngay khi em không chơi với Mia nữa thì bạn ấy đã gặp và quen với bạn mới. Em ghen tị vì trong suốt thời gian qua Mia giữ bí mật này mà không chia sẻ với em.
Lilly: Micheal, anh câm ngay đi!
Boris (mở hé cánh cửa ra nói): Lilly, cậu gọi mình hả?
Lilly: MÌNH KHÔNG GỌI CẬU, BORIS!
Boris: Xin lỗi (và khép cánh cửa lại)
Lilly: (đang rất tức giận) anh Micheal, sao tự dưng anh bênh Mia chằm chặp thế. Người ngoài nghe được tưởng anh thích cậu ấy đấy.
Anh Micheal: (không hiểu sao mặt anh ấy đỏ lựng lên như vậy) Thế còn cái luận điểm của em về nhà Ho thì sao? Em tưởng đấy gọi là bình thường à?
Lilly: Anh đừng có mà đánh trống lảng.
Anh Micheal: Anh chỉ nói những gì anh biết thôi
Wow, anh em nhà Lilly đúng là uyên bác thật. Bà nội nói đúng: mình cần phải nâng cao vốn từ vựng và kiến thức xã hội của mình thôi.
Anh Micheal: (quay ra nói với mình) Vậy là từ nay chú ấy (chỉ vào chú Lars) sẽ đi theo bảo vệ em mọi nơi mọi lúc hả?
Mình: Vâng.
Anh Micheal: Thật sao? Mọi nơi sao?
Mình: Mọi nơi, trừ toilet, tất nhiên rồi. Chú ấy sẽ đứng đợi ở bên ngoài.
Anh Micheal: Thế nếu em đi hẹn hò thì sao? Như buổi dạ hội cuối tuần này chẳng hạn?
Mình: Em cũng chưa nghĩ đến chuyện đó nữa vì có ai mời em đâu.

https://thuviensach.vn

Boris: (lại ngó qua cửa nói vọng vào) Xin lỗi, mình vừa đánh đổ lọ cồn trong này, ngột ngạt quá, mình có thể ra ngồi cùng với mọi người được không?
Mọi người trong phòng học: KHÔNG!
Cô Hill: (từ bên ngoài hành lang ngó vào) Sao lớp này ồn quá vậy? Từ phòng giáo viên cũng có thể nghe thấy tiếng của các em đấy. Boris, em làm gì trong cái phòng đựng đồ thế? Ra ngoài mau. Các em khác học bài đi.
Chắc mình phải tìm đọc bài báo trên tờ Post thôi, 300 triệu đôla cơ á? Bằng số tiền mà nữ hoàng talkshow Oprah kiếm được năm ngoái đó.
Nếu nhà mình giàu có đến thế tại sao cái TV trong phòng mình chỉ là TV đen trắng nhỉ?

Tối ngày thứ tư

Giờ thì mình hiểu tại sao bố giận dữ đến vậy với bài báo của mụ Carol Fernandez. Khi chú Lars hộ tống mình ra cổng trường, toàn bộ sân trường Albert Einstein kín đặc phóng viên. Mình trở thành trung tâm của mọi sự chú ý, cứ như một ngôi sao nổi tiếng vậy.
Theo lời thầy Gianini thì các phóng viên tụ tập ở đây cả ngày. Xe truyền hình từ các nơi đổ về đây, từ New York One, Fox New, CNN đến Entertainment Tonight… Họ đang phỏng vấn tất cả các học sinh của trường Albert Einstein xem liệu có ai quen mình không (lần đầu tiên mình thấy may khi không được ai trong trường này nhớ tới: đố họ tìm được ai trong trường nhớ tới cái tên Amelia, nhất là trong bộ dàng hiện nay của mình). Thầy G nói hiệu trưởng Gupta cuối cùng đã phải gọi cho cảnh sát, vì trường Albert Einstein là đất tư nhân, trong khi các phóng viên các nơi đổ về đây chắn hết các lối ra vào, hút thuốc và xả rác khắp nơi.
Nói thế chứ mấy đứa con nhà giàu vẫn thường xuyên tụ tập ở sân trường hút thuốc và xả rác bừa bãi mà có bao giờ thấy cô Gupta gọi cảnh sát bắt tụi nó đâu… À mà có khi bố mẹ bọn nó đã xì tiền trả hết chi phí dọn dẹp trong tiền học rồi.
Giờ thì mình đã phần nào hiểu được cảm giác của công nương Diana. Lúc chú Lars, thầy G và mình vừa bước ra khỏi cửa phóng viên ùa ra vây quanh

https://thuviensach.vn

lấy mình, chĩa hàng chục cái mic vào mặt mình và hét lên: “Amelia, cô có thể cười lên không?”, “Amelia, cô thấy thế nào khi đùng một cái từ một cô học sinh bình thường bỗng chốc trở thành công chúa với tài sản lên tới 300 triệu đôla?”

Mấy phóng viên đó làm cho mình phát hoảng. Mà cho dù mình có muốn trả lời câu hỏi của họ, mình cũng không biết phải nói vào cái mic nào nữa. Chưa kể, mình gần như chẳng thấy gì khi mấy cái đèn flash cừ chớp lia lịa vào mặt mình như thế.

Đúng lúc đó chú Lars đã phải ra tay. Chú ấy kêu mình đừng trả lời gì cả rồi vòng tay ôm một bên người mình. Nửa còn lại chú ấy nhờ đến thầy G. Sau đó mình không biết làm cách nào mà thoát ra khỏi được đám ống kín và mấy quay đó nữa. Đến lúc mình hoàn hồn lại thì đã thấy đang ngồi ở ghế sau ô tô rồi.

Cuối cùng thì những gì được huấn luyện trong quân đội Israel cũng đã có đất dụng võ. Mình đã nghe lén được cuộc nói chuyện giữa chú Lars và Wahim. Thì ra họ có quen chung vài người bạn. Hình như mọi người đều đên chung một trường huấn luyện để làm vệ sỹ thì phải.

Ngay khi đóng cửa xe lại, chú Lars vội nói: “Lái đi” và người tài xế nhấn ga phóng thẳng. Mình không nhận ra đó là ai nhưng mình nhận ra người ngồi ghế bên cạnh – bố chứ ai!

Ngay khi thoát khỏi cái đuôi của đám phóng viên, bố quay lại hỏi như không có chuyện gì xảy ra: “Ngày hôm nay của con thế nào Mia?”

Chúa ơi, bố hết chuyện để hỏi rồi sao!

Mình lờ đi như không nghe thấy gì. Thay vào đó, mình quay lại vẫy tay chào thầy G. Giờ thầy ấy đang bị nhấn chìm trong micro và máy quay. Nhưng thầy ấy không hề nói tiếng nào, chỉ đứng đó vẫy tay chào với họ và tìm đường ra ga tàu điệm ngầm để về nhà.

Mình thấy tội cho thầy G quá, mặc dù thầy ấy đang hẹn hò với mẹ mình thật, mặc dù thầy ấy đang hẹn hò với mẹ mình thật, nhưng dù sao thầy ấy cũng khá dễ chịu, không đáng bị bao quanh bởi đám phóng viên như vậy.

Mình hỏi bố có thể quay lại cho thầy G đi nhờ về nhà không, nhưng bố lờ đi nhu khong nghe thấy, giả vờ bận rộn với cái dây an toàn: “ Cái thứ quỷ

https://thuviensach.vn

quái này, chẳng bao giờ chịu nghe lời gì cả”.
Rồi khi mình quay ra hỏi bố xem từ nay sẽ đi học đâu, bố nhìn mình như thể mình bị điên vậy, và gần như hét lên với mình: “Con nói con muốn học ở tường Albert Einstein cơ mà!”
Mình nói đúng là vậy nhưng đó là trước khi bị mụ Carol Fernandez kia phanh phui mọi chuyện.
Nhưng bố tuyên bố rằng mình không thể chuyển trường chỉ vì bị phanh phui chuyện mình là công chúa, và rằng mình phải ở lại trường Albert Einstein học, chú Lars sẽ cùng mình tới trường để bảo vệ mình khỏi đám phóng viên.
Lúc mình hỏi, “Vậy thì ai sẽ làm tài xế cho bố?” thì bố chỉ vào viên tài xế mới và cho biết anh ta tên là Hans.
“Chào cô” – người tên Hans đó gật đầu chào mình qua tấm gương chiếu hậu.
Vậy là chú Lars sẽ đi theo mình mọi lúc mọi nơi thật sao? Ngay cả khi mình tới ngủ nhà Lilly sao?(nếu bọn mình vẫn làm bạn)
Từ nay mình không bao giờ có thể đi đâu một mình nữa.
Riêng cái ý nghĩ đó đã đủ làm mình nổi điên lên rồi, mặt mình lúc đó đỏ bừng như cái đèn giao thông vậy.
“Vậy thì con không muốn làm công chúa nữa. Con sẽ trả lại cho bố hết mấy đồng 100 đôla đó. Bố hãy bảo bà quay trở lại Pháp đi. Con bỏ cuộc!”
Bố nói bằng giọng ra chiều rất mệt mỏi: “Giờ con đâu thể nói bỏ là bỏ được, Mia. Bài báo ngày hôm nay đã quyết định mọi chuyện rồi. Ngày mai mặt con sẽ xuất hiện trên toàn bộ các tờ báo ở Mỹ - mà có khi là toàn thế giới. Mọi người sẽ biết con là công chúa Amelia xứ Genovia. Con đâu thể từ bỏ thân phận của mình?”
Trên đường về Plaza, mình đã làm cái việc mà một công chúa không nên làm – KHÓC. Chú Lars đã phải cho mình mượn khăn tay. Chú ấy thật tử tế!
Vẫn là thứ tư
Mẹ cho rằng người mớm thông tin cho Carol Fernandez chính là bà nội.
Nhưng mình không thể tưởng tượng được bà lại làm mấy chuyện như vậy. Nhất là khi mấy bài học công chúa của mình đã đi đến đâu đâu.. Mục đích

https://thuviensach.vn

của những bài học đó là giúp cho mình có thể hành xử như một công chúa thực thụ. Bà chưa dạy cho mình cách đối phó với những người phản đối hoàng gia kiểu như Lilly cơ mà. Từ đầu tới giờ bà chỉ mới dạy mình cách ngồi, cách ăn mặc, cách dùng dĩa để ăn các món cá, cách xưng hô với những người lớn tuổi trong hoàn tộc, cách nói tiếng "cám ơn", "không có gì" bằng bảy thứ tiếng, cách làm món cốc tai chanh đá hay mấy học thuyết của Marx.

Mấy cái đó thì có ích gì với mình cơ chứ?

Nói sao mẹ cũng không thay đổi ý nghĩ của mình. Bố gần như phát điên lên với mẹ nhưng mẹ vẫn nhất quyết khăng khăng mọi chuyện là do bà một tay sắp đặt. Mẹ còn kêu bố hãy đi mà hỏi bà mọi chuyện, khi đó sẽ biết ai đúng ai sai.

Bố đã ngoa ngoắt vặc lại, hỏi sao mẹ không nghĩ đến chuyện chính bạn trai của mẹ là người tiết lộ thông tin cho phóng viên Carol Fernandez.

Nhưng ngay lập tức, bố nhận ra là mình không nên nói những lời đó, vì khi đó trong mẹ thật đáng sợ. Mẹ chỉ như vậy khi bà thật sự nổi giận.

Môi mẹ mím chặt và rồi mẹ hét lên: "Biến… ra khỏi nhà tôi… ngay"

Tất nhiên là bố chẳng đi đâu cả, mặc dù về lý thì ngôi nhà này thuộc quyền sở hữu của mẹ. Cũng may là bà Carol đó không đăng địa chỉ nhà mình lên trên báo và điện thoại nhà mình không đăng kí trên danh bạ điện thoại thành phố nên chưa phóng viên nào đánh hơi được tới đây. Vậy là từ nay mình vẫn có thể gọi điện kêu đồ ăn Trung Quốc tới nhà mà không phải lo sợ bị mấy tờ báo lá cải đem ra phân tích xem công chúa Amelia thích món cải đến thế nào.

"Vậy sao Helen? Anh thì lại nghĩ em đang để lòng thù ghét mẹ anh làm cho mất đi lí trí" – bố thủng thẳng nói.

Mẹ gào lên: "Anh muốn biết sự thật sao Phillipe? Sự thật là mẹ anh là một…"

Mình đã quá mệt mỏi, không còn sức nghe mấy cuộc cải vã này nữa nên đã rút gọn về phòng và chụp tai nghe nhạc lên. Mình học được cách này từ mấy đứa trẻ có bố mẹ li dị trong các bộ phim truyền hình trên TV. Đĩa nhạc ưa thích của mình hiện nay là đĩa nhạc mới nhất của Britney Spears. Mình

https://thuviensach.vn

thậm chí còn không dám cho Lilly biết là mình thích Bristney Spears. Mình đã từng nằm mơ mình được là Bristney Spears và đang biểu diễn tong phòng hòa nhạc của trường Albert Einstein. Mình mặc chiếc váy màu hồng và anh Josh đã chạy đến khen ngợi ngay trước khi mình lên sân khấu.

Làm sao mình dám kể chuyện đáng xấu hổ này cho người khác nghe cơ chứ? Lilly chắc chắn sẽ lên lớp cho mình một trận về việc thần tượng một người như Bristney là tự hạ thấp chính mình. Nhưng mình biết mình có thể kể chuyện này cho Tina nghe. Cậu ấy sẽ không những hào hứng với câu chuyện của mình mà còn muốn biết trong giấc mơ ây anh Josh có mặc quần da hay không nữa.

Mà mình đã nói về việc mấy cái móng tay giả này làm mình khó viết chưa nhỉ?

Nhưng nói gì thì nói, càng nghĩ mình càng phân vân không biết bà có phải là người bán tin cho Carol Fernandez không nữa. Vì hôm nay lúc đến Plaza tiếp tục mấy bài học làm công chúa với bà, mình vẫn không ngừng khóc. Nhưng bà không hề tỏ chút thông cảm nào với mình. Mấy giọt nước mắt này là vì...?

Sau khi mình tấm tức kể lại cho bà nghe mọi chuyện, bà chỉ nhướn cặp lông mày được tô vẽ rất cẩn thận lên và nói *"C`est la vie"*, tiếng Pháp có nghĩa là "Đời là vậy đó".

Trong cuộc đời này, nếu không phải là bạn trúng xổ số hay có scandal với những người nổi tiếng thì chẳng bao giờ mặt bạn được xuất hiện trên mấy tờ báo như *Post*. Mình làm gì nên tội chứ, chẳng nhẽ sinh ra cũng là tội sao?

Mình không nghĩ "Đời là vậy".

Tiếp đó bà miên man về chuyện cả ngày nay phải tiếp hàng trăm cú điện thoại từ giới truyền thông xin phỏng vấn mình như thế nào. Và rằng mình cần phải mở một cuộc họp báo, rằng bà đã cho người ở Plaza chuẩn bị sẵn cho mình một căn phòng lớn để tiếp phóng viên rồi.

Không thể tin nổi bà làm như vậy với mình! "Cháu không muốn trả lời phỏng vấn của mấy người đó! Cháu đâu cần mọi người can thiệp vào cuộc sống của mình như vậy!"

https://thuviensach.vn

“Nếu chàu không chịu gặp gỡ giới truyền thông, trả lời những thắc mắc của họ thì họ sẽ tìm mọi cách để khai thác chuyện của cháu, bắt đầu từ việc ngày ngày quấy rầy cháu ở khắp mọi nơi, từ trường học đến nhà những nười bạn cháu, rồi tới cửa tiệp tạp hóa hoặc tiệm đĩa cháu thường lui tới”

Rồi bà nhắc đến cái gọi là nghĩa vụ của mình trong vai trò là một công dân Genovia. Mình sẽ quảng bá được cho ngành du lịch của Genovia nếu đồng ý xuất hiện trên chương trình *Dateline*.

Mình cũng muốn những gì tốt nhất cho Genovia lắm chứ. Thật đó. Nhưng mình cũng muốn những gì tốt nhất cho Mia Thermopolis nữa. Và việc xuất hiện trên chương trình *Dateline* không hề tốt lành gì với mình.

Nhưng mối bận tâm duy nhất lúc này của bà là làm sao để quảng bá cho hình ảnh Genovia với mọi người. Nhỡ mẹ nói đúng thì sao? Nhỡ đúng là bà là người đã tiết lộ thông tin cho Carol Fernandez thì sao?

Chẳng nhẽ bà lại làm mấy chuyện như vậy?

Cũng dám lắn chư.

Mình vừa bỏ tai nghe ra, bố mẹ vẫn chưa cải nhau xong.

Có vẻ tối nay họ sẽ còn cãi nhau dài dài.

https://thuviensach.vn

Meg Cabot

Nhật ký công chúa

Dịch giả: Thanh Nga

- 8 -

Thứ Năm, 15 tháng 10, trong phòng tự học

Hôm nay ảnh mình được trưng trên bìa tờ Daily News và New York Newsday, và cả New York Times nữa chứ. Họ đăng bức ảnh ở trường của mình làm mẹ không thoải mái chút nào. Vì như vậy có nghĩa là có thể ai đó tong gia đình mà mẹ đã từng gửi ảnh cho, hoặc người ở trường Albert Einstein đã tuồn những bức ảnh này ra ngoài. Mình cũng không vui lắm vì mấy bức ảnh náy được chụp trước khi Paolo sửa tóc cho mình, trông bộ dạng của mình lúc ấy trông thật lôi thôi và nhếch nhác.

Chưa bao giờ có nhiều phóng viên trước cổng trường Albert Einstein như sáng nay. Có vẻ như mấy bản tin buổi sáng thường thích đưa tin trực tiếp kiểu này. Nhưng vấn đề là nhân vật chính lại là mình!

Thật ra mình cũng tiên liệu trước là chuyện này sẽ xảy ra nên hôm nay đã chuẩn bị tinh thần, chứ không hoảng sợ như hôm qua. Theo đúng như lời bà nội yêu cầu, hôm nay mình diện một đôi bốt mới tinh (phòng trường hợp cần thiết mình sẽ đá mấy người cầm micro định sán lại gần), lại còn đeo một lố huy hiệu Hòa Bình Xanh và phản đối áo lông thú để ít nhất cũng gây ấn tượng đẹp trong mắt công chúng.

Hôm nay mọi chuyện diễn ra y hệt hôm qua. Chú Lars vẫn phải áp sát và đưa mình đi qua một rừng máy quay phim và máy ảnh mới vào được trường. Trong khi chạy vào trường mình còn nghe rõ mấy người hét lên: “Amelia cô có định theo gương công nương Diana trở thành nữ hoàng trong tim mọi người không?”, “Amelia giữa Leonardo DiCaprio và Hoàng Tử William cô thích ai hơn?” ,“Amelia, cô có ý kiến gí về ngành công nghiệp sản xuất thịt ở nước ta?”

Mình lập tức bị ấn tượng bởi câu hỏi cuối cùng, và định quay lại trả lời, nhưng chú Lars đã lôi tuột mình vào trong trường.

https://thuviensach.vn

Những việc mình cần phải làm:
Nghĩ cách buộc Lilly phải làm lành với mình.
Không được nhút nhát nữa.
Ngừng nói dối/ hoặc nghĩ ra những lời nói dối hay hơn.
Không được tỏ ra quá bi quan.
Tập trở nên:
Độc lập hơn
Tự lập hơn
Chín chắn hơn
Ngừng nghĩ về Josh Richter
Ngừng nghĩ về Micheal Moscovitz
Đạt điểm cao hơn
Đạt được sự tự chủ trong tâm hồn

Thứ Năm, giờ tiếng Pháp
Hôm nay trong giờ Đại số, thầy Gianini đã tìm mọi cách nhồi mấy mớ kiến thức về mặt phẳng Đề-các vào đầu bọn mình, nhưng không ai tập trung được vì mấy chiếc xe đưa tin ở bên ngoài. Bọn lớp mình liên tục ngảy lên nhoài người ra cửa sổ và hèt vào đám phóng viên: “Hảy đi tìm những tin thực tế hơn đi!”; “Này, thích thì chụp hình tôi đi” và kèm theo một cử chỉ thô lỗ.
Thầy Gianini cố ổn định trật tự nhưng hoàn toàn bất lực.Lilly thì nhăn nhúm lại, cậu ấy tỏ ra hết sức khó chịu khi tất cả mọi người đều quay ra chống đám phóng viên trong khi không ai muốn đứng trước cửa tiệm nhà Ho và hô vang “Phản đối nhà Ho phân biệt chủng tộc”!
Sau đó, Lana Weinberger mon men ra hỏi xem mình biết thân phận công chúa từ bao giờ? Không thể tin được, con nhỏ rách việc ấy lại hỏi chuyện mình cơ đấy, không hề tỏ ra khinh khỉnh như mọi khi. Mình trả lời đại khái

https://thuviensach.vn

là khoảng vài tuần nay. Lana liền nói nếu một ngày nào đó nó phát hiện ra nó là công chúa, việc đầu tiên nó làm là lao thẳng đến Disneyworld, nhưng mình đã ngắt lời nó, “Cậu sẽ không muốn tới Disneyworl đâu, vì cậu sẽ thấy nhớ những buổi tập của đội cổ vũ”.

Lana vẫn tiếp tục thắc mắc lý do tại sao mình không muốn đến Disneyworld vì mình hầu như có tham gia hoạt động ngoại khóa nào đâu. Rồi Lilly bắt đầu chen vào câu chuyện về Disnerworld ở Mỹ, và rằng thật ra ông Walt Disney là người theo chủ nghĩa Phát-xít…

Ở trên bục giảng thầy Gianini đang khản cổ kêu gào mọi người tập trung vào mặt phẳng Đề-các.

Không chừng mặt phẳng này còn an toàn hơn nơi chúng ta đang sống ấy chứ, vì ở trên đó ít ra là không có đám nhà báo.

Hệ tọa độ Đề-các

Chia mặt phẳng ra làm bốn phần gọi là 4 góc phần tư.

Thứ Năm, giờ Hình & Lượng

Mình đang ngồi ăn trưa cùng với Tina Hakim Baba, chú Lars và Wahim. Tina kể cho mình nghe rằng ở Ả Rập, con gái phải ăn mặc một thứ gọi là “Chadrah” (áo trùm). Nó rộng như một cái chăn và trùm kín người từ đầu đến chân, chỉ chừa một khoảng mắt để nhìn. Người ta cho rằng như vậy có thể giúp người con gái tránh được cái nhìn soi mói của cánh đàn ông. Nhưng Tina kể rằng em họ cậu ấy mặc quần bò ở dưới tấm áo trùm, và khi người lớn không có nhà, bọn nó sẽ cởi áo trùm ra và đi chơi với bạn trai hệt như chúng mình.

Nói đúng hơn là như chúng mình sẽ làm, nếu có bạn trai nào để ý.

Mình rút lại câu này. Mình quên mất là Tina đã có bạn nhảy trong dạ hội sắp tới: Dave Farouq El-Abar.

Hay là mình có vấn đề nhỉ? Tại sao chẳng có cậu bạn trai nào thích mình?

Tina đang kể chuyện về tấm áo trùm cho mình thì bỗng dưng Lana Weinberger đặt khay đồ ăn xuống bên cạnh.

Chuyện cứ như đùa, là *Lana Weinberger* đó.

Mình cứ tưởng nó đến để đòi thanh toán hóa đơn tiền giặt ủi cái áo len,

https://thuviensach.vn

hoặc tệ hơn là đổ cả lọ sốt hạt tiêu và đĩa sa lát của mình. Trái lại nó cười rất tươi nói: “Hai bạn không phiền cho mình ngồi cùng chứ?”

Tiếp đó là một khay thức ăn lướt qua chỗ mình. Trên khay có 2 cái bánh phomat thịt, khoai tây chiên bự, hai cốc sữa sô cô la, 1 bát ớt, 1 gói Doritos, 1 đĩa salat Pháp, 1 gói Yoo hoos, 1 trái táo và một cốc coca to. Vừa tính nhìn xem ai có thể ăn hết đống thức ăn này thì thấy Josh Richter kéo ghế ngồi xuống bên cạnh.

Mình không hề mơ, là *Josh Richter*.

Anh ấy chào mình và ngồi xuống ăn như không có chuyện gì xảy ra.

Mình quay sang nhìn Tina, cậu ấy cũng nhìn lại mình rồi cả hai đứa quay sang 2 chú vệ sĩ. Nhưng hai người đó đang bận tranh luận xem liệu đạn cao su có được dùng để dẹp bạo loạn không hay chỉ được dùng gậy.

Mình và Tina chăm chăm nhìn Lana và Josh.

Cả hai đếu là hot boy, hot girl của trường, nên không bao giờ chỉ có một mình. Họ đi đến đâu là có một đám tùy tùng theo đến đó. Lana thì thường dẫn theo cả đội cổ vũ của mình, ai trông cũng xinh đẹp với mái tóc dài và bộ ngực đầy đặn như Lana vậy.

Còn theo Josh là một hội nam sinh năm cuối, cùng đội bóng với anh ấy. Tất cả đều cao to và ăn nhiều thực phẩm làm từ động vật như Josh.

Đám bạn của Josh đặt khay đồ ăn xuống cạnh khay của Josh. Bạn của Lana đặt khay bên cạnh Lana. Và chẳng mấy chốc bàn ăn của bọn mình, vốn thường chỉ có 2 đứa con gái lập dị và 2 ông vệ sĩ, nay được vây kín bởi những người xanh đẹp và tài năng nhất trường Albert Einstein, nếu không nói là nhất Manhattan.

Mình liếc nhìn Lilly và thấy cậu ấy trố mắt ra như thể vừa tìm thấy chủ đề hấp dẫn cho show truyền hình của mình vậy.

Bỗng Lana hỏi mình bằng cái giọng như thân thiết với nhau lắm ý, “Mia này, cậu có dự định gì cuối tuần này chưa? Cậu có định dự dạ hội cuối tuần này không?”

Mình nói: “Để mình xem đã…”

“Bọn mình đang định tổ chức một bữa tiệc ở nhà anh Josh tối thứ Bảy này vì bố mẹ anh ấy đi vắng. Sau khi buổi dạ hội kết thúc. Cậu đến nhé.”

https://thuviensach.vn

“Mình không…”
“Cậu ấy nhất định phải đến, đúng không anh Josh?” Josh đang đút miếng ớt vào miệng, liền nhồm nhoàm nói: “Tất nhiên rồi. Cô ấy phải đến chứ.”
“Nhất định sẽ rất *vui* đấy.” Lana nói. “Cậu đi nh2?”
“Rất tiếc mình không thể”.
Mấy cô bạn của Lana đang nói chuyện bỗng im bặt quay ra nhìn mình trong khi đám bạn của anh Josh vẫn chăm chú ăn.
“Không thể ư?” Lana sửng sốt hỏi.
“Đúng vậy, mình không thể.”
“Cậu nói *không thể* là sao?”
Mình đã định nói dối. Đáng ra mình có thể nói là: Lana, mình không thể đi vì còn bận ăn tối với thủ tướng Iceland. Mình cũng có thể nói là mình không thể đi vì còn bận đi du thuyền. Mình có thể bịa ra hàng tá lý do, vậy mà mình lại ngu xuẩn đi nói thật.
“Mình không thể đi được, vì mẹ mình sẽ không cho phép đâu.”
Trời đất, sao mình lại nói như thế nhỉ? Tại sao cơ chứ? Đáng nhẽ ra mình phải nói dối chứ. Nói ra những lời đó làm mình không khác gì một con dở hơi. Dở người quá! Ôi lập dị vô cùng.
Mình cũng chẳng hiểu tại sao mình lại nói thật nữa. Thậm chí đó cũng chẳng phải là sự thật *thật sự*. Ờ thì đấy cũng là một nguyên nhân nhưng không phải là nguyên nhân *thật sự* khiến mình không muốn đi. Đúng là mẹ sẽ không đời nào *cho phép* mình đi dự tiệc ở nhà một cậu bạn trai khi bố mẹ cậu ấy vắng nhà kể cả khi có vệ sĩ đi cùng. Nhưng nguyên nhân thực sự chính là mình không biết *hành xử* ra sao ở những bữa tiệc như vậy. Chưa có ai mình quen từng được mời tới những bữa tiệc kiểu như vậy. Nói đúng hơn là những người mình quen, chưa đủ nổi tiếng để được mời đi dự những bữa tiệc kiểu như vậy.
Hơn nữa mọi người còn uống rượu mà mình lại không biết uống, cũng không có ai đi cùng. Thế thì mình biết *làm gì* ở đấy?
Lana hết nhìn mình rồi lại quay sang đám bạn, và cuối cùng cười phá lên. Cười RẤT RẤT TO là đằng khác.
Cũng chẳng trách nó được.

https://thuviensach.vn

“Ôi trời đất ơi, cậu không nói đùa đó chứ?” Lana cười đến mức nói không nên lời.
Mình biết ngay Lana kiếm chuyện để làm bẽ mặt mình đây mà. Nhưng mình chẳng quan tâm lắm, mình chỉ thấy ái ngại cho Tina Hakim Baba. Chỉ vì mình mà cậu ấy phải ngồi giữa một đám con gái nổi tiếng thế này.
“Cậu đang nói đùa đúng không?”
“Không hề”
“Cậu đâu nhất thiết phải nói *thật* với mẹ cơ chứ.” Lana nói một giọng châm chọc. “*không ai* lại đi nói *thật* với mẹ mấy chuyện đó cả. Cậu chỉ việc nói với mẹ là tới nhà một cô bạn gái nào đó. *Hiểu chưa nào”*
Ý cậu ta là nói dối? Với mẹ mình sao? Rõ ràng Lana không hiểu gì về mẹ mình. *Không ai* có thể nói dối mẹ. Đơn giản là không thể. Lại còn nói dối những chuyện như vậy ư, không đời nào.
Mình nói: “Nghe này, cảm ơn vì đã mời mình, nhưng mình thật sự không thể. Hơn nữa mình cũng không biết uống rượu…”
Trời ạ, *đó* là một sai lầm ngốc nghếch nữa.
Lúc này thì Lana gần như bị sốc, “Cậu không *uống rượu* ư?”
Thật ra khi ở Miragna mình cũng có uống rượu. Mình thường uống vào mỗi bữa tối. Nhưng đó là việc nên làm ở Pháp. Người ta không uống rượu cho vui mà uống rượu đi kèm với thức ăn. Nó làm cho món gan ngỗng thơm ngon hơn, mặc dù mình chưa bao giờ thử.
Mình nhún vai trả lời: “Chỉ là mình muốn bảo vệ sức khỏe cho bản thân, không muốn đưa nhiều chất độc hại vào cơ thể.”
Lana tỏ rõ sự khinh bỉ mồn một trên khuôn mặt, nhưng Josh Richter, miệng vẫn đang ngậm thức ăn, lại quay ra nói: “Anh tôn trọng việc đó!”
Lana há nốc mồm ngạc nhiên. Thật không thể tin được, Josh Richter nói anh ấy tôn trọng điều *mình* vừa nói. *Đùa sao?*
Xem ra anh ấy rất nghiêm túc. Cái cách anh ấy nhìn mình như thể có thể nhìn xuyên thấu tâm hồn mình bằng đôi mắt xanh đấy ma lực ấy… Như thể anh ấy *đã* nhìn thấu tâm hồn mình…
Lana không nhận ra là bạn trai cô ta đang nhìn thấu tâm hồn mình thì phải. Cô ta nói: “Trời ạ, Josh, anh uống nhiều hơn bất cứ ai trong *cả trường* này”

https://thuviensach.vn

Josh quay sang Lana và nghiêm nghị nói: “Đúng thế, nhưng có lẽ anh cũng nên từ bỏ thôi.”
Lana cười phá lên khi nghe thấy vậy: “Phải rồi, coi xem anh bỏ nổi không!”
Josh không hề thấy chuyện đó đáng cười chút nào. Anh ấy nhìn Lana chằm chằm bằng đôi mắt xanh quyến rũ ấy. Mình mừng là anh ấy không nhìn mình bằng ánh mắt như thế.
Mình đứng bật dậy và cầm lấy khay thức ăn, thấy vậy Tina cũng làm theo.
“Tạm biệt mọi người” – rồi bọn mình cùng bỏ đi.
Trong lúc đi cất khay, Tina hỏi: “Mấy chuyện này là thế nào vậy?”. Mình cũng chẳng biết nữa, chỉ biết chắc một điều là:
Lần đầu tiên trong đời, mình mừng vì không phải là Lana Weinberger.
Tiếp tục ngày thứ Năm, giờ tiếng Pháp
Sau giờ ăn, mình đi tới tủ để đồ để lấy sách cho giờ tiếng Pháp và gặp anh Josh ở đấy. Hình như anh ấy đang cố tình đứng đó quan sát xung quanh. Khi thấy mình đến gần, anh ấy liền đứng thẳng dậy và nói: “Chào em!”
Rồi anh ấy cười, lộ cả hàm răng trắng đều tăm tắp. MÌnh phải nhìn sang chỗ khác vì hàm răng đó trắng đến lóa cả mắt.
Mình chào lại anh ấy. Mình thấy hơi ngượng vì lúc nãy vừa chứng kiến anh ấy cãi nhau với Lana xong. Mình đoán chắc hẳn anh ấy đang đợi Lana rồi cả hai sẽ lại âu yếm nhau như mọi khi, thế nên mình cố gắng lấy đồ thật nhanh và chuồn khỏi đây để khỏi chứng kiến cảnh ấy.
Nhưng anh Josh lại bắt đầu *nói chuyện* với mình. Anh ấy nói: “Anh hoàn toàn đồng tình với việc em nói ở nhà ăn lúc nãy. Về việc tôn trọng sức khỏe của mình ấy mà. Anh cho rằng đó thật sự là một quan điểm rất tuyệt!”
Mình cảm thấy nóng bừng cả mặt, như một ấm nước đang sôi vậy. Mình cố gắng không làm rơi cái gì hết trong khi di chuyển quanh mấy cuốn sách trong tủ. Đáng tiếc là tóc mình bây giờ quá ngắn, không thể giấu được khuôn mặt đang ửng đỏ.
“Thế em có định đi dự dạ hội cùng ai chưa?”
Ngay lúc đó mình đánh rơi quyển sách Đại số. Mình chỉ kịp nói “Ừm…” và rồi vội chạy ra nhặt nó lên.
Trong khi đang lui cui quỳ xuống sàn nhặt mấy tờ giấy bị rơi ra khỏi sách

https://thuviensach.vn

Đại số, mình nhận ra khuôn mặt của anh Josh ở ngay sát kế bên. Anh ấy nhặt hộ mình chiếc bút chì và đưa cho mình. Mình nói cảm ơn và ……. Thật sai lầm khi lại nhìn vào đôi mắt xanh quyến rũ đó. Nó thôi thúc mình nói: "Chưa, em chưa định đi dự dạ hội với ai hết"

Bỗng chuông reo lên.

Anh Josh nói: "Gặp lại em sau"

Mình vẫn đang sốc.

Josh Richter vừa *nói chuyện* với mình. Anh ấy thực sự đã *nói chuyện* với mình. *Hai lần*.

Lần đầu tiên trong vòng một tháng qua, mình không còn quan tâm đến chuyện có trượt môn Đại số hay không. Mình không quan tâm rằng mẹ đang hẹn hò với thầy giáo của mình. Mình không quan tâm chuyện mình là người thừa kế ngai vàng của Genovia. Mình cũng không quan tâm chuyện mình và người bạn thân nhất không nói chuyện với nhau.

Mình nghĩ có khi là anh Josh Richter *thích* mình.

Bài tập về nhà:

Đại số: ??? Chẳng nhớ gì cả!!!

Tiếng Anh: ??? Hỏi Shameeka

Văn minh thế giới: ??? Hỏi Lilly. Quên mất. Không hỏi Lilly được. Cậu ấy có nói chuyện với mình đâu.

Hình & Lượng: Không có.

Tiếng Pháp: ???

Sinh học: ???

Trời ạ, chỉ vì một anh chàng có thể thích mình mà đầu mình giờ rối tung cả lên rồi. Mình ghét bản thân quá.

Tối thứ Năm

Bà nói: "Tất nhiên cậu bạn đó thích cháu rồi. Sao lại không thích cơ chứ? Biểu hiện của cháu bây giờ rất tốt, cũng nhờ tài năng của Paolo và sự chỉ bảo của ta cả."

Vâng, cảm ơn bà ạ. Bà cứ làm như không anh chàng nào có thể thích mình vì bản thân *mình*, chứ không phải vì đột nhiên mình trở thành công chúa, với mái tóc trị giá 200 đôla vậy.

https://thuviensach.vn

Lúc đó mình thấy ghét bà thế!
Mình biết chẳng có gì sai khi ghét một ai đó, nhưng mình thật sự không ưa gì bà nội của mình. Ít ra là không thể thích nổi bà. Ngoài việc bà rất kiêu ngạo và chỉ nghĩ cho bản thân, bà còn khá hẹp hòi với người khác.
Giống như tối nay vậy.
Bà quyết định hôm nay ra ngoài ăn tối để bà có thể chỉ cho mình cách đối phó với cánh phóng viên. Khi mình ra khỏi khách sạn, không có nhiều phóng viên lắm, chỉ trừ vài nhà báo nhỏ từ Tiger Beat. Mình đoán là mấy nhà báo lớn kia đã về nhà ăn tối rồi (hơn nữa với cánh nhà báo sẽ chẳng có gì là thú vị khi bạn đã chuẩn bị sẵng sàng. Với họ mọi chuyện sẽ chỉ thú vị khi họ xuất hiện đúng lúc mình không ngờ tới nhất mà thôi.)
Tất nhiên mình rất mừng khi không có các nhà báo quay quanh, gào lên với hàng tá câu hỏi và đẩy mấy cái đèn flash to đùng vào giữa mặt mình.
Nhưng khi mình bước vào xe, bà nói: “Chờ một chút” rồi đi vào trong. Mình đã đoán là để quên mũ hay gì đó, nhưng lúc bà quay lại chẳng hề thấy mang gì theo.
Ấy thế mà lúc mình vừa tới trước cửa nhà hàng Bốn Mùa, tất cả các phóng viên đã tụ tập đông đủ ở đó! Lúc đầu mình đã nghĩ hẳn bên trong đang có chính khách hay nhân vật nào đó quan trọng như Shaquille O’Neal hay Madonna chẳng hạn. Nhưng rồi tất cả bọn họ bắt đầu chụp hình mình và hét lên: “Công chúa Amelia, cô cảm thấy thế nào khi lớn lên trong một gia đình không có cha, và rồi phát hiện ra cha mình có 300 tiệu đôla?”, “Công chúa, cô đi giày hiệu gì vậy?”
Lúc đó mình chẳng hề mảy may sợ hãi gì cả, mình chỉ giận phát điên lên thôi. Mình quay sang bà và nói: “Làm sao mà họ biết chúng ta tới đây vậy bà?”
Bà đang loanh quanh tìm điếu thuốc trong túi xách, “Mình cất cái bật lửa ở đâu rồi không biết?”
“Bà đã gọi cho họ phải không?” – Mình tức đến nỗi không thể nhìn thẳng vào mặt bà nữa, “Bà đã gọi điện, và nói cho họ biết chúng ta tới đây.”
“Đừng có trẻ con như vậy!” Bà nói, “Bà đâu có thời gian gọi cho cả lũ bọn họ chứ”.

https://thuviensach.vn

“Đâu cần. Bà chỉ việc gọi cho một người, và tất cả sẽ kéo đến theo thôi. Tại sao bà lại làm vậy?”
Bà châm điếc thuốc. Mình ghét bà hút thuốc trong xe thế không biết. “Đây là một yếu tố rất quan trọng để trở thành người của hoàng gia Amelia ạ. Cháu cần phải học cách đối phó với cánh nhà báo”
“ Bà là người đã báo tin cho Carl Fernandez!”. Mình nói với giọng hết sức bình tĩnh.
“Tất nhiên là bà rồi”- bà thản nhiên thừa nhận, với cái giọng kiểu như thách thức xem mình làm gì được bà.
“Bà! Sao bà có thể làm thế? Bố cháu đã nghĩ là do thầy Gianini làm! Bố và mẹ cãi nhau vì việc đó. Mẹ cháu nói là bà làm, nhưng bố cháu đã không tin!”
Bà hít một hơi dài và nói: “Phillipe lúc nào cũng ngây thơ như vậy đấy”
“Cháu sẽ nói với bố, cháu nói hết cho bố nghe!”
Bà phẩy tay với điệu bộ chẳng thiết tha, ý muốn nói: *Tùy cháu*.
“Cháu nói thật đấy, cháu sẽ nói cho bố cháu biết sự thật. Bố cháu sẽ giận bà cho coi.”
“Không đâu. Cháu cần phải thực tập, cháu yêu ạ. Mẫu tin trên tờ Post chỉ là bước khởi đầu thôi. Rồi sớm muộn cháu cũng sẽ xuất hiện trên bìa tạp chí *Vouge*, và rồi…”
“Bà!” Mình hét lên “CHÁU KHÔNG MUỐN XUẤT HIỆN TRÊN TỜ TẠP CHÍ VOUGE! BÀ KHÔNG HIỂU SAO? CHÁU CHỈ MUỐN YÊN ỔN TỐT NGHIỆP LỚP CHÍN THÔI!”
Bà có vẻ hơi bất ngờ trước phản ứng của mình. “Được rồi cháu yêu. Cháu đâu cần phải *hét* lên thế!”
Sau bữa tối mình không còn thấy bóng các phóng viên nữa, có lẽ bà đã nghe lời mình.
Khi mình trở về nhà, thầy Gianini đang ở đó. Mình về phòng và gọi điện cho bố. Mình nói: “Bố ơi, là bà chứ không phải là thầy Gianini tiết lộ cho Carol Fernandez biết tin đâu!” và bố trả lời : “Bố biết rồi.”
“Bố biết rồi sao?” Mình không thể tin được. “Bố *biết* thế mà không nói một lời nào sao?”

https://thuviensach.vn

“Mia, quan hệ giữa bố và bà con rất phức tạp!”
Ý bố là bố sợ bà. Cũng không trách được bố, nhất là trước đây bà thường nhốt bố trong hầm tối.
“Bố nên xin lỗi mẹ vì những gì bố đã nói về thầy Gianini.”
Bố trả lời, nghe rất tội nghiệp: “Bố biết rồi!”
Sau đó thầy Gianini giúp mình làm bài tập về nhà. Hôm nay ở trường mình không tài nào tập trung nổi sau khi anh Josh nói chuyện với mình nên chẳng tiếp thu được những gì anh Micheal đã giảng trong lớp Hình & Lượng.
Giờ thì mình đã hơi hiểu sao mẹ lại thích thầy Gianini như vậy. Trò chuyện với thầy ấy cũng khá vui, nhất là khi xem tivi. Thầy không bao giờ dành điều khiển như mấy người bạn trai trước của mẹ. Mà thầy có vẻ cũng chẳng quan tâm đến thể thao mấy.
Khoảng nửa tiếng trước khi đi ngủ, bố lại gọi điện và đòi nói chuyện với mẹ. Mẹ về phòng và nói chuyện với bố, lúc trở ra, thấy mẹ có vẻ vui.
Giá mà mình có thể kể cho Lilly nghe chuyện Josh Richter nói chuyện với mình.

https://thuviensach.vn

Meg Cabot

Nhật ký công chúa

Dịch giả: Thanh Nga

- 9 -

Thứ Sáu, 16 tháng 10, giờ Tiếng Anh

CHÚA ƠI!

JOSH VÀ LANA ĐÃ CHIA TAY!!!!

Chuyện này đang loan khắp trường. Josh đã chia tay với Lana tối hôm qua sau buổi tập. Hai người cùng ăn tối ở quán Hard Rock Café và anh ấy đòi lại chiếc nhẫn và Lana bị một phen bẽ mặt!!

Mình chưa bao giờ mong muốn chuyện này lại xảy ra với bất kì ai, dù là kẻ thù không đội trời chung của mình.

Sáng nay Lana không còn lượn lờ quanh tủ đồ chung của Josh như mọi ngày. Sau đó, lúc mình thấy cô ta trong lớp Đại số, trông mắt đỏ hoe và tóc tai thậm chí còn không buồn chải. Mình chưa từng thấy Lana Weinberger trong bộ dạng như thế này! Thậm chí nó còn gọi điện tới cửa hàng Bergdorf nằn nì họ nhận lại chiếc váy dạ hội mới mua (vì đã trót xé mác) . Trong suốt giờ học, Lana cố dùng bút bôi đen dòng chữ bà *Josh Richter* trên tất cả bìa các quyển vở.

Chán quá. Mình thậm chí không biết tính các con số nguyên. Mình bị phân tâm quá rồi.

Ước gì mình:

Mặc áo lót cỡ 36D

Học giỏi toán.

Là thành viên ban nhạc rock nổi tiếng thế giới.

Vẫn được làm bạn cùng Lilly Moscovitz.

Là bạn gái của JOSH RICHTER.

Vẫn là ngày thứ Sáu

Không thể tin được chuyện gì vừa xảy ra. Mình đang định cất sách Đại số vào tủ thì JOSH RICHTER quay sang hỏi: “Mia này, ngày mai em đi dự dạ hội với ai?”

https://thuviensach.vn

Chỉ riêng việc anh ấy nói chuyện với mình cũng đã đủ khiến mình muốn ngất rồi, chứ đừng nói đến chuyện muốn hẹn hò với mình.
Cũng may mình còn lập bập được mấy câu: “Không có ai cả.”
Và anh ấy nói tiếp: “Sao chúng mình không cùng đi nhỉ?”
LẠY CHÚA!!! JOSH RICHTER VỪA HẸN MÌNH ĐI CHƠI!!!
Mình quá sốc nên không nói được lời nào suốt một phút. Mình bắt đầu thở dốc, giống như hồi mình xem bộ phim tài liệu về quá trình bò được chế biến thành bánh hambơgơ. Việc duy nhất mình làm được lúc ấy là đứng trân trân và nhìn anh ấy (anh ấy cao thật!)
Và một chuyện thú vị đã xảy ra. Một phần nhỏ xíu trong não mình – có lẽ là phần duy nhất không bị choáng váng bởi lời mời của Josh – lại nói với mình rằng: Anh ấy chỉ mời mình đi chơi vì mình là Công Chúa Genovia.
Thực sự trong mấy giây mình đã nghĩ như thế.
Nhưng rồi phần còn lại trong não mình – tất nhiên là phần lớn hơn rất nhiều – lại nói: THẾ THÌ CÓ SAO NÀO?
Có thể anh ấy mời mình đi nhẢy là vì tôn trọng mình, muốn tìm hiểu mình nhiều hơn, và có lẽ, có lẽ anh ấy thích mình.
Có thể lắm chứ.
Thế nên phần não này đã thôi thúc mình trả lời không ngần ngại : “Dạ được. Chắc sẽ vui lắm.”
Sau đó Josh nói một đống thứ như anh ấy sẽ đón mình như thế nào, chúng mình sẽ ăn tối trước hay làm gì. Nhưng mình hầu như chẳng nghe thấy anh ấy nói. Trong đầu mình chỉ có giọng nói: “JOSH RICHTER vừa hẹn MÌNH đi chơi. JOSH RICHTER VỪA HẸN MÌNH ĐI CHƠI!!!!!”
Mình cảm giác như vừa mới chết đi và được lôi thẳng lên thiên đường vậy. Cuối cùng chuyện mình mong đợi cũng đã xảy ra: Josh Richter đã thực sự nhìn thấu tâm hồn mình, anh ấy đã nhìn thấy con người thật của mình. VÀ RỒI ANH ẤY ĐÃ HẸN MÌNH ĐI CHƠI.
Bỗng chuông reo lên và Josh chào mình rồi đi lên lớp, trong khi mình vẫn đứng đờ một chỗ. Chú Lars phải kéo tay mình đi.
Mình biết chú ấy không phải là thư kí riêng của mình. Nhưng cũng may là chú ấy ở đây, nếu không mình cũng không biết được là Josh sẽ đón mình

https://thuviensach.vn

lúc 7 giờ tối mai. Có lẽ lần sau mình phải học cách không bị sốc khi anh ấy hẹn mình đi chơi.

Những việc cần làm

(Mình nghĩ: chưa bao giờ hẹn hò nên mình cũng chẳng biết chính xác phải làm CÁI GÌ)

Mua váy

Làm tóc

Sửa móng tay (ngừng cắn móng tay giả)

Thứ Sáu, trong giờ Hình & Lượng

Không hiểu Lilly Moscovitz nghĩ cậu ta là ai cơ chứ. Đầu tiên là không chịu nói chuyện với mình. Còn bây giờ khi cậu ta chịu hạ mình nói chuyện thì tất cả chỉ là để chỉ trích mình nhiều hơn. Cậu ấy có quyền gì mà bắt mình từ bỏ cuộc hẹn đi dự dạ hội cơ chứ? *Cậu ấy* sẽ đi với Boris Pelkowski. Là *Boris Pelkowski* đó. Dù tên đó là một thiên tài âm nhạc đi nữa thì vẫn là Boris Pelkowski.

Lilly nói: "Ít nhất tớ cũng biết chắc là Boris không vừa chia tay bạn gái!"

Khoan đã, Josh Richter *không phải* vừa chia tay bạn gái. Anh ấy và Lana đã chia tay 16 tiếng trước khi hẹn mình đi chơi đấy chứ.

"Hơn nữa Boris không *chơi thuốc*"

Chắc Lilly đã tin vào mấy lời đồn đại và bóng gió nói về Josh. Lúc đó mình hỏi cậu ta đã từng *nhìn thấy* anh Josh chơi thuốc chưa thì cậu ta liếc mình một cái sắc lẹm.

Mà đúng là chẳng có *bằng chứng* nào về việc Josh chơi thuốc cả. Đúng là anh ấy qua lại với mấy người chơi thuốc; Tina Hakim Baba chơi cùng một công chúa đó thôi, nhưng điều đó đâu khiến *cậu ấy* thành một công chúa.

Lilly có vẻ không chấp nhận luận điểm của mình. Cậu ta nói: "Cậu đang cố biện minh mà thôi. Bất cứ khi nào cậu cố biện minh tức là cậu đang lo

https://thuviensach.vn

lắng.”
Mình *không* lo lắng. Mình sẽ đi dự buổi khiêu vũ lớn nhất học kì cùng với anh chàng điển trai nhất trường, và sẽ không ai có thể làm mình phiền lòng về điều đó.
Chỉ trừ một việc khiến mình cảm thấy kì lạ là trong khi Lana có vẻ rất buồn thì Josh lại không hề tỏ thái độ gì. Hôm nay lúc ăn trưa, Josh cùng đám bạn lại ngồi cùng với Tina và mình; trong khi Lana và nhóm bạn ngồi cùng với đội cổ vũ. Mình thấy sao sao ý. Hơn nữa cả Josh và nhóm bạn của anh ấy đều không nói chuyện với mình và Tina. Họ chỉ nói chuyện với nhau. Tina không thấy có vấn đề gì, nhưng mình thì thấy khá phiền. Nhất là khi Lana phải kiềm chế lắm mới không liếc sang phía bàn chúng mình .

Tina không hề nói xấu về Josh khi mình báo tin cho cậu ấy. Cậu ấy còn rất hào hứng và nói tối nay khi mình đến ngủ qua đêm, chúng mình sẽ cùng nhau thử đồ và thử kiểu tóc xem kiểu nào đẹp nhất cho ngày mai. Mình cũng chẳng còn nhiều tóc để thử, nhưng thử làm tóc cho cậu ấy cũng được vậy. Mình thấy Tina còn hào hứng hơn cả mình. Cậu ấy lúc náo cũng ủng hộ mình, không như Lilli, lúc nào cũng tìm cách mỉa mai: “Anh ta đưa cậu đi đâu ăn tối? Quán Café Harley-Davidson à?”
Mình nói: “Không” với giọng mỉa mai không kém “Quán Tavern ở Green”
“Thật lãng mạn làm sao!” – cậu ấy nói nghe phát ghét.
Mình đoán anh chàng siêu nghệ sĩ kia sẽ đưa *cậu ta* đi quanh thị trấn.
Hôm nay anh Micheal có vẻ hơn ít nói hơn mọi ngày. Anh ấy nhìn chú Lars và hỏi, “Chú cũng đi phải không?”
Chú Lars nói: “Phải”. Rồi hai người nhìn nhau rất bí hiểm như thể có bí mật gì vậy.
Bây giờ nghĩ lại mới thấy anh Josh có vẻ hơi quá đáng với Lana. Đáng nhẽ anh ấy không nên lập tức hẹn hò với một cô gái khác ngay sau khi chia tay như thế. Mình cảm thấy hơi khó xử trong chuyện này.
Nhưng tất nhiên là không đến mức là không muốn đi.

Từ đây trở đi mình sẽ:

https://thuviensach.vn

Đối xử tốt với mọi người, kể cả Lana Weinberger.
Không bao giờ cắn móng tay, kể cả móng tay giả.
Viết mọi thứ vào cuốn sổ này hằng ngày.
Ngừng xem phim *Baywatch* và sử dụng thời gian có ích hơn, ví dụ như học Đại số hay các cách cải tạo môi trường chẳng hạn.

Tối thứ Sáu

Hôm nay buổi học với bà ngắn hơn mọi khi vì mình sẽ tới ngủ ở nhà Tina. Bà có vẻ không còn để tâm chuyện mình hét lên với bà vì đám nhà báo ngày hôm qua. Bà còn rất nhiệt tình giúp mình chọn đồ mặc cho buổi tối mai. Bà gọi cho hạng Chanel và hẹn ngày mai tới mua đồ. Chuyện mua bán sẽ diễn ra nhanh gọn thôi, nhưng hẳn sẽ tốn rất nhiều tiền, nhưng bà nói không sao vì đây sẽ là lần ra mắt chính thức đầu tiên của mình với tư cách là đại diện của đất nước Genovia và mình cần phải "tỏa sáng lung linh" (theo lời của bà, chứ không phải mình!)

Mình đã chỉ rõ cho bà rằng đây chỉ là một vũ hội của trường chứ không phải dạ hội hoành tráng gì, thậm chí cũng chẳng phải là prom, chỉ là một vũ hội nhỏ để giới thiệu về các nét văn hóa ở trường Albert Einstein. Nhưng bà không quan tâm, bà chỉ chăm chăm lo là sẽ không đủ thời gian để nhuộm màu giày cho phù hợp với bộ váy của mình.

Thì ra có rất nhiều những vấn đề của con gái mà bấy lâu mình chả biết tí gì. Như phải mang giày hợp với váy dạ hội. Mình không biết rằng nó lại quan trọng đến thế.

Nhưng Tina Hakim Baba thì biết rõ. Chỉ cần nhìn phòng cậu ấy thì biết. Có lẽ cậu ấy có đủ tất cả các loại tạp chí phụ nữ. Tất cả đều được sắp xếp trật tự trên các giá sách ở quanh phòng. Căn phòng rộng và sơn màu hồng, giống như hầu hết các vật dụng khác trong phòng.

Phòng này nối tiếp phòng kia. Nhà cậu ấy có cả người giúp viêc, 1 đầu bếp,

https://thuviensach.vn

1 cô trong trẻ và một lái xe, tất cả đều sống ở đây. Chính vì thế nhà Tina có rất nhiều phòng. Cậu ấy có đến ba cô em gái và một cậu em trai, và mỗi đứa một phòng riêng.

Phòng của Tina có riêng một chiếc tivi 37 inch và một máy chơi game Sony Playstation. Hóa ra so với Tina thì trước giờ mình khổ hạnh như một thấy tu.

Sao ở đời có nhiều người luôn gặp may mắn thế nhỉ

Tina lúc ở nhà khác rất nhiều khi ở trường. Ở nhà cậu ấy rất vui vẻ và thoải mái. Bố mẹ cậu ấy cũng rất hiền. Bác Hakim Baba rất vui tính. Năm ngoài bác ấy bị đau tim, nên không thể ăn bất cứ thứ gì trừ rau và cơn để giảm thêm khoảng 20 pound nữa. Bác ấy liên tục hỏi mình, “Làm thế nào để gầy như cháu?” Mình đã kể cho bác ấy nghe về chế độ ăn chay nghiêm ngặt của mình. Đầu bếp nhà Hakim Baba được lệnh chuẩn bị một bữa ăn chay cho mình. Mình ăn món bột mỳ và rau Hungary. Món nào cũng rất ngon.

Bác gái Hakim Baba rất xinh đẹp, nhưng theo một kiểu khác, không giống mẹ. Bác ấy là người Anh và có mái tóc vàng óng. Hẳn bác ấy rất buồn khi phải dọn đến sống ở Mỹ như thế này… Trước đây bác ấy là người mẫu, nhưng đã bỏ nghề sau khi kết hôn. Giờ thì không còn được gặp lại những người bạn từ thuở còn làm người mẫu nữa.

Bác gái cao bằng mình, tức là cao hơn bác trai cả gần chục phân. Nhưng có vẻ bác trai không để ý đến chuyện đó lắm.

Lũ em của Tina rất dễ thương. Sau khi lật tung cả chồng tạp trí thời trang để tìm mấy kiểu tóc, bọn mình quyết định thử vài kiểu trên tóc của em gái Tina. Trông rất buồn cười. Bọn mình còn uốn tóc và kẹp cái cặp hình con bướm lên tóc cậu em trai Bobby của Tina. Cu cậu có vẻ rất thích thú và mặc nguyên cả bộ Người dơi chạy quanh phòng la hét ầm ĩ. Mình thấy thật dễ thương, nhưng hai bác Hakim Baba thì không. Ngay sau bữa ăn tối họ liền bảo cô trông trẻ đưa bé Bobby Hakim Baba đi ngủ ngay.

Lúc về phòng Tina khoe mình chiếc váy cậu ấy sẽ mặc ngày mai. Chiếc váy của nhá thiết kế Nicole Miller và nó đẹp vô cùng. Tina Hakim Baba trong giống một công chúa hơn bao giờ hết.

Sau đó tới giờ chiếu show truyền hình “Lilli chỉ nói lên sự thật” vào lúc 9

https://thuviensach.vn

giờ tối thứ Sáu hàng tuần. Chủ đề tuần này là cuộc chiến chống phân biệt chủng tộc ở cửa hàng nhà Ho. Nó được quay từ trước khi Lilly hoãn kế hoạch này vì không còn thích nữa. Chương trình đưa tin rất sinh động và hấp dẫn đến mức mình nghĩ, nếu nó mà được chiếu lên cáp truyền hình thì nó nhất định sẽ ăn khách không thua gì bộ phim *Sixty min-utes*

Cuối chương trình, Lilly xuất hiện trong đoạn phim ngắn mà chắc hẳn cậu ấy đã quay sẵn từ tối hôm qua. Cậu ấy chỉ ra rằng việc phân biệt chủng tộc là một tội ác mà tất cả chúng ta phải cùng nhau chống lại. Theo lời Lilly thì trong khi chúng ta có thể bỏ thêm 5 xu cho một túi đồ không chút phân vân, thì với những nạn nhân của nạn phân biệt chủng tộc người Ác-man-ni hay Bos-ni-a, đó là bước khởi đầu của nạn diệt chủng. Lilly tiếp tục cho rằng nhờ tinh thần quả cảm, dám quyết liệt đứng lên chống lại gia đình nhà Ho của cậu ấy mà giờ đây xã hội cũng đã có thêm chút công bằng.

Không hiểu sao nhưng tự dưng mình thấy nhớ Lilly ghê gớm khi nhìn cậu ấy giơ chân lên, trong đôi dép hình con gấu, chĩa vào máy quay để tặng cho gã khùng Norman. Mặc dù Tina rất thân thiện, nhưng mình quen Lilly từ hồi mẫu giáo nên thật khó để quên cậu ấy.

Bọn mình thức tới khuya để đọc mấy quyển tiểu thuyết lãng mạn của Tina. Đọc tới đọc lui, chẳng thấy quyển nào nói về nhân vật nam chính quay sang hẹn hò với nhân vật nữ chính sau khi chia tay với cô bạn gái đỏng đảnh cả. Thông thường thì anh ta sẽ chờ một thời gia, một mùa hè chẳng hạn, hoặc ít ra một tuần rồi mới hẹn hò tiếp. Còn những anh chàng quay sang hẹn hò ngay với nhân vật nữ chính hóa ra chỉ là để lợi dụng hoặc trả thù.

Nhưng Tina cũng nói dù cậu ấy hay đọc tiểu thuyết lãng mạn nhưng không bao giờ áp dụng vào cuộc sống thật cả. Thực sự thì ngoài đời có được bao nhiêu người mắc chứng mất trí nhớ chứ?`

Nghĩ kĩ mình cũng thấy cậu ấy có lí.

Tina đang tắt đèn vì cậu ấy thấy mệt rồi. May quá. Đúng là một ngày dài!

https://thuviensach.vn

Meg Cabot

Nhật ký công chúa

Dịch giả: Thanh Nga

- 10 -

Thứ Bảy, ngày 17 tháng 10

Vừa về đến nhà việc đầu tiên mình làm là kiểm tra xem Josh có gọi điện để hủy cuộc hẹn không.

Anh ấy không gọi.

Tuy nhiên thầy Gianini đang ở đây. Cũng may lần này thầy có mặc quần dài. Khi nghe thấy mình hỏi mẹ có cậu bạn nào tên Josh gọi điện không, thầy có vẻ sửng sốt: "Không phải em định nói là Josh Richter đấy chứ?"

Mình hơi bực mình vì nghe giọng thầy có vẻ…. ngạc nhiên.

Mình nói: "Vâng, đúng là Josh Richter ạ. Em sẽ cùng tới dự Dạ hội tối nay với anh ấy."

Thầy Gianini rướn mày lên: "Thế còn cô bé Weinberger thì sao?"

Đúng là không thể tệ hơn khi có bố mẹ lại đi hẹn hò với thầy cô ở trường.

Mình trả lời: "Hai người chia tay rồi ạ."

Mẹ đang chăm chú quan sát mình và thầy, thật không giống mẹ mọi ngày.

Mẹ hỏi : "Josh Richter là ai thế?"

Và mình nói ngay: "Đấy là người đẹp trai và dễ thương nhất trường con."

Thầy Gianini khịt mũi nói tiếp: "Và còn nổi tiếng nhất trường nữa."

Ngay lập tức mẹ hỏi lại: "Và cậu ta mời Mia đi khiêu vũ sao?"

Không cần nói cũng đủ thấy đến mẹ cũng không tin nổi một người như vậy lại muốn hẹn mình đi chơi.

"Vâng ạ" Mình trả lời với giọng dè chừng.

Thầy Gianini nói: "Anh không thích chuyện này cho lắm." – rồi mẹ hỏi tại sao – "Vì anh biết rõ Josh Richter."

Mình chưa kịp nói lời nào để bảo vệ Josh thì thầy Gianini nói tiếp: "Cậu ta lái xe với tốc độ 100 dặm một giờ" – thật vô nghĩa làm sao. Nhưng đó lại vấn đề lớn với mẹ, vì mình chỉ lái xe với tốc độ năm dặm một giờ (là NĂM DẶM đó). Mẹ nói phải hỏi ý bố về việc này.

https://thuviensach.vn

Tại sao phải hỏi bố kia chứ? Việc mình lái xe 5 dặm thì liên quan gì ở đây?
Thầy Gianini giải thích, “Cậu ta chạy xe quá nhanh Mia ạ.”
Chạy xe NHANH thì đã sao? Thầy và mẹ thật là cổ hủ, làm như anh Josh là phần tử nổi loạn không bằng.
Mẹ vừa nói vừa bấm điện thoại gọi tới Plaza cho bố: “Con chỉ mới là học sinh năm nhất. Dù thế nào thì con cũng không nên đi chơi với những học sinh năm cuối như vậy.”
Thật bất công!!!! Mãi mình mới có được một cuộc hẹn, thế mà bố mẹ lại như thế này đây.
Rút cuộc mình phải đứng yên một chỗ nghe bố mẹ phân tích hàng tiếng đồng hồ rằng mình còn quá nhỏ để hẹn hò, và mình KHÔNG NÊN hẹn hò, nhất là trong thời điểm mình là công chúa vừa mới công khai. Bố mẹ còn lên kế hoạch cho tương lai của mình nữa (không hẹn hò cho tới khi 18 tuổi, sống trong kí túc xá nữ ở trường đại học…). Đúng lúc đó chuông cửa reo lên và thầy Gianini ra mở cửa. Khi được yêu cầu xưng danh, một giọng nói vô-cùng-quen-thuộc vang lên: “Tôi là Clarisse Marie Grimaldi Renaldo. Còn anh là ai?”
Ở giữa phòng mẹ xém chút đánh rơi điện thoại. Là Bà Nội, bà đã đến nhà mình.
Đời mình chưa bao giờ thấy biết ơn bà về bất cứ chuyện gì, cũng chưa bao giờ thấy vui khi gặp bà. Thế nhưng hôm nay, khi bà đến nhà mình đưa mình đi mua váy, đáng nhẽ mình phải chạy ra ôm hôn bà mới đúng – hôn vào cả hai bên má. Mình phụng phịu nói, “Bà ơi, bố mẹ không cho cháu đi!”
Mình đã quên béng mất là bà chưa từng lên gác xép này. Mình cũng quen béng mất là thầy Gianini đang ở đây. Lúc đấy mình chỉ nghĩ tới mỗi chuyện bố mẹ đang tìm mọi cách ngăn cản không cho mình đi với Josh. Mà mình biết chắc là bà có cách giải quyết chuyện này.
Và đúng là bà đã làm được.
Bà đi thẳng vào nhà, quẳng cho thầy Gianini một cái nhìn khinh bỉ và quay sang hỏi mình: “*Ông ta* đấy à?”, rồi bà khịt mũi lướt qua thầy. Vừa nghe thấy tiếng bố trên điện thoại bà hét kên: “Đưa điện thoại cho tôi.”. Trong

https://thuviensach.vn

mẹ lúc ấy như một đứa trẻ bị bắt quả tang đang nhảy qua hàng rào vào nhà người khác vậy.
“Mẹ à?” giọng bố có vẻ thảng thốt. Bố cũng đang bị sốc giống mẹ. “*Mẹ* đang làm gì ở đấy vậy?”.
Với một người không mấy am hiểu công nghệ hiện đại như bà thì sử dụng chiếc điện thoại này khá đơn giản. Bà giật lấy điện thoại từ tay mẹ và nói: “Nghe này Phillipe, con gái con sẽ đi khiêu vũ với cậu bạn của nó. Ta đã phải đi 57 tòa nhà bằng xe Limo để tới đây đưa nó đi mua váy, thế nên nếu con nghĩ ta chịu để yên cho con bé không được khiêu vũ trong chiếc váy đó thì con có thể…”
Rồi bà dùng một loạt từ rất gay gắt. Nhưng bà nói bằng tiếng Pháp nên chỉ có bố và mình mới hiểu được. Mẹ và thầy Gianini thì đứng yên một chỗ. Nhìn mẹ rất tức giận, trong khi thầy Gianini có vẻ lo lắng.
Sau khi nói chuyện một hồn với bố, bà cúp máy và bắt đầu nhìn quanh cái gác xép của mình. Mình vốn hiểu bà không phải là người biết kiềm chế cảm xúc, nên không hề ngạc nhiên khi bà nói: “*Đây* là nơi công chúa của Genovia lớn lên sao… trong cái *nhà kho* này sao?”
Chưa bao giờ mình thấy mẹ giận đến thế.
Mẹ nói: “Bà nghe đây Clarisse, không lẽ bà còn định dạy tôi phải nuôi con mình thế nào à? Tôi và Phillipe đều quyết định con bé sẽ không đi với cậu bạn đó. Bà không thể đến đây và…”
“Amelia” bà gọi mình: “Đi lấy áo khoác mau.”
Mình chạy đi lấy áo. Khi mình quay lại, mặt mẹ đang đỏ rực lên, còn thầy Gianini thì cúi gầm mắt nhìn xuống nền nhà. Nhưng cả mẹ và thầy không ai nói tiếng nào khi mình và bà đi khỏi.
Vừa ra khỏi nhà mình sung sướng quay sang hỏi bà “Bà, bà đã *nóigì* với bố mẹ cháu thế? Bà làm thế nào mà thuyết phục được họ cho cháu đi thế?”
Nhưng bà chỉ cười rất bí hiểm và nói: “Ta có cách của ta”.
Đúng là mình không thể ghét bà tẹo nào.
Vẫn là ngày thứ Bảy
Mình đang ngồi đây trong bộ váy mới, giày mới, móng tay mới, tất da chân mới, kiểu đầu mới, thậm chí mình đã đi thẩm mỹ viện để waxing. Nói

https://thuviensach.vn

chung là mới từ đầu đến chân! Vậy mà đã 7 giờ rồi nhưng vẫn không thấy tăm hơi anh Josh đâu cả. không biết chuyện này có phải là một trò đùa không, giống như trong phim Carrie đó. Mình không đủ can đảm xem bộ phim đó. Nhưng anh Michael đã xem và kể lại cho mình và Lilly nghe. Đại khái bộ phim nói về một cô gái quê mùa được hot boy của trường mời đi nhảy. Nhưng rồi anh ta và đám bạn nhà giàu của mình đã đổ tiết heo lên người cô ta để làm trò cười mà không hề biết rằng Carrie có siêu năng lực. Kết quả là Carrie nổi điên lên và tiêu diệt sạch mọi người trong thị trấn.

Nhưng mình thì không có siêu năng lực, cho nên nếu Josh và đám bạn của anh ấy có đổ tiết heo lên người mình thì mình cũng chẳng thể trừ khử nổi bọn họ. Trừ phi mình gọi cho quân đội hoàng gia Genovia. Nhưng chuyện đó không phải là dễ, vì Genovia không hề có lực lượng không quân hay hải quân, thế thì làm sao họ đến đây được? Họ sẽ phải bay bằng máy bay dân dụng, và mua vé máy bay vào giờ chót thì ĐẮT KHỦNG KHIẾP. Đời nào bố chịu bỏ ra một khoản tiền lớn như vậy từ ngân khố quốc gia cho một việc làm vô bổ như thế này.

Nhưng nếu Josh Richter dám cho mình leo cây thì mình thề là đó không phải là chuyện vô bổ. Nhất là khi mình đã phải chịu đau như thế nào để waxing. Thú thực là mình đã khóc vì ĐAU DÃ MAN. Vì thế đừng có nói là mình không thể điều động quân đội hoàng gia Genovia nếu mình bị cho leo cây.

Mình biết thừa bố đang nghĩ Josh đã cho mình leo cây. Bố đang ngồi trong nhà bếp và giả vờ đọc tạp chí TV Guide. Nhưng mình thấy bố liếc nhìn đồng hồ suốt. Cả mẹ cũng thế. Có điều mẹ không bao giờ đeo đồng hồ, nên thỉnh thoảng lại liếc nhìn cái đồng hồ có con mèo đang nháy nháy mắt ở trên tường.

Chú Lars cũng đang ở đây. Tuy nhiên chú ấy không nhìn đồng hồ. Thay vào đó chú kiểm tra lại ổ đạn để chắc chắn rằng đã mang đủ đạn theo. Mình đoán bố đã dặn chú ấy sẽ bắn Josh nếu anh ấy định tiến tới.

Rà là thế đây, bố nói cho mình đi chơi với Josh, nhưng rốt cuộc cũng phải có chú Lars đi cùng. Thật ra chuyện này cũng không tệ lắm, vì mình thực sự cũng mong chú Lars sẽ đi cùng. Nhưng mình vẫn giả vờ tỏ ra tức giận vì

https://thuviensach.vn

chuyện đó, chỉ là để bố không cảm thấy mình quá dễ dãi thôi. Ý mình là BỐ đang gặp RẮC RỐI to với bà nội rồi. Bà kể rằng trong lúc mình đang thử váy, bố nhất định không chịu đồng ý về chuyện cho mình đi chơi. Lý do khiến bố không muốn mình đi chơi với Josh là vì bố không thể chịu nổi nếu thấy mình bị Josh đá như bố đã từng làm với hàng tá cô người mẫu trên toàn thế giới.

Trời đất! Sao chưa gì bố đã tính đến điều tồi tệ nhất thế này hả bố?

Josh không thể nào đá mình đâu. Anh ấy thậm chí còn chưa hẹn hò với mình.

Và nếu anh ấy không tới bây giờ, mình có thể khẳng định, đây là MẤT MÁT LỚN đối với anh ta. Cả đời mình chưa bao giờ xinh đẹp được như thế này. Coco Chanel thật là phi thường, cái váy của mình hết sức QUYỀN RŨ: vải lụa màu xanh nhạt, cổ áo xếp li đổ về phía trước giúp ngực mình nhìn không hề phẳng, rồi thẳng đuột và mềm mại tới tận chân váy, hoàn toàn hợp tông với đôi giày cao gót màu xanh nhạt của mình. Mình thì thấy mình giống hệt một tảng băng, trong khi người của Chanel thì khẳng định đây mới đích thực là vẻ đẹp của thiên niên kỷ mới. Vậy là đã tới *mốt* tảng băng rồi.

Vần đề duy nhất là mình không thể cho Fat Louie ăn, nếu không lông mèo màu cam sẽ dính vào người mất. Đáng nhẽ hôm qua lúc ở Rite Aid mình phải lấy mấy miếng dính về mà quên mất. Nó đành cuộn mình ngồi bên cạnh, mặt buồn thiu vì mình không thể chơi cùng. Mình phải nhặt cái tất lên để phòng nó định "trừng phạt" mình bằng cách ăn một chiếc tất thì chết.

Bố lại vừa nhìn đồng hồ và nói: "Hừm, 7h15 rồi. Bố không dám chắc cậu bạn này sẽ xuất hiện"

Mình phải cố giữ bình tĩnh. "Con nghĩ là tại đường tắt thôi," Mình phải cố nói với giọng điệu bình thản, càng giống một công chúa càng tốt.

"Chắc thế" bố nói với mình. Nhưng nghe giọng bố chẳng có vẻ buồn chút nào. "Mia này, bố nghĩ bố con mình vẫn có thể đi xem *Người đẹp và Ác thú* nếu con muốn. Bố có thể lấy…"

"Bố !!" Mình hét ầm lên. "Con sẽ KHÔNG đi xem *Người đẹp và Ác thú* với bố tối nay đâu."

https://thuviensach.vn

Bây giờ bố mới có vẻ buồn một chút: “Nhưng con vẫn nói thích đi xem *Người đẹp và Ác thú* cơ mà…”
CẢM ƠN CHÚA chuông cửa vừa reo. Là anh ấy. Mẹ mình vừa mở cửa cho anh Josh vào. Điều kiện cuối cùng trước khi bố mẹ cho mình đi chơi, ngoài việc chú Lars đi cùng, là anh Josh phải vào gặp bố mẹ, có khi còn phải trình chứng minh thư, nhưng cũng may chắc bố chưa nghĩ đến chuyện đó.
Mình đành bỏ sổ ở nhà hôm nay vậy, vì không còn chỗ trồng trong cái “bóp” của mình, hình như cái túi phẳng này được gọi như thế thì phải.
Ôi trời ơi, tay mình đang ướt đẫm mồ hôi! Đáng nhẽ mình phải nghe lời bà đeo găng tay mới phải …

Tối thứ Bảy, Nhà vệ sinh nữ, nhà hàng Tavern
Thật ra mình đã nói dối, mình vẫn mang sổ nhật kí theo. Mình đã nhờ chú Lars cầm hộ. Ít ra chú ấy cũng có đủ chỗ trong cái vali kia. Mình biết chắc trong đấy là súng giảm thanh, lựu đạn và nhiều thứ nữa, nhưng chắc vẫn có chỗ cho cuốn nhật kí thôi.
Và đúng thế thật.
Mình đang ở trong nhà vệ sinh nữ ở nhà hàng Tavern. Nhà vệ sinh ở đây không thể đẹp bằng ở khách sạn Plaza . Ở đây thậm chí không có ghế ngồi nên mình đành ngồi trên nắp toilet. Mình thấy rất nhiều bước chân đi lại loẹt quẹt phía bên ngoài cửa. Chắc hầu hết là khách mời đám cưới của một cô gái Italia tóc đen xinh đẹp với một anh chàng tóc đỏ tên là Fergus. Mình nghĩ cô ấy cần phải sửa lại lông mày. Anh chàng tên Fergus đó tặng mình bó hoa cưới khi mình bước vào phòng ăn. Anh ta nhìn chỉ tầm tuổi mình và mới chỉ vừa làm đám cưới được 1 tiếng chứ mấy. Chiếc váy này đúng là một QUẢ BOM TẤN.
Tuy nhiên, buổi tối không tuyệt vời như mình tưởng tượng. Mình đã học từ bà nội cách dùng đĩa cho phù hợp, mình cũng đã nghiêng bát súp khi ăn, nhưng đấy không phải là vấn đề.
Vấn đề chính là anh Josh.
Anh ấy trong thật hoàn hảo trong bộ lễ phục. Năm ngoái, anh ấy đã hộ tống cô bạn gái cũ, trước cả Lana, đến dự tất cả các lễ ra mắt trong thành phố.

https://thuviensach.vn

Cô ta là con gái của người đã chế tạo ra loại túi nhựa mà chúng ta thường đựng rau quả khi đi mua hàng. Đây cũng là loại túi đầu tiên có dòng chữ *Mở ở đây*, giúp bạn biết phải mở ở chỗ nào. Josh kể rằng chỉ 3 từ đấy thôi cũng giúp ông ấy kiếm được nửa tỉ đô la.

Chẳng hiểu anh Josh nghĩ gì mà kể chuyện này cho mình. Không lẽ mình thích thú mấy chuyệ về ông bố của bạn gái cũ anh ấy lắm sao? Nói thật là anh ấy chẳng tinh tế một chút nào.

Cũng may anh ấy cư xử không đến nỗi nào trước mặt bố mẹ mình. Lúc bước vào nhà, anh ấy tặng cho mình một bông hoa gài áo (một bông hồng nhỏ xinh đính ruy-băng hồng rất dễ thương, chắc *ít nhất* cũng phải 10 đôla. Nhưng mình không khỏi suy nghĩ, liệu có phải ban đầu anh ấy mua bông hồng đó cho cô gái nào khác với bộ váy cùng màu không?), rồi Josh bắt tay bố. Anh ấy nói: “Thật hân hạnh khi gặp Ngài, thưa Hoàng Tử” làm mẹ cười phá lên. Đôi lúc mẹ khiến mình xấu hổ ghê gớm.

Rồi anh ấy quay sang mẹ và nói: “Cô là mẹ của Mia phải không ạ? Trời đất, thế mà cháu còn tưởng cô là người chị đang học Đại học của cô ấy.” Lời khen đó nghe hơi giả tạo, nhưng chắc mẹ vẫn thấy thích khi được nghe mấy câu như vậy. Mặt mẹ đỏ ửng lên khi đưa tay ra bắt. Giờ thì mình tin rằng mình không phải là người phụ nữ duy nhất của nhà Thermopolis bị đôi mắt xanh của Josh Richter mê hoặc.

Bố hắng giọng rồi bắt đầu hỏi Josh một loạt câu hỏi đại loại như anh ấy lái xe gì đến đây (chiếc BMW của bố anh ấy), bọn mình dự định đi đâu, mấy giờ định về nhà (Josh trả lời rằng sẽ về kịp trước bữa sáng!). Nhưng bố không thích thế chút nào, Josh liền hỏi: “Vậy Ngài muốn cô ấy mấy giờ về ạ?”

NGÀI á? Josh Richter gọi bố mình là NGÀI kìa!!!!

Rồi bố nhìn sang chú Lars và nói: “Một giờ là muộn nhất”. So với giờ giới nghiêm của mình vào cuối tuần là 11 giờ đêm thì lần này bố thực sự đã hết sức rộng rãi rồi. Chắc vì bố biết có chú Lars ở bên cạnh thì chẳng chuyện gì có thể xảy ra với mình được. Thật ra điều này đồng nghĩa với việc mình sẽ không được về muộn như mình muốn, nhưng mình chẳng dám ý kiến ý cọt gì vì nhớ lời bà dặn, một công chúa phải luôn biết thỏa hiệp.

https://thuviensach.vn

Sau đó bố còn hỏi Josh thêm mấy câu nữa, đại loại là anh ấy định vào trường Đại học nào vào mùa thu tới (anh ấy chưa quyết định, nhưng dự định sẽ đang kí vào tất cả các trường nổi tiếng nhất nước Mỹ), rồi anh ấy định học ngành gì (kinh doanh); rồi tới lượt mẹ hỏi anh ấy tại sao không chọn học các trường thiên về nghệ thuật? Josh nói anh ấy muốn có bằng cấp cao hơn, có thể đảm bảo mức lương tối thiểu sau này là 80 nghìn đôla một năm. Mẹ liền đáp lại là tiền không phải là thứ quan trọng nhất, ngay lập tức mình phải chen vào: "Trời ơi, muộn rồi đấy!" và lôi Josh ra khỏi cửa.

Mình cùng Josh và chú Lars đi xuống xe của bố Josh, anh ấy mở cửa trên cho mình ngồi, nhưng chú Lars liền đề nghị đề chú lái xe còn Josh và mình cùng ngồi ở ghế sau để có thể trò chuyện và hiểu nhau hơn. Mình cũng nghĩ đây là một sáng kiến hay, nhưng tới khi cả hai cùng ngồi ở ghế sau mình mới vỡ lẽ thật ra cả hai không có chuyện gì để nói với nhau cả. Anh ấy vẫn chí quanh đi quẩn lại có mỗi câu: "Em mặc chiếc váy này trong rất xinh" còn mình thì khen lại bộ lễ phục của anh ấy, và không quên cảm ơn bông hoa gài áo nữa chứ. Sau đó thì chẳng nói thêm được câu nào suốt đoạn đường qua 20 dãy nhà.

Mình thật sự xấu hổ vô cùng! Thật sự mình không hay đi chơi cùng con trai, nhưng cũng chưa từng gặp vấn đề này với những người mình TỪNG chơi cùng. Như anh Michael Moscovitz chẳng hạn, anh ấy nói luôn mồm. Mình thật sự không hiểu sao Josh không NÓI một lời nào. Mình đã định hỏi anh ấy xem anh ấy thích ở bên ai hơn nếu ngày mai là ngày tận thế, Winona Ryder hay Nicole Kidman, nhưng thật ra mình cũng không thân với anh ấy tới vậy….

Cuối cùng thật may là Josh đã lên tiếng hỏi rằng có đúng là mẹ mình đang hẹn hò với thầy Gianini không? Đáng nhẽ mình phải nghĩ ra chuyện này. Mặc dù so với sự vụ mình là công chúa thì chuyện mẹ và thầy G hẹn hò chẳng có gì là to tát, nhưng rõ ràng mọi người trong trường cũng xì xào.

Ngay khi mình nói phải, anh Josh lập tức muốn biết mình nghĩ sao về chuyện đó.

Nhưng tất nhiên vì một số lý do khách quan, mình không thể kể cho anh ấy

https://thuviensach.vn

nghe chuyện đã thấy Thầy G mặc quần đùi đi lại trong nhà bếp nhà mình được. Chuyện này nghe không hay ho cho lắm…. Nói thế nào nhỉ… Nói chung là không thể cho anh Josh biết. Thật buồn cười! Mình đã kể chuyện này cho anh Michael mà không đợi anh ấy phải hỏi. Nhưng mình lại không thể kể cho anh Josh khi anh ấy đang nhìn sâu thẳm tâm hồn mình. Kì lạ thật!

Sau đó là một quãng đường dài im lặng và chúng mình cũng tời trước cửa nhà hàng. Chú Lars đứng chắn xung quanh để mình và anh Josh đi vào. (Chú ấy đã hứa sẽ không ăn tối cùng chúng mình. Chú sẽ chỉ đứng ngoài cửa và đảm bảo rằng sẽ không có ai dám lại gần, cứ như là Arnold Schwarzenegger vậy). Nhưng không ngờ hóa ra tất cả đám bạn của Josh đều ở đây. Mình đành phải ngồi cùng họ một lúc trong khi chẳng biết nói gì…

Nhưng cũng may, tất cả thành viên đội bóng đều tập trung ở một chiếc bàn lớn cùng mấy cô bạn trong đội cổ vũ, đầu bàn là 2 chiếc ghế trống, một cho mình, một cho anh Josh.

Phải công nhận là những người này hôm nay đều hết sức tử tế. Các cô bạn gái thì hết lời khen ngợi chiếc váy của mình, rồi hỏi thăm mình những thứ liên quan tới công chúa, nhưng mình có cảm giác kì lạ không khi sáng tỉnh dậy thấy mặt mình chềnh ềnh trên tranh nhất tờ Post, hay mình đã bao giờ đội vương miện chưa… Tất cả đều hơn tuổi mình, có một số học năm cuối nên rất chững chạc. Tuyệt đối không một ai thắc mắc sao mình không có ngực, hay bất cứ thứ gì má Lana nhất định sẽ hỏi nếu cô ta ở đây.

Nhưng tất nhiên nếu Lana mà ở đây thì hẳn không thể có mình rồi.

… Cả bàn đã uống hết chai thứ 3, và Josh vẫn tiếp tục gọi thêm rượu vì anh ấy mượn được cái thẻ bạch kim của bố. Mình thật sự không thích thế chút nào. Sao người phục vụ không nói cho anh ấy biết rằng anh ấy chưa đủ 18 tuổi và đa số những người còn lại trong nhóm thậm chí còn nhỏ tuổi hơn?

Và sao Josh lại có thể ngồi đó và uống nhiều như vậy cơ chứ? Sẽ như thế nào nếu chú Lars không lái xe đưa hai đứa đến đây? Josh sẽ lái chiếc BMW của bố anh ấy trong tình trạng say xỉn thế này chắc? Sao anh ấy có thể vô trách nhiệm đến thế? Trong khi anh ấy là đại biểu đại diện cho học sinh ở

https://thuviensach.vn

trường cơ đấy!
Sau đó, Josh còn gọi thức ăn cho cả bàn mà không buồn hỏi mình một câu. Anh ấy gọi thịt thăn cho tất cả mọi người. Tất nhiên anh ấy chỉ muốn tỏ ra tử tế, nhưng vấn đề là mình không thể ăn thịt, cho dù đó là vì anh chàng quyến rũ nhất hành tinh đi chăng nữa. Mình thực sự đã hy vọng anh Josh hỏi ý mình trước khi gọi đồ ăn.
Tệ hơn nữa, anh ấy thậm chí không nhận ra rằng mình không hề đụng vào đồ ăn! Mình đang cố nhét salat và bánh mì cho đỡ đói.
Chẳng nhẽ lại chuồn ra khỏi đây và nhờ chú Lars mua cho một phần đồ ăn chay ở cửa hàng Emerrald Planet.
Điều nực cười nhất là Josh càng uống nhiều rượu, anh ấy càng đụng vào người mình nhiều hơn. Anh ấy liên tục đặt tay lên chân mình ở dưới gầm bàn. Lúc đầu mình cũng tưởng là chẳng may thôi, nhưng tới lúc anh ấy đã chạm vào chân mình 4 lần rồi. Lần cuối cùng anh ấy lại còn siết mạnh nữa chứ!
Mình không nghĩ là anh ấy đã say, nhưng thực là anh ấy đang tỏ ra thân thiện hơn lúc ở trên xe nhiều. Chắc anh ấy đỡ căng thẳng hơn khi không có chú Lars ở quanh (thật ra chú ấy đang đứng cách chỗ mình ngồi có vài mét thôi)
Mình chỉ ước gì quay trở lại lúc đầu và Josh nói với mình ngay từ đầu là có mời các bạn của anh ấy. Nếu biết trước mình có thể mời cả Tina Hakim Baba và bạn cậu ấy, có khi cả Lilly và Boris nữa. Nếu được thế thì ít nhất mình cũng có người nói chuyện cho vui hơn.
Ôi, đành vậy, chán thật.

Tối muộn ngày thứ Bảy, Phòng thay đồ nữ, Trường trung học Albert Einstein
Tại sao?
Tại sao?
Tại sao?
Mình không thể tin chuyện gì vừa xảy ra, mình không thể tin chuyện này sẽ xảy ra với MÌNH!

https://thuviensach.vn

TẠI SAO? TẠI SAO LẠI LÀ MÌNH? TẠI SAO LUÔN LÀ MÌNH phải chịu những chuyện như thế này?

Mình đang cố nhớ lại cách bà dạy mình đối mặt với những điều làm mình căng thẳng. Thực sự là mình đang phải chịu một chuyện khủng khiếp. Mình cố thở bằng mũi như bà nội dạy. Thở vào bằng mũi và thở ra bằng mồm. Thở vào bằng mũi, thở ra bằng…

LÀM SAO MÀ ANH ẤY LẠI CÓ THỂ LÀM CHUYỆN NÀY VỚI MÌNH CƠ CHỨ???? TẠI SAO, TẠI SAO, TẠI SAO???

Mình đã có thể đánh nát mặt anh ta, mình thực sự đã có thể làm như thế. Anh ta nghĩ mình là ai cơ chứ? Không thể tưởng tượng nổi anh ta đã làm gì đâu…

Sau khi nốc cạn CHÍN chai rượu sâm panh, tức là mỗi người tầm một chai, tất nhiên trừ mình chỉ nhấp vài ngụm và ai đó đã uống cạn chai của mình, Josh và đám bạn của anh ta cuối cùng cũng quyết định đến dạ hội. Khoan đã, để xem nào, dạ hội đã bắt đầu trước đó MỘT TIẾNG và bây giờ họ mới cho rằng tới LÚC để đi.

Chúng mình đi ra ngoài chờ người phục vụ mang xe tới. Mình đã nghĩ mọi chuyện rất suôn sẻ, vì trong khi chờ, Josh còn vòng tay qua vai mình. Mình thấy ấm hẳn vì váy của mình không có tay, mặc dù mình đã cố choàng thêm cái khăn mỏng rồi…

Vấn đề duy nhất là mùi cơ thể anh Josh thật xú uế nồng nặc, không như anh Michael lúc nào cũng thơm tho mùi xà phòng. Mình thậm chí không dám ngửi nữa, nhưng thôi đành chịu khó vậy vì xét cho cùng từ đầu tới giờ mọi chuyện vẫn khá suôn sẻ. Ứ thì anh ấy không quan tâm chuyện mình ăn kiêng như thế nào, nhưng ai mà chẳng mắc lỗi. Bây giờ bọn mình sẽ cùng đi dự dạ hội, rồi anh ấy sẽ lại có thể nhìn thấu tâm hồn mình bằng đôi mắt xanh như có điện ấy, và mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Mình đã hoàn toàn sai lầm khi nghĩ thế.

Đầu tiên là chúng mình không thể vào trường vì có quá nhiều xe cộ. Mới đầu mình cũng không hiểu tại sao. Mặc dù hôm nay là thứ Bảy thật, nhưng cũng KHÔNG THỂ có nhiều xe ĐẾN NHƯ THẾ ở trước cửa trường AE. Đây chỉ là buổi dạ hội ở trường thôi mà. Mà hầu hết học sinh trong trường

https://thuviensach.vn

làm sao đã có xe riêng đến được. Mà có khi bọn mình là người duy nhất lái xe đưa tới trường không chừng.
Nhưng rồi mình đã hiểu tại sao có quá nhiều xe như vậy. Xung quanh trường có rất nhiều xe ô tô đưa tin với hàng ngàn ánh đèn chiếu rọi sáng rực đường vào trường AE. Còn có rất nhiều phóng viên đi lại xung quanh trường, hút thuốc lá, nói chuyện điện thoại trong khi chờ đợi.
Họ chờ cái gì ư?
Họ chờ mình.
Ngay khi nhìn thấy ánh đèn, chú Lars liền không ngừng chửi rủa bằng thứ tiếng gì đó, chỉ biết là không phải tiếng Anh hay tiếng Pháp. Nhưng qua giọng của chú thì có thể đoán là tiếng chửi thề. Mình rướn người lên phía trước và hỏi: “Làm sao mà họ biết được? Không lẽ bà đã báo cho họ?”
Nhưng thú thực là mình không nghĩ bà báo cho họ…
Mình dám chắc chắn bà sẽ KHÔNG BAO GIỜ lặp lại việc gọi điện cho cách nhà báo mà không hỏi mình trước.
Nhưng thực sự là họ đã đến đây, và CÓ AI ĐÓ đã gọi cho họ, mà nếu không phải là bà thì là ai cơ chứ?
Josh tỏ ra hoàn toàn không để tâm tới những ánh đèn hay máy quay phim xung quanh. Anh ấy nói: “Thế thì đã sao nào? Em cũng phải quen với những chuyện này đi chứ!”
Phải rồi, để mình nói cho anh ta nghe mình phải làm quan như thế nào nhé. Mình sẽ bước khỏi xe tay trong tay với anh chàng điển trai nhất trường, nhưng trong lòng hồi hộp tới mức muốn nôn hết đống salat và bánh mì vừa ăn.
Anh Josh lại nói: “Thôi đi nào.Chúng mình sẽ tìm cách chạy vào trong trong khi chú Lars đi đậu xe.”
Chú Lars không thích cái cách đó chút nào. Chú ấy nói: “Không nên như vậy. *Cậu* hãy đi đậu xe và tôi sẽ đưa công chúa vào”
Nhưng Josh đã mở sẵn cửa từ lúc nào. Anh ta nắm lấy tay mình và nói: “Đi thôi nào. Chỉ một lần trong đời thôi đấy” rồi kéo mình ra khỏi xe.
Và tất nhiên mình như một con ngốc để yên cho anh ấy kéo đi.
Đúng thế, mình đã để Josh kéo ra khỏi xe. Bởi vì bàn tay anh ta rất đẹp,

https://thuviensach.vn

vừa to vừa ấm, có thể bảo vệ cho mình. Chuyện gì có thể xảy ra chứ? Hàng chục ánh đèn flash sẽ lóe lên, thế thì sao nào, chúng mình sẽ cùng nhau chạy thẳng vào trong như anh ấy nói. Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Mình liền nói với chú Lars: “Được rồi chú Lars ạ. Chú đi đậu xe đi. Cháu và anh Josh sẽ đi vào trong.”

Chú Lars nói: “Không, chờ đã công chúa…”

Đấy cũng là lời cuối cùng mình nghe được vì ngay khi vừa ra khỏi xe, Josh đã đóng sầm cửa lại.

Ngay lập tức, tất cả mọi người ngừng hút thuốc và giơ máy ảnh lên, hét ầm ĩ: “Cô ấy đấy! Là cô ấy đấy!”

Josh kéo mình chạy lên bậc thang, cảm giác lúc đó thật tuyệt. Các ánh đèn flash lóe lên từ mọi phía, làm mình lóa cả mắt. Mình chỉ có thể nhìn thấy nhữn bậc thang dưới chân, trong khi một tay phải túm lấy váy. Mình hoàn toàn phải dựa vào tay Josh.

Bỗng nhiên anh ta dừng lại làm mình còn tưởng đã tới cửa ra vào và anh ấy dừng lại để mở cửa cho mình vào. Nghe thật ngu ngốc nhưng mình cũng chỉ nghĩ được như thế. Thì ra chẳng có cánh cửa nào cả, Josh và mình đang đứng trước bàn dân thiên hạ và đám phóng viên ở phía dưới liên tục đặt câu hỏi và chớp máy lia lịa. Một số còn hét ầm lên: “Hôn cô ấy đi! Hôn cô ấy đi!”. Thật không thể tả nổi sự xấu hổ của mình lúc đó!

Rồi mình chưa kịp định thần xem chuyện gì đang xảy ra thì thấy Josh vòng tay ôm chặt lấy mình và gí môi anh ta vào môi mình.

Tất cả những gì mình ý thức được lúc đó là môi anh ta gắn chặt vào môi mình và mọi người phía dưới thi nhau chụp ảnh. Nhưng cảm giác này khác hẳn những mô tả trong các cuốn sách mà Tina thường đọc, khi chàng trai hôn cô gái, cô ta sẽ cảm giác như pháo hoa đang nở rộ xung quanh. Mình cũng NHÌN thấy ánh sáng lóe lên, nhưng không phải pháo hoa, mà là ánh đèn máy ảnh. TẤT CẢ MỌI NGƯỜI đều đang chụp ảnh nụ hôn đầu tiên của Công Chúa Mia.

Điền tệ nhất đây thực sự là nụ hôn đầu tiên của mình.

Nụ hôn đầu tiên của mình, và tạp chí Teen People đang chụp lại khoảnh khắc đó.

https://thuviensach.vn

Còn một điều nữa phải nói, trong cuốn sách của Tina, sau khi cô gái nhận nụ hôn đầu tiên của mình, cô ấy sẽ thấy rạo rực trong lòng. Chính nụ hôn của chàng trai đã khơi dậy những cảm xúc trong tâm hồn cô, nhưng mình không hề cảm thấy như vậy. Tất cả những gì mình cảm thấy là xấu hổ. Nụ hôn của Josh không hề tuyệt vời chút nào, trái lại là đằng khác. Đáng nhẽ mình phải cảm thấy GÌ ĐÓ khi được anh chàng mà bấy lâu nà mình hằng mong ước hôn chứ.

Nhưng tất cả đọng lại chỉ là sự xấu hổ.

Cũng như lúc trên đường đến nhà hàng, mình thật sự chỉ mong mau mau cho qua buổi tối nay. Tất cả những gì mình có thể nghĩ lúc này bây giờ là bao giờ anh ta mới chuyện buôn mình ra đây? Mình phải làm sao nếu anh ta cứ dính lấy miệng mình như thường làm với Lana trước đây? Mình không thể để tạp chí Teen People đăng hình anh ta hôn mình được, bố sẽ giết mình là cái chắc!

Đúng lúc mình nghĩ là hết chịu nỗi rồi thì Josh buông mình ra và giơ tay vẫy chào đám phóng viên rồi mở cửa đẩy mình vào trong.

Thề có chúa, tất cả những con người mình biết đều đang đứng đó trố mắt nhìn mình.

Thật đó! Trong đó có cả Tina và anh bạn Dave đến từ trường Trinity, cả hai đang nhìn mình với một vẻ ngạc nhiên hết đỗi. Rồi đến Lilly và Boris trong một bộ lễ phục mà mình chưa từng thấy bao giờ. Thực ra trong cậu ấy nhìn cũng khá bảnh trai, mặc dù vẫn mang chút hơi hướng lập dị của những thiên tài âm nhạc. Lilly đang mặc một chiếc váy rất đẹp màu trắng đính hạt lấp lánh, trên tóc cài hoa hồng trắng. Chưa kể đến Shameeka và Ling Su cùng bạn nhảy của mình, còn rất rất nhiều những người khác nữa mà mình không thể nhận ra khi không mặc đồng phục. Tất cả đều trố mắt nhìn chằm chằm vào mình với vẻ ngạc nhiên. Đặc biệt là Tina, trong cậu ấy không thể hốt hoảng hơn.

Thầy G, đứng bên cạnh quầy bán vé, trước cửa vào quấy ăn nơi tổ chức dạ hội, đang nhìn mình với vẻ bàng hoàng không nói nên lời.

Nhưng mình có thể khẳng định trong số tất cả mọi người ở đây, mình mới chính là người kinh ngạc nhất. Ý mình là Josh Richter VỪA MỚI hôn

https://thuviensach.vn

mình. JOSH RICHTER vừa mới HÔN mình. Josh Richter vừa mới hôn MÌNH.
Mình đã kể là anh ta hôn mình VÀO MÔI chưa nhỉ?
Và tất nhiên anh ta làm chuyện đó trước mặt đám phóng viên của tạp chí TEEN PEOPLE!
Còn bây giờ mình đang đứng đây trong khi mọi người đang nhìn chằm chằm, bên ngoài thì có thể nghe thấy tiếng phóng viên hò hét, bên trong quấy ăn thì tiếng nhạc hip hop ầm ầm. Trong đầu mình bỗng nảy ra một ý nghĩ:
Anh ta đã bày ra chuyện này.
Anh ta đã hẹn mình đi chơi chỉ để được lên trên báo.
…
Thậm chí anh ta chia tay với Lana chỉ để có thể khoe với đám bạn rằng mình đang hẹn hò với cô gái được thừa kế 300 triệu đôla. Anh ta không hề để ý đến mình trước khi hình mình có trên bìa tờ *Post*. Lilly đã nói đúng: hôm đó ở Bigelow anh ta chỉ tình cờ cười với mình mà thôi. Anh ta có lẽ đã nghĩ cơ hội vào Harvard sẽ cao hơn nếu anh ta là bạn trai của Công Chúa Genovia.
Và mình đã bị mắc lừa một cách ngu ngốc.
Tuyệt lắm! Rất tuyệt!
Lilly nói mình không đủ quyết đoán. Bố mẹ cậu ấy cũng nói mình thiên về thỏa hiệp chứ không thích đương đầu thử thách.
Mẹ cũng nói với mình như vậy. Chính vì thế mẹ mới đưa cuốn sổ này cho mình với hy vọng mình nếu không nói với mẹ thì ít nhất mình cũng sẽ thổ lộ vào cuốn sổ.
Nếu không phải chuyện mình là công chúa bị đổ bể, có lẽ mình cũng sẽ vẫn như vậy. Không quyết đoán, sợ thử thách, một người thích thỏa hiệp. Có lẽ mình sẽ không làm những việc tiếp theo sau đó.
Mình quay sang Josh và hỏi: “Tại sao anh lại làm như vậy?”
Nhưng anh ta còn bận lúi húi mua vé: “Làm cái gì cơ?”
“Hôn em như vậy trước mặt tất cả mọi người.”
Anh ta cất vé vào trong ví. “Anh cũng không biết nữa” – Anh ta nói. “Em

https://thuviensach.vn

không nghe thấy sao? Bọn họ đều muốn anh hôn em. Thế nên anh đã làm theo. Thế thì sao nào?”
“Nhưng em không cần chuyện đó.”
“Em không cần là sao?” – Josh tỏ ra ngạc nhiên. “Ý em là em không thích à?”
“Phải”. Mình nói “Đúng là như vậy. Em không thích chuyện đó. Em không thích một chút nào. Bởi vì em biết anh hôn em không phải vì anh thích em. Anh chỉ hôn em vì em là Công Chúa Genovia.”
Josh nhìn mình như thể mình bị điên vậy.
“Điên thật”. Anh ta nói “Anh thích em. Anh rất thích em mà.”
Mình nói: “Anh không thể thích em được. Anh thậm chí không hề hiểu em. Chính vì thế em nghĩ anh mời đi chơi để có cơ hội hiểu em nhiều hơn. Nhưng anh không hề tìm cách tìm hiểu em. Anh chỉ muốn được có ảnh đăng trên tờ Extra thôi!”
Anh ta cười phá lên, nhưng mình phát hiện ra anh ta không hề nhìn mình khi nói: “Ý em là sao? Anh không hiểu về em sao? Tất nhiên là anh hiểu chứ!”
“Không, anh không hiểu. Vì nếu anh hiểu, thì anh đã không gọi món thịt nướng cho em.”
Mình nghe thấy tiếng xì xào của các bạn xung quanh. Mình đoán mọi người đều nhìn ra sai lầm nghiêm trọng của Josh. Anh ta cũng nghe thấy, và trả lời mình cũng như nói với tất cả mọi người. “Anh gọi món thịt nướng cho một cô gái, không lẽ cùng là cai tội sao? Hơn nữa đó là món thịt thăn đó chứ!”
Lilly nói với giọng mỉa mai nhất có thể: “Cậu ấy ăn chay, đồ rỗng tuếch”.
Nhưng thông tin đó cũng chẳng làm Josh bận tâm cho lắm, anh ta chỉ thản nhiên nhún vai và nói: “Úi, xin lỗi em”.
Rồi anh ta quay sang mình: “Em sẵn sàng nhảy chưa?”
Nhưng mình đâu có định nhảy với anh ta. Mình không hề định làm bất cứ chuyện gì cùng với Josh, không bao giờ. Mình không thể tin là, kể cả khi mình nói như vậy mà anh ta vẫn tưởng mình còn *muốn* nhảy. Anh ta thật đúng là đồ rỗng tuếch thật. Sao mình lại từng nghĩ anh ta nhìn thấu tâm hồn

https://thuviensach.vn

mình nhỉ? Sao lại thế cơ chứ?
Quá chán ngán với con người này, mình đã làm cái việc mà một cô gái có thể làm duy nhất trong tình huống này .
Quay lưng và bỏ đi.
Tất nhiên vì mình không thể quay ra ngoài, càng không muốn tạp chí Teen People chụp được hình mình khóc lóc, mình đành đi vào phòng thay đồ nữ. Cuối cùng hình Josh cũng đã nhận ra là anh ta vừa bị đá. Đúng lúc này, các bạn của Josh cũng xuất hiện và cũng như Josh, tất cả đều ngạc nhiên: "Chúa ơi, chỉ là một nụ hôn thôi mà!"
Mình xoay ngay lại gào lên: "Đó không chỉ là mộ nụ hôn". Mình phát điên lên mất. "Đó chỉ lời biện minh của anh thôi. Cả anh và tôi đều biết một điều là: chuyện đó sẽ trở thành một sự kiện trong giới truyền thông. Và anh đã lên hết mấy cái kế hoạch này sau khi thấy hình tôi trên tờ Post. Cảm ơn anh Josh ạ, nhưng tôi nghĩ tôi có thể tự quảng bá cho mình. Không phải chờ đến *anh*."
Sau khi giật lấy cuốn sổ từ tay chú Lars, mình chạy thẳng vào phòng thay đồ nữ, và ngồi viết những dòng này.
Trời ơi! Có thể TIN được không? Nụ hôn đầu tiên của mình – nụ hôn đầu đời của mình – sẽ xuất hiện trên tất cả các tạp chí tuổi teen. Có khi cả mấy tạp chí quốc tế cũng sẽ đưa tin, vì dụ tạp cí Majesty chẳng hạn, họ luôn theo sát đời tư của các thành viên trong hoàng tộc của Anh và Monaco. Họ từng đăng cả một bài dài nói về vợ của Hoàng Tử Edward – công nương Sophia, và chấm điểm từ 1 đến 10 cho từng bộ đồ của bà. Họ đặt tựa đề cho bài báo là "Bên ngoài tủ quần áo". Mình không nghĩ sớm muộn gì Majesty sẽ chấm điểm trang phục của mình và bạn trai mình nữa chứ. Không hiểu họ sẽ giật tít như thế nào bên dưới bức ảnh của mình và Josh nhỉ? *Nàng công chúa đang yêu* chăng?
Eo…
Vấn đề là mình hoàn toàn KHÔNG YÊU Josh Richter. Tất nhiên là nếu có bạn trai thì cũng tốt (không, phải nói là QUÁ TỐT ý chứ)…
Nhưng vấn đề là mình thà không có bạn trai còn hơn có một người chỉ theo đuổi mình vì tiền hoặc vì bố mình là Hoàng Tử… Điều mình cần là anh ta

https://thuviensach.vn

thích mình vì *mình* chứ không vì gì khác.

Tất nhiên, bây giờ khi mọi người đều đã biết mình là công chúa thì cũng thật khó xác định anh chàng nào thích mình thật, anh chàng nào thích mình vì tài sản của mình. Nhưng ít nhất mình cũng đã biết bộ mặt thật của Josh trước khi mọi chuyện đi xa hơn.

Sao mình lại từng thích anh ta được cơ chứ? Anh ta chỉ là một tên trục lợi hèn hạ. Anh ta hoàn toàn đã lợi dụng mình! Anh ta làm tổn thương Lana để rồi tiếp cận mình. Và mình đã ngã nhào vào cái bẫy của anh ta như một con ngốc.

Mình phải làm gì bây giờ? Khi bố nhìn thấy những bức hình này, bố sẽ TỨC ĐIÊN mất. Mình không thể nào giải thích rằng đó không phải lỗi của mình được. Có khi lúc đó mình đấm vào bụng Josh trước máy quay thì bố mới tin là mình hoàn toàn vô tội…

Nhưng cũng có khi không.

Chắc mình sẽ không bao giờ được đi chơi với một cậu bạn trai nào nữa, không bao giờ, từ giờ tới cuối đời!!!!

Khoan đã, có ai đang đứng bên ngoài nói chuyện với mình.

Là Tina. Cậu ấy muốn biết mình có ổn không. Có một người đi cùng cậu ấy nữa.

Trời ơi, mình nhận ra tiếng bước chân này, là Lilly. Là Lilly! Lilly và Tina đều muốn biết mình có ổn không!

Lilly đã thực sự chịu nói chuyện lại với mình ồi. Cậu ấy không hề chỉ trích hay than phiền về thái độ của mình. Cậu ấy đã nói chuyện một cách thân tình với mình. Cậu ấy xin lỗi qua cánh cửarằng vì đã chế nhạo mái tóc của mình, và…

Thật tuyệt! Lilly đang nhận lỗi kìa! THẬT KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC!

Cậy ấy và Tina muốn mình cùng ra ngoài chơi với các cậu ấy. Nhưng mình nói không muốn. Sẽ thật buồn cười khi mình chỉ có một mình trong khi các cậu ấy đều có bạn nhảy.

Lilly nói: “Không sao đâu. Anh Michael cũng ở đây mà! Anh ấy cũng đi một mình!”

Michael Moscovitz cũng đến dự dạ hội của trường sao?? Không thể tin

https://thuviensach.vn

được. Anh ấy chẳng bao giờ đi đâu ngoại trừ đến các buổi thuyết trình về vật lý hay những thứ khác tương tự như thế!!!
Mình phải tận mắt xem mới được. Mình sẽ đi ra ngoài bây giờ.
Lát về viết tiếp.

Chủ nhật, ngày 18 tháng 10
Mình vừa có một giấc mơ kì lạ.
Trong mơ mình và Lilly không còn cãi vã nửa. Cậu ấy và Tina trở thành bạn thân, khi không có cây đàn violon bên cạnh thì Boris Pelkwoski cũng không đến nỗi nào; Thầy Gianini nói sẽ nâng điểm kiểm tre chín tuần của mình từ F lên D; mình đã nhảy một điệu slow cùng anh Michael Moscovitz; và một cuộc xung đột vừa xảy ra ở Trung Đông, nên không có bức hình nào của mình và Josh xuất hiện trên báo vì họ còn bận đưa tin về tình hình chiến sự.
Vấn đề là tất cả những cái đó không phải là mơ! Tất cả đều thực sự đã xảy ra!
Bởi vì sáng nay lúc mình thức giấc, có cái gì đó ươn ướt trên mặt, mở mắt ra thì thấy hóa ra là con Pavlov nhà Lilly đang liếm má mình. Nhưng điều quan trọng là mình đang nằm trong phòng của Lilly!!!
Bị một con chó liếm khắp mặt thì đã sao? Mình chẳng quan tâm! Pavlov có thể liếm mặt mình nếu nó muốn! Bạn thân của mình đã quay lại! Mình không bị lưu ban lại lớp 9! Bố sẽ không giết mình vì đã hôn Josh Richter!
À, mình nghĩ là anh Michael thích mình!
Mình vui đến mức không viết nổi nữa.
Mình thực sự không ngờ là tất cả những niềm vui đó đang chờ đợi mình khi bước ra khỏi phòng vệ sinh nữ với Lilly và Tina tối hôm qua. Lúc đó mình đã vô cùng tuyệt vọng!
Khi mình ra khỏi phòng vệ sinh, Josh đã không còn ở đó. Lilly kể lại rằng sau khi mình công khai làm bẽ mặt Josh trước bàng dân thiên hạ và chạy như bay vào nhà vệ sinh, Josh thản nhiên nhập tiệc như không có gì xảy ra. Sau đó thì cậu ấy cũng không biết là có chuyện gì xảy ra nữa vì thầy Gianini đã bảo cậu ấy và Tina vào xem mình thế nào (thầy ấy cũng tử tế ra

https://thuviensach.vn

phết!). Nhưng mình thì nghĩ có lẽ chú Lars đã sử dụng đòn khóa tay tuyệt kĩ của chú ý để cho Josh một bài học, vì lúc sau gặp lại đã thấy anh ta nằm bẹp ở quầy trưng bày Pacific Islander. Anh ta không hề nhúc nhích cục cựa gì cả buổi tối, có lẽ vì mấy chai sâmpanh anh ta đã nốc.

Mình cùng Lilly và Tina đã nhập hội với Boris và Dave – dù rằng anh ta học ở trường Trinity, nhưng xem ra anh ta cũng khá thân thiện – rồi sau đó là Shameeke và cậu bạn tri Allan; Ling-Su và bạn nhảy là Clifford. Bọn mình đã trèo hết lên cái bàn có xuất xứ tứ Pakistan do CLB Kinh tế cho mượn. Ngồi từ trên đó có thể nhìn thấy mọi thứ đang diễn ra.

Và rồi anh Michael bất ngờ xuất hiện. Anh ta trông thật bảnh trong bộ lễ phục. Thực ra anh ấy chẳng có ai trò chuyện cùng trong buổi dạ hội hôm nay vì cô hiệu trưởng Gupta đã tuyên bố rằng internet không được coi là một nền văn hóa nên không thể có bàn riêng, và cả CLB Tin học đã vào hùa nhau tẩy chay buổi dạ hội ngày hôm nay.

Nhưng anh Michael có vẻ không quan tâm lắm việc CLB Tin học nghĩ gì vì dù sao anh ấy cũng là bảo bối của CLB ấy mà! Anh ấy ngồi xuống cạnh mình và hỏi xem mình có sao không. Rồi anh ấy pha trò về đội cổ vũ, rằng mấy người đó chắc chẳng ưa gì bữa tiệc văn hóa đa sắc tộc kiểu này, vì bọn họ lúc nào cũng mặc những bộ đồng phục giống y chang nhau. Rồi ai đó nói về bộ phim *Star Trek: Deep Space Nine* và bọn mình đã tranh cãi rất sôi nổi về các tình tiết vụn vặt trong phim. Đúng lúc đó nhạc chuyển sang một bai slow và mọi người lần lượt tụt xuống bàn để ra nhảy.

Ngoại trừ mình và anh Michael, tất nhiên rồi. Chỉ còn có hai bọn mình ngồi trơ ra đó.

Cũng không thành vấn đề, vì mình và anh Michael lúc nào chẳng có chuyện để nói với nhau – khác hẳn khi mình đi với Josh. Bọn mình tiếp tục tranh cãi tiếp chủ đề dang dở khi nãy, và rồi thầy Gianini đi đến hỏi xem mình có ổn không.

Mình nói là mình không sao và thầy G gật gù nói vậy là thầy yên tâm rồi. Thầy còn cho biết dựa vào những điểm số gần đây của mình trong các giờ học thêm với thầy, thầy quyết định nâng điểm thi Đại Số của mình từ F lên D. Thầy ấy lại còn chúc mừng và động viên mình hãy tiếp tục cố gắng như

https://thuviensach.vn

thế nữa chứ!!!
Nhưng mình đã cho thầy biết là mọi tiến bộ gần đây trong môn đại số là đều nhờ vào anh Michael. Chính anh ấy đã khuyên mình từ bỏ thói quen viết các ghi chú về môn Đại số trong Nhật kí, dạy mình cách ghi nhớ các công thức Toán… Anh ấy đã ngượng ngùng phân bua với thầy rằng thực ra cũng chẳng giúp được gì cho mình. Nhưng thầy G không kịp nghe hết câu đã phải chạy ra nhắv nhở một số học sinh đang quậy phá các nhóm khác.
Tiếp đến là một bài hát sôi động và mọi người đã quay trở lại bàn. Tụi mình lại ngồi quây lại với nhau và nói về chương trình của Lilly mà người phụ tr1ch sản xuất chính bây giờ sẽ là Tina Hakim Baba. Hóa ra cậu ấy được cho 50 đôla tiền tiêu vặt hàng tuần và thay vì mua những quyển tiểu thuyết mới coóng, từ nay Tina sẽ đi mượn đọc ở thư viện để có thể dành tiền đầu tư hết cho chương trình *"Lilli chỉ nói lên dự thật"* . Lilly đã hỏi xem mình có đồng ý làm nhân vật của chương trình tuần tới với tựa đề "Một triều đại mới: Nhân vật hoàng gia- người đã tạo nên sự khác biệt. Tất nhiên là mình đồng ý để Lilly là người thực hiện buổi phỏng vấn công khai đầu tiên của mình rồi, miễm là cậu ấy hứa sẽ đặt câu hỏi về quan điểm của mình đối với ngành công nghiệp sản xuất thịt.
Lại một bài slow nữa và mọi người lại lũ lượt ra sàn nhảy, bỏ lại anh Michael và mình một mình trên cái bàn lớn. Ngay khi mình định hỏi xem nếu ngày tận thế xảy ra anh ấy sẽ chọn ai, Buffy The Vampire Slayer hay cô phù thủy nhỏ Sabrina, thì mình anh Michael hỏi mình có muốn ra nhảy không!
Lúc đó mình đã rất ngạc nhiên. Mình gật đầu ngay tắp lự mà không kịp suy nghĩ gì. Và điều tiếp theo mình biết là mình đã có một điệu nhảy đầu tiên với một người con trai mà không phải là bố mình!
Đó là một điệu *slow* !
Nhày slow thật *lạ*. Không thể gọi đó là nhảy được. Chỉ là đứng yên một chỗ, tay vòng lên ôm lấy đối phương, di chuyển chân từ bên này qua bên kia sao cho đúng nhạc là được. Và hình như là không được nói chuyện – vì quanh mình chẳng thấy đôi nào nói chuyện cả. Mình nghĩ là mình đã biết lý do. Vì khi đó mọi người còn đang bận bịu với *các cảm xúc* , làm gì mà còn

https://thuviensach.vn

thời gian nói chuyện nữa. Mùi hương phát ra từ người anh Michael thật dễ chịu – đó là mùi xà phòng Ivory. Cái váy đầm bà nội chọn cho mình rất đẹp, nhưng hơi lạnh. Vì thế được đứng gần anh Michael như thế này thật thích, lại còn ấm nữa. Mà nói chung là khi đó mình không còn nghĩ ra được điều gì để *nói* nữa.

Mình nghĩ anh Michael cũng có cảm giác y như vậy. Vì lúc ngồi trên cái bàn Pakistan kia cả hai bọn mình nói luôn mồm, nói không hết chuyện. Nhưng đến khi ra nhảy thì cả hai đứa chẳng ai nói một lời nào.

Ấy thế mà ngay khi bản nhạc kết thúc anh ấy lại tiếp tục mở máy. Anh ấy hỏi mình có muốn uống trà đá kiểu Thái ở bàn Văn hóa Thái Lan không, hay muốn ăn chút bánh Nhật ở bàn CLB truyện tranh Nhật… Với một người chưa bao giờ tham gia một sự kiện nào của trường – ngoại trừ các buổi gặp mặt của CLB Tin học – như anh Michael thì õ ràng anh ấy muốn bù lại quảng thời gian lãng phí bấy lâu của mình.

Và buổi tối cứ lặp đi lặp lại như vậy cho tới lúc tàn tiệc: mỗi khi đến bản nhạc nhanh thì cả lũ sẽ quay lại trò chuyện và khi đến các bài slow thì lại kéo nhau ra nhảy.

Giờ thì mình cũng không biết mình thích nói chuyện với anh Michael hơn hay là nhảy với anh ấy hơn. Nói chung cả hai đều… rất thú vị.

Theo hai cách khác nhau, đương nhiên rồi.

Khi bữa tiệc kết thúc, cả đám bọn mình leo lên chiếc Limo nhà Tina. Đám phóng viên đã không còn chờ chực ở ngoài nữa vì chiến tranh đã nổ ra và có lẽ họ đang lao tới đâu đó để lấy tin. Mình dùng di động gọi cho mẹ và xin mẹ cho ở lại nhà Lilly tối hôm qua. Mẹ đồng ý ngay lập tức, làm mình càng khẳng định là thầy G đã thông báo hết sự tình cho mẹ biết. Không biết thầy ấy có nhớ báo tin cho mẹ về chuyện nâng điểm cho mình từ F lên D không nhỉ.

Đáng ra thầy ấy nên cho mình điểm D+. Dù gì mình cũng đã luôn ủng hộ cho thầy và mẹ mà. Không có công cũng có cán mà.

Bố mẹ Lilly đã rất bất ngờ khi cả lũ 10 đứa - nếu kể cả chú Lars và Wahim là 12 – xuất hiện ở bậc thềm. Nhưgn họ càng ngạc nhiên hơn khi thấy Michael ,họ không hề biết là anh ấy đã ra khỏi phòng lúc nào. Và hai bác

https://thuviensach.vn

đã cho bọn mình chiếm lĩnh cả phòng khách để chơi trò End of the world. Bọn mình chơi mãi đến khuya cho tới lúc bác Moscovitz đi ra kêu mọi người hãy về nhà vì đã muộn rồi và rằng sáng mai bác ấy còn có một cuộc hẹn sớm.

Mọi người chào tạm biệt và lục đục ra thang máy, trừ mình và gia đình nhà Moscovitz. Sau khi thấy mình đã khóa cửa an toàn, chú Lars cũng đánh xe quay trở lại Plaza – nhiệm vụ của chú ấy đến đây là kết thúc. Mình đã bắt chú ấy phải hứa là không được kể cho bố nghe về nụ hôn ban tối. Chú ấy đã nói là sẽ không để lộ ra, nhưng biết làm sao được, đàn ông họ có những kí hiệu ngầm với nhau lắm. Ví dụ như chú Lars và anh Michael bắt tay nhau kiểu ăn mừng ở cửa thang máy chẳng hạn.

Tuy nhiên, buổi tối của mình vẫn chưa kết thúc ở đó. Điều bất ngờ nhất là bữa tối hôm qua chính là việc mình đã biết anh Michael hằng ngày nhốt mình ở trong phòng làm cái gì. Anh ấy đã cho mình xem, nhưng bắt phải thề là sẽ không tiết lộ với bất kì ai, kể cả Lilly. Có lẽ mình không nên viết ra đây, phòng trườn ghợp nhỡ có ai lấy được cuốn sổ này và đọc được. Mình chỉ có thể nói được là Lilly đã phí phạm thời gian để thần tượng Boris Pelkowski, vì có một thiên tài âm nhạc trong chính gia đình cậu ấy mà không biết.

Còn nữa, anh ấy chưa bào giờ trải qua một trường lớp nào!!! Anh ấy đã tự học cách đánh guita bass và tự mình soạn nhạc! Bài anh ấy chơi cho mình nghe có tên là “Tall Drink Of Water”. Bài hát nói về một cô gái cao ráo, xinh đẹp không hề biết có một chàng trai đang yêu thầm cô ấy. Một ngày nào đó bài hát này sẽ đứng đầu trong bảng xếp hạp Billboard. Một ngày nào đó cái tên Michael Moscovitz sẽ cũng nổi tiếng như Puff Daddy. Chắc chắn đấy.

Mình không hề nghĩ mình đã mệt đến thế sau khi mọi người đã về hết. Ngày hôm qua quả là dài. Mình đã chia tay với một người ngay trong buổi hẹn hò đầu tiên. Riêng việc đó cũng đã đủ mệt mỏi rồi.

Mệt là mệt vậy nhưng mình vẫn thức dậy rõ sớm nằm ôm Pavlov, lắng nghe tiếng xe cộ đi lại trên phố 5. Lần nào ngủ ở nhà Lilly cũng vậy. Tiếng xe cộ cũng không ồn lắm vì cửa sổ nhà Moscovitz đều được cách âm. Giờ

https://thuviensach.vn

đây mình cảm thấy mình quả là một người may mắn, mặc dù lúc trước cũng có nhiều việc không hay xảy ra. Thật là tuyệt với khi cuối củng mọi chuyện cũng đã kết thúc tốt đẹp.
Mình nghe thấy tiếng leng keng trong bếp. Chắc chị Maya đang ở trong đó chuẩn bị nước cam không hạt cho bữa sáng. Mình phải xuống coi xem chị ấy có cần giúp gì không.
Không biết sao nữa, nhưng MÌNH THỰC SỰ ĐANG RẤT HẠNH PHÚC!
Thật may mình không mất gì nhiều lắm để có được hạnh phúc như thế này!

Buổi tối Chủ nhật

Tự dưng hôm nay bà cùng bố tới nhà mình. Bố muốn biết buổi dạ tiệc tối qua thế nào. Chú Lars đã không nói gì với bố!!! Mình *quý* chú vệ sĩ của mình ghê. Bà nội báo cho mình biết bà sẽ đi vắng khoảng một tuần, vì thế mấy bài học làm công chúa của mình phải hoãn một thời gian. Bà nói cần phải đi thăm ai đó tên là Baden-Baden. Đó là chuyến viếng thăm hàng năm không bao giờ có ngoại lệ của bà. Có lẽ ông ấy là bạn với ông Boutros-Boutros, người mà bà hay đi chơi cùng.
Ngay đến *bà nội* cũng có bạn trai!!!
Việc bà và bố cùng lúc xuất hiện ở nhà mình làm mẹ suýt chết ngất. Nhất là khi bà nội bắt đầu lớn tiếng dạy bảo mẹ về việc để cho nhà cửa bừa bộn như thế (dạo gần đây mình bận quá, đâu có thời gian dọn dẹp gì đâu).
Để tách bà với mẹ ra, mình vội kéo bà ra xe và trên đường đi mình kể cho bà nghe mọi chuyện về Josh tối hôm qua. Bà có vẻ rất hứng thú với câu chuyện của mình bởi vì trong đó có đầu đủ các tình tiết mà bà chờ đợi: này nhé, có phóng viên, có những chàng trai dễ thương và những tình tiết gay cấn như trong phim vậy.
Đúng lúc hai bà cháu đang nói lời tạm biệt và hẹn gặp lại vào tuần sau

https://thuviensach.vn

(hehehe! Cả một tuần liền không phải học mấy cái bài học làm công chúa!!! Bà thật là đáng yêu!!!) thì cái gã mù lại đi qua, gõ gõ cái gậy xuống đường. Hắn ta lại đứng chờ ở góc phố đợi nạn nhân tiếp theo của mình xuất hiện để dắt hắn qua đường. Bà nội nhìn thấy hắn ta và cũng bị mắc lừa "Amelia, qua đó giúp chàng trai trẻ tội nghiệp kia đi!"

Tất nhiên là mình rõ mọi chuyện hơn bà. Mình nói, "Không đâu ạ".

Bà có vẻ choáng váng khi thấy mình nói vậy. "Amelia! Một trong những đức tính quan trọng nhất của một công chúa là lòng nhân hậu vô bờ bến đối với những người xa lạ. Giờ thì hãy qua đó giúp đỡ chàng thanh niên đó mau"

Mình vùng vằng nói, "Cháu không giúp hắn đâu. Nếu bà thấy hắn cần giúp đến vậy thì bà đi mà giúp hắn".

Và thế là bà đã băng qua đường để giúp gã mù kia. Chắc bà muốn chứng tỏ cho mình thấy lòng tốt vô bờ bến của bà đây mà. "Hãy để tôi giúp anh, anh bạn trẻ…" bà nói bằng cái giọng nghe rất giả tạo.

Gã mù lặp tức bám lấy tay bà. Hắn có vẻ thích cánh tay của bà vì vừa bám lấy hắn đã vội reo lên mừng rỡ "Cám ơn bà rất nhiều". Và họ cùng nhau băng qua đường.

Mình đinh ninh rằng tên mù này sẽ không giở mấy trò "lợi dụng" với bà vì dù sao bà cũng đã già rồi, chẳng thằng điên nào lại đi sàm sỡ một bà già làm gì. Thực sự là mình đã nghĩ thế, chứ không mình không đời nào để bà qua đó giúp hắn đâu .

Vậy mà điều tiếp theo mình nghe thấy là tiếng hét thất thanh của bà. Cả viên tài xế và ông hàng xóm cạnh nhà đều vội chạy lại để giúp bà.

Nhưng bà chẳng cần ai giúp cả. Bà dùng cả cái túi xách nện vào mặt gã mù, mạnh đến nỗi làm rơi cả kính của hắn. Và tất nhiên mọi người đều nhận ra một sự thật hiển nhiên là: Gã mù không hề mù.

Chắc còn lâu nữa hắn mới dám xuất hiện lại ở con phố này.

Sự vụ này làm bà bực mình hơn mình tưởng. Mình thấy hơi tội lỗi khi không cảnh báo cho bà trước về tên mù rởm kia, nhất là khi bà than phiền về con người và giao thông ở New York và rằng bà muốn mau mau chóng chóng rời khỏi cái thành phố này càng nhanh càng tốt.

https://thuviensach.vn

Nghe bà nói thế cũng hơi tức một chút. Mình không nói New York là thành phố đẹp nhất trên thế giới, nhưng chắc chắn còn thú vị hơn nhiều Genovia. Bà thật không phải khi chê bai thậm tệ như vậy về thành phố nơi cháu gái mình đang sống.

Mình kéo tay bà và nói, “Bà đi với cháu”.

Hai bà cháu quay trở lại nhà mình nhưng không vào trong nhà mà lên thẳng mái. Tòa nhà mình đang sống chỉ có 10 tầng, nhưng ũng là cao so với các khu nhà xung quanh. Từ trên mái có thể nhìn thấy toàn bộ Manhattan, kể cả tìa tháp đôi. Vào ngày lễ độc lập 4/7, đừng từ đây còn có thể xem pháo hoa từ phía sông Đông và cảng biển. Chưa hết, phóng tầm mắt ra xa hơn nữa sẽ có thể thấy đường chân trời kéo dài đến vô tận.

Khi Mặt Trời lặn, cả bầu trời chuyển sang sắc tím hồng và da cam rất đẹp. Đối với mình, toàn cảnh Manhattan lúc này như một bức tranh phong cảnh rất thanh bình mà chỉ cần nhìn vào đó bạn sẽ có cảm giác mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Ví dụ như mấy cái chuyện công chúa chẳng hạn.

Hai bà cháu cứ đứng ở đó lặn yên ngắm Mặt Trời lặn. Và rồi mẹ và bố cũng trèo lên mái.

“Mẹ nghĩ con sẽ lên đây” – mẹ nói.

“Bố mẹ đã đi tìm con. Con không nên tự mình bỏ đi mà không nói tiếng nào như thế chứ?”

Mẹ trầm trồ khi thấy bầu trời lúc Mặt Trời lặn “Đẹp quá phải không anh?”. Thậm chí một chính trị gia như bố mà cũng thốt lên rằng “Anh không hề biết là có thể ngắm Mặt Trời lặn như thế này ở New York”

Và cả nhà mình 4 người cứ đứng đó ngắm nhìn mặt trời lặn.

Lúc đó trong đầu mình bỗng chợt nảy ra ý nghĩ sẽ tốt biết mấy nếu mọi người có thể bỏ qua một bên mọi thứ để cùng nhau ngắm Mặt Trời lặn như thế này. Trái tim mình tràn đấy cảm giác bình yên và rồi mình nhận ra rằng mình hoàn toàn lấy được sự tự chủ trong tâm hồn.

Ít nhất là cho tới khi mẹ kêu ầm lên: “Vì chúa, anh Phillipe, anh có cần thở mạnh đến thế không?”

Và bố quay ra vặc lại, “Anh sẽ không thở mạnh nữa chừng nào em biết cân bằng chi tiêu của mình”.

https://thuviensach.vn

Còn bà thì lúi húi tìm khăn mùi soa trong túi xách, “Cái mùi gì thế không biết? Ta tưởng ở Manhattan đã cấm người dân nướng thịt rồi chứ.”
Thôi để cái gọi là sự tự chủ trong tâm hồn ấy qua ngày mai vậy. Giờ thì mình lo mấy việc trước mắt đã. Nghĩ đến mới nói, cũng có nhiều thứ phải lo thật!

HẾT

https://thuviensach.vn

Meg Cabot

Nhật ký công chúa

Dịch giả: Thanh Nga

- 1 - (Tập II)

Công chúa trong ánh đèn sân khấu (tập 2)

Thứ Hai, ngày 19 tháng 10, 8 giờ sáng

OK. Mình đang lầm lũi ngồi trong bếp, tọp tẹp ăn ngũ cốc – món ăn quen thuộc vào mỗi sáng thứ Hai – thì mẹ trôi ra từ nhà tắm với một vẻ mặt nom rất buồn cười. Trông mặt mẹ tái nhợt, tóc tai thì bù xù, trên người khoác chiếc áo nhàu nhĩ thay vì bộ kimono thường ngày, thường thì điều này đồng nghĩa với việc mẹ sắp tới khì nguyệt san.

Mình buột mồm hỏi: “Mẹ có cần vài viên aspirin không? Con không có ý gì đâu nhưng trông mặt mẹ có vẻ cần uống thuốc.”

Bình thường mà ăn nói bất cẩn như vậy với người sắp bị nguyệt san thì tiêu rồi đó, nhưng đây là mẹ mình mà. Mẹ sẽ không “tung chưởng” chỉ vì một lời hỏi thăm đâu. Nhưng người khác mà dám nói thế với mẹ thì chưa biết chừng.

Và mẹ thả lên không trung một câu trả lời lơ đãng: “ Không, không, cảm ơn con.”

Vì thế mình đồ rằng có chuyện gì đó rất khủng khiếp đã xảy ra. Không chừng là con mèo lại nuốt thêm một chiếc tất nữa, hay là điện thoại nhà mình lại bị cắt phéng mất do mình quên không đi nộp tiền cho mấy cái hóa đơn mẹ hay vứt chỏng vó trong bát đựng salad?

Mình chộp lấy mẹ và sốt sắng hỏi: “Mẹ? Mẹ ơi, có chuyện gì thế? Có chuyện gì xảy ra phải không?”

Mẹ khẽ lắc đầu, giống như lúc mẹ bần thần với mấy cái chỉ dẫn sử dụng lò vi sóng để làm nóng lại chiếc pizza đông cứng. Rồi mẹ nói với giọng có phần sửng sốt nhưng đầy hạnh phúc: “Mia, mẹ có thai rồi!”

Lạy chúa tôi. LẠY CHÚA TÔI.

Mẹ tôi có thai với thầy giáo dạy Đại số của tôi.

https://thuviensach.vn

Thứ Hai, ngày 19 tháng 10, trong phòng.

Mình đang cực kỳ cố gắng giữ bình tĩnh đây. Xét cho cùng thì có buồn bực cũng chả có ích gì.

Nhưng làm sao mà mình KHÔNG buồn bực được cơ chứ? Mẹ mình sắp trở thành một bà mẹ đơn thân. MỘT LẦN NỮA.

Cứ tưởng rằng mẹ đã chiêm nghiệm ra một bài học sâu sắc sau chuyện của mình rồi hcws, vậy mà mẹ hoàn toàn không hề học được một tí gì cả.

Chả nhẽ mình còn chưa đủ rắc rối hay sao? Chả nhẽ cuộc sống của mình còn chưa đủ lộn tùng phèo hay sao? Mình thực sự không biết sẽ chịu đựng được thêm đến đâu nữa. Xem nào, rõ ràng là vẫn chưa đủ khi:

1. Mình là đứa con gái cao nhất trong lớp.
2. Mình còn là đứa ít quyền năng nhất về khoản… ngực.
3. Mình vừa phát hiện mẹ hẹn hò với thầy giáo Đại số vào tháng trước.
4. Cũng mới tháng trước, choáng váng thay, mình là người thừa kế ngai vàng duy nhất của một vương quốc bé tin hin ở châu Âu – có tên là Genovia.
5. Phải chịu đày ải trong các buổi học làm công chúa.
6. Tháng 12 tới, mình sã phải duyên dáng ra mắt dân chúng trên đài truyền hình quốc gia Genovia (mặc dù chỉ có 30.000 dân chúng nhưng vẫn là có).
7. Chưa hề có bạn trai.

Ôi không, từng ấy chưa đủ làm mọi chuyện rồi tung cả lên hay sao? Bây giờ mẹ lại còn có thai mà không cưới xin gì cả. THÊM MỘT LẦN NỮA.

Cảm ơn mẹ ạ. Cảm ơn mẹ rất nhiều.

Thứ Hai, ngày 19 tháng 10, vẫn là trong phòng.

Còn "*cái đó*" thì sao? Sao mẹ và thầy Gianini không "thực hành" biện pháp tránh thai cơ chứ? Có ai làm ơn giải thích cho tôi với? Chuyện gì đã xảy ra với "cái vòng cao su" cuae mẹ nhỉ? Mình biết chắc là mẹ có một cái mà. Hồi nhỏ có lần mình tình cờ nhặt được nó ở trong phòng tắm. Mình đã lấy làm bồn tắm mini cho nhà búp bê Barbie suốt mấy tuần liền cho đến khi mẹ

https://thuviensach.vn

phát hiện và lấy lại.
Còn bao cao su nữa chứ??? Hay những người ở tuổi mẹ sống với ý tưởng rằng họ có thể miễn nhiễm với các bệnh lây qua đường tình dục (STDs)? Mà rõ ràng họ cũng có tránh được việc dính thai đâu cơ chứ?
Đó mới là mẹ mình. Mẹ thậm chí còn chả buồn bận tâm mua giấy vệ sinh. Làm sao mà mẹ có thể nhớ là phải dùng biện pháp tránh thai cơ chứ?????

Thứ Hai, ngày 19 tháng 10, giờ Đại số.
Không thể tin được. Mình thực sự không thể tin được.
Mẹ vẫn chưa nói với thầy. Mẹ sắp có con với thầy Đại số của mình, *vậy mà mẹ chẳng nói gì cho thầy ý biết.*
Mình dám chắc mẹ chưa nói cho thầy ý biết vì sáng này khi mình bước vào vào lớp, thầy Gianini chỉ nhìn mình với tính chất tham khảo: "Chào Mia, mọi chuyện vẫn tốt chứ?"
CHÀO MIA, MỌI CHUYỆN VẪN TỐT CHỨ?
Đấy không phải điều một người nên nói với con gái của người đang mang thai đứa con của họ. Đáng ra thầy ấy phải ân cần thế này: "Xin lỗi Mia, thầy có thể gặp em một chút được không?"
Sau đó dắt mình ta ngoài hành lang và sụp xuống,và khom lưng quỳ gối, và thút thít xin mình tha thứ và ủng hộ cho thầy và mẹ. Đáng ra phải làm vậy mới đúng.
Ý tưởng nhìn thầy G và tưởng tượng ra đứa em trai (hoặc em gái) của mình trông sẽ như thế nào đột nhiên băm bổ vào đầu óc mình từ lúc nào không biết. Mẹ thì quá quyến rũ rồi, nhìn mẹ như Carmen Sandiego khi không mặc áo mưa – thêm một bằng chứng nữa chứng tỏ mình chẳng được thừa hưởng tí lọn tóc xoăn đen hay vòng 1 hoàn hảo của mẹ gì cả.
Nhưng thầy G thì … ôi, chả biết. Thầy không hẳn là không đẹp trai. Thầy ý cao và có đủ tóc (khoản này thì thầy G ghi điểm hơn đứt bố rồi vì bố bị hói, đầu nhẵn thín như cái cột công tơ mét). Nhưng phải làm sao với cái lỗ mũi của thầy đây? Rõ thật là rất to.
Thôi thì mong là em bé sẽ thừa hưởng cái mũi xinh xinh của mẹ và khả

https://thuviensach.vn

năng nhân chia cộng trừ thoăn thoắt … của thầy G.
Điều đáng buồn là hình như thầy Gianini chả mảy may biết gì về chuyện đang xảy ra. Nếu như đây không phải hoàn toàn là do lỗi của thầy thì có lẽ mình sẽ thầy có chút ái ngại cho thầy. Đành rằng là mấy chuyện này của hai người nhưng mẹ mình là một học sũ mà. Còn thầy ấy là giáo viên môn Đại số.
Thế thì ai là người phải chịu trách nhiệm đây?

Thứ Hai, 19 tháng 10, giờ tiếng Anh.
Tuyệt thật. Qúa tuyệt.
Hình như mọi việc vẫn chưa đủ tồi tệ hay sao ấy, bây giờ cô tiếng Anh lại còn ép bọn mình trong học kì này phải viết cho xong một *cuốn nhật ký*. Nghe cứ như đùa. Một *cuốn nhật ký*. Làm như mình chưa có một quyển vậy.
Lại còn: cuối mỗi tuần, phải *nộp lại nhật ký* cho cô Spears. Cô muốn đọc để hiểu thêm hơn về bọn mình. Cô ý yêu cầu mở đầu cuốn nhật ký phải là một bài giới thiệu về bản thân. Sau đó từng người sẽ phải giải trình cẩn thận những suy nghĩ và cảm xúc thầm kín nhất của bản thân trong đó.
Cô thật vui nhộn. Cô ấy nghĩ mình chịu để cho cô ấy mổ xẻ phanh phui mọi suy nghĩ và cảm xúc thầm kín của mình sao? Thậm chí *mẹ* còn không được biết nữa là. Lẽ nào mình lại đi phơi bày cho *cô giáo dạy tiếng Anh*?
Nhưng mình không thể dâng cho cô *cuốn nhật ký này*. Trong này tập hợp đủ thứ linh tinh mà minh không thể cho ai biết. Như chuyện mẹ đang có em bé với thầy Đại số chẳng hạn.
Thôi, mình đành viết một cuốn nhật ký mới vậy. Một cuốn nhật ký *giả*. Thay vì viết vào đấy những suy nghĩ và cảm xúc thật, mình sẽ bày biện ra một rổ chuyện bịa đặt cho cô Spears tha hồ “hiểu thêm”.
Mình quá giỏi khoản nói dối này, cá là cô Spears còn lâu mới phát hiện ra.
NHẬT KÝ TIẾNG ANH CỦA TÔI
của M.ia Thermopolis.
CẤM ĐỌC!!!
TẤT CẢ MỌI NGƯỜI, TRỪ CÔ SPEARS!!!!!

https://thuviensach.vn

Lời giới thiệu

Họ tên: *Amelia Migonnette Grimaldi Thermopolis Renaldo*

Tên thường gọi là Mia

Đôi lúc gọi là "Công chúa Mia"

Tuổi:*Mười bốn*

Lớp: *Năm đầu cấp*

Giới tính: *Chưa rõ! Ha, ha, cô Spears ơi em đùa đấy!*

Thực ra là con gái, nhưng không có tí ngực nào nên dễ bị lầm tưởng là lưỡng tính..

Miêu tả về bản thân: *Cao 1m 77*

Tóc ngắn màu nâu lông chuột (mới du nhập thêm mấy sợi màu vàng hoe)

Mắt màu xám

Đi giày số 8

Bố mẹ: Mẹ: *Helen Thermopolis*

Nghề nghiệp: *Họa sĩ*

Bố: *Authur Christoff Philippe Gerard Grimaldi Renaldo.*

Nghề nghiệp: *Hoàng tử công quốc Genovia*

Tình trạng hôn nhân:

Vì mình chỉ là kết quả của mối tình thoáng qua rất nhẹ trong trường đại học giữa bố và mẹ, nên hai người chưa bao giờ kết hôn (với nhau) và đều vẫn còn đơn thân. Nhưng như thế lại tốt hơn cả vì hai người chỉ toàn cãi vã.

***Thú nuôi**: Một chú mèo tên là Louie Mập. Louie màu cam pha trắng và nặng hơn 11kg. Nó được 8 tuổi và đã ăn kiêng được 6 năm rồi. Mỗi khi Louie hờn dỗi với mọi người trong nhà vì bị bỏ đói thì lập tức nó sẽ tìm đến bất kì chiếc tất nào gần nhất để cắn xé. Nó còn rất thích những vật nhỏ sáng lấp lánh. Mình biết thừa rằng Louie có một bộ sưu tập nắp chai bia giấu sau bồn cầu trong nhà tắm, nhưng cu cậu vẫn thường khoái trá vì tưởng rằng mình không biết tý gì.*

Bạn thân: *Bạn thân nhất của mình là LillyMoscovitz. Chúng mình chơi thân với nhau từ hồi mẫu giáo.Chơi với cậu ấy rất vui vì cậu ấy thông minh và còn có hẳn một chương trình tivi riêng rất oách xì dầu có tên "Lilly chỉ*

https://thuviensach.vn

nói lên sự thật". Cậu ấy luôn nghĩ ra những trò vui, nhí nhố để làm. Chẳng hạn như lấy trộm bức tượng điêu khắc thần Parthenon mà các bạn ở lớp tiếng Hy Lạp và Latin làm trong Đêm Của Phụ Huynh, rồi hét giá chuộc lại là 5kg kẹo Starbursts chanh.

À nhưng tất nhiên không phải là tụi em làm chuyện đó đâu, thưa cô Spears. Em chỉ lấy ví dụ về những việc điên khùng mà Lilly có thể làm.

Bạn trai: *Ha! Cũng mong có lắm!*

Địa chỉ: *Hầu hết thời gian mình sống ở New York cùng với mẹ, trừ các mùa hè, mình thường đi nghỉ cùng với bố ở lâu đài của bà nội tại Pháp. Nơi ở chính của bố mình là Genovia, một công quốc nhỏ ở châu Âu nằm bên bờ Địa Trung Hải, giữa biên giới Pháp – Ý. Suốt một thời gian dài, mình vẫn cho rằng bố chỉ là một chính trị gia tai to mặt lớn ở Genovia, kiểu như Thị trưởng gì gì đó. Chẳng ai nói cho mình biết thật ra bố là một thành viên của Hoàng gia Genovia – chính xác hơn, bố là Ông Hoàng của xứ Genovia. Mình nghĩ chắc sẽ chẳng ai tiết lộ sự thật ấy cho mình biết nếu như bố không bị ung thư tinh hoàn và không thể có con. Đồng nghĩa với việc mình, một đứa con không chính thức, trở thành người thừa kế ngai vàng duy nhất của ông. Từ khi bố nói cho mình biết bí mật nho nhỏ này (vào một tháng trước) thì bố ở luôn tại khách sạn Plaza ở New York, còn bà nội, Công nương Dowager, thì rất năng nố trong việc truyền đạt cho mình đủ các loại bài học làm công chúa để không trở thành trò cười trước bàn dân thiên hạ trong ngày lên ngôi.*

Về chuyện này thì đúng là mình chỉ có thể nói một câu: Cin cảm ơn. Cảm ơn rất nhiều!!!

Và điều đáng buồn nhất, tất cả những gì mình viết ở trên đều không có câu nào là bịa đặt cả.

Thứ Hai, ngày 19 tháng 10. Bữa trưa

Thôi rồi, Lilly biết rồi.

Mà cũng có thể cậu ấy chưa BIẾT, nhưng cậu ấy biết là mình có vấn đề. Thì cậu ấy là bạn tri kỉ của mình mà, Hai đứa mình như hình với bóng từ hồi lớp một cơ mà, từ cái hôm mà Orrville Lockhead thô thiển tụt quầ trước mặt cả lũ bọn mình trong phòng học nhạc. Mình đã hoảng hồn vì chưa từng

https://thuviensach.vn

nhìn thấy con trai trong trạng thái như thế. Tuy nhiên Lilly lại rất bình thản và chả mảy may xúc động. Cậu ấy có một ông anh trai mà nên chẳng hề lấy làm ngạc nhiên khi nhìn thấy chuyện đó. Lilly xổ toẹt vào mặt Orville: "Tớ từng nhìn thấy to hơn cơ."

Và từ bận ấy trở đi Orville cạch, không bao giờ dám "khoe hàng" nữa.

Rõ ràng mình với Lilly gắn bó với nhau hơn hẳn những tình bạn thông thường.

Chính vì thế vào giờ ăn trưa, cậu ấy chỉ cần liếc nhìn mình một cái rồi quay ra hỏi ngay: "Có chuyện gì thế? Có vấn đề gì à. Không phải lại là con Louie đấy chứ? Nó lại nuốt phải cái tất nào à?"

Chuyện này còn nghiêm trọng hơn nhiều. Tất nhiên chuyện con Louie ăn tất cũng rất nghiêm trọng. Mình đã từng phải mang vội nó tới bệnh viện và nó có thể chết thẳng cẳng ngay lúc ấy. Lần đó mình nhận lại được một nửa chiếc tất cũ rách tả tơi về làm kỉ niệm.

Nhưng ít nhất con mèo cũng trở lại bình thường.

Nhưng còn chuyện này… Một ngàn đôla cũng không thể nào chữa được *chuyện này*. Và mọi thứ sẽ không bao giờ có thể trở lại bình thường được nữa.

Thật đáng xấu hổ vô cùng. Chuyện mẹ và thầy Gianini đã Làm Chuyện Đó. Còn tệ hại hơn nữa họ Làm Chuyện Đó mà không sử dụng gì cả, không "mang vác" thêm gì hết. Làm ơn đi, sao thời buổi này vẫn còn những người như vậy?

Mình bảo Lilly là không có chuyện gì cả, chỉ là đang nguyệt san thôi. Thực sự là nói mấy cái chuyện này trước mặt chú Lars xấu hổ vô cùng. Chú ý đang ngồi ăn bên cạnh về sĩ của Tina Hakim Baba – Wahim. Bố Tina thuê vệ sĩ vì ông luôn bị ám ảnh rằng con gái mình sẽ bị mấy gã ở công ty đối thủ bắt cóc. Mình cũng có vệ sĩ chỉ vì mình là công chúa. Một cô công chúa đi mua đồ ăn dạo ở ngay trước cửa hàng Ho's Deli đối diện bên đường.

Vấn đề là ai lại đi giãi bày mấy chuyện nguyệt san thất thường của mình trước mặt vệ sĩ cơ chứ?

Nhưng ngoài cái đấy ra thì mình biết bịa ra cái gì bây giờ?

Mình nhận thấy chú Lars ngồi đần ra trước phần kebab. Chắc câu chuyện

https://thuviensach.vn

của mình đã làm chú ấy không thể ăn nổi nữa.
Ngày hôm nay không hiểu còn có thể tệ hơn được nữa không?
Vậy mà Lilly vẫn không tha cho mình. Thỉnh thoảng cậu ấy làm mình liên tưởng đến mấy con chó púc nhỏ xíu xiu mà các bà già hay thong dong dắt đi dạo trong công viên. Không chỉ vì cái mặt cậu ấy khá nhỏ và hơi hóp lại (nhưng vẫn rất xinh), mà còn vì một khi cậu ấy đã muốn thứ gì thì còn lâu mới chịu buông ra.
Như lúc trưa nay vậy, cậu ấy nói: "Nếu như chỉ vì chuyện nguyệt san làm cậu phiền nào thì tại sao cậu lại viết nhật kí suốt như thế? Tớ tưởng cậu rất bực khi bị mẹ dúi vào tay quyển sổ này chứ. Tớ còn nghĩ cậu chả thèm động đến nó cơ đấy."
Đúng rồi, mình *đã từng* tức điên khi mẹ đưa cho mình quyển nhật kí này và bảo mình có quá nhiều bất mãn và chống đối, cần phải tìm cách xả nó ra. Theo mẹ thì cái phần trẻ con trong mình vẫn chưa được bộc lộ hết và rằng mình rất yếu kém ở khoản diễn đạt cảm xúc bằng lời.
Mình nghĩ chắc hẳn mẹ đã nói chuyện với bố mẹ Lilly vì cả hai bác ý đều là nhà tâm lý học mà.
Và rồi mình phát hiện ra mình là Công chúa xứ Genovia, thế là mình bắt đầu viết nhật ký để ghi lại các cảm xúc khi đó của mình, mà bây giờ đọc lại những gì mình đã viết, công nhận mình cũng lắm bất mãn thật.
Nhưng mấy cái đó vẫn chẳng là gì so với những gì mình phải trải qua lúc này.
Không phải mình cảm thấy *bất mãn* gì với thầy Gianini và mẹ mình. Họ đều là người lớn cả rồi. Cả hai có thể tự quyết định chuyện của mình. Nhưng chẳng lẽ họ không hiểu rằng mọi quyết đinh lúc này sẽ không chỉ ảnh hưởng tới mình họ mà tới tất cả mọi người xung quanh sao? Bà sẽ KHÔNG thích thú chút nào khi biết mẹ lại có một đứa con KHÁC ngoài giá thú.
Còn bố nữa? Bố đã sẵn bị ung thư tinh hoàn rồi. Lại phát hiện ra mẹ của đứa con gái duy nhất của mình sắp sinh con cho người đàn ông khác. Điều này có thể giết chết bố mất. Cũng không phải vì bố vẫn còn yêu mẹ hay gì khác, mình không nghĩ thế.

https://thuviensach.vn

Còn nữa, không hiểu mẹ có biết là cần phải uống axit folic không nữa? Mình chắc là không. Mà liệu mình có phải nhắc mẹ là cỏ linh lăng. Trong tủ lạnh nhà mình có cỏ linh lăng. Tủ lạnh nhà mình đúng là chứa toàn đồ độc hại đối với một bào thai đang phát triển. Thậm chí còn có cả BIA trong ngăn đựng rau nữa chứ.

Vẫn là thứ Hai, ngày 19 tháng 10, lớp Năng khiếu và Tài năng

Lilly bắt gặp mình đang sục sạo trên mạng tìm kiếm thông tin về chuyện bầu bí
Cậu ấy ré lên hoảng loạn:”Trời! Có chuyện gì mà cậu không kể cho mình đúng không?”
Cẩm ơn cậu, Lilly, cậu có cần phải gào tướng lên như thế trước mặt anh Michael - lại còn chú Lars, Boris Pelkowski và cả lớp nữa chứ. Giọng cậu đủ sức làm vỡ hết cốc tách trong phòng.

Đúng ra sẽ chẳng có mấy chuyện kiểu này nếu như các thầy cô khác trong trường chịu làm trong trách nhiệm của mình và thỉnh thoảng có dạy học thực sự. Trừ thầy Gianini ra, các thầy cô khác trong trường thường tống cho bọn mình một lố bài tập rồi sang phòng giáo viên khề khà hút thuốc.

Làm vậy là vi phạm nghiêm trọng điều luật về bảo vệ sức khỏe!

Nói về khoản này thì cô Hill đúng là số 1. Rõ ràng cái lớp Năng khiếu và Tài năng này đâu thể gọi là một lớp học. Nó giống ngư một cái phòng học lớn cho mọi người thả sức thích làm gì thì làm. Nhưng nếu có cô Hill chịu thỉnh thoảng lên lớp hướng dẫn một tẹo, thì những đứa Tài năng mai một – Năng khiếu thui chột như mình đã phải ngồi đây cho mấy đứa thiên tài này ngoạc môm chế nhạo. Mình bị tống vào đây chỉ vì trượt môn Đại số cần phải ôn tập thêm.

https://thuviensach.vn

Mình vội tắt trang:”Bạn và Chuyện mang thai” nhưng cũng không kịp so với Lilly. Cậu ấy tiếp tục bai bải:” Chúa ơi Mia, tại sao cậu không nói với mình?”

Mình đã cố biện bạch là đang tìm tài liệu cho bài tập môn Sinh học nhưng quả cũng ngượng thật. Thật ra cũng không hẳn là nói dối vì thực sự mình và Kenny Showalter - bạn cùng nhóm thí nghiệm với mình – đang ra sức phản đối việc giải phẫu ếch mà cả lớp sẽ làm tuần sau. Cô Sing nói với bọn mình có thể thay thế bằng bài viết trên giấy
Tất nhiên bài viết chỉ cần trình bày về vong tuần hoàn sống của loài bọ cánh cứng. Nhưng Lilly không biết chuyện này.

Mình đã cố chuyển đề tài và hỏi Lilly xem cậu ấy có biết gì về cỏ linh lăng không nhưng cậu ấy cứ gồng lên thao thao bất tuyệt về chuyện có thai tưởng tượng của mình. Đáng ra mình cũng chả bận tâm lắm nếu Michael không ngồi ngay đấy đang dỏng tai tai nghe thay vì tập trung vào tờ báo điện tử của mình, tờ Crackhead. Vì mình thích anh ấy từ bao lâu này rồi mà.

Tất nhiên anh ấy không biết điều đó. Đối với anh ấy, mình chỉ là đứa bạn thân của cô em gái mà thôi. Anh ấy phải đối xử tử tế với mình nếu không Lilly sẽ bô bô với cả trường biết vụ anh Michael khóc sướt mướt khi xem phim Thiên Đường Thứ 7.

Ngoài ra, mình chỉ là một đứa học sinh mới ât ơ và kém cỏi. Còn Michael Moscovitz là học sinh cuối cấp có điểm trung bình cao nhất trường (sau Lilly), là người đại diện đọc diễn văn trước toàn trường. Chưa hết, anh ấy còn không dính líu gì đến bọ gene mặt – hóp mà cô em gái Lilly phải thừa hưởng. Anh Michael có thể đi chọn bất cứ đứa con gái nào trong trường Albert Einstein mà anh ấy thích.

Tất nhiên là trừ đội cổ động, mấy đứa đó chỉ tí tởn hẹn hò với đội bóng

https://thuviensach.vn

thôi.

Tất nhiên không phải anh Michael không có dáng vận động viên. Anh ấy chỉ không khoái mấy môn thể thao tập thể. Nhưng cơ bắp của anh ấy cực rắn chắc, lại còn đẹp nữa chứ. Mình phát hiện ra điều đó sai lần anh ấy qua phòng Lilly quát cho bọn mình một trận vì tội ò hét ầm ĩ khi xem video của Christina Aguilera, và thật tình cờ anh ấy không mặc áo.

Chính vì thế mình không hề muốn Lilly đứng đấy ỏm tỏi về chuyện mình có thai trước mặt anh cậu ấy tí nào.

Top 5 lí dó tại sao rất khó làm bạn thân với một thiên tài

1. Cậu ấy ưa chuông những ngôn từ mình không hiểu

2. Cậu ấy thường không thừa nhật rằng bạn của mình có thể nói hoặc làm gì đó có ích cho cộng đồng

3. Khi hoạt động nhóm, cậu ấy luôn muốn cầm trịch.

4. Không giống những người bình thường, khi giải quyết 1 vẫn đề nào đó, cậy ấy không đi từ A đến B mà từ A đế thẳng luôn D, khiên chó mấy đứa người trần mắt thịt như mình khó có thể theo kịp.

5. Không thể nói chuyện với cậu ấy mà không bị tra tấn bởi một mớ phân tích kem theo.

Bài tập về nhà:

Đại số: các vấn đề tại trang 133

Tiếng Anh: tóm tắt lịch sử gia đình

Môn Văn minh Thế giới: lấy ví dụ về sự rập khuôn tiêu cực của người Ả

https://thuviensach.vn

Rập(điện ảnh, truyền hình, văn học) và viết bài phân tích nguyên nhân của sự rập khuôn đó.

Lớp Năng khiếu và Tài năng: miễn bàn

Tiếng Pháp: ecrivez une vignette parsiene

Sinh học: chu kỳ sinh sản(hỏi Kenny câu trả lời)

NHẬT KÝ TIẾNG ANH

Lịch sử gia đình:

Lịch sử dòng họ đằng nhà bố bắt đầu từ những năm 568 sau Công nguyên.

Năm đó, một tướng quân người Gôthích tên là Alboin mắc căn bệnh mà thời nay gọi là rối loạn tính cách, đã giết chết vua nước Ý cùng đám quần thần rồi tự xưng vương.
Sau khi lên ngôi, ông kết hôn với Rosagunde, con gái của một trong những tướng quân của vị vua trước.

Rosagunde căm hận Alboin vì đã bắt bà phải uống rượu đựng trong hộp sọ cha mình, nên đã trả thù bằng cách thắt cổ ông đến chết ngay trong đêm tân hôn bằng chính tóc của mình.

Sau khi Alboin chết, con trai của vị vua nước Ý lên kế vị. Cảm kích với việc làm của Rosagunde, ông đã phong bà làm công chúa của vùng đất mà ngày nay vẫn gọi là đất nước Genovia. Theo những ghi chép thời đó để lại, Rosagunde là một phụ nữ nhân hậu và chu đáo. Bà chính là cụ tổ 60 đời của mình. Là một trong những nguyên nhân chính khiến đất nước Genovia

https://thuviensach.vn

ngày nay trở thành quốc gia có trình độ học vẫn cao nhất, tỉ lệ tử vong của trẻ sơ sinh thấp nhất và tỉ lệ thất nghiệp thấp nhất ở châu Âu. Bà Rosagunde đã tiến hành một hệ thống nhà nước kiểm tra và cân bằng tài chính rất hài hòa (so với lúc bấy giờ) và bãi bỏ hoàn toàn án tử hình.

Về phần gia đình bên đằng mẹ, Gia tộc Thermopolies làm nghề chăn cừu trên vùng đất Crete tới năm 1904 thì cụ Dionysius Thermopolies, cụ tổ của mẹ, không thể chịu đựng thêm được nữa và quyết định di cư sang Mỹ. Cuối cùng cụ dừng chân ở Versailies, bang Indiana và mở một cửa hàng bán trang thiết bị. Kể từ đó con cháu của cụ tiếp tục quản lý cửa hàng Handy Đany Hardware trên phố Versailies, bang Indiana. Mẹ nói ông bà hẳn đã bớt kìm kẹp, nếu không muốn nói là phóng khoang hơn nhiều, nếu họ vẫn còn sông ở vùng Crete

Thực đơn khuyên dùng hằng ngày cho phụ nữ mang thai

• Hai đến bốn bữa bổ sung protein gồm thịt, cá, gia cầm, phomast, đậu phụ, trứng hoặc hốn hợp đậu-gạo-sữa.

• Nửa lít sữa (sữa ít váng) hoặc sữa có các thành phần tương đương (gôm phomats, sữa chua, phomat sữa đã gạn kem)

• Một hoặc hai món giàu vitamin C – như khoai tây, bưởi, cam, dưa hấu, ớt xanh, cải bắp, dâu. Hoa quả, nước cam.

• Một loại rau quả có màu vàng hoặc da cam

• Bốn đến năm lát bánh mỳ, bánh cờ-rếp, bánh mỳ ngô, hoặc một bát ngũ cốc hoặc mỳ ông. Dung thêm mẩm lúa mỳ hoặc men bia để pha thêm với các loại thức ăn khac thì tuyệt hảo.

https://thuviensach.vn

• Bơ, bơ thực vật đã pha chế, dầu thực vật

• Sáu đến tám cốc nước - nước hoa quả và nước rau, nước lọc và trà dược thảo. Tránh uống nước sinh tố có đường, coca, rượu và các đồ uống có chứa cafeine
• Đồ ăn nhẹ - hòa quả sấy, lạc, bí ngô và hạt hướng dương, bỏng ngô.

Chắc chắn không đời nào mẹ chịu tuân thủ theo cái thực đơn này đâu. Trừ phi mẹ có thể trộn chúng vào nước sốt Mỳ Number One, còn không thì cam đoan mẹ sẽ lắc đầu quầy quậy.

Những việc cần làm trước khi mẹ về
Vứt : Bia Heineken
Rượu sherry nấu
Cỏ linh lăng
Thịt quay Colombia
Kẹo sô-cô-la
Xúc xích Ý
Không được quên chai Absolut trong ngăn đá!
Mua: Vitamin tông hợp
Hoa quả tươi
Mầm lúa mỳ
Sữa chua

https://thuviensach.vn

Meg Cabot

Nhật ký công chúa

Dịch giả: Thanh Nga

- 2 -

Thứ Hai, ngày 19 tháng 10, sau giờ học

Ngay khi mình vừa nghĩ chắc sẽ không còn gì có thể tồi tệ hơn nữa thì:

Bà gọi điện.

Thật không công bằng. Đáng nhẽ bà phải đang nghỉ ngơi tĩnh dưỡng ở Baden-Baden rồi cơ mà. Những tưởng là đã thoát được mấy buổi học tra tấn của bà rồi chứ - mà chính bố là người ép uổng mình đeo đuổi mấy cái lớp đó. Mình đã mong được nghr ngơi một chút. Chẳng nhẽ bố và bà cho rằng người dân Genovia quan tâm đến cả việc mình có biết sử dụng dĩa ăn cá hay không chắc? Hay liệu mình có thể ngồi xuống từ tốn mà kông làm nhàu mép váy? Hoặc mình có biết nói câu “cảm ơn” bằng tiếng Bantu ay không? Cái mà các thần dân tương lai của mình cần quan tâm là quan điểm của mình về vấn đề môi trường mới đúng. Hoặc vấn đề về quản lý súng đạn? Hay bùng nổ dân số chẳng hạn?

Thế mà theo lời bà thì người dân Genovia chẳng ai đoái hoài đến những chuyện đó. Họ chỉ muốn biết chắc rằng mình sẽ không làm họ mất mặt trong các bữa tiệc quốc gia mà thôi.

Họ cần lo lắng cho bà thì có. Ít ra mình đâu có xăm mắt. Mình cũng không mặc áo lông sóc cho con vật cưng của mình. Mình cũng không kết bạn với Richard Nixon.

Ấy thế mà tất cả mọi người chỉ lo này lo nọ về mình mình. Như thể mình sẽ gây nên chuyện tày đình gì đó trong lễ ra mắt thần dân Genovia vào tháng

https://thuviensach.vn

12 tới vậy.

Phải rồi.

Sao cũng được. Té ra là cuối cùng bà không hề đi nghỉ chỉ vì mấy người vận chuyển hành lý ở Baden – Baden đang bãi công.

Giá mà mình quen với ông đội trưởng đội vận chuyện hành lý ở Baden – Baden. Mình sẽ đề nghị trả họ 100 đôla mỗi ngày, đó là thù lao cho các buổi học làm công chua Genovia mà bố trả vào quỹ Hòa Bình Xanh cho mình. Mình sẽ yêu cầu họ quay lại làm việc ngay để bà có thể lên dường theo đúng kế hoạch.

Bà đã để lại mộy tin nhắn nghe rất hãi hùng. Bà nói dành một “bất ngờ” cho mình và bảo mình phải gọi lại ngay cho bà.

Không biết bất ngờ của bà là cái gì đây. Mình hiểu bà quá mà, chắc chắn là một điều gì đó thật kinh khủng! Không biết chừng bà sẽ choàng lên người mình một chiếc áo làm bằng lông chó con!

Khoan, mình sẽ lờ đi.

Mình sẽ vờ như không nhận được tin nhắn.

Thứ hai, ngày 19 tháng 10, một lúc sau

Vừa nói chuyện điện thoại với bà xong. Bà hỏi tại sao mình không gọi lại và mình bảo là không nhận được tin nhắn.

Sao mình luôn phải nói dối thế này? Đến một chuyện cỏn con thế này mà mình cũng không dám nói thất. Mình lại là một Công chúa cơ đấy. Công chúa gì mà suốt ngày nói dối cơ chứ?

https://thuviensach.vn

Bà nói sẽ cử một chiếc limo đến đón mình và ba người sẽ ăn tối tại khách sạn Plaza. Bà nói đợi đến lúc đó sẽ nói cho mình biết bất ngờ là gì.

Nói cho mình nghe. Chứ không phải cho mình xem . Chứng tỏ ít nhất không phải là áo choàng lông chó rồi.

Mà đi ăn tối với bà hôm nay cũng tốt. Mẹ đã mời thầy Gianini đến ăn tối để “nói chuyện”. Mẹ tỏ ra khác ủ rũ khi thấy mình vứt hết cà phê và bia (thật ra mình không vứt đi mà đem đi biết bác Ronnie hàng xóm). Giờ mẹ đang la oai oái về chuyện lát nữa sẽ không có cái gì để mời thầy Gianini.

Mình lặp đi lặp lại rằng như thế là vì sức khỏe của mẹ, và nếu như thầy Gianini là người đàn ông rố, thầy cũng phải bỏ bia và cà phê để ủng hộ mẹ. Mình hy vọng cha của con mình sau này cũng sẽ đối xử với mình như thế.

Mà với mình bây giờ, có bạn trai là cả một khúc ca tuyệt vong, nói gì đến việc có con.

Thứ hai, ngày 19 tháng 10, 11 giờ trưa

Chuyện đó đúng là bất ngờ.

Rất cần một ai đó bảo cho bà biết bất ngờ ý nghĩa là phải khiến người khác cảm thấy vui. Tất nhiên bà không hay phân biệt giữa một bất ngờ thú vị với một bất ngờ kinh hoàng. Bà từng làm bố "bất ngờ" (năm bố 10 tuổi) bằng một con ngựa mới toe - sau khi bà đã "thả" con ngựa yêu quý của bố "về với thiên nhiên" (nghe nói là đưa nó đến một xưởng sản xuất hồ nào đó) chỉ vì nó bị khập khiễng. Bố đã kể chuyện cho mình nghe hôm Noel sau khi uống quá nhiều bia trứng.

Tới hôm nay mà bà vẫn không chịu hiểu. Bà đã một mực cho rằng đó là một bất ngờ tuyệt vời dành cho bố và thường xuyên lắp lại các điệp khúc:

https://thuviensach.vn

"Con ngựa đó là thuộc giống ngựa thuần chủng hoàn hảo nhất"
Bất ngờ của mình cũng *không đến nỗi tệ* như của bố, nhưng cũng vẫn khá ác: một buổi phỏng vấn vào giờ vàng với Beverly Bellerieve trên chương trình 24/7.

Mình chẳng quan tâm đây là chương trình truyền hình đạt tỉ suất cao nhất ở Mỹ. Mình đã nói với bà cả nghìn lần là mình không thích bị chụp ảnh, chứ đừng nói là chường mặt lên Tivi. Mình rất "ít" ngực. đi lại loằng ngoằng như cái cột điện di động, cộng thêm mái tóc bù xù bất trị. Nội mấy người mình quen biết điều đó là đủ xấu hổ rồi, đâu cần phô trương cho cả nước Mỹ thưởng thức nữa chứ.
Nhưng theo bà thì đó là nghĩa vụ mà thành viên Hoàng gia Genovia cần phải làm. Hơn nữa đây cũng là cách tập dượt rất tốt cho lễ ra mắt ở Genovia vào tháng 12 tới.
Bà còn kéo cả bố vào nữa chứ. Bố nói: "Bà nói phải đấy Mia ạ".
Chắc hẳn bố phải *vất vả lắm* mới thốt ra được mấy câu *như thế*. Từ trước đến nay việc duy nhất bố đồng tình với bà là cấm mình không được đeo khuyên rốn.
Xong, chiều thứ Bảy tới mình sẽ tới buổi phỏng vấn với Beverly Bellerieve.
Mình đã nói với bà là mấy chuyện phỏng vấn này không phải là ý kiến hay ho cho lắm. Mình thực sự chưa sẵn sàng cho mấy chuyện to tát thế này. Mình cố ướm hỏi xem liệu có chương trình nào có quy mô nhỏ hơn chút không, ví dụ như trò chuyện với Carson Daly chẳng hạn.
Nhưng bà không chịu. Mình chưa từng gặp ai lại phải bay tới tận Baden-Baden để nghỉ ngơi thư giản như bà. Lúc bà thư giản thì trông chẳng khác nào Louie Mập bị bác sĩ thú y thọc cái nhiệt kế vào chỗ-mà-ai-cũng-biết-là-ở-đâu-đó để cặp nhiệt độ.
Hẳn chuyện đó có liên quan ít nhiều đến chuyện sáng nào bà cũng cạo lông mày và tô tô vẽ vẽ lại từ đầu. Đừng ai hỏi mình tại sao. Mà kể ra thì lông mày bà cũng đẹp đấy chứ. Mình từng thấy lúc nó mọc lởm chởm lại. Nhưng gần đây có vẻ như lông mày của bà ngày càng được "tịnh tiến" lên

https://thuviensach.vn

phía trán. Điều đó khiến cho gương mặt bà lúc nào cũng trùm lên một vẻ ngạc nhiên đầy cơ học do cặp lông mày vắt vẻo quá cao. Mình đồ rằng nó có liên quan đến mấy lần phẫu thuật thẩm mĩ của bà. Nếu bà không để ý, một ngày nào đó mí mắt của bà sẽ vút ngược lên tận trán.
Còn bố thì chẳng giúp được gì hết. Bố không ngừng hỏi han về cái cô Beverly Bellerieve, kiểu như có thật là cô ấy là Hoa Hậu Mỹ năm 1991 không, và rằng bà có tình cờ biết được liệu cô ấy(Beverly) có còn hẹn hò với Ted Turner không?
Mình thề là với một người chỉ còn một bên tinh hoàn như bố, thì bố đang hơi quá đà về mấy chuyện quan hệ đấy.
Ba người bọn họ đã tranh luận suốt cả bữa ăn. Đại loại chuyện họ sẽ phóng vấn ở khách sạn hay ở cái gác xép của mình? Nếu họ quay ở khách sạn thì sẽ làm mọi người hiểu sai lệch về phong cách sống của mình. Nhưng nếu quay ở gác xép thì bà khẳng định mọi người sẽ khóc thét vì độ dơ bẩn cóc cáy của nó.
Thật không công bằng chút nào.Cái gác xép nào có đến mức dơ dáy như bà nói đâu. Nó chỉ không sạch như lau như li thôi.
"Ý cháu nói là nó có vẻ chưa-từng-được-lau-dọn hả?" - Bà sửa lời của mình. Không phải như vậy, vì mình vừa mới còng lưng lau chùi nhà cửa hôm trước mà.
"Với LOÀI đó, bà không hiểu rằng bằng cách nào mà cái ổ của cháu có thể gọi là sạch sẽ được"- Bà nói.
Không thể hoàn toàn đổ lỗi cho con Louie Mập được. Mọi người đều biết rằng 95% bụi bẩn trong không khí là từ da người mà.

Điều duy nhất mình thấy chấp nhận được là ít nhất đđoàn làm phim sẽ không tò mò bàm đuôi mình nhũng nhẵng quanh trường học. Thật may. Thật không dám nghĩ tới cảnh họ quay mình lúc mình bị Lana Weinberger – đội trưởng đội cổ vũ hạ nhục trong giờ Đại số. Có khi con nhỏ đó sẽ búng mấy cái băng cổ động vào mặt mình. Hoặc giở trò gì đó để cho mấy ông quay phim thấy công chúa của họ thất bại thê thảm như thế nào. Người dân cả nước Mỹ sẽ đặt câu hỏ kiểu như Con bé đấy bị chứng gì thế nhỉ? Sao nó

https://thuviensach.vn

không biết vùng lên phản khán nhỉ?

Còn lớp Năng khiếu và Tài năng nữa chư? Ngoài việc hoàn toàn chả có thầy cô nào dạy lớp đó, thì còn có chuyện tụi mình tống bạn trai của Lilly là Boris vào phòng kho để khỏi phải nghe tiếng violon rền rĩ của cậu ta. Rõ ràng với tiếng đàn khổ sở sầu não như thế, Boris đã vi phạm nghiên trọng vào điều luật bảo vệ sức khỏe.

Trong suốt cuộc tranh luận với bà và bố, một phần não mình vẫn không ngừng nghĩ về mẹ ở nhà. *Ngay lúc này đây, khi mình đang ngồi tranh luận về buổi phỏng vấn, cách đây 57 tòa nhà, mẹ đang thông báo với người yêu của bà – thầy giáo Đại số của mình – rằng bà đã có thai.*

Không biết thầy G sẽ nói gì nhỉ? Nếu thầy ấy dám tỏ ra không hề mừng rỡ thì mình sẽ bảo chú Lars ra tay ngay. Chắc chắn mình sẽ làm như vậy. Chú Lars sẽ nện cho thầy G một trận hộ mình, mà chắc chú ấy sẽ không tính phí quá cao với mình đâu. Chú ấy vẫn phải chu cấp tiền hàng tháng cho ba bà vợ cũ, tính ra chú ấy sẽ có thêm 10$ nữa, mình cũng chỉ có ngần ấy tiền để thuê đầu gấu thôi.

Mình thực sự phải xin thêm tiền tiêu vặt mới được. Ai đời một công chúa chỉ có 10$ tiêu vặt mỗi tuần cơ chứ? Thậm chí không đủ để đi xem phim.

À, thật ra là đủ để xem phim, nhưng không đủ mua them bắp rang bơ.

Vấn đề là cho đến khi mình quay về nhà, mình vẫn chưa biết có cần nhờ chú Lars đánh thầy Đại số nữa hay không. Thầy G và mẹ vẫn đang rủ rỉ rù rì trong phòng mẹ.

Mặc dù đã dí sát tai vào cửa nhưng mình cũng chẳng thu nhận được thông tin gì.

Mong là thầy G sẽ hân hoan đón nhận chuyện này. Thầy ý là người được nhất trong số những người mà mẹ từng hẹn hò, mặc dù thầy từng cho mình điểm F môn Đại số. Mình không nghĩ thầy sẽ làm gì thiếu suy nghĩ như bỏ rơi mẹ hay chối bỏ trách nhiệm với đứa bé.

Nhưng dù gì thầy ấy cũng là đàn ông, ai mà biết trước được??

Buồn cười quá, vừa viết xong câu trên thì thấy trên màn hình mánh tính nhập nháy một tin nhắn. Người gửi là Michael, anh trai của Lilly! Anh ấy viết:

https://thuviensach.vn

Cracking: Hôm nay ở trường em bị làm sao thế? Nhìn em đờ đẫn như mất hồn ý.
Mình trả lời:
FtLouie: Em chẳng hiểu anh đang nói gì cả. Em không sao hết. Em hoàn toàn ổn mà.
Mình đúng là đại nói dối.
Carcking: Thế mà anh lại thấy hình như em bay đi đâu trong lúc anh giảng về hệ số góc âm.
Từ khi mình phát hiện ra số phận của mình là một ngày nào đó phải cai trị một quốc gia nhỏ ở Châu Âu, mình đã nỗ lực rất nhiều để học môn Đại số. Vì mình biết sẽ cần học để sau này quản lý ngân sách Genovia. Mình đã đăng kí học thêm ngoài giờ học, và còn nhờ anh Michael hướng dẫn thêm trong giờ Năng khiếu và Tài năng.
Nhưng khó mà tập trung mỗi khi anh Michael bổ túc cho mình. Đấy là vì người anh ý lúc nào cũng ngát hương thơm.
Làm sao mình có thể nghĩ về hệ số góc âm khi mà anh chàng mình thích từ lâu rồi đang ngồi ngay bên cạnh với hương thơm ngào ngạt như xà phòng và thỉnh thoảng lại cọ đầu gối vào chân mình cơ chứ?
Mình trả lời:
FtLouie: Em đã nghe tất cả những gì anh nói về hệ số góc âm đấy chứ. Cho góc m, +y tọa độ (0,b) được đường thẳng y + mx + b
Craking: CÁI GÌ??
FtLouie: Không đúng à?
Cracking: Có phải em copy lại phần cuối sách không thế?
Tất nhiên rồi.
Uh-oh mẹ đang đứng ở cửa

Thứ Hai, ngày 19 tháng 10, tối muộn
Mẹ vừa bước vào phòng. Mình tưởng thầy G đã về rồi nên mình nói: “Thế nào hả mẹ?”
Lúc thấy mẹ rơm rớm nước mắt, mình liền chạy tới ôm chầm lấy mẹ.
“Không sao đâu mẹ ơi” – Mình nói – “Mẹ luôn có con mà. Con sẽ giúp mẹ

https://thuviensach.vn

mọi việc – cho em ăn giữa đêm, thay tã, tất cả mọi việc. Kể cả nếu nó là em trai.”
Mẹ vòng tay ôm lấy mình, nhưng trông mẹ chẳng có vẻ gì khóc vì đau khổ cả. Mẹ sắp òa khóc vì quá hạnh phúc thì có.
“Ôi Mia” – mẹ nói – “Mẹ muốn con là người đầu tiên biết chuyện”
Rồi mẹ kéo mình ra phòng khách. Thầy Gianini đang đứng tần ngần ở đó với vẻ mặt lơ đễnh mơ màng. Mơ màng vì hạnh phúc.
Mình đoán ra chuyện còn trước khi mẹ nói, nhưng mình vẫn giả ngây giả ngô.
“Mẹ và thầy sẽ kết hôn!”
Rồi mẹ kéo mình vào giữa vòng tay của mẹ và thầy G.

Thứ Ba., Ngày 20 tháng 10, 1 giờ sáng
Hừm, mình vẫn nghĩ mẹ là người không bao giờ tin tưởng vào chế độ nam quyền và phản đối chuyện phụ nữ phải phục tùng chồng sau khi kết hôn.
Ít nhất đây là đoạn băng mẹ luôn tua đi tua lại mội khi mình hỏi vì sao mẹ và bố không kết hôn.
Mình luôn nghĩ đấy là bố chưa bao giờ cầu hôn mẹ.
Có lẽ vì lý do đó mà mẹ bảo mình đừng nói cho ai vội… mẹ muốn tự mình nói với bố.
Ôi mấy chuyện này làm mình đau đầu quá.
Thứ Ba, ngày 20 tháng 10, 2 giờ sáng
Chúa ơi. Giờ mình mới chợt nghĩ ra nếu mẹ lấy thầy Gianini thì thầy ầy sẽ dọn tới sống ở đây. Không đời nào mẹ chịu dọn đến chỗ thầy ở Brooklyn đâu. Mẹ luôn nói hệ thồng at2u ngầm nháo nhào ở đấy làm mẹ càng thêm ác cảm với đám người nhập cư.
Mình không thể tin được. Mình sắp phải ngồi ăn sáng hằng ngày với *thầy giáo Đại số* của mình.
Chuyện gì xảy ra nếu chẳng may mình nhìn thấy thầy ấy cởi trần đi lại trong nhà? Đầu óc mình sẽ bị hủy hoại nghiêm trọng mất.

https://thuviensach.vn

Tốt nhất mình phải sửa cái khóa cửa nhà tắm trước khi thầy ấy dọn về.
Bây giờ ngoài đầu ra mình còn đau cổ họng nữa mới chết chứ.

Thứ Ba, ngày 20 thàng 10, 9 giờ sáng

Sáng nay vừa ngủ dậy thầy họng mình đau khủng khiếp, mình thậm chí không nói được thành tiếng. Mình chỉ có thể thều thào vài tiếng.
Mình đã cố gọi mẹ một hồi nhưng hình như mẹ không nghe thấy thì phải. Dù đã cố đập vào tường nhưng chẳng thấy mẹ đâu, chỉ có tấm poster Hòa Bình Xanh từ trên tường thõng thẹo rơi xuống thôi.
Cuối cùng không còn cách nào khác, mình đành phải lồm cồm bò dậy xuống phòng mẹ, người quấn chặt chân để không bị trúng gió kẻo ốm nặng hơn thì khổ.
Thật kinh khủng vì trên giường không chỉ có một người mà là HAI!!!! Thầy Gianini đã ngủ lai qua đêm.
Mà họ cũng sắp có con với nhau rồi còn gì.
Dù sao thì việc chạy xộc vào phòng mẹ lúc 6h sáng và bắt gặp *thầy giáo Đại số* của mình cũng đang nằm thẳng cẳng trông đó không hề hay ho gì. Điều đó có thể đập nát tâm hồn một cô bé như mình.
Nhưng sao cũng được. Mình đứng ở bậu cửa khều khào gọi mẹ vì bước vào phòng lúc này thì thật kì cục. Mãi một lúc mẹ mới chịu mở mắt. Mình mếu máo không ra hơi với mẹ rằng mình bị ốm và bảo mẹ phải gọi điện đến trường để giải thích vì sao hôm nay mình không thể đi học.
Mình cũng bảo mẹ gọi điện hoãn xe đón mình và nói với Lilly mình không thể qua đòn cậu ấy.
Mình còn cẩn thận nhắc mẹ nếu mẹ cần đến phòng tranh thì phải gọi bố hoặc chú Lars (làm ơn không phải là bà) đến cái gác xép này, để đảm bảo không ai bắt cóc hoặc ám sát mình khi mẹ vắng nhà. Mà mình lại đang ốm chỏng chơ như thế này nữa chứ.
Mình nghĩ là mẹ hiểu, mà cũng chả biết.

https://thuviensach.vn

Mấy chuyện làm công chúa này không hề dễ dàng chút nào.

Vẫn là ngày thứ Ba

Hôm nay mẹ không đến phòng tranh, mà ở nhà với mình.

Mình đã cố bảo mẹ không cần ở nhà vì mẹ sắp có buổi triển lãm ở Phòng tranh Mary Boone trong vòng một tháng nữa, và mình biết mẹ chỉ mới hoàn thành một nửa số tranh yêu cầu. Nếu như mẹ lại bị ốm nghén nữa thì sự nghiệp của mẹ đi tong.

Nhưng nói gì thì mẹ vẫn khăng khăng ở nhà. Mình nghĩ mẹ cảm thấy áy náy. Có lẽ mẹ cho rằng mình bị ốm là lỗi của mẹ. Do mình quá lo lắng cho sức khỏe của mẹ nên làm cho khả năng miễn dịch của mình yếu đi chăng?

Tất cả đều không phải. Mình dám chắc dù mình mắc bệnh gì thì cũng là do lây ở trường. Trường Trung Học Albert Einstein đúng là một cái ổ vi khuẩn với bao nhiêu người qua lại hít thở cùng bầu không khí.

Cứ 10 phút thì người mẹ hối lỗi của mình lại vào phòng và hỏi xem mình có cần gì không. Mình quên mất là mẹ có làn da của nữ y tá huyền thoại Florence Nighttingale. Mẹ liên tục mang trà và bánh mì nướng kẹp quế cho mình. Công nhận mẹ đáng yêu thật đấy!

Trừ chuyện mẹ cố gắng bắt mình ngậm viêm kẽm tan vì bạn mẹ nói làm như vậy sẽ mau hết cảm thông thường.

Viêm kẽm đó chẳng ngon tẹo nào.

Mẹ cũng cảm thấy áy náy vì viêm kẽm đó làm mình ói một trận. Mẹ còn ra hẳn tiệm đồ ăn ngon và mua cho mình một thanh kẹo Crunch cỡ bự để đền bù.

Sau đấy mẹ định thử làm món thịt nguội và trứng cho mình ăn để bồi bổ sức khỏe, nhưng mình đã hạ quyết tâm rồi: dù có mốm liệt giường liệt chiếu thì cũng không có chuyện mình phản bội lại các nguyên tắc ăn chay trước giờ của mình.

Mẹ vừa cặp nhiệt độ cho mình. 37o6

Nếu giờ là thời trung cổ thì chắc mình chết rồi.

Biểu đồ Nhiệt độ của mình

https://thuviensach.vn

11:45 sáng – 37độ 3

12:14 trưa – 37độ 2

1:27 chiều - 37độ5
Cái nhiệt kế điên này chắc hỏng rồi!!
2:05 chiều – 37độ 2

3:35 chiều – 37độ 2

Rõ ràng nếu mà cứ cái đà này thì chắc chắn mình sẽ không thể đến buổi phỏng vấn với Beverly Bellerieve vào thứ Bảy rồi.
YEAH!!!!!!!!!!!!!!!!!

https://thuviensach.vn

Meg Cabot

Nhật ký công chúa

Dịch giả: Thanh Nga

- 3 -

Khuya ngày thứ Ba

Lilly vừa qua nhà mình. Cậu ấy mang bài tập đến cho mình. Cậu ấy nói trong mình nát bươm như một mớ xơ mướp, giống hệt con bé Linda Blair xám ngoét trong phim *Quỷ Ám*. Mình chưa xem phím *Quỷ Àm* nên cũng không biết có thật thế không. Mình chẳng thích mấy phim chém giết, đầu rơi máu chảy hoặc thỉnh thoảng có vật gì đó từ trong bụng nhảy bổ ra ngoài. Mình chỉ thích xem phim có diễn viên đẹp và liên quan đến hát hò nhảy nhót thôi.

À, à, Lilly còn thông báo một tin nóng hổi ở trường: Cặp đôi Josh Richter và Lana Weinberger đã quay lại với nhau sao một tuần tạm chia tay (đây quả là kỉ luật của cặp đôi đó vì gần đây nhất hai người giận nhau chỉ vỏn vẹn có ba ngày) . Lilly kể lúc cậu ấy đến tủ đồ để lấy sách cho mình, Lana đang háo hức đứng ở đó trong bộ đồng phục cổ vũ để chờ Josh. Tủ của Josh ở bên cạnh tủ của mình mà.

Josh xuất hiện, anh ta xà vào người Lana với tốc độ tương đương với nhấn phím F5 động cơ Fujimoto làm Lilly không tài nào đóng nổi cửa tủ đựng đồ của mình (chuyện này mình quá rành rồi). Lilly đã “vô ý” chọc cái đầu nhọn bút chì vào người Josh và nhanh chóng khỏi phải “chứng kiến cái màn lố bịch đó”.

Mình suýt nói với Lilly Tin Nóng Hổi của riêng mình: Chuyện của mẹ và thầy G ý mà. Sớm muộn gì thì cậu ấy cũng biết thôi.

Hình như người mình vẫn bị ảnh hưởng bởi trận ốm vừa rồi nên không tài nào nói ra được. Cứ nghĩ đến cảnh Lilly sẽ ngồi phân tích một tràn dài về xác suất cô em gái hoặc cậu em trai sắp sinh của mình thừa hưởng cái gene mũi to của thầy G là mình đã không chịu nổi rồi.

Với lại mình còn có cả núi bài tập chưa làm nữa chứ. Ngay cả bố của đứa em sắp sinh của mình, người đáng lẽ phải thông cảm cho mình một chút,

https://thuviensach.vn

cũng giao cho mình một đống. Cho dù là mẹ có đính hôn với thầy giáo Đại số thì mình chẳng có chút đặc quyền nào cả. Không một tẹo nào luôn.
À tất nhiên trừ chuyện thầy đến nhà mình ăn tối và giúp mình làm bài tập. Nhưng thầy có bao giờ chịu nói cho mình đáp số đâu, nên mình chỉ đạt tầm 68 điểm. Và thế thì vẫn điểm D thôi.
Bây giờ mình thực sự ốm rồi! Nhiệt độ của mình đã vụt lên tận 37o7 rồi! Chẳng chóng thì chày mình sẽ lên tới 38o mất thôi.
Nếu đây là cảnh trong phim ER thì chắc giờ họ đã cho mình thở máy rồi.
Chắc chắn mình sẽ không thể nào đến buổi phỏng vấn với BEVERLY BELLERIEVE rồi. KHÔNG THỂ NÀO.
He he.
Mẹ còn mang cả máy hút ẩm vào trong phòng cho mình nữa chứ. Lilly la lên khi thấy phòng mình đóng kín mít và theo lời cậu ấy phòng mình giờ ẩm như khí hậu Việt Nam vậy.
Trước đây mình chưa từng nghĩ đến, nhưng đúng là Lilly và bà có rất nhiều điểm tương đồng. Ví dụ như lúc nãy bà vừa gọi điện. Mình nói cho bà mình bị ốm nặng và có lẽ không thể đi phỏng vấn hôm thứ Bảy được, thế mà bà *quát* cho mình một trận.
Đúng vậy, bà đã quát mình. Cứ như thể việc mình bị ốm là lội *của mình* ý. Sau đó bà bắt đầu kể vào ngày cưới của bà, bà đã bị sốt 39 độ nhưng vẫn không hề làm ảnh hưởng đến hôn lễ kéo dài hai tiếng. Thậm chí sau đó còn diễu hành dọc thành phố Genovia vẫy tay chào dân chúng, kế đến là ăn tối và nhảy valse đến tận 4 giờ sáng.
Đó là bổn phận của một Công Chúa.
Một Công Chúa không bao giờ được lấy chuyện sức khỏe ra để trốn tránh nghĩa vụ với các thần dân của mình.
Bà cứ làm như người dân Genovia sẽ để tâm đến buổi phỏng vấn ồn ào của mình trên chương trình 24/7 vậy. Họ thậm chí đâu có xem được kênh đấy cơ chứ. Á, tất nhiên trừ những người có ăng ten chảo thì chắc là được.
Lilly cũng chẳng chịu thông cảm cho mình tẹo teo nào, giống hệt bà. Thật ra cậu ấy không giỏi khoản đi thăm người ốm cho lắm. Cậu ấy đã cho rằng có khi mình bị lao phổi, giống như nữ thi sĩ nổi tiếng Elizabeth Barret

https://thuviensach.vn

Browning. Mình thì bảo chắc mình chỉ bị viêm phổi thôi. Lập tức Lilly độp lại rằng có khi bà Elizabeth Barret Browning cũng suy nghĩ thô sơ và đơn giản hệt như mình… trước khi bà ấy *chết*.

Bài tập về nhà:
Đại số: bài tập cuối chương 10
Tiếng Anh: viết nhật kí: liệt kê các chương trình TV, phim, sách, thức ăn mà mình thích.
Môn Nền văn minh Thế giới: một bài luận 1000 chữ giải thích nguyên nhân xung đột giữa Iran và Afghanistan.
Lớp Năng khiếu và Tài năng : có mới nói
Tiếng Pháp : ecrivez une vignette amusant
Môn Sinh : tuyến nội tiết (hỏi Kenny đáp án)
Chúa ơi! Chẳng biết các thầy cô muốn gì nữa? Đày ải bọn mình chắc?

Thứ Tư, ngày 21 tháng 10
Sáng nay mẹ gọi điện hỏi bố đang ở đâu và bảo bố cho xe limo đến đưa mình đi bác sĩ khám bệnh. Đấy là vì sáng nay lúc mẹ cặp nhiệt độ cho mình thấy chạm tới ngưỡng 39 độ, bằng bà nội trong ngày cưới!
Nhưng mình chẳng ham hố muốn nhảy valse gì hết. Thậm chí chẳng còn hơi sức nào đứng dậy thay quần áo ý chứ. Mình sốt cao quá nên đã mặc đại một bộ đồ bà mua cho. Và giờ thì người mình, từ đầu tới chân, một cây toàn đồ hiệu Chanel trong khi mắt thì đờ đẫn người thì đang đẫm mồ hôi. Vừa nhìn thấy mình, bố giật bắn cả mình, chắc trong tích tắc bố tưởng mình *là* bà nội.
Tất nhiên mình cao hơn bà nhiều. Với cả tóc mình không lù xù như bà.
Hóa ra bác sĩ Fung là một trong số hiếm hoi người ở đất Mỹ này không biết vụ mình là một Công chúa, thế nên mình phải ngồi chớ ở ngoài khoảng 10 phút. Trong khoảng thời gian đó bố đã kịp nhào đến bắt chuyện với cô lễ tân ở quầy rồi. Có lẽ nguyên nhân chính là vì cô nàng đang ngoe nguẩy

https://thuviensach.vn

trong bộ đồ ngắn cũn cỡn, trong khi bây giờ là mùa đông rét căm.
Và mặc dù bố bị hói cả đầu và chỉ toàn mặc áo vest thay vì áo kaki như các ông bố bình thường khác thì rõ ràng là cô lễ tân đang bị bố mê hoặc. Mà cũng phải công nhận bố mình hơi bị quyến rũ đi, dù có là dân gốc Âu.
Chú Lars trong cũng khá hấp dẫn nhưng theo kiểu khác, nhìn chú rất cơ bắp và vạm vỡ. Kiểu to và chắc. Chú ấy đang ngồi nhâm nhi tạp chí *Làm cha mẹ* ngay bên cạnh mình. Đảm bảo chú ấy thích đọc tạp chí *Soldier of Fortune* số mới nhất hơn nhưng ở Phòng Khám Gia Đình Soho này lấy đâu ra.
Cuối cùng đến lượt mình vào khám. Bác sĩ Fung đã cặp nhiệt độ cho mình (38 độ 8) và sờ vào cổ xem có bị sưng không (đúng là sưng thật). Tiếp đến là lấy một cái thìa tọng vào họng mình để kiểm tra xem có bị viêm không.
Bác sĩ vừa đút cái thìa vào miệng mình một cái, mình bắt đầu ho không ngừng. Vừa dứt cơn ho mình vội xin bác sĩ ra ngoài uống nước. Lúc đó chắc do sốt cao quá nên đầu óc mình không được minh mẫn nữa. Thay vì mò đi uống nước, mình lại xớn xác chạy thẳng ra ngoài, chui vào xe và bảo tài xế đưa mình vào khách sạn ngay.
Cũng may là chú tài xế hiểu rõ rằng không thể đưa mình đi đâu mà không có vệ sĩ đi kèm. Chú ấy gọi vào máy bộ đàm rồi nói gì đó, sau đó thấy chú Lars cùng bố đi ra xe. Bố gắt lên hỏi mình đang làm cái quái gì thế.
Mình cũng đang định hỏi bố y hệt về chuyện cô lễ tân với cái khuyên rốn. Nhưng họng mình đau quá không tài nào nói được.
Được cái bác sĩ Fung cũng rất tử tế. Ông không dùng thìa kiểm tra họng nữa mà kê cho mình một ít thuốc kháng sinh và si rô ho.
Tuy nhiên, chuyện ấy xảy ra sau khi ông nhờ mấy cô y tá chụp hình đang bắt tay với mình trong xe limo. Để ông ấy treo trên tường. Ông ấy có cả đống ảnh chụp cùng với những bệnh nhân nổi tiếng khác như Rex Harrison và Lou Reed.
Bây giờ đỡ sốt rồi nghĩ lại mới thấy hôm nay mình cư xử thật lố bịch. Phải nói vụ đi khám bác sĩ hôm nay là một trong những tình huống đáng xấu hổ nhất của đời mình. À mà mình đã phải hưởng nhiều phen xấu hổ rồi nên cũng chẳng biết lần này đứng thứ mấy nữa. Có khi cũng phải “đồng hạng”

https://thuviensach.vn

với lần mình chẳng may đánh rơi đĩa đồ ăn ở bữa tiệc buffet ở nhà Lilly làm cho cả buổi tối mọi người liên tục vấp ngã vì giẫm phải mấy miếng cá.

Top 5 tình huống ngượng nhất của Mia Thermopolis

Năm mình 6 tuổi, bà bắt mình tới ôm chị của bà, bà Tante Jean Marie và mình đã khóc toáng lên vì sợ ria mép của bà Tante Jean Marie cọ vào mặt. Điều đó đã làm bà Marie buồn rũ rượi.

Năm mình 7 tuổi, bà bắt mình đi cùng tới buổi tiệc cocktail buồn tẻ với các bà bạn già của bà. Chán quá không có gì làm, mình đã nhặt cái khay đựng cốc hình xe xích lô bằng ngà voi lên, quay tít thò lò quanh bàn cà phê còn mồm thì xì xồ như thể mình đang nói tiếng Trung Quốc vậy. Cho tới cả đống khay trên bàn rơi loảng xoảng xuống đất và lăn lông lốc trên sàn, mọi con mắt đều đổ về phía mình. (Bây giờ nghĩ lại càng thấy xấu hổ bởi vì bắt chước người Trung Quốc hoàn toàn là một sai lầm)

Năm mình 10 tuổi, bà đưa mấy chị em đi biển nhưng mình lại quên bẵng mất … áo bơi. Bà lại không cho mình quay về lâu đài lấy. Theo bà thì mình cứ việc nhồng nhỗng để ngực trần tắm biển giống như tất cả mọi người khác. Bởi đây là nước Pháp. Mặc dù lúc đấy mình còn “màn hình phẳng” hơn bây giờ nhưng vẫn không tài nào cở áo ra được. Kết quả là mình bị dân tình ở đó soi như thể một quái nhân biến hình.

Năm 12 tuổi, lần đầu bị nguyệt san khi sang Pháp thăm bà và không có cách nào khác đành phải nói cho bà biết vì mình không có băng vệ sinh hay bất cứ thứ gì cả. Và ngay buổi tối hôm đó bà đã kịp “buôn” với tất cả những người có mặt về chuyện cháu mình đã trở thành thiếu nữ. Rồi suốt cả tối mình phải ngồi nghe họ pha trò về tuổi mới lớn.

Năm mình 13 tuổi, bà kể cho anh chàng dọn hồ bơi siêu đẹp trai ở lâu đài rằng ban nhạc yêu thích của mình là nhóm Hanson.

Bây giờ nghĩ lại thì hầu hết những kỉ niệm ê chề nhất đời mình đếu gắn với bà.

Mình tự hỏi không hiểu bố mẹ của Lilly, hai nhà tâm lý học, sẽ nói gì về điều này.

Biểu đồ nhiệt độ

5:20 chiều – 37 độ 4

https://thuviensach.vn

6:45 chiều – 37 độ 3

7:52 tối – 37 độ 2

Chẳng nhẽ mình hồi phục *ngay* rồi sao??? Thật khủng khiếp. Nếu khỏe lại, mình sẽ phải đến buổi phỏng vấn ngu xuẩn đấy…
Đành phải dùng biện pháp mạnh mới được: tối nay có lẽ mình sẽ tắm gội và để nguyên tóc ướt lên giường ngủ.
Cách này hay !

https://thuviensach.vn

Meg Cabot

Nhật ký công chúa

Dịch giả: Thanh Nga

- 4 -

Thứ Năm, ngày 22 tháng 10

Ôiiiiiiiiiii… một chuyện rất tuyệt vừa xảy ra với mình… Tay mình thậm chí không viết nổi nữa mất.

Sáng nay lúc mình đang nằm bẹp gí trên giường thì mẹ mang một lá thư gửi đến từ hôm qua mà mẹ quên đưa cho mình.

Đấy không phải là hóa đơn tiền điện hay tiền cáp mà nẹ vẫn thường quên thanh toán mà là một lá thư gửi riêng cho mình.

Tuy nhiên địa chỉ trên bì thư được đánh máy nên ban đầu mình cũng không lấy gì làm ngạc nhiên cho lắm. Mình đã nghĩ rằng đó là thư từ trường gửi đến hoặc đại loại thế. Hay có khi mình được tuyên dương ý chứ (HA HA). Ngoài việc trên thư không có địa chỉ người gửi thì giống như tất cả các lá thư gửi từ trường Trung học AE, lá thư này cũng có ảnh của ngài Albert đáng kính ở góc trái cùng với địa chỉ trường trên phong bì thư.

Do đó mình đã bất ngờ kinh khủng khi phát hiện ra đấy không phải là tờ rơi kêu gọi tham gia hội làm Bánh Gạo để bán quyên tiền cho đội bóng mà là một… có thể gọi là một lá thư tình.

(Bức thư viết)

Mia thân mến

Mình biết bạn sẽ thấy rất lạ khi nhận được một lá thư như thế này. Bản thân mình cũng cảm thấy rất lạ khi viết lá thư này. Nhưng mình lại không đủ can đảm đứng trước mặt nói với bạn những điều mình sắp nói sau đây: rằng mình nghĩ bạn là cô gái giống-Josie-nhất mình từng quen.

Mình chỉ muốn bạn biết rằng có một người đã thích bạn từ lâu, ngay cả trước khi biết bạn là một Công chúa…

Và dù có chuyện gì xảy ra, người ấy vẫn sẽ luôn thích bạn.

Thân ái,

Một người bạn

https://thuviensach.vn

Ôi chúa ơi!!

Không thể tin được! Chưa bao giờ mình nhận được một lá thư kiểu này. Là ai gửi nhỉ? Mình thực sự không thể đoán ra được. Lá thư được đáng máy giống như địa chỉ trên phong bì. Không phải từ máy đánh chữ nhưng rõ ràng là bằng vi tính.

Thế nên kể cả nếu mình có muốn so chữ, với ai đó khả nghi chẳng hạn (giống như nhân vật Jan trong truyện *The Brady Bunch*Alice đã gửi cho mình cái mề đay ý) thì cũng chịu chết. Mà có ai quẫn trí đến độ đi so chữ giữa các máy vi tính cơ chứ?

Nhưng mà ai có thể gửi thư cho mình cơ chứ??

Tất nhiên mình biết mình *mong* người gửi là ai.

Khả năng một anh chàng như Michael Moscovitz thích thầm một đứa như mình là con số 0. Mà nếu anh ấy thực sự cảm mến mình thì đã có cả tá cơ hội để bày tỏ rồi. Bọn mình đã đi chơi với nhau ti tỉ lần. Em gái anh ấy là bạn thân nhất của mình nên ngày nào tụi mình chẳng gặp nhau.

Vậy mà anh ấy nào có nói câu gì với mình đâu.

Mà tại sao anh ấy phải nói gì cơ chứ? Mình đúng là một đứa dị hợm mà, người gì mà ngực phẳng lì, cao lều nghều, lại còn không thể tự mình buộc gọn mớ tóc bù xù theo một kiểu cố định nào đó.

Thật ra bọn mình mới học về loại người như mình ở môn Sinh xong. Kiểu như mình được gọi là Biến dị sinh học. Biến dị sinh học thường xuất hiện khi một cơ quan nào đó có những biến đổi thất thường so với cha mẹ, một đặc tính của đột biến.

Đích thị là mình rồi. Hoàn toàn nói về mình chứ ai. Cứ nhìn ông bố điển trai và bà mẹ đẹp gái của mình rồi quay sang mình chắc hẳn bất cứ ai cũng phải đặt câu hỏi chuyện bất hạnh gì đã xảy ra với con-bé-loạn-xà-ngầu này? Nghiêm túc mà nói nên đến ở với Dị nhân mới đúng, mình là một đứa đột biến mà.

Hơn nữa anh Michael Moscovitz có phải kiểu người buôn ra những câu như cô gái giống-Josie-nhất trường không nhở? Chắc tác giả bức thư ám chỉ đến Josie – nữ ca sĩ chính trong bộ phim hoạt hình Josie và Pussycats. Người ta đã chuyển thể từ bộ phim hoạt hình này thành phim điện ảnh, kể

https://thuviensach.vn

về một ban nhạc nữ chuyên khám phá các vụ bí ẩn. Nhưng anh Michael chưa từng đếm xỉa đến Kênh Cartoon, nói gì đến xem phim Josie và Pussycats.

Anh ấy thường chỉ xem kênh PBS, kênh Khoa học viễn tưởng và phim *Buffy người giết ma cà rồng* thôi. Kể ra nếu như trong lá thư mà nói *Em giống-cô-gái-giết-ma-cà-rồng-nhất mà anh từng biết* thì…

Nhưng nếu không phải là anh Michael thì là ai mới được chứ?

Chuyện này thật thú vị. Mình muốn gọi cho ai đấy để *buôn* ngay về vụ này. Nhưng mà gọi cho ai bây giờ? Tất cả những người mình quen đều ở trường.

SAO MÌNH LẠI ỐM THẾ NÀY?????

Quên ngay vụ để tóc ướt đi ngủ thôi. Mình phải khỏi ốm cáng sớm càng tốt để còn đến trường tìm hiểu xem người hâm mộ bí mật đó là ai mới được !!!!!!!!!!! đã làm khi nghi ngờ chính

Biểu đồ Nhiệt độ

10:45 đêm – 37 độ 4

11:15 đêm – 37 độ 3

12:27 đêm – 37 độ

Yeah! Mình hạ sốt rồi!!!

Xin cảm ơn ông Selman Waksman vì đã chế tạo ra thuốc kháng sinh.

2:05 sáng – 37 độ 2

Không. Ôi không.

3:35 sáng – 37 độ 3

Sao chuyện quái gở này lại xảy ra với mình cơ chứ??

Vẫn trong ngày thứ Năm

Chiều nay trong khi đang trùm chăn kín mít và chườm đá cho mau hạ sốt để ngày mai có thể đi học và tìm hiểu xem người hâm mộ bí mật là ai thì vô tình mình xem được tập phim *Baywatch* (Đội cứu hộ) hay nhất từ trước đến

https://thuviensach.vn

nay.
Công nhận hay thật.
Trong một lần đua thuyền, Mitch gặp được một cô gái giả giọng Pháp và cả hai mê mẩn nhau đến rụng rời chân tay. Hai người vui đùa với sóng biển trên nền nhạc hay tuyệt vời. Thế rồi Mitch phát hiện ra cô ta đã đính hôn với đối thủ của anh trong cuộc đua thuyền. Không chỉ có vậy, cô ấy thực ra là *công chúa của một quốc gia nhỏ ở châu Âu mà Mitch chưa từng nghe đến*. Còn vị hôn phu của cô chính là một hoàng tử mà cho cô đã đính ước cho từ khi mới ra đời!
Đang xem phim thì Lilly lù lù xuất hiện, mang đến cho mình một đống bài tập mới rồi cũng ngồi xem cùng mình. Nhưng cậu ấy đã bỏ lỡ mất đoạn ý nghĩa sâu sắc nhất của phim. Tất cả những gì cậu ấy quan tâm là: “Cái cô công chúa ấy cần phải đi sửa lông mày”
Cậu ấy thật là….
Mình hét lên: “Lilly, cậu không thấy tập phim *Baywatch* giống như một điềm báo sao? Dễ lắm, có khi mình cũng đã được đính ước với một hoàng tử nào đó mà mình chưa từng gặp. Bố chưa định nói cho mình nghe. Ôi chu choa, rất có thể mình sẽ gặp và yêu say đắm một anh chàng cứu hộ ở bển nào đó. Nhưng rồi chẳng tiến đến đâu, bởi nghĩa vụ của mình là phải kết hôn với người mà người dân nước mình lựa chọn.”
Lilly trố mắt: “Này, chính xác cậu đã uống bao nhiêu thuốc ho đấy? Người ta nói 4 tiếng mới uống một *thìa cà phê* thuốc chứ không phải độp một *thìa súp* đâu, dở người ạ.”
Mình rất phiền lòng vì Lilly thật khó dạy dỗ ở khoản nhìn xa trông rộng. Thế nên mình chẳng ngu đần gì đi kể cho cậu ấy nghe về lá thư. Nhỡ tác giả là anh trai cậu ấy thì sao? Mình không muốn anh nghĩ mình đem chuyện thầm kín sâu thẳm này bô bô với cả thiên hạ. Thư tình là chuyện riêng tư mà.
Nhưng cũng phải đề phòng Lilly đoán ra sau khi nghe viễn cảnh tương lai của mình.
Mình kêu lên: “Cậu không hiểu à? Giờ mình thích ai thì ích gì chứ, trong khi hoàn toàn có khả năng bố đã đính ước cho mình với một hoàng tử nào

https://thuviensach.vn

đó mà mình chưa từng gặp? Không chừng là một anh chàng ở tận Dubai hoặc nơi nào đó đang ngày đêm ngồi ngắm ảnh của mình, chờ đến một ngày có thể ước mình về làm vợ ý chứ?”

Lilly thì cho rằng mình đã phát cuồng vì mấy quyển truyện lãng mạn tuổi teen của Tina Hakim Baba rồi. Công nhận là cũng từ mấy quyển truyện đó mình mới nẩy ra ý tưởng này. Nhưng đó không phải là điều mình muốn nói. Mình nói: “Tớ đang nói chuyện nghiêm túc đấy. Tớ sẽ không được yêu một ai kiểu như nam diễn viên David Hasselhoff hay anh trai cậu bởi vì rất có thể tớ sẽ phải kết hôn với Hoàng tử William”. Tất nhiên được hy sinh như thế thì tuyệt quá.

Lilly nhảy dựng ra khỏi giường và ngúng nguẩy bỏ ra phòng khách. Trong nhà giờ chỉ còn mỗi mình bố vì ngay khi bố tạt qua thăm mình thì mẹ bỗng có việc đột xuất cần phải làm nên đi luôn.

Tất nhiên là chẳng có việc đột xuất gì cả. Mẹ vẫn chưa nói cho bố biết chuyện thầy G và việc mẹ có thai, rồi cả chuyện đám cưới nữa. Mình nghĩ chắc mẹ sợ bố sẽ cho mẹ một bài về chuyện vô trách nhiệm (đảm bảo chắc luôn là bố sẽ làm thế).

Vì thế nên mỗi lần gặp bố, mẹ lại tìm đủ mọi cớ ra khỏi nhà. Đây không phải là cách một phụ nữ 36 tuổi nên làm. Khi mình 36 tuổi, mình sẽ hoàn toàn tự chủ và sẽ không đời nào cư xử như mẹ hiện nay.

“Chào chú Renaldo” – Lilly chào bố. Mặc dù biết bố mình là hoàng tử Genovia nhưng cậu ấy vẫn chỉ gọi bố là chú Renaldo. Cậu ấy nói không quan tâm lắm bởi đây là nước Mỹ, và cậu ấy sẽ không gọi ai là Thưa Ngài hết. Lilly kịch liệt phản đối các nền quân chủ hay các công quốc kiểu Genovia. Cậu ấy luôn cho rằng quyền làm chủ phải thuộc về nhân dân. Vào thời Thuộc địa thì chắc hẳn cậu ấy sẽ là Đảng viên Đảng Tự Do mất.

Mình nghe cậu ấy hỏi bố: “Thưa chú Renaldo, Mia có hôn ước bí mật với Hoàng tử nào không ạ?”

Bố hạ thấp tờ báo xuống. Mình có thể nghe thấy tiếng sột soạt từ phòng mình. Trộn lẫn tiếng thở phào, bố đáp: “Ơn Chúa, không”.

“Nghe thủng chưa?” – Lilly sầm sập lao vào phòng mình và nói. “Mình có thể hiểu tại sao cậu nghĩ ra chuyện bị nghiêm cấm không được yêu David

https://thuviensach.vn

Hassenlhoff vì ông ta đáng tuổi bố cậu và chẳng có gì hấp dẫn mấy, nhưng *anh trai mình* thì liên quan gì ở đây hả?”

Thôi xong, mình lỡ mồm mất rồi. Lilly không biết gì về tình cảm của mình dành cho anh Michael. Thật ra là *chính mình* cũng chẳng hiểu. Nhưng phải công nhận anh ấy đẹp đến gai người lúc không mặt áo, y hệt nam diễn viên Casper Van Dien.

Với cả mình cũng muốn anh ấy là người viết lá thư đó. Mình thật sự mong như thế *lắm lắm*.

Nhưng mình đâu có định kể cho em gái anh ấy nghe.

Thế là mình phải đổ vấy hết cho lọ si rô ho làm cho mình không minh mẫn và rằng Lilly đừng nên hoạnh họe từng câu từng chữ của một người đang ốm đau quặt quẹo thế này.

Lilly vừa làm vẻ mặt giống như những lần cô giáo đặt câu hỏi mà cậu ấy thừa biết đáp án nhưng vẫn để cho người khác có cơ hội trả lời.

Nhiều lúc mình cảm thấy rất căng thẳng khi chơi với một người có chỉ số IQ tận 170.

Bài tập về nhà:

Đại số: bài 1-120, trang 115

Tiếng Anh: chương 4 quyển Strunk và White

Nền văn minh thế giới: một bài luận 200 chữ về xung đột giữa Ấn Độ và Pakistan

Lớp Năng khiếu và Tài năng: ha ha…

Tiếng Pháp: chapter huit

Sinh học: tuyến yên (hỏi Kenny!)

Danh sách của Lilly Moscovitz và Mia Thermopolis về những người nổi tiếng và Bộ ngực của họ

....Lilly Mia

Britney Spears .....*Giả Thật*

Jennifer Love Hewitt .....*Giả Thật*

Winona Ryder .....*Giả Thật*

Courtney Love .....*Giả Giả*

https://thuviensach.vn

Jennie Garth .....*Giả Thật*
Tori Spelling .....*Giả Giả*
Brandy .....*Giả Thật*
Neve Campbell .....*Giả Thật*
Sarah Michelle Gallar .....*Thật Thật*
Christina Aguilera .....*Giả Thật*
Lucy Lawless .....*Thật Thật*
Melissa Joan Hart .....*Giả Thật*
Mariah Carey .....*Giả Giả*

Tối muộn thứ Năm

Sau bữa tối mình đã đỡ nhiều và có thể lết ra khỏi giường.

Việc đầu tiên mình làm là check email. Mình đã hy vọng sẽ có tin tức gì đó từ "người bạn" bí ẩn. Nếu cậu ấy đã biết địa chỉ nhà thì mình đoán cậu ấy chắc cũng biết địa chỉ Email của mình. Trong danh sách trường có ghi đủ mà.

Tina Hakim Baba đã gửi email chúc mình chóng khỏe. Shameeka cũng thế. Shameeka kể là cậu ấy đang thuyết phục bố cho tổ chức tiệc Halloween, và hỏi mình nếu xin được thì có đến không? Mình trả lời là tất nhiên mình sẽ đến, nếu mình không quá ốm.

Còn có cả thư của anh Michael nữa. Cũng là lời chúc chóng khỏe nhưng ở dạng hoạt hình động, hình một chú mèo trông hơi giống Louie Mập đang say sưa ngoáy mông tít mít, nhảy một điệu chúc chóng bình phục. Dễ thương cực! Phía dưới tấm thiệp anh Michael ký tên là *Thân yêu. Michael.*

Không phải là Chân thành.

Không phải là Thân mến.

Mà là *Thân yêu.*

Mình xem đi xem lại bốn lần nhưng vẫn chẳng thể đoán liệu anh ấy có phải là người gửi thư không. Trong lá thư không hề thấy có từ "yêu". Người đó nói là *thích* mình cuối thư đề *Chân thành.*

https://thuviensach.vn

Chứ không phải Thân yêu.

Có một email mới từ một địa chỉ email lạ. Chúa ơi! Không lẽ đó là người hâm mộ giấu tên sao? Ngón tay mình cứ run run nhấn chuột mãi không được….

Người gửi là JoCrox:

JoCrox: Mong bạn sớm khỏe lại. Hôm nay ở lớp mình rất nhớ bạn! Bạn đã nhận được thư của mình chưa? Hy vọng lá thư ấy sẽ ít nhiều khiến bạn khỏe hơn khi biết rằng luôn có người thấy bạn rất tuyệt. Sớm khỏe nhé.

Bạn của bạn.

Chúa ơi!!! Chính là *cậu ấy*! Người hâm mộ giấu mặt của mình!

Nhưng JoCrox là ai mới được chứ? Mình chẳng quen ai tên Jo Crox cả. Cậu ấy nói là nhớ mình ở lớp hôm nay, tức là bọn mình học chung một lớp. Nhưng các lớp của mình chẳng có ai tên là Jo cả.

Rất có thể Jo Crox không phải là tên thật của cậu ấy. Cái tên Jo Crox nghe cũng chẳng giống một cái tên gì cả. Có khi tên thật của cậu ấy là Joc Rox ý chứ.

Mà có tên Jo Rox thì mình cũng đâu có quen ai.

Khoan… khoan… mình nghĩ ra rồi:

Jo-C-Rox

Josie Rocks! Đúng rồi! Josie trong phim *Josie và Pussycats*!

Cậu ấy *dí dỏm* ghê.

Nhưng cậu ấy là ai? *Là ai?*

Mình nghĩ chỉ có một cách duy nhất để biết, nên lập tức trả lời:

FtLouie: Bạn thân mến, mình đã nhận được thư của bạn. Cảm ơn bạn rất nhiều. Cảm ơn cả về lời chúc bình phục nữa nhé.

BẠN LÀ AI THẾ? (Mình thề sẽ không kể cho ai đâu)

Mia

Mình ngồi thuỗn ra đợi khoảng nữa tiếng mong cậu ấy trả lời nhưng không thấy gì.

AI THẾ NHỈ?? LÀ AI?

Ngày mai nhất định mình phải khỏi ốm để còn đi học, tìm cho ra Jo-C-Rox

https://thuviensach.vn

là ai. Nếu không mình sẽ phát điên giống như người yêu của Mel Gibson trong vở *Hamlet* mất. Và kết cục là mình sẽ trôi lập lờ trong bộ đồ ngủ hiệu Lanz of Salzburg giữa một đống rác thải y tế trên sông Hudson.

https://thuviensach.vn

Meg Cabot

Nhật ký công chúa

Dịch giả: Thanh Nga

- 5 -

Thứ Sáu, ngày 23 tháng 10, giờ Đại số

MÌNH KHỎE HƠI NHIỀU RỒI!!!!

Thật ra là mình vẫn chưa hoàn toàn hồi phục nhưng kệệệệ. Mình không còn sốt nữa nên mẹ đành phải cho mình đi học. Không đời nào mình chịu nặm bẹp rúm một chỗ trong khi đâu đó ngoài kia có một người tên Jo-C-Rox đang thầm yêu trộm nhớ mình.

Nhưng cho tới lúc này thì vẫn chưa có gì mới. Sáng nay như mọi ngày, mình đi xe limo đến đón Lilly và gặp cả anh Michael ở đấy. Nhưng cái cách anh ấy chào mình như mọi ngày thì khó mà tin được đó là người vừa mới gởi cho mình tấm thiệp với dòng chữ *Thân yêu, Michael*, nói gì đến chuyện mình là cô gái *giống-Josie-nhất* mà anh ấy từng quen chứ. Rõ ràng anh ấy không phải là Jo-C-Rox rồi.

Và cái từ *Thân yêu* ở cuối thư cũng chỉ là kiểu *Thân yêu* xã giao thôi. Với anh Michael *Thân yêu* không phải là anh ấy thật sự yêu mình.

Tất nhiên mình không loại trừ khả năng anh ấy cũng có thể yêu mình.

Hôm nay anh ấy đã đi cùng mình đến tủ để đồ. Thật đáng mến. Thật ra bọn mình đang *buôn* dở về tập phim *Buffy người giết ma cà rồng* tuần vừa rồi, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên có một anh chàng lẽo đẽo theo mình đến tận tủ để đồ. Trong khi *hàng sáng* Boris Pelkowski đều đón Lilly ở cổng trường và đi cùng cậu ấy tới tủ để đồ, kể từ sau khi được Lilly nhận lời làm bạn gái.

Nhưng vẫn không thể chối cãi sự thật rằng Boris Pelkowski rõ ràng là một đứa hâm hấp. Lúc nào cậu ta cũng khư khư phong cách áo len lèn chặt trong quần – một cái tát thẳng vào vẻ yêu kiều của Thời trang đương đại. Khác người như vậy như dầu sao cậu ta cũng là con trai. Và dù thế nào thì việc có được một anh chàng – dù là dị hợm hay mù lòa về thẩm mỹ - đi cùng tới tủ để đồ cũng đã đủ vênh rồi! Tất nhiên mình có chú Lars, nhưng

https://thuviensach.vn

vẫn rất khác biệt giữa việc vệ sĩ hùng hục đưa đến tủ đồ với việc sóng đôi cùng *cậu bạn trai*.

À, mình vừa để ý thấy Lana Weinberger mới thay tất cả bìa vở mới. Chắc cô nàng đã vứt hết mấy cái cũ đi rồi. La na luôn viết chữ *Bà Josh Ritcher* lên toàn bộ sách vở của mình để rồi lại gạch hết đi sau mỗi lần đổ vỡ với Josh. Giờ hai người lại vừa quay lại với nhau. Mình đoán là cô nàng sẽ nhanh chóng ghi chi chít tên "chồng iu" lên mọi cuốn tập cho mà xem, chỉ riêng vở Đại số vốn đã có ba cái Tôi yêu Josh và bảy cái *Bà Josh Richter* rồi.

Ngay trước khi vào lớp, Lana đứng hót luyên tha luyên thuyên với mấy đứa xung quanh về buổi tiệc tối nay. Tất nhiên hội mình không ai được mời rồi. Đấy là bữa tiệc do một trong mấy người bạn của Josh tổ chức.

Mình chưa bao giờ được mời đi dự mấy buổi tiệc như vậy. Kiểu thường thấy trong mấy bộ phim tuổi teen: bố mẹ đi vắng con cái ở nhà lôi bạn bè đến ăn uống và lật ngược bể bơi lên.

Mà nhóm bạn của mình có đứa nào có nhà riêng đâu. Chỉ toàn căn hộ thôi. Mà nếu ai có định đập phá một căn hộ thì ngay lập tức hàng xóm xung quanh sẽ gọi cho quản lý tòa nhà để xử đẹp ngay. Mà như thế thì sẽ rắc rối to với khu phố.

Mà dám chắc là nhỏ Lana chẳng buồn để tâm mấy chuyện đấy.

Lũy thừa bậc 3 của x gọi là lập phương.

Lũy thừa bậc 2 của x gọi là bình phương.

Thơ bình cảnh nhìn từ cửa sổ lớp Đại số của mình

Những hàng ghế xi măng rắn chắc
tắm trong những vạt nắng ngăn ngắn
bên cạnh những chiếc bàn cờ xinh xắn
cùng nhiều hàng chữ in hằng từ lâu
nguệch ngoạc bằng màu vẽ hiệu Day-Glo
Joanne yêu Richie
Thây kệ các quy định
Bọn dị hợm khác người

https://thuviensach.vn

Và
Amber – đười ươi thích cười
Lác đác vài chiếc lá úa xen lẫn cùng bao nilon
rơi nhẹ trong làn gió thoảng giữa công viên
và kia các danh nhân nghiêm nghị trong bộ đồ
vest
đang tìm cách che đi mái đầu hói hoét
Những bao thuốc lá và kẹo cao su rơi vãi bung bét
Nhoe nhoét khắp các vỉa hè.
Và tôi chợt nghĩ rằng
Có sao đâu khi không tồn tại phương trình tuyến
nếu như một biến số được đẩy lên hàng lũy thừa?
Rốt cuộc thì chúng ta rồi cũng về với đất cả thôi.
Thứ Sáu, ngày 23 tháng 10, giờ Văn minh Thế giới
Danh sách năm kiểu nhà nước cơ bản
Chế độ quân chủ
Chế độ quý tộc
Chế độ độc tài
Chính trị đầu sỏ
Chế độ dân chủ.
Danh sách năm người có khả năng là Jo-C-Rox
Michael Moscovitz (ước gì!!!!!)
Boris Pelkowski (lạy hồnnnn!!!)
Thầy Gianini (với nỗ lực muốn làm mình vui)
Bố (như trên)
Chàng trai đỏng đảnh hay giận dỗi nếu món ăn chẳng may có dính tí ớt và ngô, mà thỉnh thoảng mình vẫn gặp trong quán cà phê (xin đừng)

AAAAAAAAAAAAAAAHHHHHHHHHHHHHHHHHHH

https://thuviensach.vn

Thứ Sáu, ngày 23 tháng 10, lớp Năng khiếu và Tài năng

Hóa ra trong mấy hôm mình nghĩ học, Boris đã luyện xong một bản violon mới. Vào lúc này cậu ta đang chơi bản giao hưởng của ông Bartok nào đó.

Phải công nhận là những âm thanh kinh dị mà Boris đang mê mẩn thể hiện đó có khả năng khiến người ta nghĩ quẩn, làm liều. Mặc dù bọn mình đã tống cậu ta vcu2ng violon chết tiệt vào tủ đựng đồ nhưng vẫn không ăn thua gì. Cả lớp cứ phải gào vào tay nhau để nói chuyện. Anh Michael hộc tốc chạy xuống phòng y tế để xin mấy viên aspirin.

Mình đã thử gợi chuyện à uôm nói về lá thư điện tử. Tất nhiên là nói một cách rất tự nhiên.

Phải đề phòng chứ.

Trong khi Lilly đang bô lô ba la về cái show *Lilly chỉ nói lên sự thật*, mình liền hỏi xem cậu ấy có còn nhận nhiều thư hâm mộ không – một trong những fan bự nhất của cậu ấy là Norman. Tên này rất hay gửi đồ tặng Lilly với một khát khao đến cháy bỏng: mong muốn Lilly để chân trần khi trên sóng. Norman là người theo chủ nghĩa tôn thờ các bàn chân.

Rồi mình kể rằng gần đây nhận được vài lá thư rất *hay ho*…

Rồi mình liếc nhoằng một phát sang anh Michael để xem anh ấy có phản ứng gì không.

Nhưng anh ấy thậm chí còn chẳng buồn ngẩng mặt khỏi máy tính.

Còn bây giờ anh ấy đã từ phòng y tế quay lại lớp học. Cô y tá không cho anh ấy viên aspirin nào vì như thế là trái với nội quy sử dụng thuốc ở trường. Thế nên mình đã cho anh ấy vài ngụm siro ho có chứa côđêin của mình. Rõ ràng nó có công hiệu ngay lập tức vì anh Michael nói thấy đầu óc sảng khoái ra hẳn.

Nhưng cũng có thể là cây đàn của Boris vừa gạt vỡ tung tóe một lon màu vẽ nên hiển nhiên bọn mình tống cổ cậu ấy ra ngoài. Anh chàng khi đó vẫn chưa hoàn hồn nên không thể chơi tiếp được nữa.

Những việc mình phải làm

Không được nghĩ quá nhiều về Jo-C-Rox

https://thuviensach.vn

Không được nghĩ quá nhiều về anh Michael Moscovitz
Không được nghĩ quá nhiều về chuyện mẹ và chuyện sinh nở
Không được nghĩ quá nhiều về buổi phỏng vấn với Beverly Bellerieve vào ngày mai.
Không được nghĩ quá nhiều về bà nội.
Cần phải tự tin hơn.
Ngừng cắn móng tay giả.
Tự chủ hơn.
Tập trung hơn vào môn Đại số.
Giặt quần áo Thể dục.

Thứ Sáu, ngày 23 tháng 10, lớp Năng khiếu và Tài năng

Hóa ra trong mấy hôm mình nghĩ học, Boris đã luyện xong một bản violon mới. Vào lúc này cậu ta đang chơi bản giao hưởng của ông Bartok nào đó.
Phải công nhận là những âm thanh kinh dị mà Boris đang mê mẩn thể hiện đó có khả năng khiến người ta nghĩ quẩn, làm liều. Mặc dù bọn mình đã tống cậu ta vcu2ng violon chết tiệt vào tủ đựng đồ nhưng vẫn không ăn thua gì. Cả lớp cứ phải gào vào tay nhau để nói chuyện. Anh Michael hộc tốc chạy xuống phòng y tế để xin mấy viên aspirin.
Mình đã thử gợi chuyện à uôm nói về lá thư điện tử. Tất nhiên là nói một cách rất tự nhiên.
Phải đề phòng chứ.
Trong khi Lilly đang bô lô ba la về cái show *Lilly chỉ nói lên sự thật*, mình liền hỏi xem cậu ấy có còn nhận nhiều thư hâm mộ không – một trong những fan bự nhất của cậu ấy là Norman. Tên này rất hay gửi đồ tặng Lilly với một khát khao đến cháy bỏng: mong muốn Lilly để chân trần khi trên sóng. Norman là người theo chủ nghĩa tôn thờ các bàn chân.
Rồi mình kể rằng gần đây nhận được vài lá thư rất *hay ho*…
Rồi mình liếc nhoằng một phát sang anh Michael để xem anh ấy có phản

https://thuviensach.vn

ứng gì không.
Nhưng anh ấy thậm chí còn chẳng buồn ngẩng mặt khỏi máy tính.
Còn bây giờ anh ấy đã từ phòng y tế quay lại lớp học. Cô y tá không cho anh ấy viên aspirin nào vì như thế là trái với nội quy sử dụng thuốc ở trường. Thế nên mình đã cho anh ấy vài ngụm siro ho có chứa côđêin của mình. Rõ ràng nó có công hiệu ngay lập tức vì anh Michael nói thấy đầu óc sảng khoái ra hẳn.
Nhưng cũng có thể là cây đàn của Boris vừa gạt vỡ tung tóe một lon màu vẽ nên hiển nhiên bọn mình tống cổ cậu ấy ra ngoài. Anh chàng khi đó vẫn chưa hoàn hồn nên không thể chơi tiếp được nữa.
Những việc mình phải làm
Không được nghĩ quá nhiều về Jo-C-Rox
Không được nghĩ quá nhiều về anh Michael Moscovitz
Không được nghĩ quá nhiều về chuyện mẹ và chuyện sinh nở
Không được nghĩ quá nhiều về buổi phỏng vấn với Beverly Bellerieve vào ngày mai.
Không được nghĩ quá nhiều về bà nội.
Cần phải tự tin hơn.
Ngừng cắn móng tay giả.
Tự chủ hơn.
Tập trung hơn vào môn Đại số.
Giặt quần áo Thể dục.

Vẫn là ngày thứ Sáu
Phải nói là vô cùng xấu hổ! Cô hiệu trưởng Gupta đã phát hiện ra việc mình cho anh Michael uống sirô ho có chứa côđêin. Mình bị triệu từ lớp sinh học đến phòng hiệu trưởng để giải trình vè việc mình cung cấp thuốc cấm trong trường.
Chúa ơi! Mình thật sự đã nghĩ rằng sẽ bị đuổi học khỏi trường.
Mình đã cố giải thích về thuốc aspirin và bản nhạc của Bartok nhưng cô

https://thuviensach.vn

Gupta không chịu thông cảm cho mình chút nào. Thậm chì mình còn lôi cả chuyện mấy đứa tụ tập ở cổng trường hút thuốc ra để nói. Bọn họ đâu có bị gọi lên phòng hiều trưởng vì tội chuyền tay hút thuốc lá?
Rồi cả đội cổ động và đống thuốc ăn kiêng thì thế nào?
Nhưng cô Hiệu trưởng Gupta nói thuốc lá và thuốc ăn kiêng khác thuốc mê. Cô ấy tịch thu lọ sirô ho của mình và bảo sau giờ học đến lấy lại. Cô ấy còn cấm mình không được mang đến trường vào thứ Hai.
Cô khỏi phải lo. Chuyện này là đủ xấu hổ lắm rồi. Thực sự mình còn đang suy nghĩ đến chuyện không bao giờ quay lại trường nữa, nói gì đến thứ Hai. Mình không hiểu tại sao mình không thể học ở nhà, giống như mấy anh em nhà Hanson ý. Cứ nhìn xem bây giờ họ đã thành công đến thế nào.

Bài tập về nhà:
Đại số: bài tập trang 129
Tiếng Anh: kể lại một kỉ niệm khiến bạn xúc động sâu sắc.
Môn Văn minh Thế giới: viết 200 chữ về sự trỗi dậy của Taliban và Afghanistan.
Lớp Năng khiếu và Tài năng: có mới lạ
Tiếng Pháp: devoirs - les notes grammaticals: 141 -143
Sinh học: hệ thần kinh trung ương

NHẬT Ký TIẾNG ANH
Những điều mình thích
Thức ăn:*Món Lasagne chay*.
Phim*: Bộ phim yêu thích nhất của mình là phim mình được xem lần đầu tiên trên kênh HBO năm mình 12 tuổi. Mặc dù gia đình và bạn bè đều tìm cách giới thiệu cho mình rất nhiều phim được-gọi-là diêu phẩm nghệ thuật nhưng mình vẫn chỉ thích bộ phim đó. Nhưng cũng phải công nhận phim Dirty Dancing do Patrick Swayze và diễn viên phẫu thuật mũi Jennifer Grey đóng còn hay hơn nhiều mấy phim kiểu như Breathless và September của mấy người luôn tự cho mình là đạo-diễn-tài-năng. Đặc biệt phim Dirty Dancing diễn ra ở khu nghỉ dưỡng hè. Mà mình để ý thấy những bộ phim*

https://thuviensach.vn

diễn ra ở những khu nghỉ dưỡng thường hay hơn những phim khác (ví dụ như phim Cocktail *hay* Aspen Extreme). *Và phim* Dirty Dancing *còn có cả khiêu vũ nữa. Những phim về đề tài khiêu vũ phim nào chẳng hay. Thử nghĩ xem mấy phin-được-giải-Oscar như* Bệnh Nhân Người Anh *hay* Bản Danh Sách của Schindler *sẽ còn hay hơn đến thế nào nếu có thêm vài cảnh khiêu vũ. Thường thì phim nào có khiêu vũ nhảy múa cũng đỡ nhàm chán hơn hẳn. Thế nên mình chỉ muốn nói với rất rất nhiều người phản đối phim* Dirty Dancing *là*:

Cần phải xem xét lại gu phim ảnh của mình!

Phim truyền hình:*Phim truyền hình yêu thích của mình là* Baywatch. *Mình biết rất nhiều người cho rằng phim này vừa nhạt nhẽo vừa hở hang, nhưng thật ra đâu phải như vậy. Tất cả những nhân vật, từ nam đến nữa đều ăn mạc đầy đủ đó chứ. Trong tập phim mới nhất, một cô gái đã một mình hpụ trách cả đội cứu hộ ý chứ. Điều quan trọng nhất là mỗi khi xem phim này mình đều thấy rất vui. Đấy là bởi vì mình biết chắc dù gặp bất cứ rắc rối gì, dù là một con lươn khổng lồ hay kẻ buôn ngọc giả, Mitch cũng sẽ thoát được và kết phim luôn là một bản nhạc tuyệt hay cùng với cảnh đại dương đẹp mê hồn. Ước gì ngoài đời có một người như Mitch luôn làm mọi việc ổn thoả vào mỗi cuối ngày. Và ước gì vòng một của mình được như Carmen Electra.*

Sách:*Quyển sách yêu thích của mình là quyển IQ 83 cuảtác giả Arthur Herzog, ông cũng là tác giả của cuốn sách bán chạy nhất – The Swarm. IQ 83 nói về nhóm bác sĩ trong khi nghiên cứu về AND đã không may gây ra thảm hoạ làm cho tất cả mọi người trên thế giới đều mất đi một phần trí thông minh và bắt đầu cư xử ngốc nghếch. Kể cả tổng thống Mỹ. Ông ta còn để nước mũi chảy ròng ròng như một tên ngốc vậy! Và bác sĩ James Healey là người duy nhất có thể cứu rỗi đất nước thoát khỏi cảnh đầy rẫy những kẻ mập ú béo kềnh, chẳng làm gì ngoài việc nằm chềnh ềnh một chỗ xem Jerry Springer và ăn Ho Ho suốt ngày. Thật đáng tiếc là quyển sách này chưa từng được công nhận xứng đáng. Thậm chí nó chưa từng được dựng thành phim! Quả là một sự trớ trêu của văn chương!*

https://thuviensach.vn

Tiếp tục là thứ Sáu

Mình phải làm cái bài tiếng Anh ngu xuẩn này thế nào bây giờ? “Kể lại một kỉ niệm khiến bạn xúc động sâu sắc” á? Mình biết viết cái gì bây giờ? Về lần mình bước vào bếp và bắt gặp thầy Đại số trong bộ đồ ngủ chắc? Thật ra chuyện đấy chẳng hề khiến mình xúc động nhưng cũng là kỉ niệm khó phai.

Hay là mình kể về lần bố tiết lộ chuyện mình hoá ra là người thừa kế ngai vàng duy nhất của công quốc Genovia? Đấy cũng là một kỉ niệm khó quên nhưng mình không chắc là có thể xếp nó vào hàng “sâu sắc” hay không. Mặc dù mình khóc rống lên nhưng không phải là mình xúc động. Mà vì tức sôi máu do không một ai nói cho mình biết trước đó. Mình cũng có thể thông cảm có lẽ bố ngượng không muốn dám thừa nhận với nhân dân Genovia rằng ông có một đứa con ngoài hôn thú, nhưng che dấu sự thật ấy trong suốt 14 năm trời ư? Rõ ràng là muốn chối bỏ mà.

Kenny, bạn cùng nhóm Sinh học với mình, giờ cũng đang học lớp tiếng Anh của cô Spears, tiết lộ rằng cậu ấy sẽ kể về chuyến đi nghỉ khó phai cùng gia đình ở Ấn Độ hè năm ngoái. Cậu ấy đã bị bệnh tả và suýt thì thăng thiên. Khi nằm lăn lóc trong bệnh viện giữa một đất nước xa lạ, cậu ấy nhận ra rằng cuộc sống của con người thật ra rất ngắn ngủi. Và ta cần phải sống mọi phút giây của cuộc đời như thể đó là ngày tận thế. Chính vì thế Kenny định hiến dâng cả đời để tìm ra cách chữa ung thư và tuyên truyền cho phim hoạt hình Nhật Bản.

Kenny thật là may mắn. Giá mình cũng bị mắc một căn bệnh hiểm nghèo như thế.

Mình bắt đầu nhận ra rằng điều duy nhất khiến mình xúc động nhất từ trước tới nay chính là cuộc đời mình hoàn toàn thiếu sự sâu sắc.

Chợ Jefferson

Sản phẩm tươi nhất – đảm bảo chất lượng

Giao hàng nhanh và miễn phí

Đơn đặt hàng số 2764

https://thuviensach.vn

1 bịch sữa đậu nành
1 chai mầm lúa mỳ
1 ổ bánh mỳ
5 quả bưởi
12 quả cam
1 nải chuối
1 bịch men rượu
1 chai sữa không đường
1 chai nước cam (không phải nước ép)
450g bơ
1 tá trứng
1 túi hạt hướng dương không mặn
1 túi bột ngũ cốc
Giấy toilet
Bông ngoáy tai
Giao tới: Mia Thermopolis, gác 4A, số nhà 1005 đường Thompson.

https://thuviensach.vn

Meg Cabot

Nhật ký công chúa

Dịch giả: Thanh Nga

- 6 -

Thứ bảy, ngày 24 tháng 10, lúc 2 giờ chiều

Trong phòng của bà tại khách sạn Plaza

Mình đang ngồi chờ phỏng vấn. Giờ thì không chỉ đau họng mà còn buồn nôn nữa. Có lẽ bệnh viêm phổi của mình đã biến chuyển thành cảm cúm mất rồi. Mà cũng có thể đồ ăn tối qua của mình làm từ đậu thối không biết chừng?

Hoặc đơn giản là vì mình đang lo lắng thái quá về buổi phỏng vấn sẽ được phát sóng tới khoảng 22 triệu gia đình vào tối thứ Hai này..

Nhưng mình không nghĩ rằng 22 triệu gia đình kia sẽ hứng thú với mấy câu chuyện nhạt nhẽo thiếu muối của mình.

Nghe nói trước bất kì buổi phỏng vấn nào Hoàng tử William luôn nhận được danh sách các câu hỏi trước hẳn một tuần để đưa ra những câu trả lời thật thông minh và sắc sảo. Xem ra các thành viên Hoàng gia Genovia không được hưởng những đặc quyền như vậy. Mà cho dù có cho mình chuẩn bị trước một tuần thì cũng chả chắc mình sẽ nghĩ ra cách đối đáp thông minh và sắc sảo. Nếu gượng ép thì chắc rặn ra được vài câu thông minh nhưng sắc sảo thì chắc chẳng bao giờ rồi.

Mà thậm chí có khi thông minh cũng khó ý chứ, còn phải tuỳ xem họ hỏi gì mới được.

Giờ thì mình thực sự cảm thấy chóng mặt và buồn nôn, ước gì có thể nhanh kết thúc chuyện này cho rồi. Đáng ra đã phải bắt đầu từ 2 tiếng trước.

Nhưng bà không hài lòng với cách cô chuyên viên trang điểm đánh mắt cho mình. Bà nói trông giống một *poulet*. Trong tiếng Pháp từ đó có nghĩa là gái điếm. Hoặc con gà. Nhưng vào miệng bà thì nó luôn chỉ có một nghĩa thôi – gái điếm.

Sao mình không thể có một người bà bình thường hơn được nhỉ? Bất cứ một người bà nào sẽ luôn thấy cháu mình xinh đẹp cho dù có trang điểm

https://thuviensach.vn

thế nào đi chăng nữa. Bà của Lilly thậm chí còn chưa bao giờ thốt ra từ gái điếm trước mặt cậu ấy, ngay cả bằng tiếng Yiddish cổ cũng không.
Cô chuyên viên trang điểm phải te tẩy chạy xuống cửa hàng dưới khách sạn xem họ có phấn màu mắt xanh da trời không. Bà muốn dùng màu xanh da trời vì theo bà màu đó hợp với mắt mình. Trong khi thật ra mắt mình màu xám. Mình thực sự không hiểu ý đồ phối màu này của bà.
Nếu vậy mới lý giải được nhiều điều.
Cuối cùng thì mình cũng gặp cô Bevely Bellerieve. Xem ra cô ấy cũng khá nhân đạo. Cô ấy nói nếu thấy câu hỏi nào mình thấy quá riêng tư hay xấu hổ thì chỉ việc nói không muốn trả lời. Cô ấy thật tử tế!
Cộng thêm là cô ấy rất xinh. Cứ nhìn bố thì biết. Đảm bảo cô Beverly sẽ trở thành bạn gái của bố tuần này. Vậy cũng hay, dù sao cô ấy cũng hơi hẳn mấy cô lanh canh vẫn thường cặp với bố. Ít ra cô Beverly ăn mặc có vẻ đàng hoàng, lại còn có chút đầu óc.
Ban đấu mình cũng cho rằng cô Beverly Bellerieve tử tế như vậy thì chắc mình không còn gì phải lo lắng nữa.
Nhưng thực sự giờ mình cũng không hiểu có phải buổi phỏng vấn làm cho mình thấy bồn chồn thế này không nữa. Hay là chuyện bố nói với mình hôm nay. Từ hôm bố lên gác xép thăm mình, hôm nay mình mới gặp lại bố. Bố hỏi mình đã khoẻ hẳn chưa và mình nói dối là đã khoẻ. Rồi bố nói: “Mia, có phải thầy Đại số của con ___”
Thế là mình hốt hoảng: “Thầy Đại số của con làm sao cơ?”, mình tưởng bố định hỏi xem thầy Gianini có dạy mình về các số đồng vị hay không.
Nhưng đó HOÀN TOÀN không phải điều bố định hỏi mình: “Có phải thầy Đại số của con đang sống cùng nhà với hai mẹ con con không?”
Lúc đó mình choáng váng nên chẳng biết phải nói thế nào. Tất nhiên là thầy Gianini không sống ở đấy rồi. Mà cũng không hẳn.
Nhưng thầy ấy sắp rồi. Cũng không còn lâu nữa đâu.
Mình đàng ậm ự: “Dạ không ạ”.
Trong bố lúc đó như vừa trút được một gánh nặng! Bố thực sự đã thở phào! Không hiểu bố sẽ phản ứng thế nào khi biết *sự thật* đây?
Làm sao mình có thể tập trung vào cuộc phỏng vấn với một trong những

https://thuviensach.vn

phóng viên nổi tiếng nhất thế giới? Trong khi tất cả những gì mình suy nghĩ lúc này là người bố tội nghiệp. Bố sẽ cảm thấy thế nào nếu biết được mẹ sắp làm đám cưới với thầy Đại số, lại còn sinh con nữa chứ. Mình dám chắc bố không còn yêu mẹ hay gì cả. Chỉ có điều Lilly đã từng phân tích, việc bố thay người yêu như thay áo chứng tỏ rằng bố rất có vấn đề về các mối quan hệ thân mật.

Với một ngườ mẹ như bà thì điều đó cũng không khó hiểu cho lắm.

Mình nghĩ bố thực sự mong có một mối quan hệ khăng khít như thầy Gianini và mẹ. Ai mà biết được bố sẽ đón nhận tin kết hôn của mẹ như thế nào đây? Có thể bố sẽ bị hoảng loạn. Có khi bố sẽ muốn mình đến Genovia sống với bố để vơi đi nỗi buồn!

Và tất nhiên mình sẽ đồng ý thôi vì dầu gì ông cũng là bố của mình và mình yêu bố vô cùng.

Nhưng vấn đề chính là mình chẳng hề muốn sống ở Genovia chút nào. Mình sẽ nhớ Lilly, Tina Hakim Baba và các bạn khác lắm. Còn con Louie Mập nữa chú? Mình có được phép mang nó theo hay không? Nó rất ngoan (trừ thói quen nhai bít tất và thích những thứ lấp lánh) và nếu trong lâu đài có vấn đề về mối mọt thì đảm bảo nó sẽ giải quyết ngon lành.

Nhưng nhỡ họ không cho mèo ở trong lâu đài thì sao? Mình chưa bao giờ cắt móng cho nó, vì thế có khi phải bỏ hết các loại đồ đạt hay thảm nhung gì quý báu không thì…

Thầy G và mẹ cũng đã bàn bạc xem đồ đạt của thầy sẽ để ở đâu khi dọn về. Thầy ý có rất nhiều món đồ hay ho. Ví dụ như một cái bàn đá bóng, 1 bộ trống (ai mà ngờ thầy G lại đam mê *âm nhạc* chứ?), 1 cái máy bắn súng, VÀ một TV mạn hình phẳng 36 inch.

Thầy ấy đúng là tuyệt hơn *nhiều* so với những gì mình nghĩ.

Nếu mình phải dọn đến Genovia, mình sẽ bỏ lỡ cơ hội chơi cái bàn đá bóng đó.

Nhưng nếu mình không dọn đến Genovia thì lấy ai để an ủi và vỗ về ông bố tội nghiệp của mình đây?

Úi cô trang điểm vừa quay lại với phấn mắt xanh da trời rồi.

Thế là mình sẽ bị nôn mất. May mà cả ngày nay mình lo lắng quá nên cũng

https://thuviensach.vn

chưa ăn gì.

Thứ bảy, ngày 24 tháng 10, 7 giờ tối

Trên đường đến nhà Lilly

Ôi, Chúa ơi, ôi, Chúa ơi, Chúa ơi... ÔI, CHÚA ƠIIIII.

Mình làm hỏng hết mọi chuyện rồi. Mình THỰA SỰ làm hỏng hết mọi chuyện rồi.

Không hiểu chuyện gi đã xảy ra nữa. Đến giờ mình vẫn không thể hiểu tại sao mọi chuyện lại ra nông nỗi thế này. Ban đầu mọi chuyện diễn ra rất ổn cơ mà. Cô Beverly Bellerieve đã rất... tử tế với mình. Khi thấy mình quá hồi hộp cô ấy đã tìm mọi cách để giúp mình bình tĩnh lại.

Nhưng thực sự mình đã lảm nhảm rất nhiều câu vô nghĩa.

Mình có suy nghĩ không á??? Có chứ, MÌNH CÓ SUY NGHĨ mà.

Và chính vì mình đã suy nghĩ quá nhiều nên giờ thì ông bố tội nghiệp... ông bố đáng thương của mình... đã biết mọi chuyện. Về mẹ và thầy G.

Mình không hề muốn chuyện này xảy ra. Mình thực sự không muốn. Mình cũng không biết làm thế nào lại buộc miệng. Mình đã quá lo lắng và hồi hộp, mình bị bao vây bởi quá nhiều đèn, micro và nhiều thứ khác. Mình cảm thấy... giống như lần ở phòng cô Hiệu trưởng Gupta và trình bày về việc chai siro ho chứa côđêin vậy.

Thế nên khi cô Berverly Bellerieve hỏi: "Mia, không phải gần đây cháu có tin vui gì sao?" Mình đã nảy tưng lên. Một phần trong mình nghĩ, làm sao cô ấy biết? Phần còn lại nghĩ, hàng triệu người đang xem chương trình này. Phải cố tỏ ra thật vui.

Và rồi mình nhanh nhảu nói: "Ồ vâng. Thật sự cháu đang rất háo hức. Cháu luôn mong được làm chị từ lâu. Nhưng mọi người không muốn làm rùm beng chuyện này lên. Thế nên sẽ chỉ là một hôn lễ nhỏ ở Toà thị chính, với cháu là người làm chứng___"

Cùng lúc đó bố đánh rơi ly rượu đang uống dở. Còn bà bắt đầu thở dốc và người ta phải đưa ngay cho bà một cái túi giấy.

Còn mình thì ngồi chết trân tại chỗ hốt hoảng, Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi, mình vừa làm gì thế này?

Rõ ràng cô Beverly Bellerieve chẳng đả động gì đến việc mẹ có mang. Làm

https://thuviensach.vn

sao cô ấy biết được cơ chứ?
Thực ra cô ấy chỉ muốn tán hưu tán vượn một chút về chuyện mình đã nâng hạng từ điểm F lên điểm D môn Đại số như thế nào.
Mình định đứng dậy chạy ra an ủi bố khi thấy ông ngã bổ người ra hỏi ghế, hai tay bưng lấy mặt nhưng cả người bị vướng vào cả đống dây micro loằng ngoằng. Chú phụ trách âm thanh đã mất gần nửa tiếng để chỉnh mấy cái dây đó nên mình không muốn làm rối tung chúng lên. Ngồi từ chỗ mình có thể thấy hai vai bố run lên và mình đã nghĩ là bố đang khóc. Giống như mỗi lần xem đến đoạn cuối phim *Giải cứu Willy*, bố luôn nói là bố dị ứng nhưng mình biết thừa là bố đang khóc.
THấy vậy cô Beverly liền làm động tác gọi anh quay phim đến nhanh chóng gỡ dây ra giúp mình.
Nhưng khi chạy đến chỗ bố, mình mới phát hiện ra rằng bố không hề khóc...
Tuy vậy, trông sắc mặt bố không được ổn lắm. Ông thều thào gọi người mang thêm cho ly rượu khác.
Sau ba bốn hớp rượu, bố đã có vẻ gần như bình thường trở lại. Nhưng còn bà thì không. Mình e rằng bà khó có thể hồi phục nhanh thế được. Hình ảnh cuối cùng mình nhìn thấy bà lúc rời khỏi đó là bà đang ngồi trong xe và có người đưa thuốc Alka-Seltzer cho uống.
Mình thậm chí còn chưa nghĩ đến chuyện mẹ sẽ nói gì nếu mẹ biết chuyện mình vừa làm. Mặc dù bố đã nói yên tâm, bố sẽ giải thích với mẹ cho, nhưng mình cũng không biết thế nào nữa. Nét mặt bố có vẻ gì đó rất lạ. Hy vọng bố không định nện thầy G một trận.
Đúng là cái mồm tai vạ. Phen này mình bị cái mồm BÉP XÉP. LẮM ĐIỀU, TỌC MẠCH của chính mình hại chết rồi.
Không rõ sau đó mình còn nói cái gì khác nữa không vì quả thực mình đã quá hoảng loạng nên thậm chí chẳng thể nhớ nổi bất cứ điều gì khác mà cô Beverly đã hỏi.
Bố thì quả quyết với mình - sau khi mình đếm được bố đã uống hết ba ly rượu whisky - rằng bố không hề gen với thầy G một tí nào, rằng bố rất hạnh hpúc cho mẹ, và rằng bố nghĩ mẹ với thầy G là một cặp trời phú.

https://thuviensach.vn

Vậy đó, dù gì thì đó cũng là những gì bố *đã nói* .
Tạ ơn Chúa là mình đã đi thẳng từ khách sạn về nhà Lilly. Cậu ấy muốn tập trung tất cả bọn mình lại để ghi hình cho chương trình tuần tới của cậu ấy. Mình đang nghĩ xem không biết tối nay có nên ở lại nhà cậu ấy không.
Mình biết như thế là rất hèn. Nhưng biết đâu sáng mai khi gặp lại mẹ thì bố đã kịp nópi chuyện một chút với mẹ rồi. Và có lẽ mẹ đã kịp có thời gian suy nghĩ, và sẽ tha thứ cho sự bồng bột của mình.
Hy vọng thế.

Chủ nhật, ngày 25 tháng 10, 2 giờ sáng.
Tại phòng ngủ của Lilly
Ai đó làm ơn trả lời giùm mình một câu thôi: tại sao tất cả mọi việc càng ngày càng trở nên tồi tệ thế này?
Rõ ràng là vẫn chưa đủ tệ khi:
Mình sinh ra trong một cơ thể không hề phát triển vòng một.
Bàn chân của mình thì to và dài như bắp đùi của người bình thường.
Mình là người thừa kế ngai vàng duy nhất của một nước quân chủ ở Châu Âu.
Dù có cố gắng đến đêu thì điểm trung bình các môn của mình vẫn tụt thảm hại.
Mình có một người hâm mộ bí mật nhất định không chịu lộ mặt.
Mẹ mình đang mang thai đứa con của thầy giáo Đại số, và…
… cả nước Mỹ này sẽ biết chuyện này sau khi chương trình phỏng vấn đặc biệt *24/7* được phát sóng vào tối thứ Hai tới.
Chưa hết, ngoài tất cả mấy chuyện đó ra, mình vô tình còn là đứa duy nhất trong hội bạn chưa biết thế nào là hôn kiểu Pháp nữa chứ.
Thật đấy. Trong chương trình tuần tới, Lilly nhất định đòi quay chủ đề Lời thú tội, qua đó cậu ấy hy vọng sẽ phát hoạ được mức độ suy đồi đạo đức của giới trẻ ngày nay. Và cậu ấy bắt tất cả bọn mình trước máy quay phải kể về những tội lỗi lớn nhất mà bản thân đã từng mắc phải. Hoá ra là

https://thuviensach.vn

Shameeka, Tina Hakim Baba, Ling Su và Lilly, TẤT CẢ đều đã từng hôn kiểu Pháp. *Tất cả bọn họ*.
Trừ mình.
OK, mình không mấy ngạc nhiên về Shameeka. Từ khi ngực cậu ấy phát triển sau mùa hè vừa rồi thì bọn con trai suốt ngày bu xung quanh như thể *cậu ấy* là bản sao mới nhất của Lra Croft vậy. Còn Ling Su với anh bạn Clifford thì quá thắm thiết ồi.
Nhưng còn Tina thì sao? Ý mình là, cậu ấy cũng có vệ sĩ, giống như mình. Làm thế nào mà cậu ấy có đủ thời gian cùng một cậu con trai nào đó thực hành hôn nhau kiểu Pháp cơ chứ?
Lại còn Lilly nữa chứ? Lilly, CÔ BẠN THÂN NHẤT CỦA MÌNH sao?? Người mà mình luôn nghĩ rằng sẽ kể cho mình nghe mọi chuyện của cậu ấy (mặc dù không phải lúc nào mình cũng làm vậy với cậu ấy)? Cậu ấy đã biết cảm giác hôn một cậu con trai kiểu Pháp là thế nào nhưng phải đợi tới tận BÂY GIỜ mới nghĩ đến chuyện nói cho mình nghe sao???
Hẳn là Boris Pelkowski hôn giỏi hơn mình tưởng. Vì mặc dù cậu ấy chẳng hề bỏ cái tật dắt áo len trong quần nhưng Lilly vẫn chấp nhận làm bạn gái cậu ấy.
Chuyện này đúng là bệnh. Bệnh, bệnh, bệnh lắm. Mình thà làm gái già chưa-từng-được-hôn còn hơn là trao nụ hôn kiểu Pháp cho Boris Pelkowski. Cậu ấy luôn cất ĐỒ ĂN trong mấy cái túi áo. Và đâu chỉ thức ăn đơn thuần đâu, còn có đủ các loại bánh kẹo màu sắc sặc sỡ như kẹo Gum hình gấu hay thạch Babies.
Lilly kể Boris sẽ bỏ đồ ăn ra ngoài khi họ hôn nhau.
Chúa ơn, mình đúng là một đứa thất bại.
Và mình chưa từng được hôn kiểu Pháp, và không có gì để tự thú trong chương trình nên Lilly đã quyết định đưa ra cho mình một lời Thách Đố. Giống như trong trò chơi Nói Thật hay Thách Đố ý. Mà mình lại không có chuyện gì để Nói Thật, nên đành bị Thách Đố vậy:
Lilly thách mình lẳng một quả cà xuống vỉa hè dưới cửa sổ phòng cậu ấy từ tầng 16.
Và mình nói nhất định mình sẽ làm được, mặc dù tất nhiên là mình chẳng

https://thuviensach.vn

muốn chút nào. Mình thấy chuyện này thật ngớ ngẩn. Có thể sẽ có người bị thương. Tuy mình đang đóng minh hoạ cho sự suy đồi của giới trẻ Mỹ ngày nay nhưng mình không hề muốn ai bị bể đầu tẹo nào.
Nhưng mình có thể làm gì đây? Đó là lời Thách Đố mà. Mình phải thực hiện thôi. Chưa từng được hôn kiểu Pháp đã đủ xấu hổ lắm rồi. Mình không muốn bị gắn thêm cái mác hèn nhát nữa.
Mà mình cũng đâu đủ can đảm để nói cho mọi người biết rằng mặc dù chưa bao giờ hôn kiểu Pháp, nhưng mình đã nhận được một lá thư tình đầy mơ mộng của một người giấu mặt. Là con trai, tất nhiên rồi.

Vì nhỡ anh Michael chính là Jo-C-rox thì sao? Mình biết rất có thể không phải anh ấy nhưng… nhỡ phải thì sao? Mình không muốn Lilly biết. Mình lại càng không muốn cậu ấy biết về buổi phỏng vấn với Berverly Bellerieve, hay chuyện mẹ và thầy G sắp kết hôn. Mình chỉ khát khao được làm một cô gái bình thường, và thật tình mà nói trong tất cả những chuyện trên, không có gì gọi là bình thường cả.
Hình như biết được ở nơi nào đó trên thế giới có người đang thầm yêu trộm nhớ mình đã tiếp thêm cho mình rất nhiều dũng khí (mà đáng ra phải sử dụng trong buổi phỏng vấn vừa rồi với cô Berverly Bellerieve mới phải). Nhưng thôi, sao cũng được. Có lẽ mình không có khiếu ăn nói khi bị máy quay chĩa thẳng vào mặt. Nhưng ít ra mình cũng phải đủ bản lĩnh để thả một quả cà ra ngoài cửa sổ chứ.
Lilly đã bị sốc. Bởi trước giờ mình chưa từng chấp nhận Lời Thách Đố như thế bao giờ mà.
Bản thân mình cũng còn không lý giải được tại sao mình lại làm như vậy nữa là. Chắc có lẽ mình đang cố làm cho ra dáng một cô gái kiểu Josie.
Hoặc cũng có thể vì mình sợ không biết Lilly sẽ làm bắt mình làm gì khác nếu mình từ chối. Đã có lần cậu ấy thách đố mình cởi đố chạy lên xuống hành lang. Mà không phải hành lang bên trong nhà Moscovitz đâu. Mà là hành lang *bên ngoài* nhà cơ.

https://thuviensach.vn

Rút cuộc thì cuối cùng mình cũng rón rén đi qua mặt hai bác Moscovitz và bò vào nhà bếp. Hai bác ý đang nằm nghỉ trong phòng khách, xung quanh la liệt hàng chồng sách y khoa dày cộm – nhưng mình biết thừa thận ra bố của Lilly đang nghiền ngẫm tạp chí thể thao *Sport Illustrated* còn mẹ cậu ấy thì đang cấu nghiến tờ *Cosmo*.

"Chào cháu, Mia" – Bố Lilly nói vọng qua cuốn tạp chí – "Mọi chuyện vẫn ổn chứ?"

Mình vội trả lời: "Dạ vâng ạ."

"Còn mẹ cháu thế nào?" Mẹ Lilly hỏi.

"Mẹ cháu khoẻ ạ". Mình nói.

"Mẹ cháu vẫn đang hẹn hò với thầy giáo Đại số của cháu đúng không?"

"Dạ vâng ạ" – mình nói, trong khi bụng nghĩ thầm mối quan hệ của họ giờ còn khăng khít hơn thế nhiều ấy chứ.

"Và cháu ủng hộ mối quan hệ đó?" – Bác ý vẫn chưa chịu để mình đi.

"Dạ vâng ạ". Mình cũng chỉ biết nói thế thôi chứ chẳng nhẽ lại đem chuyện mẹ đang có thai với thấy G ra kể. Mà mình đang phải thực hiện lời thách đố kia mà, làm gì có thời gian cho trò chơi phân tích tâm lý cơ chứ.

"Cho bác gửi lời hỏi thăm đến mẹ nhé. Chắc chắn hai bác sẽ tới xem triển lãm sắp tới của mẹ con. Ở phòng tranh Mary Boone đúng không?" – Mẹ Lilly hỏi.

"Dạ đúng rồi ạ". Hai bác nhà Moscovitz là fan hâm mộ tranh của mẹ từ lâu rồi. Một trong những bức tranh thành công nhất của mẹ có tên là *Woman Enjoying a Quick Snack at Starbucks* hiện đang treo trong phòng khách nhà Lilly.

"Hai bác sẽ đến" – bố Lilly nói.

Và rồi hai bác ý quay trở lại với những thế giới riêng trong hai tờ tạp chí còn mình vọt ngay vào bếp.

Có một quả cà trong ngăn đựng rau quả và mình lấy vội giấu dưới áo và tót về phòng. Cố gắng hết sức không để hai bác Moscovitz nhìn thấy lại mất công bị hỏi han. Lúc giấu quả cà dưới áo mình chợt nhận ra rằng chỉ vài tháng nữa thôi bụng mẹ cũng phình to ra như vậy. Nhưng cái cảm giác đó chẳng dễ chịu chút nào. Mình dám cá mẹ sẽ không vì thế mà thay đổi cái

https://thuviensach.vn

gu ăn mặc của mình đâu.
Trong khi Shameeka đang quay cảnh Lilly lải nhải vào micro về việc Mia Thermopolis chuẩn bị làm cái điều mà không cô gái ngoan nào có thể tưởng tượng được thì mình ngó vội ra ngoài cửa sổ xem có người nào đi qua không và rồi…
“NÉM!” – mình hét lên đầy khí thế, y như trong mấy bộ phim mà mình thường xem.
Đứng nhìn cảnh một quả cà tím to đùng – cỡ một quả bóng đá – xoay tròn trong không khí cũng thật là *thú vị*. Đường số 5 nhà Lilly ở có rất nhiều đèn đường vì thế dù bây giờ đã muộn nhưng bọn mình vẫn có thể nhìn rõ cảnh quả cà rơi cái vèo xuống đất. Cứ thế quả cà rơi tự do bên ngoài cánh cửa đóng im ỉm của các nhà tâm lý học và các nhà tài chính ngân hàng (chỉ có họ mới trả nổi tiền thuê nhà ở chung cư nhà Lilly) cho tới khi…
BẸP!
Qủa cà đã “ĐÁP” xuống vỉa hè.

Vấn đề là nó không chỉ đơn giản rơi xuống, mà là bắn toé toè loe khắp nơi trên vỉa hè thì đúng hơn. Một vài mảnh vụn bắn lên chiếc xe buýt M1 vừa chạy ngang qua, còn lại toàn bộ thì con xe Jaguar đậu gần đó lãnh đủ.
Đúng lúc mình đang thậm thụt ngó ra cửa sổ để nhìn cho rõ vụ nổ thì thấy cửa chiếc xe Jaguar bật mở. Một người đàn ông bước ra khỏi xe, cùng lúc đó bảo vệ khu nhà Lilly từ trong mái hiên tầng một đi ra và nhìn lên.
Bỗng có ai đó ôm lấy eo mình kéo giật ra đằng sau, nhấc bổng cả người mình lên.
"Cúi xuống!" - anh Michael rít lên, kéo ngửa mình ra sàn.
Tất cả mọi người đồng loạt núp vội xuống. Thực ra là Lilly, anh Michael, Shameeka, Ling Su và Tina núp còn mình thì đã nằm ngửa trên sàn.
Không hiểu anh Michael từ đâu chui ra không biết. Mình thậm chí không hề biết anh ấy ở nhà nữa cơ. Ban nãy mình phải hỏi để đề phòng vụ chạy

https://thuviensach.vn

lông nhông ngoài hành lang rồi đấy chứ. Và Lilly nói anh ấy đang tham dự một buổi thuyết trình về mấy người sao mọc ở tít tận Columbia và sẽ không có mặt trong vài giờ tới.
"Mấy đứa không biết nghĩ hay sao hả? Ngoài chuyện có thể làm người khác bị thương ra, mấy đứa có biết là ở thành phố New York này luật pháp nghiêm cấm ném đồ ra cửa sổ không hả?" - Anh Michael có vẻ nổi giận thật.
"Thôi đi anh Michael. Anh đừng có mà trẻ con như thế, đó chỉ là loại rau quả bình thường thôi mà". - Lilly nói, giọng khinh khỉnh.
"Anh nói nghiêm túc đấy. Nếu ai đó nhìn thấy Mia làm chuyện đó cô bé sẽ bị bắt ngay" - anh Michael giận dữ nói.
"Không đời nào, cậu ấy là trẻ vị thành niên".
"Người ta vẫn có thể đưa ra xét xử ở toà án dành cho trẻ vị thành niên. Mà em cũng đừng nghĩ đến chuyện chiếu đoạn băng vừa rồi lên đấy" - anh Michael nói.
Ôi... ôi... anh Michael đang lo bảo vệ cho danh dự của mình. Hoặc chí ít là không để cho mình bị đưa ra toà vị thành niên. Anh ấy thật đáng yêu làm sao... Chắc Jo-C-Rox là anh ấy rồi.
Lilly cong cớn: "Tất nhiên là em vẫn chiếu".
"Nếu thế thì phải bỏ phần có mặt Mia đi".
Lilly bướng bỉnh nói: "Không đời nào".
"Lilly, giờ ai cũng biết Mia. Nếu em chiếu đoạn băng đó lên thì ngay lập tức cái tin Công chúa xứ Genovia bị bắt quả tang ném đồ ra khỏi cửa sổ căn hộ cao tầng nhà bạn thân sẽ được đăng tải lên các mặt báo. Hiểu chứ?"
Lúc này mình nhận ra rằng anh Michael đã buông tay ra khỏi eo của mình, chậc...
Tina Hakim Baba hưởng ứng: "Lilly, anh Michael nói đúng đấy. Chúng ta nên cắt phần đó đi. Mia đã đủ nổi tiếng rồi không cần phải thu hút thêm sự chú ý làm gì nữa".
Đấy là Tina vẫn còn chưa biết vụ phỏng vấn trên chương trình 24/7 đó.
Lilly đứng phắt dậy và hậm hực đi về phía cửa sổ, chắc chắn là để xem xem bác bảo vệ và chiếc chủ xe Jaguar còn có ở đó không nhưng bị anh Michael

https://thuviensach.vn

kéo giật lại.
"Nguyên tắc đầu tiên, nếu muốn ném vật gì đó ra ngoài cửa sổ thì không bao giờ được nhoài người ra kiểm tra xem có ai đang đứng bên dưới nhìn lên không. Họ sẽ nhìn thấy và đoán được em ở nhà số bao nhiêu. Và em sẽ lãnh đủ mọi trách nhiệm về bất cứ vật gì vừa thảy xuống. Chẳng ai điên lại đi ngó nghiêng nhìn xuống dưới trong những tình huống như vậy, nếu không phải vì thấy có lỗi".
"Oài, anh Michael, anh vừa nói cứ như thể đã từng làm việc này nhiều lần rồi ý" - Shameeka ồ lên ngưỡng mộ.
Không chỉ có vậy. Cái cách anh ấy nói giống như cảnh sát trưởng Dirty Harry vậy.
Khi mình ném quả cà tím ra cửa sổ mình cũng có cảm giác oai phong như Dirty Harry vậy.
Cảm giác đó thật thú vị.
Nhưng vẫn không thú vị bằng lúc anh Michael lao vào bảo vệ cho mình như bây giờ.
Anh ấy nói: "Có thể nói rằng anh đã thường hay làm thí nghiệm về lực hút của Trái đất."
Ôi, còn quá nhiều điều mình chưa biết về ông anh trai của Lilly. Hoá ra anh ấy từng là một thanh niên nổi loạn.
Liệu một thanh niên nổi loạn/một thiên tài máy tính có thể nào đi thích một cô công chúa có ngực phẳng lì không nhỉ? Tối hôm nay anh ấy đã cứu mình. (Ừ thì cứu mình khỏi hàng giờ lao động công ích nếu mình bị tóm cổ)
Giờ mình không quan tâm đến nụ hôn kiểu Pháp hay điệu valse tình tứ gì cả, kể cả chuyện anh ấy có phải là tác giả của bức thư nặc danh kia không.
Mình chỉ biết tối nay là một sự khởi đầu của một cái gì đó.

Những việc cần làm:
Viết nhật kí môn tiếng Anh
Ngừng suy nghĩ về lá thư ngu ngốc kia
Ngừng suy nghĩ về anh Michael Moscovitz

https://thuviensach.vn

Ngừng suy nghĩ về buổi phỏng vấn
Ngừng suy nghĩ về mẹ
Thay lót ổ cho mèo
Lấy đồ giặt
Sửa khoá phòng tắm
Mua: Nước rửa bát
Bông ngoái tai
Nẹp tranh sơn dầu(cho mẹ)
mấy thứ bôi lên móng tay khiến chúng có mùi thum thủm để mình khỏi cắn
Món quà gì đó hay hay tặng thầy G chào đón thầy đến với gia đình mới
Mòn quà gì đó hay hay tặng bố để an ủi bố đừng lo lắng, rồi sẽ có ngày bố tìm thấy tình yêu đích thực của mình.

Chủ nhật , 25 tháng 10, 7 giờ tối

Mình đã rất run khi về nhà sáng nay vì sợ mẹ buồn. Vì tội mình đã buột miệng nói ra chuyện mẹ và thầy G.
Mình không phải sợ bị mẹ la mắng vì mẹ vốn dĩ không phải là tuýt người thích la hét.
Nhưng mẹ sẽ buồn nếu mình làm mấy chuyện ngu ngốc kiểu như đi chơi về muộn mà không chịu gọi điện về nhà (mà cứ nhìn cuộc sống xã hội của mình thì thấy, chuyện này khò mà xảy ra lắm).
Vậy mà lần này mình đã gây ra một chuyện tày đình như thế. Sáng nay cứ nghĩ đến cảnh mẹ đang ủ ê thất thểu ở nhà là mình không tài nào bước chân ra khỏi nhà Moscovitz được.
Lần nào từ nhà Lilly về mình cũng thấy trong lòng mênh mang làm sao! Cứ như đi dã ngoại về vậy. Gia đình cậu ấy thật đầm ấm và đời thường làm sao. Mặc dù gia đình họ toàn là những thiên tài, bố mẹ là hai nhà tâm lý học có tiếng, anh con trai thì sở hữu riêng một tờ báo điện tử, còn cô gái út thì làm chủ một chương trình cáp. Ở nhà Moscovitz, vấn đề tranh cãi duy nhất chỉ là đến lượt ai đưa chú chó Pavlov đi dạo, hoặc nên gọi món ăn Trung Quốc hay món ăn Thái.
Trong khi ở nhà mình các vấn đề luôn rối rắm, phức tạp hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

Thật lạ là mẹ dường như rất hành phúc khi thấy mình bước vào nhà. Mẹ chạy ra ôm mình và bảo mình đừng lo lắng gì về chuyện phỏng vấn ngày hôm qua. Bố đã nói chuyện với mẹ và mẹ hoàn toàn biết cảm nhận của mình. Hình như mẹ đang cố nhận hết mọi trách nhiệm. Nhưng về việc mẹ không chịu kể cho bố nghe về chuyện của mẹ và thầy G ngay từ đầu đâu phải lỗi của mẹ. Tất cả chỉ tại mình và cái mồm quàng quạc ngu ngốc của mình. Nhưng dù sao mình cũng cảm thấy vui vui khi mẹ lo lắng như vậy cho mình.

Và rồi hai mẹ con mình đã dành cả buổi tối lên kế hoạch cho đám cưới của mẹ và thầy G. Mẹ cho rằng ngày Halloween là ngày lý tưởng nhất để kết hôn vì chỉ riêng cái ý nghĩ kết hôn thôi đã đủ đáng sợ lắm rồi.

Vì là ngày Halloween nên thay vì mặc áo cưới, mẹ muốn đến Toà nhà thương mại Empire State (chiều cao của mình quá lý tưởng cho mấy màn cải trang kiểu này). Mẹ đang thuyết phục thầy G đóng giả làm chú chó Fay Ray thì chuông điện thoại reo. Lilly gọi.

Mình cũng hơi bất ngờ vì mình vừa mới từ nhà cậu ấy về mà. Ờ, có thể mình bỏ quên cái bàn chải đánh răng hay cái gì ở đó.

Nhưng không... Cú điện thoãi này chẳng hề liên quan một tí gì đến chuyện đó cả.

Giọng Lilly nghe rất chanh chua qua điện thoại: "Cái vụ cậu được phỏng vấn trên chương trình 24/7 tuần này là sao?"

Mình đứng chết trân bên cạnh cái điện thoại. Trong một giây mình đã nghĩ Lilly có khả năng ngoại cảm và đã giấu mình suốt bao năm qua. Mình chỉ còn biết lắp bắp hỏi: "Sao cậu biết?"

"Bởi vì cứ 5 phút trên TV lại chiếu cái đoạn quảng cáo về cuộc phỏng vấn đó chị Hai ạ."

Mình vội với tay bật TV. Lilly nói đúng. Bật kênh Tv nào cũng thấy có dòng chữ quàng cáo về buổi phỏng vấn độc quyền của Berverly Bellerieve với "nàng công chúa nước Mỹ - công chúa Mia" sẽ phát sóng vào tối mai.

Thôi xong, cuộc đời mình thế là tiêu rồi.

"Tại sao cậu không kể cho mình nghe về câu chuyện cậu sẽ lên TV?" - Lilly hoạnh hoẹ.

https://thuviensach.vn

Lúc đó tự dưng mình thấy người nôn nao, đầu óc mụ mị nên cứ trả lời bừa: "Cũng chẳng hiểu nữa. Tự dưng hôm qua người ta đến thôi. Có chuyện gì to tát đâu".

Mình vừa dứt lời thì đầu kia nghe thấy tiếng Lilly gào toáng lên nên vội để xa cái tai nghe ra.

"Không có gì to tát á??? Cậu được cô Berverly Bellerieve phỏng vấn mà cho là không có gì to tát sao??? Chẳng nhẽ cậu không biết Berverly Bellerieve là một trong những phóng viên nổi tiếng và khó tiếp cận nhất nước Mỹ hay sao hả? Cô ấy xưa nay luôn là hình mẫu lí tưởng và thần tượng của tớ đấy, có biết không hả".

Đợi cho Lilly bình tĩnh xong mình mới dám thẽ thọt giải thích rằng mình không hề biết cái cô Berverly Bellrieve đó lại nổi tiếng đến như vậy. Mình càng không hề biết cô ấy lại là hình mẫu lí tưởng, là thần tượng của Lilly. Mình chỉ thấy rằng cô ấy rất đáng mến, thế thôi.

Nhưng hình như Lilly không buồn nghe mình giải thích. Cậu ấy làu bàu: "Lý do duy nhất tớ không nổi điên lên với cậu vì sáng mai cậu phải kể tường tận từng chi tiết về buổi phỏng vấn đó cho tớ nghe".

"Hả?"

Mình còn muốn biết: "Mà tại sao cậu phải nổi điên lên với mình?"

"Bởi vì cậu từng hứa sẽ để cho mình thực hiện buổi phỏng vấn độc quyền đầu tiên với cậu trên chương trình Lilly chỉ nói lên sự thật, nhớ chưa?"

Mình không hề nhớ vụ đó nhưng cũng có thể là mình có hứa thật.

À mà lúc nãy xem đoạn quảng cáo trên TV mình phải thừa nhận rằng bà đã đúng về việc dùng màu mắt xanh da trời. Thật đang kinh ngạc, vì trước giờ bà chưa bao giờ đưa ra quyết định gì đúng đắn cả.

Top 5 điều bà đã sai:

1. Rằng bố sẽ chịu yên ổn khi tìm người phụ nữa của đời ông
2. Rằng con Louie Mập sẽ hút hết sinh khí của mình lúc ngủ và mình sẽ bị nó đè bẹp cho chết ngạt.
3. Rằng nếu mình không chịu học ở trường nữ sinh, mình sẽ bị mắc các bệnh xã hội.
4. Rằng nếu mình xỏ lỗ tai, mình sẽ bị nhiễm trùng và chết thẳng cánh vì

https://thuviensach.vn

nhiễm trùng máu.
5. Rằng cơ thể mình sẽ phát triển đầy đặn hơn khi mình đến tuổi dậy thì.
Chủ nhật, 25 tháng 10, 9 giờ tối
Có thư của Jo-C-Rox!!!!!!
Nội dung bức thư viết:
JoCrox: Chào bạn, Mia. Mình vừa xem đoạn quảng cáo về buổi hpỏng vấn sắp tới của bạn. Trông bạn thật tuyệt. Thứ lỗi cho mình không thể nói cho bạn biết mình là ai. Mình thật không ngờ bạn chưa đoán ra được mình là ai. Còn giờ thì ngừng check mail và đi làm bài tập Đại số của bạn đi nhé. Mình hiểu rõ tính bạn mà. Đó cũng chính là một trong những điễm mình thích nhất ở bạn.
Bạn của bạn.
OK, giờ thì mình sắp phát điên rồi. Ruốt cuộc thì đó là ai mới được chứ? Là ai???
Mình vội viết lại ngay:
FtLouie: Bạn là ai thế??????????????????????
Mình đã mong là cậu ấy sẽ trả lời nhưng không, không một dòng luôn. Những ai biết được thói quen luôn đợi sát ngày đi học mới chịu là bài tập Đại số của mỉnh nhỉ? À mà *tất cả lớp* ai chẳng biết chuyện đó.
Nhưng người biết rõ nhất là anh Michael. Có ngày nào mà anh ấy không phải giúp mình làm bài tập môn Đại số trong lớp NK&TN chứ? Và anh ấy luôn mắng mình về tội không chịu viết các con số cho thẳng hàng đấy thôi.
ƯỚC GÌ Jo-C-Rox là anh Michael Moscovitz nhỉ. Chỉ là ước thôi, ước gì... ước gì...
Nhưng mình dám chắc đó không phải là anh Michael. Chuyện đó chỉ xảy ra trong mơ thôi. Mà nếu có ngoài đời thực sự thì cũng chỉ xảy ra với những đứa con gái kiểu như Lana Weinberger thôi chứ làm gì đến lượt mình.
Dạng dấm dớ như mình giỏi lắm là vớ được mấy đứa dơ bẩn như kiểu Boris là cùng.
TẠI SAO LẠI LÀ MÌNH CHỨ??????????????????
Thứ Hai, 26 tháng 10, lớp NK&TN
Thật không may, Lilly không phải là đứa duy nhất xem đoạn băng quảng

https://thuviensach.vn

cáo giới thiệu chương trình tối nay.
Mọi người trong trường đều nói về nó. TẤT CẢ MỌI NGƯỜI.
Và tất cả đề nói sẽ theo dõi chương trình tối nay.
Điều đó đồng nghĩa với việc bằng giờ này sáng mai, tất cả mọi người sẽ biết chuyện của mẹ và thầy Gianini.
Mình cũng không quá để tâm đến chuyện đó. Có gì đâu mà phải xấu hổ. Có thai là một chuyện rất đỗi tự nhiên và đáng tự hào.
Chỉ có điều mình không tài nào nhớ nỗi nội dung cuộc trò chuyện giữa mình và cô Beverly Bellerieve. Chắc chắn chuyện của mẹ không phải là câu chuyện duy nhất "rền vang" trong buổi phỏng vấn. Mình rất lo hôn đó có buột miệng nói lỡ ra điều gì ngu dốt nữa hay không.
Mình quyết định rồi, phải nghiên cứu học tại nhà, phòng trường hợp...
Tina Hakim Baba kể với mình rằng trước khi cưới bố cậu ấy, mẹ cậu ấy là một siêu mẫu tại Anh và thường xuyên phải tham gia các buổi phỏng vấn. Và theo lời bác Hakim Baba thì trước khi phát sóng chính thức, bao giờ đài truyền hình cũng phải gửi cho bác ý một bản xem trước vì nếu có gì còn biên tập lại được.
Nghe thấy vậy sau giờ ăn trưa mình vội gọi ngay cho bố hỏi xem liệu cô Beverly có thể gửi cho mình một bản xem trước được không.
Bố nói: "Đợi bố chút" và quay sang hỏi cô ấy. Hoá ra cô Beverly đang có mặt ở đó. Trong phòng khách sạn của bố! Vào một buổi chiều thứ Hai!
Không hiểu bố mẹ mình *làm sao* nữa? Hai người đã già rồi mà vẫn cặp kè hết người này đến người khác. *Mình* đang tuổi lớn, đáng ra mình cần phải hẹn hò nhiều mới đúng.
Nhưng có mới nói!
Và cô ấy không ngại ngùng cầm lấy điện thoại:"Chuyện gì thế, Mia?"
Mình nói với cô ấy là mình đang rất lo lắng về cuộc phỏng vấn hôm đ1o và hỏi xem có thể xem đoạn băng trước khi phát sóng không.
Thế là cô Beverly tuôn ra như suối về chuyện không việc gì phải xem trước làm gì và rằng trong mình rất dễ thương trong cuộc nói chuyện ngày hôm đó. Nói chung dau khi đặt máy xuống mình lãng đãng như bị tiêm thuốc mê chả nhớ nỗi cô ấy đã nói gì nhưng nói chung mình thấy vững tin hẳn và tin

https://thuviensach.vn

rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn.
Cô Beverly lá một người trong số ít người có khả năng làm người khác cảm thấy tự tin hơn vào bản thân. Không hiểu cô ấy làm cách nào mà tài thế nhỉ. Chẳng trách bố cứ xoắn xuýt bên cô ấy suốt từ thứ Bảy tuần trước.

2 chiếc xe cùng xuất phát, một chiếc đi về hướng Bắc với tốc độ 40 dặm/giờ còn chiếc kia đi về hướng Nam với tốc độ 50 dặm/giờ. Hỏi sau bao lâu thì hai xe cách nhau 360 dặm?
2 chiếc xe rỗi việc ấy có cách nhau bao nhiêu dặm thì cũng có liên quan gì đến mình cơ chứ?

Thứ Hai, 26 tháng 10, giờ sinh học
Cô Sing dạy môn sinh từng nói về mặt sinh lý mà nòi thì không bao giờ có chuyện ai đó có thể tắt thở vì buồn chán hoặc xấu hổ. Nhưng đảm bảo điều đó hoàn toàn có thể xảy ra vì chỉ vài phút trước thôi mình mới bị một cơn đau tim suýt chết.
Chuyện là vầy, sau giờ NK&TN, Lilly đi sang lớp Tâm lý, mình sang lớp Sinh học còn anh Michael thì tới lớp Lượng giác nhưng vì cả ba lớp ngay kề sát nhau nên tụi mình cùng đi chung với nhau. Ai dè đang đi tới sảnh thì nhỏ Lana Weinberger loe ngoe tiến về phía tụi mình - TIẾN THẲNG ĐẾN TRƯỚC MẶT ANH MICHAEL VÀ MÌNH-giơ tay chỉ vào mặt bọn mình và véo von: "Hai người đang hẹn hò hả?"
Lúc đó mình tưởng mình chết ngay tại chỗ rồi. Cứ nhìn nét mặt anh Michael lúc đó sẽ thấy, đầu anh ấy như sắp nổ tung, còn mặt thì đỏ ửng hết cả lên.
Mặt mình thì không còn có thể tái hơn.
Còn cô bạn thân nhất của mình thì sao? Cậu ấy còn đang mãi bò ra cười ngất ngây: "Điên à?"
Làm Lana và lũ bạn cũng phá lên cười hùa theo.

https://thuviensach.vn

Mình chẳng thấy có gì đáng buồn cười ở đây cả. Bọn chúng rõ ràng chưa bao giờ nhìn thấy anh Michael Moscovitz lúc không mặc áo. Còn mình thì đã được chiêm ngưỡng rồi.

Chắc hẳn anh Michael cho rằng câu hỏi đó của Lana thật lố bịch nên lờ đi như không nghe thấy gì. Còn mình thì càng lúc càng muốn hỏi cho rõ xem anh ấy có phải là Jo-C-rox không. Mình luôn tìm mọi cách đưa đề tài Josie ang the Pussycats vào mỗi câu chuyện của tụi mình. Đã biết là không nên làm thế nhưng quả thật không thể kiềm chế nổi.

Mình thật chẳng muốn là đứa con gái lớp 10 duy nhất trong cái trường này chưa có bạn trai.

Bài tập về nhà:

Môn Đại số: bài tập trang 135

Tiếng Anh: "Hãy sống hết mình bởi đó là tất cả những gì bạn có" - trích lới Ralph Waldo Emerson. Hãy viết cảm nhận của em về câu nói trên.

Văn minh Thế giới: câu hỏi cuối chương 9

Lớp NK&TN: miễn bàn

Tiếng Pháp: Lên kế hoạch cho một chuyến đi tới Paris

Môn Sinh học: Kenny đang làm rồi!

Nhắc mẹ về cuộc hẹn với bác sĩ. Hy vọng rằng em bé không bị mắc chứng đột biến gene Tay-Sach. Nghe nói hội chứng này khá phổ biến ở những người Do Thái gốc Đông Âu và ở những người Canada gốc Pháp. Không biết họ nhà mình có ai là người Canada gốc Pháp không nhỉ? PHẢI TÌM HIỂU CHO KĨ MỚI ĐƯỢC!!

Thứ Hai, 26 tháng 10, sau giờ học

Thật mình chẳng bao giờ nghĩ mình sẽ nói ra điều này nhưng quả thực là mình rất lo cho bà.

Thật đấy. Bà hình như không nhận thức được là đang làm gì nữa.

Hôm nay mình lại phải dẫn xác đến khách sạn tiếp tục bài học làm Công chúa - vì nghe nói mình sẽ có buổi ra mắt chính thức với toàn thể nhân dân

https://thuviensach.vn

Genovia vào tháng 12 tới. Bá muốn chắc chắn rằng mình sẽ không bôi tro trát trấu mắt Hoàng gia cùng những người có mặt ngày hôm đó. Thử đoán xem bà đang làm gì lúc mình tới?

Bà đang bàn bạc với người tổ chức sự kiện của Hoàng gia Genovia về đám cưới sắp tới của mẹ.

Không chỉ có vậy, người đó lặn lội từ Genovia bay sang đất Mỹ này chỉ để bàn bạc với bà về cái đám cưới thậm chí chẳng liên quan gì đến bà.

Họ đang ngồi ở bàn khách, trước mặt là một tấm giấy to đùng trải rộng với nhiều mẫu giấy nhỏ được dán chằng chịt phía trên. Vừa thấy mình bà đã xổ ra một tràng tiếng Pháp: "Ồ, Amelia. Hay quá. Vào đây nào. Ba chúng ta có rất nhiều việc cần làm, Vigo, cháu và ta".

Mắt mình trố ra kinh ngạc, mình không thể tin vào mắt mình nữa. Lúc đó mình chỉ hy vọng những gì mình thấy không phải là những gì mình đang nghĩ.

"Bà... Bà đang *làm* gì thế?"

"Cháu không thấy sao?" - Bà nhướn mày quay ra nhìn mình, cái lông mày tự vẽ của bà công lên đầy vẻ thách thức và cao ngạo - "Lên kế hoạch đám cưới chứ sao nữa".

Mình nuốt nước bọt cái ực. Chuyện xấu rồi đây. CỰC xấu là đằng khác!

"Ừm... đám cưới của ai hả bà?"

Bà sử dụng chất giọng mỉa mai kiêm châm biếm quý tộc: "Cháu đoán xem".

"Bà ơi, cháu có thể nói chuyện riêng với bà một chút không? Chỉ hai bà cháu mình thôi".

Bà vẫy tay nói: "Cháu có thể nói bất cứ điều gì với ta trước mặt Vigo. Từ lâu cậu ấy đã mong được gặp cháu. Vigo, đây là công chúa Amelia Mignonette Grimaldi Renaldo".

Bà cắt đi cái họ Thermopolis của mình. Lần nào cũng vậy.

Chú Vigo đứng phắt dậy và chạy vội đến chỗ mình. Chú ý thấp hơn mình rất nhiều, tầm tuổi mẹ, mặc vest xám, bên trong là áo sơ mi bóng màu hoa oải hương và chiếc cà vạt tía bóng lộn. Xem ra chú Vigo này cũng thích gam màu tía giống bà.

https://thuviensach.vn

"Được gặp công chúa quả là diễm phúc của tôi", nói rồi chú ý quay sang phía bà kính cẩn nói: "Bà nói đúng, thưa bà, cô ấy có cái mũi của nhà Renaldo".
"Tôi đã nói với cậu rồi đúng không? Một cái mũi quá hoàn hảo" - Bà nói với vẻ đầy tự mãn.
Chú Vigo búng tay cái toách và nháy mắt với mình.
Rồi tiếp tục thao thao bất tuyệt: "Màu hồng. Nhất định phải là màu hồng. Xưa nay tôi luôn có cảm hứng với màu hồng của những chiếc váy dành cho phù dâu".
"Rất vui được gặp chú" - tôi nhã nhặn đáp - "Nhưng vấn đề là mẹ cháu và thầy Gianini chỉ định tổ chức đơn giản tại..."
"Toà Thị Chính chứ gì" - Bà vừa nói vừa đảo hai tròng mắt long sòng sọc. Bà sẽ chẳng phải tốn thời gian trang điểm nếu muốn đi doạ người khác bằng đôi mắt xăm đen xịt đó - "Rồi, ta đã được nghe rồi. Thật nực cười. Hai người đó sẽ phải tổ chức tại khách sạn Plaza này. Sau đó là tham dự tiệc chiêu đãi tại phòng khiêu vũ lớn. Đó là những nghĩa vụ mà mẹ của công chúa xứ Genovia cần phải làm".
"Cháu thì cho rằng mẹ và thầy không muốn thế đâu".
Bà nheo mắt nhìn mình: "Tại sao lại không chứ? Bố cháu sẽ thanh toán toàn bộ các chi phì mà. Ta cũng là người rất rộng lượng. Hai người đó mỗi người được phép mới 25 khách".
Mình nhìn xuống tấm giấy trải bàn trước mặt bà. Có hơn 50 mẫu giấy nhỏ dính trên đó.
Chắc bà phát hiện ra mình đang nhìn chòng chọc vào đống giấy tờ đó nên vội cắt ngang dòng suy nghĩ: "Còn bà cần phải mời ít nhất là 300".
Mình gửi tặng bà ánh mắt đầy lo lắng: "300 gì ạ?"
"Khách chứ ai".
Mình chết cứng một chỗ. Cần phải tiếp một thùng nước biển mình mới đủ sức tiếp tục đối thoại với bà mất.
" Cháu phải gọi cho bố và bàn với bố về việc này mới được..." mình nói.
"Cháu cứ thử xem!" - Bà cười rất nhạt - "Bố cháu với cái bà Bellerieve gì đó mất hút từ hôm đó tới giờ rồi. Nếu không cẩn thận bố cháu sẽ có kết cục

https://thuviensach.vn

giống như ông thầy Đại số của cháu mất."
Bà cứ làm như bố có thể làm cho ai đó có bầu được ý. Nếu không thì làm gì có chuyện mình trở thành người thừa kế duy nhất chứ không phải là một đứa cháu cính thống nào đấy của Hoàng gia. Rõ ràng là dùng quá nhiều hoá chất để điều trị đã khiến bố không thể nào có con được nữa. Nhưng xem ra bà vẫn chưa chịu chấp nhận sự thật đó, nhất là khi đứa cháu đáng thất vọng này không được như bà mong muốn.
Đúng lúc đó dòng suy nghĩ của mình bị cắt đứt bởi một tiếng rên ư ử phát ra từ dưới gầm ghế của bà. Hoá ra là con cho xù bé tí teo của bà có tên là Rommel. Nó đang rúm ró lại khi nhìn thấy mình.
Mặc dù mình biết mình chẳng đẹp đẽ gì nhưng nó có cần phải sợ mình đến thế không. Mình là người yêu động vật cơ mà!
Mà cho dù thánh Francis xứ Assisi có tái thế cũng khó mà yêu nỗi cái con Rommel này. Thứ nhất, dạo gần đây nó mắc chứng rối loạn thần kinh (mình nghi la do sống gần bà quá lâu) nên bị rụng hết cả lông, làm bà phải mặc áo len và áo choàng cho nó để khỏi bị cảm.
Ngày hôm sau Rommel mặc áo khoác lông chồn. Bằng lông chồn thật ý. Bà thậm chí còn nhuộn màu hoa oải hương cho cái áo đó để nó có thể tiệp màu với cái khăn choàng cổ của bà. Người mặc đồ lông thú đã tàn ác rồi nhưng một con vật đi mặc đồ lông thú còn tàn ác hơn gấp vạn lần.
"Rommel thôi sủa ngay đi không?" - bà nạt.
Vấn đề là con Rommel đâu có sủa. Nó đang rên ư ử thì đúng hơn. Rên ư ử vì sợ. Lúc nhìn thấy mình. MÌNH chứ không phài ai khác!!!
Ngày hôm nay mình còn bị mất mặt bao nhiêu lần nữa hả trời?
"Con chó ngu ngốc này" - Bà cuối xuống bế Rommel lên, nhưng xem ra cu cậu chẳng có vẻ gì thích thú cả. Thích thú gì nổi khi mấy cái trâm cài áo kim cương của bà đang chọc vào sương sống của nó (giờ người Rommel làm gì có mỡ, lại chẳng có tí lông nào nhưng nó đặc biệt nhạy cảm với mấy thứ nhọn nhọn). Nhưng cho dù nó cứ vung vẫy thế nào bà cũng không chịu thả nó ra. "Amelia, ta muốn mẹ con và cái ông thầy tên gì gì đó viết danh sách tên các vị khách mời của họ ra tối nay để ngáy mai ta cho người đi in phong bì. Ta biết mẹ con sẽ muốn mời thêm mấy người… ừm… bạn có-

https://thuviensach.vn

thiên-hướng-tự-do của con. Nhưng ta nghĩ sẽ tốt hơn nếu họ lẳng lặng đứng bên ngoài, trộn lẫn trong đám phóng viên và du khách vẫy chào. Ý ta nói là lúc mẹ con bước từ trong chiếc limo ra. Như thế họ vừa có cảm giác được mời vừa không làm người khác khó chịu bởi những kiểu tóc dị hợm và những bộ quần áo quái đản…"

"Bà, cháu nghĩ…"

"À mà cháu nghĩ sao về chiếc váy này?" – Bà thậm chí chẳng thèm nghe mình nói và chỉ vào mẫu váy cưới của Vera Wang. Mẹ thà chết chứ đừng hòng mặt mấy thứ váy kiểu đó.

Chú Vigo nói: "Ôi không, thưa bà. Tôi nghĩ chiếc này mới hợp" và chỉ vào chiếc váy hiệu Armani. Y chang thôi, đừng hòng mẹ mặc.

"Bà ơi, cháu biết là bà quan tâm mẹ cháu nhưng chắc chắn mẹ cháu không thích một đám cưới linh đình đâu. Thật đấy. Đảm bảo là thế".

"*Pfuit*" – Bà phầy tay nói. *Pfuit* trong tiếng Pháp tiếng lóng nghĩa là Không.

"Mẹ cháu sẽ thay đổi ý kiến khi thấy thực đơn trong lễ cưới. Vigo, nói cho Amelia nghe đi".

Vigo hồ hởi nói: "Món nấm mọc, cá hồi bọc măng, đậu Hà Lan trộn pho mát dê, rau diếp cá cuộn vụn pho mát xanh…"

"Bà ơi, không đâu. Tin cháu đi".

Bà nói: "Vớ vẩn. Tin ta đi, Amelia, một ngày nào đó mẹ con sẽ cảm ơn ta. Vigo và ta sẽ chuẩn bị cho mẹ con một đám cưới khó quên".

Chắc chắn rồi.

"Bà ơi, mẹ cháu và thầy G đang lên kế hoạch cho một đám cưới đơn giản và bình dị…"

Bà găm vào miệng mình một cái nhìn sắc lẹm, lạnh lùng nói: "Amelia, trong suốt ba năm ông nội cháu ngoài chiến trường chiến đấu với quân Đức, ta một mình bảo vệ Genovia khỏi quân Đức quốc xã – đó là chưa kể đến tên phát xít người Ý Mussolini. Chúng ngày đêm nã súng vào cánh cửa cung điện, cho xe tăng dày xéo các chiến hào xung quanh. Ấy thế mà ta vẫn kiên quyết không chịu đầu hàng, tất cả là nhờ vào cái ý chí thép này. Vậy mà bây giờ cháu định nói với ta rằng là ta không có khả năng thuyết phục một bà bầu làm theo cách của ta hay sao?"

https://thuviensach.vn

Đành rằng mẹ chẳng có tí xíu điểm gì liên quan tới Mussolini hay bọn Đức quốc xã. Nhưng nếu xét về khoản phản khán của mẹ với bà nội thì chắc chắn không có một tên phát xít độc tài nào kể trên có thể qua mặt được mẹ.
Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng rõ ràng mình không thể lôi nó ra để cãi lý với bà trong hoàn cảnh này được. Thôi thì cứ thuận theo bà cho xong. Và mình đành câm chịu ngồi nghe chú Vigo thao thao bất tuyệt về các món có trong thực đơn, loại nhạc dùng trong buổi lễ, thậm chí còn tán dương cái giá treo ảnh cưới to nghềnh ngoàng sẽ đặt ở quầy lễ tân mà chú ý đã chọn.
Đến khi xem cái thiệp cưới mình mới phát hiện ra một điều…
"Đám cưới tổ chức vào thứ Bảy tuần này ạ?" – mình hoảng hốt.
"Đúng thế" – bà nói.
"Hôm đó là Halloween!". Thật tình cờ đó cũng chính là ngày đăng kí kết hôn của mẹ, và buổi tiệc tại nhà Shameeka.
"Thế thì sao?" – Bà ngán ngẩm hỏi lại mình.
"Dạ… thì… bà biết đấy. Hôm đó là Halloween".
Chú Vigo quay sang hỏi bà: "Halloween là ngày gì vậy, thưa bà?". Nói mới nhớ ở Genovia ngày lễ Halloween không được phổ biến cho lắm.
"Đó là ngày lễ của kẻ ngoại đạo. Bọn trẻ con sẽ mặc những bộ trang phục kì dị và đi xin kẹo từ những người không quen biết. Một tục lệ rất vớ vẩn của dân Mỹ" – Bà phẩy tay nói.
"Nếu thì chỉ còn chưa đầy *một tuần*" – Mình yếu ớt nói.
Bà nhướn cặp lông này tự vẽ xấu ỉn lên hỏi: "Vậy thì sao?"
"Dạ…thì… gấp quá. Mọi người…" (như mình chẳng hạn) "… có thể đã có kế hoạch khác".
"Xin thứ lỗi cho tôi, thưa Công chúa" – chú Vigo nói xen vào – "Nhưng cần phải tiến hành hôn lễ càng sớm càng tốt trước khi mẹ cô… *lộ rõ bụng*"
Rồi, xong! Giờ đến cả người tổ chức sự kiện của Hoàng gia Genovia cũng đã biết mẹ đang có bầu. Sao bà không thuê luôn quả khinh khí cầu, bắc loa lên đó, rêu rao cho toàn nước Mỹ biết luôn cho rồi đi
Bà nói mình cũng nên tận dụng cơ hội này học hỏi luôn về các nghi lễ và thủ tục cần thiết để chuẩn bị cho đức lang quân tương lai của mình.
Khoan đã, "*Cái gì* tương lai cơ ạ?"

https://thuviensach.vn

“Đức lang quân, thưa Công chúa. Ý chỉ chồng hoặc vợ của người đứng đậu của một đất nước. Giống như Hoàng tử Philip là đức lang quân của Nữ hoàng Elizabeth, *người cô lựa chọn* để kết hôn sẽ trở thành Hoàng tử của xứ Genovia” – xem ra chú Vigo này biết cũng nhiều thật.
Mình quay sang chú Vigo hỏi: “Cháu tưởng chú chỉ là người tổ chức sự kiện cho hoàng gia Genovia thôi chứ”.
“Vigo không chỉ tổ chức sự kiện của Hoàng gia chúng ta, chúng ấy còn là một chuyên gia về các nghi thức ngoại giao” – Bà giải thích.
“Nghi thức ý ạ? Cháu tưởng cái đó chỉ có trong quân đội”.
Bà đảo mắt, sự ngán ngẩm nổi lên cuồn cuộn: “Nghi thức ngoại giao là một dạng của các phép xã giao và nghi lễ thường dành để đón tiếp những người đứng đầu một đất nước. Trong trường hợp của cháu, Vigo sẽ chỉ cho cháu biết những tiêu chuẩn mà đức lang quân tương lai của cháu cần có. Để tránh những ngạc nhiên đáng tiếc sau này có thể xảy ra.”
Rồi bà bắt mình lấy giấy bút ra ghi lại những gì chú Vigo nói và phải luôn ghi nhớ trong đầu. Vì theo bà thì sau 4 năm nữa, lúc mình bắt đầu vào đại học và cặp bồ với ai đó hoàn toàn không phù hợp, mình sẽ hiểu được những lo lắng của bà.
Phải ngổng cổ chờ đợi tới tận Đại học á? Bà rõ ràng không thể ngờ rằng đức lang quân tương lai của cháu bà rất có thể đã xuất hiện từ bây giờ rồi?
Dù rằng mình vẫn chưa biết tên thật của Jo-C-rox nhưng ít ra thì cũng đã nhắm được đối tượng.
Nhưng sau khi nghe bài thuyết giáo của chú Vigo các tiêu chí cao siêu mà đức tương lai của mình cần có thì mình cam đoan còn khướt mới có được một nụ hôn kiểu Pháp. Mình thấu hiểu tại sao mẹ mình không hề muốn kết hôn với bố - ví dụ nếu bố có ngỏ lời cầu hôn.
Mình phải dán cái mẫu giấy đó vào đây mới được.
Các tiêu chí mà đức lang quân của Công chúa xứ Genovia cần phải có:
Đức lang quân sẽ phải xin phép công chúa nêu muốn ra khỏi phòng.Đức lang quân sẽ phải đợi công chúa nói xong mới được nói.Đức lang quân sẽ đợi công chúa cầm dĩa lên trước rồi mời được cầm dĩa của mình trong tất cả các bữa ăn.Đức lang quân sẽ không được ngồi cho tới khi công chúa đã

https://thuviensach.vn

yên vị.Đức lang quân sẽ phải đứng dậy ngay khi công chúa đứng lên.Đức lang quân sẽ không được tham gia bất cứ hoạt động nào mạo hiểm – ví dụ như đua xe, đua thuyền, leo núi, nhảy dù… - cho tới khi sinh được một người thừa kế.Đức lang quân sẽ phải từ bỏ mọi quyến chăm sóc con trong trường hợp huỷ hôn hoặc li dị.Đứa lang quân sẽ phải từ bỏ mọi quyền công dân tại đất nước của mình để làm công dân xứ Genovia. OK. Chiếu theo những tiêu chí này thì ắt hẳn mình sẽ một gã bù nhìn về làm bạn đời.

À không, lấy được chồng đã là phước lớn rồi. Có ai ẩm ương đi lấy một đứa con gái mà mình thậm chí không thể ngắt lời? Hoặc không thể quay lưng bỏ ra trong các cuộc tranh cãi? Hoặc từ bỏ quyền công dân ở đất nước của mình?

Chỉ cần nghĩ đến cái tên ất ơ nào đó mà mình buộc phải kết hôn cũng đủ rùng mình rồi. Nếu không phải vì cái tước vị công chúa này mình đã trăm năm đầu bạc với một anh chàng ưa phiêu lưu mạc hiểm, biết đua xe, leo núi, nhảy dù… Mới cay đắng làm sao.

Top 5 điều đáng tiếc khi phải làm một công chúa

Không thể kết hôn với anh Michael Moscovitz (anh ấy sẽ không đời nào chịu từ bỏ quyền công dân Mỹ để làm công dân xứ Genovia đâu).Không thể đi đâu mà không có vệ sĩ kè kè bên cạnh(mình quí chú Lars thật nhưng Giáo hoàng cũng cần có lúc cầu nguyện một mình mà).Bắt buộc phải giữ ý kiến trung lập về tất cả các chủ đề nhạy cảm kiểu như ngành công nghiệp thịt hộp, thuốc lá và Taliban.Phải tham gia các buổi học làm công chúa với bà.Vẫn bị ép phải học môn Đại số. **Tối muộn ngày thứ Hai**

Mình đã quyết định phải khuyên mẹ và thầy G bỏ trốn ngay lập tức. Bởi bà đã mang sang Mỹ một người siêu chuyên nghiệp về mấy cái khoản lễ nghi này! Mình biết bỏ đi trong lúc này sẽ rất khó khăn đối với mẹ bởi buổi triễn lãm tranh đang đến gần. Nhưng nếu ở lại mẹ sẽ tham gia một đám cưới mà người dân thành phố này chưa từng bao giờ được chứng kiến… từ xưa tới nay.

Nhưng lúc mình đang vào nhà cũng là lúc mẹ chạy vù vào trong toi lét.

Có vẻ như thời kì thai nghén của mẹ đã bắt đầu và mẹ sẽ có thể ói bất cứ

https://thuviensach.vn

lúc nào, không riêng gì buổi sáng.
Trông mẹ mệt như vậy mình nỡ lòng nào kể cho mẹ nghe về kế hoạch của bà chứ, nó sẽ chỉ khiến mẹ mệt thêm thôi.
“Anh nhớ đút băng vào đó” – tiếng mẹ vọng ra từ trong toi lét. Mình chẳng hiểu mẹ đang nói mô tê gì nhưng thầy G thì biết.
Mẹ muốn nhắc thầy ghi lại đoạn băng phỏng vấn trên TV. Buổi phỏng vấn giữa mình và cô Beverly Bellerieve!
Mình đã quên khuấy mất chuyện này. Nhưng mẹ thì không.
Mẹ vẫn chưa thể rời toa lét nổi nên chỉ có mình và thầy G ngồi xem chương trình phỏng vấn với nhau. Chốc chốc lại thay phiên nhau vào toa lét xem mẹ thế nào và đưa cho mẹ một ít nước và giấy ăn.
Mình tính sẽ kể cho thầy G nghe về bà nội và kế hoạch đám cưới của bà ngay khi Tv chiếu đoạn phim quảng cáo đầu tiên.
Nhưng mình đã không thể làm được điều đó sau nỗi kinh hoàng mà chương trình phỏng vấn đó mang lại cho mình.

https://thuviensach.vn

Meg Cabot

Nhật ký công chúa

Dịch giả: Thanh Nga

- 7 -

CHƯƠNG TRÌNH 24/7 – thứ Hai ngày 26 tháng 10

NÀNG CÔNG CHÚA NƯỚC MỸ

B.Bellerieve phỏng vấn cùng M.Renaldo

Bên ngoài khu phố Thompson, phía nam thành phố Houston (SoHo). Hình ảnh toà nhà thương mại hiện lên từ đằng xa.

Beverly Bellerieve (BB): Hã thử tưởng tượng bạn là một cô bé tuổi teen bình thường. Một cô bé rất đỗi bình thường sống tại thị trấn Greenwich trong lòng thành phố New York cùng với người mẹ độc thân, nữ hoạ sĩ Helen Thermopolis. Cuộc sống của Mia vẫn bận rộn với những điều bình dị như bao người bạn đồng trang lứa khác – bài tập về nhà, bạn bè và thỉnh thoảng là một vài điểm F môn Đại số… cho tới một ngày, mọi thứ đều thay đổi hoàn toàn.

Tại căn phòng tiện nghi áp mái, khách sạn Plaza

BB: Mia – cô có thể gọi cháu là Mia được không? Hay cháu muốn cô gọi là Thưa Công chúa? Hay Amelia?

Mia Renaldo (MR): Dạ không, cô cứ gọi cháu là Mia.

BB: Mia, hãy kể cho mọi người nghe về ngày hôm đó. Ngày mà cuộc sống của cháu đã thay đổi hoàn toàn.

MR: Lúc đó hai bố con cháu cũng ở trong khách sạn này. Cháu đang uống trà và bị nấc cục, mọi con mắt đề đổ dồn về cháu. Còn bố cháu thì đang cố giải thích cho cháu hiểu rằng cháu là người thừa kế ngai vàng của xứ Genovia, nơi bố cháu đang sống. Phản ứng duy nhất của cháu là, con cần phải đi vào nhà vệ sinh. Và rồi cháu vào đó đứng cho tới khi hết nấc cục mới thôi. Lúc cháu quay trở lại ghế ngồi, bố nói với cháu rằng cháu là một Công chúa. Cháu sợ quá nên đã chạy một mạch tới vườn bách thú xem lũ chim cánh cụt. Cháu không thể tin nổi là từ hồi lớp bày bọn cháu đã từng phải thu thập tư liệu về tất cả các quốc gia châu Âu. Vậy mà cháu chẳng hề

https://thuviensach.vn

có tí thức nào về chuyện bố mình là Hoàng tử của một trong số các quốc gia đó. Khi đó trong đầu cháu chỉ có một suy nghĩ: cháu sẽ chết mất nếu mọi người trong trường phát hiện ra chuyện đó. Cháu không muốn bị coi là dị hợm giống cô bạn Tina cùng lớp, lúc nào cũng có vệ sĩ đi kè kè bên cạnh. Nhưng ruốt cuộc chuyện đó vẫn xảy ra. Cháu là một đứa dị hợm, siêu dị hợm.

Đây là khúc cô ấy phải ra ta cứu vãn tình thế.

BB: Ồ Mia, cô không nghĩ mọi chuyện đến mức như vậy đâu. Cô tin cháu rất nổi tiếng trong trường.

MR: Không đâu ạ, cháu không hề nổi tiếng tẹo nào. Ở trường cháu chỉ có các cầu thủ bóng đá là nổi tiếng thôi. Và các bạn ở đội cổ vũ nữa. Còn cháu thì không. Hơn nữa cháu cũng chẳng chơi với những người nổi tiếng đó. Cháu chưa bao giờ được mời đến các bữa tiệc của họ. Cô biết đó, một bữa tiệc hoành tráng với rất nhiều bia và rượu và các cặp đôi hẹn hò. Cháu vừa không ở trong đội bóng, cũng chẳng phải trong đội cổ vũ, lại không hề thông minh…

BB: Không phải cháu ở trong nhóm các bạn học giỏi của trường sao? Theo cô được biết cháu được học ở lớp Năng khiếu và Tài năng mà.

MR: Đúng là cháu có ở trong lớp đó nhưng tên lớp nghe thế thôi chứ đấy chỉ là nơi để mọi người tụ tập thôi. Chúng cháu hầu như chẳng học hành gì trong lớp đó cả - toàn tán gẫu là chính. Vì giáo viên có bao giờ lên lớp đâu ạ. Cô ấy thường hay ngồi tít mít trong phòng giáo viên ở phía bên kia sảnh vì thế là sao biết được bọn cháu làm gì.

Không hiểu sao cô BB này vẫn có thể khai thác được từ câu chuyện nãy giờ của mình:

BB: Nhưng cô không nghĩ là cháu có nhiều thời gian để tán gẫu, đúng không Mia? Chúng ta đang ngồi trong căn phòng áp mái đầy tiện nghi này thuộc về bà nội cháu – Công chúa xứ Genovia, một bà quả phụ đầy quyền uy. Và cô chắc chắn bà đã dạy cho cháu rất nhiều về các nghi thức Hoàng gia.

MR: Ồ vâng ạ, sau khi tan học cháu đều phải tham gia các buổi học làm Công chúa với bà. À, đúng hơn là sau mỗi buổi học ôn môn Đại số sau khi

https://thuviensach.vn

tan học.
BB: Mia, không phải gần đây cháu có tin vui gì sao?
MR: Ồ vâng. Thật sự cháu đang rất háo hức. Cháu luôn mong được làm chị từ lâu. Nhưng mọi người không muốn làm rùm beng chuyện này lên. Thế nên sẽ chì là một hôn lễ nhỏ ở Toà thị chính, với cháu là người làm chứng…
Còn nhiều chi tiết nữa, rất nhiều là đằng khác. Nhưng mình không muốn nhắc đến chúng nữa, ngần đó đã đủ xấu hổ lắm rồi. Cứ nghĩ về ngày hôm đó là mình không thể quên được nét mặt phằm phằm của bố lúc ông nghe thấy từ "chị".
Và tất nhiên cả chuyện bà phải thở vào túi giấy nữa chứ.
Nhưng xem ra cả đời này mình cũng khó mà quên đi được chuyện đó vì ngoài việc mẹ đã thu lại buổi phỏng vấn trên, cô Beverly Bellerieve cũng rất biết cách biên tập lại cho nó giật gân với nhiều dòng tít chạy xiên vẹo bên dưới màn hình. Thế này thì có muốn quên cũng khó mà quên cho nổi.
Nói chung là mình cứ ngồi lải nhải rất ngốc xít còn cô Beverly Bellerieve thì tìm mọi cách để hướng câu trả lời của mình về với trọng tâm câu hỏi của cô ấy.
Có vẻ như kinh nghiệm phỏng vấn lão làng cũng không giúp được cô Beverly lần này. Mình là một trường hợp quá ư là cá biệt và cô ấy đã không thể kiểm soát nổi mình. Thôi thì cứ cho là mình quá căng thẳng và uống quá nhiều si rô ho có chứa côđêin.
Dù vậy vẫn phải ghi nhận sự cô gắng của cô Bellerieve. Cuộc phỏng vấn kết thúc với lời kết luận thế này:
Bên ngoài khu phố Thopson, SoHo
BB: Cô ấy không phải thành viên của đội bóng, cô ấy cũng chẳng phải là thành viên của đội cổ vũ. Thưa quý khán giả, Amelia Mignonette Thermopolis Renaldo là hình ảnh của một thế hệ thanh thiếu nei6n dám đi ngược lại với những khuôn mẫu xã hội vốn vẫn tồn tại trong ngành giáo dục hiện nay. Cô ấy là một công chúa. Cô công chúa của nước Mỹ. Nhưng hằng ngày cô bé vẫn phải đối mặt với rất nhiều áp lực và những vấn đề như bao người bạn trang lứa khác… với một sứ mệnh cao cả: sẽ đến một ngày,

https://thuviensach.vn

cô bé buộc phải trưởng thành để lãnh đạo cả một quốc gia.
Mùa xuân tới đây, cô bé sẽ được làm chị. Đúng vậy thưa quý vị và các bạn, chương trình 24/7 đã nhận được tin bà Helen Thermopolis và thầy giáo Đại số của Mia, ông Frank Gianini đang chờ đón đứa con đầu lòng của mình vào tháng 7 tới – mặc dù cả hai chưa hề kết hôn.
Tiếp sau đây là cuộc phỏng vấn độc quyền của bố Mia, Hoàng tử xứ Genovia… Mời các bạn đón xem trên chương trình 24/7.
Nói tóm lại một câu: mình sẽ chuyển tới sống ở Genovia thôi.
Cuối cùng mẹ cũng ra khỏi nhà vệ sinh và xem đượv đoạn cuối của buổi phỏng vấn. Mẹ và thầy G đã tìm mọi cách an ủi mình rằng chương trình cũng không đến nỗi tệ.
Nhưng rõ ràng là nó rất tệ mà. Mình biết.
Chuông điện thoại nhà mình đổ chuông ngay khi chương trình kết thúc.
Mẹ như sực nhớ ra chuyện gì vội quay ra nói với thầy G: “Ôi Chúa ơi. Đừng có nhấc máy! Là mẹ em đấy, em quên mất chưa kể cho mẹ nghe về chuyện của bọn mình!”
Thực ra mình đã hy vọng là bà ngoại thà là bà ngoại còn hơn là Lilly.
Cuối cùng đúng là cậu ấy thật. Cậu ấy đã nổi điên trên điện thoại với mình.
“Cậu có ý gì khi gọi cả lũ bọn mình là lũ dị hợm hả?” – Lilly nhảy tưng lên ở đầu dây bên kia.
“Lilly, cậu nói gì thế? Mình đâu có nói cậu là dị hợm đâu”.
“Căn bản là cậu đã nói cho toàn thể nước Mỹ này biết rằng học sinh trường Trung học Albert Einstein được chia ra làm nhiều nhóm người. Còn cậu và đám bạn của cậu mạt vận đến nỗi không thể xếp vào bất cứ nhóm nào trong số đó!”
“Cậu nghĩ lại xem, rõ ràng tụi mình có thuộc về nhóm nào đâu”.
“Có cậu thì có! Cón chuyện về lớp NK&TN nữa chứ” – Lilly tiếp tục lồng lộn.
“Lớp đó thì sao?”
“Cậu vừa chẳng thông báo cho cả nước biết rằng bọn mình chỉ ngồi đó tán gẫu, chẳng học hành gì cả vì cô Hill suốt ngày chỉ ở trong phòng giáo viên đó sao. Cậu không biết nghĩ à? Cô ấy có thể sẽ gặp nhiều rất rối vì cậu

https://thuviensach.vn

đấy”.
Có cái gì đó đang bóp nghẹn lấy trái tim mình.
“Ôi không… Thật thế à?” – Mình lắp bắp không ra hơi nữa.
Phía đầu dây bên kia Lilly gằn lên phẫn nộ và đầy cáu bẳn: “Bố mẹ mình gửi lời chúc mình tới mẹ cậu” rồi dập máy cái cộp.
Giờ thì mình thấy tệ hơn bao giờ hết. Tội nghiệp cô Hill!
Điện thoại lại kêu. Lần này là Shameeka.
“Mia, cậu vẫn còn nhớ về buổi tiệc Halloween ở nhà mình thứ Bảy này chứ?”
“Tất nhiên rồi”
“Giờ bố mình không cho tổ chức nữa”.
“*Cái gì*? Tại sao chứ?”
“Bởi vì nhờ cậu mà giờ bố mình cho rằng cá cái trường Albert Einstein này chỉ toàn là lũ học sinh chơi bời và nghiện ngập” – Shameeka chua chát nói.
“Nhưng mình đâu có nói thế!”. Ít ra là không chính xác từng chữ như vậy.
“Nhưng đó là những gì bố mình suy ra. Và giờ thì ông đang ở phòng kế bên lên mạng tìm trường trung học nữ ở New Hampshire cho mình vào học kì tới. Bố mình nói mình sẽ không được đi chơi với bạn trai cho tới năm 30 tuổi”.
“Ôi, Shameeka, mình xin lỗi”.
Shameeka chẳng nói thêm được câu nào. Cậu ấy phải dập máy vì khóc nhiều quá không nói nổi nữa.
Điện thoại lại đổ chuông. Mình thật chẳng muốn nghe chút nào nhưng không còn cách nào khác bởi thầy G đang bận giữ tóc giúp mẹ trong nhà vệ sinh. Mẹ lại bị nôn.
“Alô?”
Là Tina Hakim Baba.
“Ôiiiii Chúa ơi!”- Tina tru lên một tiếng nghẹn ngào qua điện thoại.
“Mình xin lỗi, Tina” – mình vội nói ngay trước khi Tina kịp nói thêm câu nào. Có vẻ như mình sẽ phải xin lỗi tất cả những người gọi điện đến sau ngày hôm nay.
“Xin lỗi á? Sao cậu phải xin lỗi?” – Tina vừa nói vừa thở không ra hơi –

https://thuviensach.vn

“Cậu nhắc tới mình trên TV!”
“Ừm… mình biết”. Mình còn gọi cậu là đứa dị hợm nữa.
“Không thể in nổi” – Tina hét lên – “Điều đó thật tuyệt!”
“Cậu không… Cậu không giận mình sao?”
“Tại sao lại giận cậu chứ? Đây là chuyện tuyệt vời nhất từng xảy ra với mình. Chưa bao giờ tên mình được nhắc tới trên TV cả!”
Những câu nói đó của Tina Hakim Baba thực sự làm mình cảm thấy ấm áp và vui lên rất nhiều.
“Ừm…” – mình dè dặt hỏi – “Bố mẹ cậu có xem chương trình đó không?”
“Có chứ! Họ thích chương trình đó lắm. Mẹ mình gửi lời nhắn tới cậu là màu xanh da trời rất hợp với mắt cậu. Mẹ mình ngưỡng mộ cách chuyên viên trang điểm đánh mắt cho cậu lắm. À, mẹ mình nói có một loại kem rất tốt dành cho bà bầu để bôi lên da lúc bụng bắt đầu to lên. Mai mình sẽ mang đến trường cho cậu để gửi cho mẹ cậu”.
“Thế còn bố cậu? Bác ấy không định bắt cậu chuyển sang trường tư thục nữ đấy chứ?”
“Cậu đùa à, bố mình quá vui là đằng khác khi cậu nhắc tới vệ sĩ của mình. Giờ thì bất cứ ai có ý định bắt cóc mình cũng phải suy nghĩ lại cho kĩ. Úi, mình có điện thoại gọi tới. Chắc là bà mình gọi từ Dubai. Ở đó có ăng ten chảo. Chắc bà nghe thấy cậu nhắc đến tên mình! Chào nhé”.
Tina gác máy. Vui thật. Ngay cả mấy người ở tận Dubai cũng theo dõi chương trình của mình. Mà mình nào có biết Dubai ở đâu cơ chứ.
Lại có điện thoại. Là bà gọi.
“Sao, chương trình quá tệ đúng không?” – Bà nói.
“Bà ơi có cách nào cho cháu lên đính chính không? Bởi vì cháu không hề cố ý nói cô giáo lớp NK&TN của tụi cháu không chịu lên lớp, cũng như chuyện trường cháu không phải toàn lũ chơi bời nghiện ngập. Bà biết không phải mà”.
“Ta không thể tưởng tượng nổi cái cô phóng viên đó đang nghĩ gì nữa” – Bà nói. Mình thật vui vì lần đầu tiên bà đứng về phía mình. Nhưng mình sớm nhận ra rằng bà không hề đang nói về mình. “Cô ta thậm chí không buồn chiếu lấy một tấm hình nào về cung điện của chúng ta. Giờ đang là

https://thuviensach.vn

mùa đẹp nhất ở Genovia. Cây cọ vào mùa thu đẹp vô cùng. Buổi phỏng vấn đó thật đúng là một sự bôi bác. Chúng ta đã bỏ lỡ một cơ hội rất tốt để quảng bá hình ảnh đất nước Genovia. Quá phí phạm!”

“Bà ơi, bà phải làm cái gì đó mới được. Cháu không biết ngày mai còn có thể vác mặt đến trường được không nữa” – mình năn nỉ.

Bà vẫn tiếp tục câu chuyện của mình. “Ngành du lịch ở Genovia đang đi xuống đáng kể từ khi chúng ta cấm không cho tàu du lịch cập vào vịnh. À mà chúng ta cũng chẳng cần mấy đám khách du lịch dạng đó. Người gì mà ăn mặc hở hang, chẳng khác nào vũ nữ thoát y. Nếu như cô ta chiếu vài đoạn băng về các sòng bạc Casino hoành tráng và bãi biển tuyệt đẹp của chúng ta thì có phải tốt không. Chúng ta có cả một bờ biển cát trắng tự nhiên dọc Riviera. Cháu có nhận thấy điều đó không, Amelia? Monaco cũng phải nhập cát trắng từ đó đấy”.

“Có khi cháu phải chuyển trường khác thôi. Bà nghĩ ở Manhattan này có trường nào chịu nhận một học sinh 1,0 môn Đại số không?”

“Đợi đã… À đây rồi. Chương tình tiếp tục rồi. Họ đang chiếu vài cảnh về cung điện của chúng ta. Ồ, còn có bãi biển nữa. Còn cái vịnh nữa kìa. Ôi khu rừng ôliu mới đẹp làm sao. Đẹp quá! Rất tuyệt! Cái cô phóng viên đó xem ra cũng còn khá. Chắc ta sẽ phải đồng ý cho bố con tiếp tục hẹn hò vơi cô ta thôi”.

Rồi bà cúp máy cái rụp. Không buồn nói thêm với mình lấy một câu. Sao chẳng ai coi mình ra cái gì thế nhỉ?

Mình đi thẳng vào phòng tắm của mẹ. Mẹ đang ngồi trên sàn nhà, nét mặt có vẻ nhợt nhạt pha lẫn âu lo. Thầy G đang ngồi trên mép bồn tắm. Trông thầy có vẻ đăm chiêu.

Cũng chẳng trách được thầy G vì chỉ vài tháng trước thầy ấy còn là một giáo viên Đại số bình thường, còn bây giờ đã là bố của đứa em sắp chào đời của công chúa xứ Genovia.

“Con cần phải tìm một trường học mới” – mình nói – “Thầy có thể giúp em chuyện đó được không, thầy G? Ý em là, thầy có quen với ai đó trong hội đồng giáo viên thành phố không ạ?”

“Ôi Mia. Chuyện không tệ đến mức đó đâu con” – mẹ nói.

https://thuviensach.vn

“Không đâu mẹ ơi, tệ đến mức đó đấy. Chỉ vì mẹ chưa xem toàn bộ chương trình thôi”.
“Nhưng mẹ vẫn nghe thấy hết mà. Và con có nói sai điều gì đâu? Trong xã hội chúng ta, mấy người có chút năng khiếu về thể tháo luôn được đối xử như Chúa trời vậy. Trong khi những người có chút đầu óc, thông minh hơn người lại thường bị lờ đi – thậm chí còn bị coi như lũ lập dị, dở hơi. Thật lòng mà nói mẹ cho rằng các nhà khoa học ngày đêm nghiên cứu ra thuốc chữa ung thư cần phải được trả lương cao bằng với mấy tay vận động viên chuyên nghiệp. Xét cho cùng thì mấy tay vận động viên đó đâu cứu sống được ai đâu cơ chứ, Họ chỉ đơn thuần làm công việc mua vui, giải trí cho người khác mà thôi. Cũng giống như các diễn viên vậy. Mẹ không cho rằng nghề diễn có thể gọi là một môn nghệ thuật. Chính việc dạy học mới là một nghệ thuật. Đáng ra Frank phải được hưởng lương như Tom Cruise, với việc đã thành công dạy được con hiểu được cách nhân phân số”.
Xem ra trận nôn kịch liệt vừa rồi làm cho mẹ bị mụ mị mất rồi. “Thôi con đi ngủ đây”.
Mẹ chẳng kịp nói thêm câu nào với mình vì còn bận quay ra ôm lấy toa lét nôn thệm một trận nữa. Rõ ràng mình đã cảnh báo mẹ về việc ăn quá nhiều tôm cua sẽ không tốt cho thai nhi nhưng mẹ vẫn cứ gọi món tôm hùm chấm nước sốt tỏi ở cửa hàng Number One Noodle Son.

Mình vào phòng và lên mạng. Có khi mình sẽ chuyển tới trường mới cùng với Shameeka. Ít ra ở đó mình còn có một người bạn quen.
Tất nhiên là nếu Shameeka còn chịu nói chuyện với mình sau tất cả những gì mình đã làm. Giờ thì chắc chẳng ai ở trường Albert Einstein thèm nói chuyện với mình nữa, trừ Tina Hakim Baba ra, cậu ấy rõ ràng không hiểu chuyện gì cả.
Rồi mình thấy trên màn hình máy tính có tin nhắn. Ai đó muốn nói chuyện với mình.
Ai thế nhỉ? Jo-C-rox chăng??
Không phải. Là một người còn tuyệt hơn thế nhiều!!! Anh Michael!! Ít ra

https://thuviensach.vn

thì anh ấy vẫn còn chịu nói chuyện với mình.
Mình đã in cuộc nói chuyện đó ra và dán vào đây:
Cracking: Anh vừa thấy em trên TV. Em nói nghe hay lắm.
>
FtLouie: Anh nói gì thế? Em vừa làm hỏng hết mọi chuyện thì có. Còn cô Hill nữa chứ. Chắc cô ấy sẽ bị đuổi việc mất.
>
Cracking: Nhưng ít ra thì em cũng đã nói lên sự thật.
>
FtLouie: Nhưng tất cả mọi người đều giận em ! Lilly đang nổi điên lên với em!
>
Cracking: Nó chỉ ghen tị vì em được nhiều người chú ý đến thôi. Có đem gom toàn bộ số người đã từng xem các chương trình của Lilly lại cũng chẳng thể nào so sánh với số người theo dõi buổi phỏng vấn 15 phút vừa rồi của em.
>
FtLouie: Em không nghĩ đó là lí do cậu ấy giận. Cậu ấy cho rằng em đã phản bội thế hệ của tụi em hay cái gì đó tương tự như thế… vấn đề là em nói cho toàn thiên hạ biết chuyện học sinh trường Albert Einstein chia ra làm nhiều nhóm.
>
Cracking: Chuyện đó và chuyện em tuyên bố rằng em không thuộc về bất cứ nhóm nào trong số đó.
>
FtLouie: Đúng là em không ở trong nhóm nào cả.
>
Cracking: Có chứ. Lilly luôn nghĩ rằng em thuộc về nhóm Lilly Moscovitz. Nhưng em đã không đề cập đến cái nhóm đó, vì thế mà nó buồn thôi.
>
FtLouie: Thật hả anh? Cậu ấy nói thế à?
>

https://thuviensach.vn

Craking: Nó không nói ra nhưng nó là em gái anh mà. Anh biết nó nghĩ gì.
>
FtLouie: Cũng có thể là thế thật. Em cũng chẳng biết nữa.
>
Cracking: Nghe này, em vẫn ổn chứ? Hôm nay ở trường anh thấy tinh thần em rất tệ… giờ đã rõ lí do tại sao. Chuyện mẹ em và thầy Gianini cũng hay đấy chứ. Em chắc vui lắm phải không?
>
FtLouie: Cũng có thế. Em thấy hơi xấu hổ một chút. Nhưng ít ra thì lần này mẹ em sẽ kết hôn, giống như bao người khác.
>
Cracking: Giờ thì em không còn cần anh giúp với bài tập Đại số nữa rồi. Em sẽ có riêng thầy giáo dạy kèm ở cùng nhà còn gì.
Mình chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. Thật khủng khiếp! Mình không muốn có thầy giáo dạy kèm riêng. Mình muốn anh Michael tiếp tục giúp mình môn Đại số! Rất muốn và rất muốn! Thầy Gianini tốt thì tốt thật nhưng thầy ấy không phải là *anh Michael.*
Mình cuống cuồng viết lại:
FtLouie: Em không biết nữa. Có thể thầy ấy sẽ rất bận rộn với chuyện chuyển nhà và chăm sóc em bé.
>
Cracking: À đúng rồi, thầy ấy sắp có con. Thật không tưởng tượng nổi. Hèn gì hôm nay ở lớp em cứ đứng ngồi không yên.
>
FtLouie: Vâng.
>
Cracking: Lại còn chuyện với Lana chiều nay nữa. Chắc nó càng làm em đau đầu hơn. Nhưng chuyện đó cũng buồn cười nhỉ, việc Lana nghĩ anh và em đang hẹn hò đó.
Mình chẳng thấy có gì buồn cười cả. Nhưng mình biết nói gì bây giờ??? Chẳng nhẽ nói toẹt ra là :anh Michael này, sao bọn mình không thử hẹn hò thật xem sao?

https://thuviensach.vn

Đúng là chỉ có trong mơ.
Và rồi mình viết :
FtLouie: Vâng, con bé nhỏ mọn – nhỏ mọn ấy đúng là lắm chuyện. Em cam đoan rằng còn lâu nó mới hiểu được chuyện hai người khác giới làm bạn với nhau mà không hề dính dáng gì đến yêu đương này nọ.
Mình đúng là nói dối thành thần.
Cracking: Đúng vậy. À mà này, tối thứ 7 tới em có bận gì không?
Anh ấy định rủ mình đi chơi chăng? Cuối cùng thì anh Michael Moscovitz đã chịu RỦ MÌNH ĐI CHƠI RIÊNG?
Chắc không đâu. Làm gì có chuyện đó. Nhất là sau khi mình tự làm trò cười trước bàn dân thiên hạ trên chương trình truyền hình quốc gia.
Mình phải tìm ra câu trả lời nào đó chung chung một chút. Đề phòng trường hợp nhờ sang nhà đưa con Pavlov đi dạo vì cả nhà Moscovitz có việc phải đi khỏi thành phố mấy ngày.
FtLouie: Em chưa biết nữa. Có gì không anh?
>
Cracking: Vì hôm đó là Halloween. Anh muốn tụ tập mấy anh em mình cùng đi xem phim The Rocky Horror Picture Show ở rạp chiếu phim thành phố…
OK. Không phải là đi chơi riêng.
Nhưng bọn mình sẽ được ngồi cạnh nhau trong phòng tối! Ít ra thế cũng tốt lắm rồi. Mà phim The Rocky Horror chắc là sợ lắm đây. Mình sẽ có thể có LÝ DO quay sang ôm chặt anh ý…
Được đó, nghe có vẻ…
Khoan… mình chợt nhớ hôm đó cũng chính là buổi tiệc cưới đình đám của mẹ! Tất nhiên nếu bà thuyết phục được mẹ!
FtLouie: Em có thể thông báo sau với anh được không? Vì rất có thể nhà em sẽ có việc tối hôm đó.
>
Cracking: Tất nhiên rồi. Có gì cứ báo với anh. Gặp em ngày mai nhé.
>
FtLOuie: Vâng. Em thật chẳng mong đến ngày mai tẹo nào.

https://thuviensach.vn

>
Cracking: Đừng lo. Em đã nói lên sự thật mà. Không ai gây khó dễ gì được cho em, chỉ vì em đã nói lên sự thật.
Ha! Hoá ra anh ấy nghĩ như vậy đấy. Mình luôn có rất nhiều lý do mỗi khi buộc phải nói dối một chuyện gì đó!

Top 5 điều tuyệt vời nhất nếu yêu anh trai của người bạn thân:
1.Được gặp anh ấy thường xuyên, không chỉ có ở trường. Do đó có thể biết được nhiều thông tin quan trọng, ví dụ như sự khác biệt giữa con người "ở trường" với con người thực.
2.Được nhìn thấy anh ấy lúc không mặc áo.
3.Được gặp anh ấy suốt ngày.
4.Được tận mắt chứng kiến cách anh ấy đối xử với mẹ /em gái/ người giúp việc (điều này rất quan trọng vì nó phản ánh cách anh ấy sẽ đối xử với bạn gái tương lai của mình).
5.Lợi thế: vừa có thể đến chơi với bạn mình vừa có thể theo dõi đối tượng của mình cùng một lúc.
Top 5 điều đáng tiếc nhất nếu yêu anh trai của người bạn thân:
1.Không thể kể cho bạn mình biết được.
2.Không thể thổ lộ với anh ấy vì anh ấy có thể sẽ kể cho bạn mình biết.
3.Không thể kể với bất kỳ ai vì họ có thể đi kể cho anh ấy biết hoặc tệ hơn nữa là cho chính người bạn mình biết.
4.Anh ấy sẽ không bao giờ nói thật lòng mình vì mình là bạn thân nhất của em gái anh ấy.
5.Thường xuyên phải đối mặt với anh ấy. Và biết rằng anh ấy sẽ chẳng bao giờ có ý gì khác với mình ngoài xem như đứa bạn thân nhất của cô em gái. Tồi tệ hơn là dù biết tương lai mù mịt nhưng mình vẫn không thể điều khiển nổi cảm xúc. Mình tưởng có thể chết đi được vì sự mòn mỏi đó. Mặc dù cô giáo Sinh vật nói xét về mặt sinh lý thì không bao giờ có chuyện ai đó sẽ chết vì thất tình cả.

https://thuviensach.vn

Meg Cabot

Nhật ký công chúa

Dịch giả: Thanh Nga

- 8 -

Thứ Ba, ngày 27 tháng 10, tại văn phòng Hiệu trưởng Gupta

Ôi Chúa ơi! Ngay khi mình vừa đặt chân tới lớp thì được triệu tập ngay tới phòng cô Hiệu trưởng!

Mình đã hy vọng rằng cô ấy gọi chỉ để chắc chắn rằng mình không mang giấu theo chai si rô ho nào tớ trường. Nhưng có vẻ như nguyên nhân chính là do nhưng gì mình nói trên TV tối qua. Đặc biệt là khúc mình nói về tình trạng phân cấp, chia bè chia phái trong trường.

Trong khi đó toàn bộ những người mình chưa bao giờ được mời đi dự tiệc như mình lại quay ra ủng hộ mình nhiệt liệt. Mình như làm "thức giấc" cả một thế hệ những đứa khù khờ trước giờ chỉ biết học gạo. Lúc mình vừa bước vào trường hôm nay, tất cả những đứa mọt sách, mấy đứa lập dị trong nhóm văn thể mỹ… đều quay ra chào mình: "Ê! Nói hay lắm người chị em!".

Chưa ai gọi mình là "người chị em" bao giờ cả. Nghe từ đó có vẻ miễn cưỡng không chịu nổi!

Chỉ có đội cổ vũ là vẫn giữ nguyên cách đối xử với mình. Lúc mình đi trong hành lang, bọn chúng nó quay ra găm những tia sắc lẹm lên toàn thân mình rồi chúm vào nhau cười khành khạch như một bầy khỉ.

Tướng đi lại của mình trông chắc nực cười lắm thì phải. Một đứa con gái cao gần 1m80, ngực lép kẹp phẳng lì từ đằng trước ra đằng sau. Cũng lạ là chưa ai tung lưới bắt mình nhốt vào Bảo tàng lịch sử tự nhiên.

Trong số các bạn mình thì chỉ có Lilly – và Shameeka, tất nhiên rồi – là không mặn mà gì với chương trình tối hôm qua của mình. Lilly vẫn giận mình chuyện mình đi rêu rao về các bè phái trong trường. Nhưng cũng không bực mình tới mức không thèm đi nhờ ô tô đến trường sáng nay.

Điều thú vị là thái độ của Lilly với mình chỉ càng làm anh trai cậu ấy và

https://thuviensach.vn

mình xích lại gần nhau thêm. Trên đường tới trường, anh Michael đã bảo mình đưa bài tập Đại số cho anh ấy xem xem mình làm mấy phương trình có đúng không.
Anh ấy làm mình rung rinh hết sức. Không phải vì anh ấy đứng về phe mình sau sự việc tối qua mà vì ngón tay anh ấy đã chạm vào tay mình lúc đưa lại quyển vở bài tập. Anh ấy có thể nào là Jo-C-rox không nhỉ? Có thể không????
Ối, cô Hiệu trưởng Gupta cho gọi mình vào rồi.

Thứ Ba, ngày 27 tháng 10, giờ Đại số
Cô hiệu trưởng Gupta hình như hơi quan tâm quá mức đến tinh thần của mình.
"Mia, em thực sự ghét trường Albert Einstein đến thế sao?"
Mình không muốn làm cô ấy buồn nên đã nói rằng không phải.. Sự thật là dù có học ở trường nào đi chăng nữa thì mình vẫn không thể che giấu sự thật. Rằng mình là một dị nhân cao lêu nghêu và không có ngực.
"Cô hỏi vậy là vì trong buổi phỏng vấn tối qua em có nói rằng em không hề nổi tiếng".
Mình không hiểu ý cô ý muốn nói gì nữa nhưng vẫn e dè nói: "Vâng, rõ ràng em đâu có nổi tiếng".
"Đâu phải vậy, ai trong cái trường này mà không biết đến tên em".
"Vâng, nhưng đó chỉ sau khi biết em là công chúa. Còn trước đó, mọi người coi em như là người vô hình vậy". Thực ra việc mình là một loại đột biến sinh học đâu phải lỗi của cô Gupta.
Cô ấy vẫn ra sức thuyết phục mình rằng mình đang suy nghĩ rất lệch lạc: "Điều đó hoàn toàn không đúng đâu em", Cô làm sao hiểu được vấn đề này cơ chứ. Khi mà cô chỉ luôn ngồi trong căn phòng Hiệu trưởng đóng kín mít. Còn lâu cô mới hiểu được những gì mình đã trải qua.
Xét cho cùng thì cô Gupta cũng thật tội nghiệp. Cuộc phỏng vấn tối qua của mình chẳng khác nào hắt một xô nước đen ngòm vào cái thế giới Hiệu trưởng vốn luôn chất chứa màu hồng trong mắt cô.
"Có lẽ nếu em không chịu khó tham gia vào các hoạt động ngoại khoá của

https://thuviensach.vn

trường thì em không có cảm giác lạc lõng như vậy”.
Mình há hốc miệng, không hiểu cô Gupta nghĩ gì mà có thể đưa ra kết luận như vậy.
“Thưa cô Gupta, em vất vả lắm mới qua được môn Đại số. Toàn bộ thời gian rỗi của em đều dành cho lớp học thêm để có thể cố lên được điểm D môn Đại số” – đến nước này thì mình không thể nhịn hơn được nữa rồi.
“Ừm, cô cũng hiểu…”
“Còn nữa, sau giờ học thêm, em còn phải tham gia lớp học công chúa của bà nội em. Để khi quay trở Genovia làm lễ ra mắt nhân dân của mình vào tháng 12 tới em không trở thành một con ngốc trước bàn dân thiên hạ, như những gì em đã làm trên truyền hình vào tối hôm qua.”
“Cô nghĩ từ *con ngốc* có hơi nặng” – cô Gupta từ tốn nói.
“Thực sự em không còn chút thời gian nào cho các hoạt động ngoại khoá cả.”
“Các bạn trong nhóm làm sách kỉ yếu của trường chỉ họp mặt có tuần/lần. Hoặc em có thể tham gia đội điền kinh. Các bạn ấy sẽ không có lịch tập luyện cho tới tận mùa thu. Có lẽ tới lúc đó em sẽ không còn phải tham gia lớp học làm công chúa nữa rồi”.
Mình nhìn cô Gupta không chớp mắt. Choáng quá, không nói nên lời nữa rồi. *Mình? Điền kinh?* Với hai cái cẳng cò này chỉ có đi sao cho vững đã khó lắm rồi, nói gì đến điền kinh hả trời.
Nhóm làm sách kỉ yếu á? Trông mình có giống đứa muốn lưu lại bất cứ kỉ niệm nào về quãng thời gian học trong trường không chứ?
Hình như cô Gupta có thể đoán qua nét mặt rằng mình không hề thích thú gì với hai hoạt động trên nên cô cố vớt vát thêm: “Đó chỉ là gợi ý của cô thôi. Cô cho rằng em đã có thể tìm thấy niềm vui ở trường Albert Einstein nếu em chịu khó tham gia vào câu lạc bộ nào đó. Cô cũng nhận thấy rằng em chơi rất thân với Lilly Moscovitz. Đôi lúc cô tự hỏi không biết cô bé đó có lảm ảnh hưởng tiêu cực với em không nữa. Các chủ đề trong chương trình truyền hình của Lilly hơi có phần cựu đoan.”
Giờ thì mình sốc thật sự rồi. Cô Gupta quá đà hơi mình tưởng.
“Ôi không phải đâu ạ. Các chương trình của Lilly thực sự mang ý nghĩa rất

https://thuviensach.vn

tích cực là đằng khác ạ. Cô có xem tậo nói về cuộc đấu tranh phân biệt chủng tộc ở các cửa hàng ăn Hàn Quốc không ạ? Hay tập nói về việc có rất nhiều cửa hàng quần áo dành cho teen đang có định kiến với những cô gái quá khổ. Họ thậm chì còn không có quần áo cỡ 12, cỡ trung bình của phần đông các cô gái Mỹ. Hoặc là tập bọn em tìm mọi cách mang bánh quy Vaniero đến nhà tặng diễn viên Freddie Prinze Jr. vì anh ấy lúc đó trông hơi gầu…”

Cô Gupta giơ tay lên chặn ngang họng mình. “Cô có thể thấy là em rất hứng thú với chủ đề này. Phải nói là cô rất mừng. Ít ra em cũng thích một cái gì đó, chứ không đến mức ác cảm như với các vận động viên và đội cổ vũ”.

Giờ thì đến lượt mình thấy có lỗi. “Em không hề ác cảm với họ. Em chỉ muốn nói là đôi khi em cảm thấy như họ thống lĩnh cả trường này”.

“Cô đảm bảo với em rằng điều đó hoàn toàn sai, Mia ạ”.

Ôi cô Gupta tội nghiệp…

Cần phải đưa cô ấy về với cái thế giới hiện thực này mới được.

“Cô Gupta… Còn chuyện của cô Hill…”

“Cô ấy làm sao?”

“Em không hề có ý gì khi nói cô ấy luôn ngồi trong phòng giáo viên vào giờ NK&TN. Em đã nói hơi qua lời”.

Cô Gupta nở một nụ cười thần bí và nói: “Đừng lo, Mia. Cô đã lo xong chuyện cô Hill”.

Ý cô ấy *đã lo xong* nghĩa là sao?

Mình thật chẳng dám nghĩ thêm nữa.

Thứ Ba, ngày 27 tháng 10, giờ NK&TN

Cô Hill không hề bị sa thải.

Mình nghĩ cô ấy chỉ bị cảnh cáo hay gì đó. Và kết quả là cô Hill không còn vắng mặt trong các giờ NK&TN nữa.

Điều đó có nghĩa là bọn mình phải ngồi vào bàn học và học thật sự, không được phép trò chuyện.

Bọn mình cũng không còn được nhốt Boris vào trong phòng để đồ nữa, thay vào đó phải ngồi cắn răng nghe cậu ấy chơi đàn.

https://thuviensach.vn

Nhạc của *Bartok*.
Bọn mình cũng không được phép quay sang nói chuyện với nhau vì mỗi người phải tập trung làm cho xong bài tập của mình.
Có thể tưởng tượng mọi người giận mình đến mức nào.
Nhất là Lilly.
Hoá ra Lilly hiện đang bí mật viết sách về sự phân hoá đang diễn ra đằng sau bức tường của trường trung học Albert Einstein. Đúng vậy! Và cậu ấy không thèm nói cho mình biết. Chính Boris đã buột miệng tiết lộ ra cho mình biết vào bữa trưa hôm nay. Lilli đã ném cả miếng thịt rán vào người cậu ta làm cho nước sốt cà chua vẩy ra khắp cái áo len đang mặc.
Mình không ngờ Lilly lại đi kể cho Boris mà không buồn kể cho mình nghe. Mình mới là bạn thân nhất của cậu ấy, còn Boris chỉ là bạn trai của cậu ấy mà thôi. Vậy mà cậu ấy lại đem một chuyện tuyệt vời như thế kể cho Moris nghe chứ không phải là mình.
“Mình có thể đọc nó được không?” – mình năn nỉ Lilly.
“Không” – trông Lilly đỏ au, chứng tỏ là đang rất giận. Cậu ấy thậm chí không thèm nhìn mặt Boris. Chắc hẳn Boris sẽ phải đi giặt khô cái áo len đó nhưng cậu ấy đã tha thứ cho Lilly về vụ nước sốt cà chua.
“Chỉ một trang thôi mà” – mình vẫn không chịu thua.
“Không”.
“Một câu thôi vậy”.
“Không”.
Anh Michael cũng không hề hay biết gì về cuốn sách đó. Ngay trước khi cô Hill bước vào lớp anh ấy bảo rằng đã đề nghị đăng quyển sách đó lên trang báo điện tử *Crackhead*. Thế nhưng Lilly đã khinh khỉnh từ chối, rằng cậu ấy chỉ đồng ý bán bảo quyền cho những nhà xuất bản “chính cống” mà thôi.
“Mình có trong đó không? Trong cuốn sách của cậu ý” – mình thực sự rất tò mò muốn biết.
Lilly gầm lên rằng nếu mọi người không chịu thôi ngay những câu hỏi liên quan đến cuốn sách đó, cậu ấy sẽ nhảy từ nóc trạm bơm của trường xuống. Tất nhiên là cậu ấy nói thế cho ghê thôi. Chứ giờ có muốn leo lên trạm bơm

https://thuviensach.vn

trường mình cũng chẳng được. Bởi mấy anh chị khoá trước đã nghịch ngợm đổ hàng tá nòng nọc vào trong đó nên nhà trường phải đóng cửa hoàn toàn khu vực đó.
Ừ thì mình cũng hiểu được là nhiều chuyện có thể kể với bạn trai mà không nhất thiết phải nói với người bạn thân nhất. Nhưng mình vẫn không thể chấp nhận được chuyện Boris biết nhiều thứ mà mình không biết. Mình luôn tâm sự với Lilly mọi chuyện.
Tất cả… trừ chuyện mình thích anh trai cậu ấy.
À… còn chuyện người hâm mộ giấu mặt nữa.
Và chuyện của mẹ với thầy Gianini.
Nhưng nói chung là mình kể cho cậu ấu nghe hầu hết mọi chuyện của mình.
Không được quên làm những việc sau
Ngừng ngay việc suy nghĩ về M.M.
Viết Nhật ký môn Tiếng Anh! Về những kỉ niệm sâu sắc nhất!
Mua thức ăn cho mèo.
Mua thuốc đánh răng.
Mua GIẤY VỆ SINH!!!!
Thứ Ba, ngày 27 tháng 10, giờ Sinh vật
Ngày hôm nay mình đã có thêm rất nhiều bạn. Kennny vừa mới hỏi mình sẽ làm gì vào ngày Halloween tới. Mình nói có thể sẽ bận việc gia đình. Kenny nói cậu ấy và nhóm bạn CLB Máy tính sẽ đi xem Rocky Horror, và rủ nếu mình không bận thì đi cùng với mọi người cho vui.
Mình láu táu hỏi có phải một trong số đó là anh Michael Moscovitz không, bởi vì anh Michael giữ chức thũ quỹ của CLB Máy tính, và Kenny nói đúng.
Mình đã tính hỏi Kenny xem liệu anh Michael đã bao giờ nói bóng gió gì đó về một cô gái nào đó nhưng rồi lại thôi.
Vì làm như thế Kenny sẽ nghĩ là mình thích anh ý. Mà mình thích anh ấy thật còn gì. Anh Michael ý. Ôi mình thật là thất bại!
Bài thơ ca tụng M
Ôi, M,

https://thuviensach.vn

Sao anh không thấy
X= anh
Còn y= em
Và rằng
Anh+em
= Hạnh phúc
ở cùng bên nhau
chúng ta sẽ mãi
trọn đợi hạnh phúc?

Thứ Ba, ngày 27 tháng 10, 6 giờ chiều.

Trên đường từ khách sạn của bà về nhà.

Ôi trời ơi. Tàn dư của cuộc phỏng vấn 24/7 đã làm mình quên bẵng đi về kế hoạch của bà và người tổ chức sự kiện của Hoàng gia Genovia – chú Vigo!

Thề là mình đã không hề nhớ gì về chú Vigo và mấy cái thực đơn của chú ý cả. Cho tới khi mình đế chỗ bà để tiếp tục các bài học làm Công chúa như thường lệ. Phòng bà chật kín người là người. Họ hối hả đi đi lại lại trong phòng, tru tréo méo giật vào cái điện thoại. "Không, bốn *nghìn* cánh hồng dài chứ không phải bốn *trăm*". Ở phía dưới gốc phòng là cả đống người đang ngồi nắn nót viết thiệp cưới.

Và mình nhìn thấy bà đang ngồi bành trướng chính giữa phòng để… chọn kẹo dẻo, còn con Rommel-đầu đội mũ lông sóc màu hoa cà-ngồi chễm chệ trong lòng bà.

Đúng vậy, bà đang ngồi lựa kẹo dẻo!

"Không" – Bà nói, tay vứt miếng sôcôla đang ăn dở vào cái hộp chú Vigo đang chìa ra chờ sẵn – "Không phải cái đó. Màu anh đào thật quá *tầm thường*".

Không thể tin vào mắt mình nữa. Mình sắp thở không nổi nữa rồi, giống như lúc bà nghe tin mẹ đang mang bầu ý. "Bà! Bà *đang làm* gì thế? Mấy người này là ai?".

"A, Amelia! Vào đây con. Ngồi xuống và íup bà chọn xem nên dùng loại kẹo dẻo nào đi. Chúng ta sẽ cho vào những cái hộp quà tặng cho khách đến dự đám cưới". Bà có vẻ rất hài lòng khi nhìn thấy mình. Cứ nhìn vào cái

https://thuviensach.vn

hộp chú Vigo đang cầm trên tay có thể thấy nãy giờ bà đã nếm một lượng kẹo kha khá rồi đó, vậy mà chẳng thấy răng bà bị dính tí kẹo nào cả. Đây là một trong rất nhiều mẹo "hoàng gia" mà bà vẫn chưa dạy cho mình.

" Khách mời đám cưới ý ạ?" – mình ngồi phịch xuống cái ghế chú Vigo vừa kéo ra và bỏ cắp sách ra. "Bà ơi cháu đã nói với bà rồi. Mẹ cháu sẽ không bao giờ chịu đâu. Mẹ cháu không *thích* mấy thứ kiểu thế này đâu".

Bà lắc đầu, khẽ nhếch mép: "Phụ nữ đang mang thai chẳng bao giờ suy nghĩ chín chắn cả".

Theo những gì mình tìm hiểu được về giai đoạn thai nghén thì đúng là phụ nữ thường thấy mệt mỏi và buồn bực do sự mất cân bằng hoóc-môn. Nhưng mình cho không rằng sự mất cân bằng hoóc-môn ấy kéo theo sự mất cân bằng về quan điểm cưới xin của mẹ. Ngay cả khi mẹ có không mang bầu. Mẹ hoàn toàn không phải là týp người thích đám cưới kiểu hoàng gia.

"Mẹ cháu sẽ là người đứng đầu vương triều tương lai của đất nước Genovia. Do đó bà cần phải được hưởng mọi đặc quyền và nghi thức trọng thể của hoàng gia" – chú Vigo giải thích.

"Vậy thì sao không trao cho mẹ cháu cái đặc quyền được tổ chức đám cưới theo ý nguyện riêng của mình?"

Bà cười phá lên khi nghe câu nói đó của mình. Và suýt nữa thì sặc, bà đang uống cốc-tai Sidecar để làm sạch miệng sau mỗi lần thử kẹo.

Sau khi ho xong một hồi, bà nòi: "Amelia, mẹ cháu sẽ đời đời nhớ ơn ta vì những gì ta đang chuẩn bị cho lễ cưới đó. Cháu sẽ thấy".

Rõ ràng là chẳng có ích gì khi cứ tranh luận mãi với bà về chuyện này. Mình biết phải làm gì rồi. Đợi hết giờ đã.

Hôm nay mình học cách viết thư cảm ơn kiểu hoàng gia. Một bài học hoàn toàn không có trong chương trình. Chẳng là phòng bà bây giờ đầy ắp những quà cưới và đồ sơ sinh mà mọi người đang lũ lượt gửi tặng mẹ mình, thể hiện sự quan tâm tới hoàng tộc Genovia.

Vừa kết thúc buổi học mình chạy ngay sang bên phòng bố và đập cửa ầm ầm.

Nhưng bố không có nhà! Lúc mình hỏi người gác cửa ở hành lang xem có biết bố mình đi đâu không thì nhận được câu trả lời chỏn lọn là không biết.

https://thuviensach.vn

Nhưng người gác cửa có thể đảm bảo chắc chắn một điều là cô Beverly Bellerieve đã đi cùng bố lúc bố rời khỏi phòng.

Đành rằng là mình vui khi thấy bố có bạn gái mới nhưng chẳng nhẽ bố không nhận thấy có nguy cơ một thảm hoạ sẽ xảy ra sao?

https://thuviensach.vn

Meg Cabot

Nhật ký công chúa

Dịch giả: Thanh Nga

- 9 -

Thứ Ba, ngày 27 tháng 10, 10 giờ tối, trên gác xép

Thảm hoạ đó không còn là nguy cơ nữa, nó đã trở thành thảm hoạ *thực sự*.

Bản thân mình vẫn chưa ý thức được hết tính chất nghiêm trọng của vấn đề cho tới khi mình về đến nhà và nhìn thấy một *phái đoàn gia đình* trong phòng khách.

Đúng vậy, cả một *gia đình*-có mẹ, có bố và một đứa con.

Ban đầu mình cứ tưởng họ là khách du lịch bị lạc đường vào hỏi hăm vì khu phố nhà mình rất nhiều khách du lịch. Có thể họ muốn đến quảng trường công viên Washington nhưng rồi bị một anh chàng giao hàng người Trung Quốc nào đó chỉ đường đến đây.

Người phụ nữa mặc quần áo thể thao màu hồng – rõ ràng không phải là người vùng này – nhìn thấy mình và thốt lên: "Lạy chúa tôi! Con đừng nói với ta là con để tóc như thế ngoài đời thực nhé! Ta đã nghĩ là con chỉ làm vậy khi lên TV mà thôi".

Mình há hốc mồm: "*Bà ngoại Thermopolis?*"

"Cái gì mà bà ngoại Thermopolis?" – Bà nheo mắt nhìn mình – "Có vẻ như họ đã *thực sự* nhồi mấy cái mớ hoàng gia đó vào đầu con rồi. Con quên rồi sao, cháu yêu? Con luôn gọi ta là *Ngoại* mà".

Ngoại! Mẹ của mẹ mình!

Người ngồi kế bên bà – chỉ bé bằng nữa bà, đội mũ cáp có ghi dòng chữ John Deere Tractors- là bố của mẹ, ông *Ngoại*! Ngoài ra còn có một thanh niên trẻ ngồi cùng bàn với ông bà nhưng mình không biết là ai. Kệ, giờ mình cũng chẳng có thời gian quan tâm đến chuyện đó. Trước giờ ông bà có bao giờ chịu rời Versailles, bang Indiana nửa bước, vậy mà bây giờ ông bà đang làm gì ở cái thành phố này thế không biết?

Cuộc hội ý nhanh gọn sau đó với mẹ đã giải thích được mọi chuyện. Mình lần theo đường dây điện hoại vào phòng mẹ, rồi chui vào trong phòng thay

https://thuviensach.vn

áo và tìm thấy mẹ đang ngồi thu lu đằng sau cái giá để giày(mẹ có bao giờ dùng nó để giày đâu, toàn vứt bừa bãi lung tung trên sàn nhà thì có) thì thầm qua điện thoại với bố.

“Em không cần biết anh làm thế nào, Philippe” – mẹ rít lên từ cổ họng – “anh đi mà nói với bà mẹ yêu quí của anh rằng lần này bà đã đi quá xa rồi đó. Mời bố mẹ của em sao, Philippe? *Anh biết em nghĩ sao về bố mẹ em mà*. Nếu anh không đưa họ ra khỏi đây ngay thì Mia sẽ phải đến thăm em qua khe cửa của bệnh viện tâm thần Bellevue đấy.”

Mình có thể nghe thấy bố đang thì thầm trấn an mẹ qua điện thoại. Mẹ nhìn thấy mình và hỏi khẽ: “Ông bà ngoại vẫn ở ngoài đó hả con?”

“Vâng. Không phải là mẹ mời ông bà đến sao?”.

“Tất nhiên là không rồi!” – mẹ trợn tròn mắt lên nhìn mình – “Bà nội của con đã mời họ tới dự một đám cưới ngớ ngẩn nào đó mà bà đang chuẩn bị cho mẹ và chú Frank vào thứ Bảy này!”

Mình nuốt nước bọt cái ực. Trong lòng có chút cảm giác tội lỗi.

Nhưng mọi người cũng phải hiểu cho mình khi có quá nhiều chuyện xảy ra một lúc làm mình điên hết cả đầu. Đầu tiên là phát hiện ra mẹ có thai, tiếp đến là lăn ra ốm, rồi chuyện với Jo-C-rox, chưa kể đến buổi phỏng vấn nhảm nhí hôm trước…

OK, tất cả mấy lý do trên chỉ là nguỵ biện. Mình là một đứa con gái bất hiếu!

Mẹ đưa điện thoại cho mình: “Bố muốn nói chuyện với caon này”.

Mình cần phải đặt câu hỏi trước: “Bố, bố đang ở đâu thế?”

“Bố đang ở trong xe. Nghe này Mia, bố đã cho người chuẩn bị phòng cho ông bà ngoại ở một khách sạn gần nhà con – khách sạn SoHo Grand. Con lấy xe limo đưa ông bà đến đó cho bố nhé”.

“Vâng. Nhưng còn bà nội và cái kế hoạch đám cưới thì sao hả bố? Mọi chuyện giờ đã vướt ngoài tầm kiểm soát rồi đầy bố ạ” – Mình đang cố không làm cho sự việc căng thẳng thêm.

“Bố sẽ lo liệu phía bà” – nghe giọng bố như thuyền trưởng Picardish trong tập phim *Star Trek, Next Generation* vậy. Mình có cảm giác là cô Beverly Bellerieve đang ngồi bên cạnh trầm trồ nhìn bố ngồi nên bố ra dáng một

https://thuviensach.vn

hoàng tử trước mặt cô ấy.
“Vâng… nhưng mà…”.
Không phải là mình không tin bố không giải quyết được tình hình nhưng người mình và bố đang nói đây là BÀ NỘI. Bà sẽ trở nên cực kì đáng sợ khi bà muốn. Ngay cả đó là con trai ruột của bà.
Nhưng chắc bố cũng thừa hiểu điều đó hơn cả mình. “Đừng quá lo, Mia. Bố sẽ lo chuyện đó”.
“Vâng ạ” – mình thật chẳng ra làm sao, dám nghi ngờ cả bố mình.
“À, Mia này…”
“Sao hả bố?” – Mình đang định gác máy.
“Nhớ nói với mẹ rằng bố thực sự không hề biết về chuyện này. Bố *thề* đấy”.
“Vâng ạ”.
Mình gác máy và quay sang nói với mẹ: “Mẹ đừng lo lắng quá. Con sẽ lo chuyện này”.
Lúc mình quay trở lại phòng ông bà vẫn đang ngồi ở bàn, còn người bạn của ông bà đang lúi húi mở tủ lạnh trong bếp.
“Nhà em chỉ có mấy thứ này thôi sao?” – anh chàng đó nói, tay chỉ vào hộp sữc đậu này và một bát bột gạo trên ngăn thứ nhất.
“Dạ vâng ạ. Mẹ con em đang phải tránh tất cả những đồ ăn không có lội cho em bé.”
Mặt anh ta lạnh te, không biểu lộ một tẹo cảm xúc gì. Mình nói tiếp: “Mẹ con em thường gọi đồ ăn sẵn”.
Nghe thấy thế mặt anh ý tươi tỉnh hẳn lên và đóng tủ lạnh lại: “Gọi đồ của cửa hàng Dominos à? Hay đấy!”
Cửa hàng Dominos sao? Ở cái thành phố New York này có tới 300 nhà hàng và hấu như nhà hàng nào cũng có dịch vụ đưa đến tận nhà, vậy mà anh ta chọn cửa hàng Dominos, biết đào đâu ra cơ chứ? Thật phi hiện thực! Tuy nhiên mình vẫn nhã nhặn nói: “Dạ, tất nhiên anh có thể gọi đồ ăn của cửa hàng Dominos nếu muốn. Có lẽ trong danh bạ điện thoại ở khách sạn sẽ có số điện thoại của họ, anh có thể tìm…”
“Phòng khách sạn là sao?”

https://thuviensach.vn

Mình giật bắn cả mình quay đầu lại. Ngoại đứng sau lưng mình từ lúc nào không biết.
“Dạ vâng, bố cháu cho rằng ông bà sẽ thấy thoải mái hơn nếu nghỉ ở một khách sạn tươm tất, vì nhà cháu…”.
“Sao làm thế được. Ông bà và anh Hank lặn lội đến đây chỉ để thăm hai mẹ con con, vậy mà con định tống ông bà ra khách sạn sao?”
Mình quay ra nhìn lại anh chàng lạ mặt đang đứng trước mặt mình. *Anh Hank? Ông anh họ* Hank của mình sao?
Lần cuối cùng mình gặp anh Hank là khi mình tới Versailles lần thứ hai- và cũng là lần cuối cùng – năm mình khoảng 10 tuổi gì đó. Bà mẹ thích chu du thiên hạ của anh ấy – dì Marie, đã bỏ anh ấy lại với gia đình Thermopolis khoảng một năm trước đó. Theo lời mẹ thì lý do chính khiến mẹ không thể ưa nổi dì Marie là vì dì ấy trôi dạt trong một thế giới giáo điều và phi hiện thực (nghĩa là dì Marie là người theo Đảng Cộng Hoà).
Hồi đó anh Hank rất gầy gò, hay khóc nhè, và bị dị ứng sữa. Anh ấy bám theo mình mọi nơi mọi lúc, làm phiền mình với hàng tá câu hỏi về cuộc sống ở thành phố *Noo York*. Làm mình rất khó chịu.
Chưa hết, trong một lần lẵng nhẵng đi theo mình anh ấy bỗng quay ra hỏi mình bằng một giọng rất nghiêm nghị, rằng sau này lớn lên mình có đồng ý làm vợ anh ý không.
Mặc dù anh ấy làm mình chết khiếp vì câu hỏi trên – xét cho cùng thì bọn mình vẫn là anh em họ gần cơ mà – nhưng mình không muốn làm tổn thương cho anh ý, hơn nữa lúc đó mình cũng chẳng chắc là sẽ gặp lại anh ấy lần nữa nên mình đã nói: Được rồi, anh Hank, em sẽ lấy anh.
Giờ thì mình cũng không chắc là vụ giao ước man rợ ấy còn đọng lại trong trí nhớ anh Hank không. Hy vọng là không! Mặc dù bây giờ trong anh ý không còn gầy gò như trước. Tuy nhiên toàn bộ chây tay, mặt mũi, người ngợm anh Hank vẫn nổi cộm lên 3 chữ “thiếu đường sữa”.
“Lúc cái bà người Pháp đó gọi điện, không ai nói gì về chuyện ở khách sạn năm sao đắt tiền cả” – Ngoại bám sát mình vào tận nhà bếp, giơ tay chống nạnh rất tức tối: “Bà ta nói sẽ chi trả mọi thứ. Tất cả đều miễn phí cơ mà”.
Mình hiểu ngay mối bận tâm của ngoại là gì.

https://thuviensach.vn

Mình vội nói: “Ngoại ơi, bố cháu sẽ thanh toán tất cả các hoá đơn, tất nhiên rồi.”
“À, vậy thì lại khác. Ta đi thôi!” – khác hẳn đấy.
Hiển nhiên là mình phải đưa mọi người tới khách sạn rồi. Khi đã yên vị trên chiếc limo, anh Hank hình như không còn thấy đói nữa.Anh ấy còn bận tí toáy nghịch ngợm mấy cái nút bấm trong xe, trồi lên sụp xuống qua cái màn che của ô tô và giang rộng tay ra hét: “Mình là vua của thế giới!”
Anh ấy làm mình xấu hổ quá. Cũng may là cửa kính ô tô đã được tráng lớp kính màu nên chắc không có ai nhận ra mình.
Mình đã suýt hạ đường huyết khi nghe ngoại nói hãy đưa Hank đến trường cùng vào ngày mai.
“Đi học với em làm gì, chán lắm. Anh đang đi nghỉ mà, hãy đi chơi đâu đó sẽ vui hơn” – Mình cố nghĩ ra cái gì đó hay ho để dụ anh ấy – “Ví dụ như đến quán Cà phê Herley Davidson chẳng hạn”.
Nhưng anh Hank nói: “Ôi không, anh muốn đi học cùng em, Mia ạ. Trước giờ anh luôn muốn được biết thế nào là trướng trung học ở thành phố *Noo York*”- rồi anh ấy hạ giọng thì thầm để ngoại không nghe thấy được: “Nghe nói toàn bộ con gái ở thành phố *Noo York* đều đeo khuyên rốn”.
Nếu anh Hank kì vọng rằng có thể nhìn thấy bất kì một cái khuyên rốn nào trong trường Albert Einstein thì thật đáng thương. Đám con gái mặc đồng phục mà. Và cô Hiệu trưởng Gupta lại càng không bao giờ cho phép tụi mình buộc áo lên như Britney Spears vẫn làm đâu.
Nhưng mình không còn cách nào khác để thoái thác việc đưa anh Hank cùng đến trường ngày mai. Bà nội vẫn thường dạy là công chúa phải luôn rộng lượng mà. Thôi thì cứ coi như đây là một bài kiểm tra trình độ dành cho mình.
“OK” – mình uể oải đáp với cái giọng rõ ràng là chẳng thoải mái chút nào, nhưng mình đã có lắm rồi đấy.
Ngoại đã làm mình sửng sốt khi kéo mình vào và ôm chặt lấy mình. Cũng chẳng hiểu vì sao mình lại cảm thấy bất ngờ như vậy. Đó là điều các người bà bình thường vẫn làm mà. Có lẽ là người bà duy nhất mình thường gặp là bà nội nên mình có chút bất ngờ khi thấy ngoại làm vậy.

https://thuviensach.vn

Lúc ôm mình, ngoại thốt lên: “Sao người con gầy gò toàn xương thế này hả?” – Vâng, cảm ơn ngoại rất nhiều vì đã có lời hỏi thăm. Cháu đúng là cái mắc ảo lòng thòng. Nhưng ngoại có cần phải thông báo cho cả cái sảnh SoHo Grand này biết không chứ! – “Và đến khi nào thì con mới chịu ngừng cao thế hả? Con sắp cao hơn cả Hank rồi đó!”

Đáng buồn là ngoại nói đúng. Mình quá cao!

Rối ngoại bắt ông ngoại ra ôm tạm biệt mình. Người bà ôm mềm mại bao nhiêu thì ông xương xẩu bấy nhiêu. Không thể tưởng tượng nổi hai người này lại có thể làm cho một người đầy bản lĩnh và độc lập như mẹ sợ đến vậy.

Khi mình quay trở về nhà, mẹ đã không còn ngồi trong phòng thay áo nữa mà đang ăn lê trên giường giữa một đống tạm chí Victoria ‘s Secret và J Crew. Như thế chứng tỏ mẹ đã khá lên nhiều rồi. Mua sắm trước giờ vẫn là một trong những thói quen yêu thích của mẹ mà.

“Chào mẹ” – mình nói.

Mẹ ngó mặt ra khỏi quyển tạp chí về thơi trang áo tắm mùa xuân. Mặt mẹ sưng vù và nổi mụn lấm tấm.

Cũng may là thầy Gianini không có ở đây. Nếu không thì có khi thầy sẽ muốn suy nghĩ lạ về vụ cưới xin, khi nhìn thấy mẹ trong tình cảnh này.

“Ôi Mia, lại đây cho mẹ ôm con một cái nào. Con có sao không? Mẹ xin lỗi, mẹ thật là một bà mẹ tồi”.

Mình ngồi xuống giường kế bên mẹ và nói: “Mẹ không hề tồi chút nào cả. Mẹ là một bà mẹ rất tốt là đằng khác. Chỉ là mẹ đang không được khoẻ thôi”.

“Không phải đâu” – mẹ sụt sịt nói. Thì ra mặt mẹ sưng vù lên như vậy là vì mẹ đã khóc. “Mẹ thật không tôt chút nào cả. Bố mẹ mẹ lặn lội từ Indiana đến thăm mà mẹ lại đưa họ tới khách sạn ở”.

Rõ ràng là các hoóc-môn của mẹ đang mất cân bằng trầm trọng và mẹ không còn là chính mình nữa. Nếu mẹ còn tỉnh táo thì mẹ không bao giờ lăn tăn về chuyện đã đưa ông bà ra khách sạn ở. Trước giờ mẹ vẫn giận ông bà vì đã:

Không ủng hộ mẹ sinh mình raKhông ủng hộ cách mẹ nuôi dạy mình, và…

https://thuviensach.vn

Bỏ phiếu cho George Bush Sr, và con trai của ông ta.
Cho dù có mất cân bằng hoóc-môn hay không thì mẹ cũng không cần phải chịu mấy áp lực kiểu này. Thời gian này đáng ra là lúc mẹ hạnh phúc nhất mới đúng. Trong tất cả các tài liệu hướng dẫn về mang thai đều nói rằng người mẹ cần phải được vui vẻ và thoải mái chuẩn bị đón đứa con sắp chào đời của mình.
Và rõ ràng mẹ sẽ được như vậy nếu bà nội không nhúng tay vào quấy đảo đám cưới và làm hỏng hết mọi chuyện.
Phải ngăn bà lại mới được.
Mình nói vậy không phải chỉ vì mình rất rất muốn được đi xem phim *Rocky Horror* với anh Michael vào thứ Bảy tới đâu.
Thứ Ba, ngày 27 tháng 10, 11 giờ đêm
Lại có thư của Jo-C-rox!!!
Lá thư viết:
JoCrox: Mia thân mến,
Mình chỉ muốn nói với bạn rằng tối qua mình đã xem TV. Trông bạn rất xinh, như mọi ngày. Mình biết có một số người ở trường đang gây khó dễ cho bạn. Nhưng đừng vì thế mà phiền lòng nhé. Đa số mọi người trong trường đều nghĩ rằng bạn đã làm được một điều thần kỳ.
Bạn của bạn
Cậu ấy mới dễ thương làm sao! Mình vội viết lại ngay:
FtLouie: Bạn thân mến,
Cảm ơn bạn rất nhiều. Bạn không thể cho mình biết bạn là ai được sao? Mình xin thề sẽ không tiết lộ với một ai cả!!!!!
Mia
Không thấy cậu ấy viết lại. Nhưng chắc cậu ấy sẽ hiểu được sự chân thành của mình khi thấy ngần ấy cái dấu chấm than.
Từ từ rồi mình sẽ buột cậu ấy phải nói ra thôi. Mình biết chắc điều đó.
NHẬT KÍ TIẾNG ANH
Kỷ niệm sâu sắc nhất trong cuộc đời mình là
NHẬT KÝ TIẾNG ANH
"Hãy luôn sống hết mình bởi đó là tất cả những gì bạn có" – trích lời

https://thuviensach.vn

Ralph Waldo Emerson-

Mình tin rằng ông Emerson đang nói về việc mỗi người chỉ có một cuộc đời vì thế nên tận dụng nó sao cho tốt. Suy nghĩ này được phản ánh rõ nhất qua một bộ phim chiếu trên kênh Lifetime mà mình tình cờ xem được lần bị ốm phải nghỉ ở nhà. Bộ phim có tên là Julia là ai?. *Trong bộ phim này, Mare Winningham vào vai Julia. Cô tỉnh dậy sau một vụ tai nạn và phát hiện ra rằng phần thân của mình đã bị phá huỷ hoàn toàn, còn bộ não được cấy ghép vào trong cơ thể của một người khác. Bộ não của người này đã ngừng hoạt động, phom người trong cũng không đến nỗi nào. Trước khi vụ tai nạn xảy ra, Julia từng là một người mẫu thời trang còn bây giờ cô đang sống trong lốt của một bà nội trợ (do Mare Winningham đóng). Có thể hiểu được cô ấy đã bực bội tới mức nào. Cô ấy tự đập đầu vào bất cứ cái gì có thể tìm thấy được vì giờ đây cô không còn là cô người mẫu tóc vàng, cao 1m77, nặng 49 kg.*

Nhưng cuối cùng nhờ ình yêu vô bờ bến của người chồng – mặc dù hình dáng của Julia đã thay đổi – Julia đã nhận ra rằng việc được sống trên cõi đời này còn quan trọng hơn nhiều so với việc sở hữu một thân hình người mẫu.

Bộ phim này đã đặt ra một câu hỏi, bạn sẽ chọn cơ thể của ai để cấy bộ não vào nếu cơ thể của bạn bì phá huỷ sau một vụ tai nạn? Sau khi cân nhắc rất kỹ, mình quyết định rằng mình sẽ muốn được cấy vào cơ thể của Michelle Kwan, vận động viên Olympic môn trượt băng nghệ thuật. Vì cô ấy rất xinh và tài năng của cô ấy có thể kiếm được bộn tiền, chưa kể bây giờ người châu Á đang trở thành mốt.

Michelle hoặc Britney Spears cũng được, miễn là mình có thể có một vòng một cho đúng nghĩa.

Thứ Tư, ngày 28 tháng 10, giờ tiếng Anh

Mình mới phát hiện ra một điều:

Việc có một anh chàng như ông anh họ Hank đi cùng từ lớp này sang lớp khác đã giúp mình thoát khỏi cảnh bị mọi người dèm pha về trò hề trên truyền hình của mình tối hôm trước.

Mặc dù đội cổ vũ không hẳn đã quên đi vụ chương trình 24/7 – mình thỉnh

https://thuviensach.vn

thoảng vẫn bắt gặp những cái nhìn rõ khó chịu quẳng về phía mình. Nhưng khi những ánh mắt đó lướt qua mình và nhìn thấy anh Hank thì đột nhiên thay đổi hẳn.

Ban đầu mình cũng không nhận thấy điều đó. Mình tưởng do bọn họ quá ngạc nhiên khi thấy ở giữa cái đất Manhattan này vẫn còn có người mặc áo sơ mi vải flanen.

Nhưng rồi mình dần nhận ra rằng đó không phải là lý do. Phải công nhận nếu nhìn kĩ thì anh Hank trông cũng khá điển trai với một làn da nâu bóng và mái tóc vàng ống rất đẹp, đó là chưa kể đôi mắt xanh sâu thẳm của anh ấy.

Không chỉ có vậy, anh Hank như đang phát ra chất pheromone quyến rũ tất cả mọi người xung quanh ý (theo những gì mình đã học trong giờ Sinh học thì nhiều côn trùng thường tiết ra chất này để thu hút bạn tình).

Mình chỉ không nhận thấy chất đó bởi vì bọn mình là anh em họ.

Ngay khi nhìn thấy anh Hank là các cô gái bâu lại quanh mình thì thào: “Anh ấy là ai thế?” trong khi mắt nhìn đau đáu vào cơ bắp cuồn cuộn hiện rõ dưới lằn áo vải của anh Hank.

Cứ nhìn Lana Weinberger thôi là đủ hiểu. Như thường lệ, nó đang đứng đợi Kosh ở chỗ tủ đựng đồ cạnh mình (sau đó hai đứa sẽ thản nhiên quấn chặt lấy nhau trước bàn dân thiên hạ) thì mình và anh Hank đi tới. Cặp mắt tô màu hiệu Clinique của nó trố ra nhìn và hỏi mình bằng một giọng tử tế đến bất ngờ: “Bạn của cậu là ai thế?”. Từ hồi biết nó tới nay chưa bao giờ nó tử tế với mình đến vậy.

“Anh ấy không phải bạn. Là anh họ” – mình nói.

Lana thẽo thợt quay sang nhìn anh Hank nở một nụ cười nhoe nhoét: “Anh có thể làm bạn của em”.

Anh Hank cười rõ tươi: “Cảm ơn em”.

Đừng nghĩ rằng trong giờ Đại số, Lana chịu ngồi im. Nó tìm đủ mọi cách thu hút sự chú ý của anh Hank. Nào là hất mái tóc dài xượt của nó ra khắp bàn của mình, cố tình đánh rơi bút chì tới 4 lần, hết vắt chân sang bên này lại vắt sang bên nọ. Đến mức thầy Gianini phải dừng lại hỏi: “Weinberger, em có cần phải ra ngoài vào hpòng vệ sinh không?”. Sau đó nó mới chịu

https://thuviensach.vn

ngồi yên… chừng 5 phút.
Ngay đến cả cô Molina, thư ký trường học cũng bất ngờ nhí nhảnh lạ thường mỗi lần đi qua anh Hank.
Nhưng mà tất cả mấy người đó còn thua xa Lilly, lúc cậu ấy bước vào trong xe limo sáng nay. Cậu ấy nhìn qua chiếc ghế đối diện, mồm há hốc và kết quả là miếng kẹo cao sau Pop Tart đang nhai dở của cậu ấy rơi bẹp xuống sàn xe. Từ lúc quen biết nhau tới giờ chưa bao giờ mình thấy Lilly xử sự kiểu như vậy. Cậu ấy thường ngậm rất chặt những thứ ở trong mồm.
Hoóc-môn trong mỗi chúng ta thật phi thường. Con người thật không có cách nào chống đỡ khi nó trỗi dậy.
Giờ thì mình đã hiểu vì sao mình không thể cưỡng lại được sức quyến rũ của anh Michael.
Nhà văn kiêm luật sư danh tiếng T.Hardy đã chôn tái tim mình ở Wessex còn thân thể ở Westminster.
Xin lỗi chứ điều đó chẳng có gì hay ho cả, *ghê chết đi được*.
Thứ Tư, ngày 28 tháng 10, giờ NK&TN
Không thể tin nổi. Thật không dám tin nữa.
Lilly và anh Hank đã biến mất.
Đúng vậy, cả hai đã *biến mất*.
Không ai biết được hai người đó đi đâu. Boris hôm nay đi có một mình và không ngừng chơi nhạc của Mahler. Ngay đến cô Hill cuối cùng cũng phải đồng ý rằng cách nhốt cậu ấy vào trong phòng để đồ thì mọi người mới yên tĩnh tập trung được. Để cách âm hiệu quả, cô ấy thậm chí còn bảo tụi mình lẻn qua phòng thể dục chôm mấy cái niệm chặn ngang trước cửa phòng để đồ.
ấy vậy mà nào có cách âm nổi đâu.
Mình nghĩ mình hiểu được tâm trạng của Boris bây giờ. Thử nghĩ xem, đường đường là một thần đồng âm nhạc vậy mà đối-tượng-trao-đổi-nụ-hôn-kiểu-Pháp bỗng nhiên biến mất cùng với một người như anh Hank. Như vậy không sốc mới là lạ.
Đáng ra mình phải lường trước chuyện này sẽ xảy ra, nhất là Lilly đã ve vãn tán tỉnh anh Hank thấy rõ lúc ăn trưa. Cậu ấy không ngừng hỏi anh

https://thuviensach.vn

Hank về cuộc sống ở Indiana. Kiểu như anh ấy có phải là hot boy của trường không… Tất nhiên là anh ấy nói có rồi. Nhưng cá nhân mình thấy làm hot boy của một trường trung học ở Versailles (từ này phải phát âm là Ver-Sales mới chuẩn) chẳng có gì là kinh.

Rồi cậu ấy hỏi: “Anh có bạn gái chưa?”.

Hoá ra anh Hank đã từng có bạn gái nhưng cách đây mấy tuần vừa vị nhỏ “Amber” đó đá để chạy theo một công tử có cha là chủ nhà hàng bít-tết Úc trong vùng. Lilly tỏ ra vô cùng sửng sốt và kết luận rằng nhỏ Amber đó chắc chắn bị rối loạn tính cách trầm trọng thì mới không nhìn ra được vẻ đẹp/tài năng/tố chất tuyệt vời tiềm ẩn trong con người anh Hank.

Cậu ấy làm mình nổi hết da gà, nhưng cũng không dám đặt cái bánh burger rau đang ăn dở xuống bàn.

Không chỉ có vậy, Lilly bắt đầu vẽ ra nhiều điều hay hoc ó thể làm được ở cái thành phố này. Và rằng Hank nên tận dụng tốt cơ hội này để khám phá thay vì lẽo đẽo đi quanh trường với mình. Cậu ấy nói: “Ví dụ như Viện bảo tàng thiên văn học ch8ảng hạn, đẹp không thể tả được”.

Thật không thể tin nổi, cậu ấy, Lilly Moscovitz đã nói rằng Viện bảo tàng thiên văn học đẹp không thể tả được.

Sức mạnh của hoóc-môn thật kinh khủng.

Cậu ấy nói tiếp: “Vào ngày Halloween, người ta sẽ xem phim The Rocky Horror Picture Show. Anh đã xem bao giờ chưa?”

Anh Hank nói là chưa bao giờ được tham gia lễ hội kiểu như vậy.

Đáng ra lúc đó mình phải đoán ngay ra âm mưu của hai người này, mình đã quá ngây thơ không nhận ra được. Chuông hết giờ vừa reng Lilly đã quay sang bảo mình cậu ấy muốn đưa anh Hank tới thính phòng xem bức tranh mà cậu ấy vẽ(một cái đèn đường) được dùng trong vở kịch My Fair Lady. Ý nghĩ được thoát khỏi anh Hank và dòng người hâm mộ bám theo dù chỉ trong vài phút với mình cũng đã đủ lắm rồi. Anh ấy làm mình nhớ lại những kỉ niệm chẳng có gì vui vẻ hồi lần cuối bọn mình gặp nhau. “Em còn lần anh em mình đi câu tôm cùng nhau không? Em chẳng dám động vào chúng vì em cho là chúng giống mấy con gián khổng lồ ha..ha..ha..”. Cho nên khi Lilly nói vậy mình vội nói: “OK” ngay, không suy nghĩ lấy nửa

https://thuviensach.vn

giây.
Và đó là lần cuối cùng mình gặp hai người đó.
Giờ thì mình đang tự trách bản thân. Anh Hank đơn giản là quá hấp dẫn, không thể để thả tự do đi một mình giữa chốn đông người được. Đáng ra mình phải nhận ra điều đó từ sớm. Đáng ra mình phải nhận ra rằng sức hút của một anh chàng nông dân học vần tầm tầm nhưng điển trai đến từ Indiana còn mạnh hơn tỉ lần so với sức hút của một thần đồng âm nhạc nhưng kém điển trai.
Chính mình đã tạo điều kiện cho cô bạn thân nhất của mình trở thành kẻ bắt cá hai tay VÀ kẻ trốn học. Từ xưa đến nay Lilly chưa bao giờ bỏ một giờ nào. Nếu bị phát hiện ra cậu ấy chắc chắn sẽ bị phát cho ma coi. Không hiểu cậu ấy có chút lăn tăn gì về hành động bồng bột nông nổi này của mình hay không.
Trong khi đó anh Michael chẳng mảy may lo lắng gì hết. Anh ấy thậm chí còn thấy vụ này rất thú vị là đằng khác. Mình còn lo có khi hai người đó bị mấy tên khủng bố người Libăng bắt cóc tống tiền ý chứ. Nhưng anh Michael gạt phăng khả năng trên và nói rằng Lilly và anh Hank chắc đang đi chơi rất vui vẻ ở nhà hát Sony Imax.
Chắc không đâu. Vì anh Hank sẽ bị chóng mặt khi xem các hình ảnh 3D. Sáng nay trên đường tới trường anh ấy đã kể cho bọn mình như vậy lúc nhìn thấy cái cáp treo chạy qua đảo Roosevelt.
Không hiểu ông ngoại bà ngoại sẽ nói gì khi phát hiện ra mình để lạc mất ông cháu trai của họ??????
Top 5 địa điểm Lilly và anh Hank có thể tới
Viện bảo tàng thiên văn học.
Đang ăn thịt bò muối trên đường Deli số 2.
Đang lúi húi tìm cái tên Dionysius Thermopolis trên bức tường ghi danh những người nhập cư ở Đảo Ellis.
Cùng nhau đi xăm ở tiệm St Mark.
Đang quấn lấy nhau trong phòng của anh Hank ở khách sạn SoHo Grand.
ÔI CHÚA ƠI!!!!!!!!

https://thuviensach.vn

Thứ Tư, ngày 28 tháng 10, giờ Văn minh Thế giới
Vẫn chẳng thấy tăn hơi hai người đó đâu.
Thứ Tư, ngày 28 tháng 10, giờ Sinh vật
Không một dấu tích.
Bài tập về nhà:
Môn Đại số: bài số 3,9,12 trang 147.
Môn tiếng Anh: kỉ niệm sâu sắc nhất!!!!!!
Văn minh thế giới: đọc chương 10
Năng khiếu và Tài năng: Thôi xin...
Môn tiếng Pháp: une blague, la montagne, la mer, il y a du soleil, une vacance
Môn Sinh vật: hỏi Kenny
Làm sao để tập trung vào giờ bài tập về nhà khi mà người bạn thân nhất và ông anh họ đang bặt vô âm tín giữa cái thành phố New York cơ chứ?????
Thứ Tư, ngày 28 tháng 10, giờ ôn tập môn Đại số
Chú Lars bảo giờ còn quá sớm để báo cảnh sát. Và thầy Gianini cũng đồng ý như vậy. Thầy ấy nói Lilly là người cực kì nhanh trí. Và rằng việc mình lo lắng cậu ấy sẽ bỏ mặt anh Hank rơi vào tay mấy tên trùm khủng bố Libăng là rất phi hiện thực. Mình chỉ lấy đó làm ví dụ về những mối đe doạ có thể xảy ra cho hai người ấy mà thôi. Chứ còn có một tình huống còn có thể khủng khiếp hơn thế nhiều có thể xảy ra.
Ví dụ như Lilly yêu anh Hank chẳng hạn.
Giả sử hai người đó yêu nhau và Lilly đột nhiên nhận ra rằng mặc dù là một thần đồng như Boris trông thật nực cười với chiếc áo len dắt trong áo. Cậu ấy sẵn sàng đánh đổi những buổi nói chuyện đấy chất trí tuệ thường kéo dài hàng giờ mà hai người từng có để chạy theo tiếng gọi của trái tim (và hình thể).
Còn anh Hank chắc bị choáng ngộp trước bộ óc siếu phàm của Lilly. Có khi phải bắc mấy chục cái thang anh Hank mới leo đến được chỉ số IQ ngất ngưởng của cậu ấy chứ.
Nhưng chẳng nhẽ hai người đó không hiểu được rằng ngoài sự choáng ngợp ban đầu về ngoại hình và trí tuệ của nhau thì mối quan hệ này sẽ

https://thuviensach.vn

không đi đâu đến cả. Cứ cho là họ làm CHUYỆN ĐÓ với nhau đi. Mặc dù trên MTV ngày nào người ta cũng ra rả nói về tình dục an toàn nhưng rồi họ sẽ có kết cục giống mẹ và thầy G. Họ sẽ phải làm đám cưới. Và Lilly sẽ phải dọn về sống ở Indiana, chui rúc trong một cái nhà lưu động vì nơi đó dành cho các bà mẹ tuổi teen. Ngày ngày cậu ấy sẽ phải ở nhà trông con, mặc cái váy ngủ Wal-Mart nhếch nhác, tay phì phèo điều thuốc là Kool. Còn anh Hank phải đi làm mãi tít trong nhà máy xăm lốp cao su, ngày cho ra lò 50 chiếc.

Chẳng nhẽ chỉ có mình là người duy nhất nhận thấy trước được tương lai mù mịt đó thôi sao? Mọi người bị làm sao thế nhỉ?

Bước 1: Nhóm các số (chú ý dùng các kí hiệu ngoặc cho đúng, bắt đầu từ ngoặc trong cùng)

Bước 2: làm phép tính các luỹ thừa

Bước 3: nhân và chia từ trái sang phải

Bước 4: cộng và trừ theo thứ tự từ trái sang phải.

Thứ Tư, ngày 28 tháng 10, 7 giờ tối

Tốt rồi. Hai người đó không sao.

Cuối cùng thì khoảng 5 giờ chiều anh Hank về tới khách sạn, còn Lilly có mặt ở nhà khoảng vài phút trước đó, theo lời anh Michael kể lại.

Mình cố gặng hỏi xem hai người đó đã đi đâu nhưng cả hai chỉ nói: “đi lòng vòng thôi”.

Lilly còn bồi thêm một câu: “Chúa ơi, cậu có thôi đi không Mia”.

Thật chẳng ra làm sao.

Mà thôi, mình cũng còn nhiều chuyện khác đáng bận tâm hơn. Ngay khi mình vừa bước vào phòng bà cho buổi học làm công chúa ngày hôm nay thì bố xuất hiện, trông khá căng thẳng.

Trên đời này chí có hai thứ có thể làm bố căng thẳng. Một là mẹ.

Hai là bà nội.

Bố hạ giọng nói với mình: “Nghe này Mia, về chuyện đám cưới…”

“Con hy vọng là bố đã nói với bà” – mình nói ngay.

“Bà con đã gửi toàn bộ thiệp mời đám cưới đi rồi”.

“Ối”

https://thuviensach.vn

Ôi Chúa ơi. Chúa ơi… thật là một thảm hoạ. Một *thảm hoạ*!
Có lẽ nhìn nét mặt hoảng hốt của mình bố cũng hiểu mình đang nghĩ gì, bố vội nói: “Mia, đừng lo lắng quá. Bố sẽ lo vụ này. Cứ để cho bố”.
Làm sao mà không lo lắng được cơ chứ? Bố quả là một người bố tốt. Ít nhất là bố đã cố gắng giúp mình. Nhưng người bố đang nói đến là *bà nội*. Đúng vậy, BÀ NỘI. Không ai có thể chống đối *bà nội*, cho dù là Hoàng tử xứ Genovia đi chăng nữa.
Và rõ ràng là những gì bố nói với bà trước đó không hề có hiệu quả. Bà và chú Vigo
“Hôm qua tới giờ chúc ta đã nhận được rất nhiều thư phúc đáp sẽ tới dự đám cưới” – chú Vigo hồ hởi kể cho mình nghe, giọng đầy vẻ tự hào – “từ ngài thị trường, nhà tài phiệt Donald Trump vá quý bà Diane von Fustenberg cùng hoàng gia Thuỵ Điển, ông bà Michael Douglas, ngài Phil Collins và tất nhiên là cả nữ công tước xứ York”.
Mình chẳng buồn nói câu nào. Giờ trong đầu mình chỉ quanh quẩn một điều, mẹ sẽ nói gì khi bước vào lễ đường và nhìn thấy nữ diễn viên điện ảnh Catherine Zeta Jones-Douglas và ca sĩ Phil Collin. Có lẽ mẹ sẽ hét lên và bỏ chạy khỏi phòng ngay lập tức.
“Váy của cô đã tới, thưa công chúa”- chú Vigo nháy mắt hóm hỉnh nói với mình.
“Cái gì của cháu cơ?” – mình giật mình hỏi lại.
Đáng tiếc là bà đã kịp nghe thấy câu hỏi của mình và vỗ tay cái tét rất to. Đến mức con Rommel sợ quá lon ton chạy đi tìm chỗ nấp. Chắc nó tưởng có quả tên lửa hạt nhân nào đó mớ được phóng ra.
“Đừng bao giờ để ta nghe thấy con nói *cái gì* một lần nào nữa nghe chưa? Phải nói là *Xin lỗi, ngài vừa nói gì*” – Bà gào lên khạt lửa vào mặt mình.
Mình quay ra thấy chú Vigo đang cố nhịn cười bằng cách bụm môi rất thô kệch. Có vẻ như chú ý thấy việc bà nổi nóng vô cùng thú vị.
Nếu Genovia có huân chương về lòng dũng cảm, chắc chắn sẽ phải dành cho chú Vigo một cái về hành động dũng cảm nói trên.
Mình lặp lại như một cái máy: “Xin lỗi, ngài vừa nói gì, thưa ngài Vigo?”.
“Công chúa đừng dùng kính ngữ như vậy với tôi. Cứ gọi chú Vigo là được

https://thuviensach.vn

rồi. Giờ hãy nói xem công chúa nghĩ sao về chiếc váy này?” – chú Vigo phẩy tay nói.
Vừa nói chú vừa với tay rút ra một chiếc váy dạ hội từ chiếc hộp lớn trên bàn.
Ngay giây phút đầu tiên nhìn thấy chiếc váy đó mình đã bị choáng ngợp.
Đó là chiếc váy đẹp nhất mà mình từng được thấy trong cuộc đời mình. Nó trông rất giống chiếc váy mà cô phù thuỷ tốt bụng Glinda đã mặc trong bộ phim *The wizard of Oz* – chỉ có điều không lấp lánh bằng thôi. Chiếc váy đó màu hồng, đính rất nhiều hoa hồng nhỏ li ti trên tay áo. Chưa bao giờ mỉnh thích một chiếc váy nào đẹp mê hồn đến như vậy, ngay từ giây phút đầu tiên nhỉn thấy nó.
Bà bắt mình mặc thử cho bà xem.
Bà nói muốn xem chiếc váy đó có vừa với dáng người mình không. Trong khi đó chú Vigo quanh quẩn bên cạnh tiếp cốc-tai Sidecar cho bà. Hôm nay bà còn hút thuốc nữa chứ. Với điều thuốc lá dài ngoẵng trên tay, trông bà còn quân phiệt hơn mọi ngày. Bà không ngừng vung vẩy điếu thuốc chỉ trỏ: “Không, không phải như vậy. Vì chúa Amelia, con có thôi đi không. Đứng thẳng lên, đừng có thõng thượt như thế”.
Sau một hồi bà kết luận lại là cái váy này quá to so với vòng một của mình (thì hiển nhiên rồi) và rằng cần phải sửa lại. Phải đến thứ Bảy mới sửa xong nhưng chú Vigo
Đến lúc đó mình mới chợt nhớ ra chiếc vát này để cho dịp gì.
Không hiểu mình là loại con gái kiểu gì nữa. Mình thật bất hiếu. Mình đâu có muốn lễ cưới này xảy ra. Mẹ cũng không muốn. Vậy mà nãy giờ mình đang làm gì? Điệu đà trong chiếc váy mà mình sẽ mặc trong buổi lễ mà không ai ngoài bà muốn nó xảy ra. Giờ thì chỉ còn trông cậy vào bố thôi.
Thấy tội lỗi là vậy nhưng khi phải cởi chiếc váy đó ra và treo trên mắc áo, mình cảm thấy có chút tiếc nuối, kiểu không đành lòng xa nó ý. Đây là chiếc váy tuyệt vời nhất mà mình từng được thấy, nói gì đến chuyện mặc. Mình không thể không tưởng tượng ra cảnh anh Michael nhìn thấy mình trong bộ váy lung linh này.
Hay thậm chí là Jo-C-rox. Có khi anh ấy sẽ vượt qua được sự thẹn thùng và

https://thuviensach.vn

dám bước ra thổ lộ với mình những tình cảm mà trước giờ anh ấy mới chỉ dám viết qua thư… Và nếu anh ấy không phải là thằng cha ghét ớt ở cửa hàng mình hay gặp thì có lẽ bọn mình sẽ hẹn hò với nhau.

Nhưng vấn đề chỉ có một nơi duy nhất phù hợp để mặc chiếv váy kiểu này – tại vuổi lễ cưới.

Và mặc dù mình cực kỳ muốn khoác lên mình chiếc váy đó nhưng hiển nhiên mình không muốn tham dự tiệc cưới này. Mẹ đã đủ chuyện đau đầu rồi, giờ thêm một chuyện đám cưới xa hoa với khách mời là ca sĩ Phil Collins – biết đâu chú ý còn biểu diễn trong đám cưới ấy chứ - có lẽ sẽ ngoài sức chịu đựng của mẹ.

Trong cuộc đời mình, chưa bao giờ mình cảm thấy giống một công chúa như vậy khi mặc chiếc váy đó.

Thật đáng tiếc là mình sẽ không bao giờ có thể mặc nói.

Thứ Tư, ngày 28 tháng 10, 10 giờ tối

Học được một lúc mình ra bật Tv ngồi chuyển kênh lung tung để thư giãn đầu óc một chút, nhất là sau khi phải nặng óc suy nghĩ về kỉ niệm sâu sắc nhất cho bài Nhật kì môn tiếng Anh. Lúc chuyển đến kênh truyền hình miễn phí 67 thì thấy họ đang chiếu một phóng sự của Lilly trong loạt chương trình *Lilly chỉ nói lên sự thật* mà mình chưa xem bao giờ. Thật là lạ vì chương trình *Lilly chỉ nói lên sự thật* thường chỉ chiếu vào các tối thứ Sáu.

Hoá ra chương trình tối thứ Sáu của Lilly được đẩy lên chiếu sớm ngày hôm nay để dành đất cho hpóng sự về ông thị trưởng vào thứ Sáu tới.

Mình quyết định ngồi lại xem cho xong chương trình rồi mới đi học tiếp. Hôm nay chính là tập mà tụi mình quay hôm trước tại nhà Lilly, lúc từng người thú nhận về nụ hôn kiểu Pháp của mình còn mình thì ném quả cà tím ra ngoài cửa sổ… Chỉ có điều hình như là Lilly đã biên tập lại ngững đoạn có mắt mình.

Nói chung tập phim này khá hiền lành. Có thể một vài bà mẹ nghiêm khắc sẽ không hài lòng với đoạn nói về nụ hôn kiểu Pháp. Nhưng ch8ác cũng không mấy người xem được chương trình này đâu vì kênh 67 chỉ miễn phí ở mấy khu lân cận mà thôi.

https://thuviensach.vn

Tiếp theo máy quay tua nhanh và rồi hình ảnh dần dần hiện rõ lên… mặt mình to chình ình giữa màn hình. Đúng vậy MẶT MÌNH. Mình đang nằm ngửa trên sàn nhà, gối đầu lên gối còn miệng thì lảm nhảm gì đó với giọng điệu gà gật có vẻ buồn ngủ.

Và rồi mình đã nhớ ra: hôm đó, sau khi mọi người đã lăn ra ngủ hết, Lilly và mình còn thức nằm tâm sự với nhau.

Hoá ra cậu ấy ĐÃ QUAY PHIM MÌNH SUỐT QUÃNG THỜI GIAN ĐÓ.

Mình nằm đó tâm sự rằng: "Việc mình muốn làm nhất là mở một trung tâm dành riêng cho các động vật bị bỏ rơi và bị lạc. Như lần mình tời Rome chẳng hạn, có phải đến 80 triệu con mèo ngày đêm lang thang vất vưỡng xung quanh các tượng đài. Chúng có lẽ đã chết đói nếu các nữ tu sĩ không cho chúng ăn. Vì thế mình sẽ mở một trung tâm dành cho các động vật bị đi lạc ở Genovia. Mình cũng không bao giờ cho phép người ta tiêm thuốc ngủ cho chúng trừ phi chúng thẫt sự bị bệnh rất nặng. Trung tâm của mình sẽ là nơi trú ngụ cho lũ chó hoang và mèo hoang, thậm chí cả cá heo và mèo rừng…".

"Ở Genovia cũng có mèo rừng sao?" – Lilly quay sang hỏi mình.

"Mình hy vọng là có. Cũng có thể là không. Nhưng sao cũng được, bất kì loài động vật cần nơ trú ngụ có thể tới trung tâm của mình. Có lẽ mình sẽ thuê vài người huấn luyện chuyên nghiệp tới huấn luyện cho mấy chú chó hoang ở trung tâm thành chó dẫn đường. Sau đó mình sẽ đem tặng cho những người mù cần giúp đỡ. Ngoài ra có thể đem lũ mèo tới bệnh viện và viện dưỡng lão tặng. Bệnh nhân và các ông bà cụ già ở đó sẽ coi như thú cưng. Chỉ riêng việc cưng nựng một chú mèo cũng đủ làm người khác thấy vui rồi. Với những người ghét mèo như bà nội mìnhthì chúng ta có thể tặng cho con cho họ. Hoặc có thể tặng mèo rừng nếu họ muốn".

"Và đó là điều đầu tiên mà cậu là sau khi trở thành người đứng đầu Genovia hay sao?"

"Ừm, mình nghĩ thế. Mà sao mình không biến luôn toà lâu đài thì nơi trú ngụ cho lũ động vật tội nghiệp đó nhỉ? Khí đó tất cả các động vật bị đi lạc trên toàn châu Âu có thể tới sống ở đó. Kể cả mấy con mèo ở Rome nữa" – giọng mình đều đều ra chiều sắp ngủ gục đến nơi rồi.

https://thuviensach.vn

“Bà cậu chịu cho cậu làm thế sao?”
“Có khi tới lúc đó bà mình không còn trên đời này nữa, vì thế ai cấm mình được chứ?”
Ôi Chúa ơi! Hy vọng ở khách sạn Plaza không bắt được kênh 67 này!
“Cậu ghét nhất điều gì sau khi thành công chúa?” – Lilly tiếp tục chất vấn.
“À, chuyện đó hả, dễ trả lời thôi. Đó là việc không cỏn có thể tự do đi mua sữc ở Deli hoặc được tự do đi mua xổ số mà không phải gọi điện trước thông báo để có vệ sỹ đi kèm. Thậm chí không thể tới nhà chơi với cậu mà mà không có người kè kè bên cạnh. Lại còn chuyện với mấy cái móng tay này nữa chứ. Ý mình là có ai mà thèm đi để ý xem móng tay mình trong ra sao, đúng không? Tại sao mọi người cứ phải nghiêm trọng hoá các vấn đề lên vậy chứ?”
Lilly gật gù ra vẻ đồng cảm lắm: “Cậu đang lo lắng phải không? Về vụ ra mắt trước toàn dân Genovia vào tháng 12 tới đúng không?”
“Ừm, cũng không hẳn là lo lắng… chỉ là… Cậu biết đấy, nếu họ không thích mình thì sao? Ở trường cũng đâu có ai thích mình đâu. Vì thế rất có khả năng người dân Genovia cũng sẽ không ưa mình”.
“Mọi người ở trường quý cậu mà” – Lilly an ủi.
Và rồi máy quay zoom cận cảnh mình đã lăn ra ngủ từ bao giờ. Cũng may mình không bị chảy nước dãi hay tệ hơn là ngáy pho pho trước máy quay. Không thì ngày mai mình còn mặt mũi nào đến trường.
Tiếp theo trên màn hình vô tuyến hiện lên dòng chữ *Đừng tin vào các tin đồn! Đây là buổi phỏng vấn* trung thực *với Công chúa xứ Genovia*.
Ngay khi chương trình kết thúc, mình nhấc điện thoại gọi cho Lilly và hỏi xem cậu ta có biết là mình đã làm gì không.
“Mỉnh chỉ muốn cho mọi người thấy con người thực của Mia Thermopolis” – cái cách cậu ấy thủng thẳng trả lời càng làm mình sôi máu.
“Không, cái cậu muốn là các đài truyền hình thi nhau dành quyền phát sóng chương trình của cậu và trả cho cậu một khoản tiền hậu hĩnh”.
“Mia” – nghe giọng Lilly có vẻ bị tổn thương – “Sao cậu có thể nói ra những lời như vậy?”.
Cậu ấy hình như hơi sốc khi bị mình chụp mũ như thế và mình cũng nhận

https://thuviensach.vn

ra là mình cũng hơi quá lời.
“Đáng ra cậu phải nói trước cho mình chứ”.
“Nếu mình nói cậu có chịu không?” – Lilly hỏi.
“Ừm, không… có lẽ là không”.
“Đó, cậu thấy chưa”
Phải công nhận là trong chương trình của Lilly mình cũng không đến nỗi làm trò cười cho bàn dân thiên hạ. Chỉ có điều mọi người sẽ đánh giá mình như một đứa đầu óc chập mạch yêu mèo một cách thái quá. Không hiểu hình tượng hôm nay so với hình tượng hôm trước cái nào tệ hơn nữa.
Mà mình bắt đầu cảm thấy không còn quan tâm chuyện đó nữa. Không biết các ngôi sao nổi tiếng có phải cũng trải qua giai đoạn giống mình không nhỉ. Ban đầu có thể rất quan tâm xem giới truyền thông và mọi người đánh gía như thế nào. Nhưng sau một thời gian thì sẽ trở nên trơ với tất cả mọi chuyện, ai thích nghĩ gì thì nghĩ.
Mình chỉ quan tâm liệu anh Michael có xem chương trình tối nay không và nếu có hì anh ấy nghĩ sao về bộ pyjama của mình. Trông bộ đó cũng dễ thương đấy chứ. có lẽ đã chìm đắm quá sâu vào kế hoạch đám cưới này rồi. đảm bảo rằng sẽ kịp.

https://thuviensach.vn

Meg Cabot

Nhật ký công chúa

Dịch giả: Thanh Nga

- 10 -

Thứ Năm, ngày 29 tháng 10, giờ tiếng Anh

Hôm nay anh Hank không cùng đi với mình đến trường. Sáng nay anh ấy gọi điện cho mình nói rằng không được khoẻ. Mình cũng chẳng thấy ngạc nhiên lắm khi nghe anh ấy nói vậy. Tối qua ngoại đã gọi điện hỏi xem ở Manhattan này có chỗ nào bán bít tết kiểu New York không. Mình thường không quan tâm lắm tới những cửa hàng phục vụ các món thịt nên đã phải gọi điện hỏi thầy Gianini. THầy ấy đã giúp mình đặt chỗ cho ngoại ở một nhà hàng bít-tết khá nổi tiếng trong vùng.

Và mặc dù mẹ kịch liệt phản đối nhưng thầy ấy vẫn nhất quyết đưa hai ngoại, anh Hank và mình đi ăn tối để có dịp tìm hiểu thêm về gia đình nhà vợ.

Mẹ không chịu nổi đành lồm cồm bò ra khỏi giường, trang điểm, và diện đẹp để đi cùng mọi người. Lý do duy nhất khiến mẹ chịu đi chính là ngăn không cho ngoại nói xấu về mẹ với thầy G. Chẳng hạn, ngoại có thể vô tình pha lẫn cố tình kể rằng hồi mới học lái xe mẹ đã phá không biết bao nhiêu ô tô của gia đình khi liên tục lao hết chiếc này đến chiếc khác xuống ruộng ngô.

Tại nhà hàng mình đã suýt ngất khi chứng kiến tốc độ và khả năng tiêu thụ thịt bò của ông bố dượng tương lai, ông anh họ, ông bà ngoại, chú Lars – mình không hề biết chú ý thích thịt bò đến vậy – và nhất là bà mẹ thân yêu của mình. Mắc dù khoa học đã chứng minh và cảnh cáo mọi người về nguy cơ mắc bệnh tim mạch và một số bệnh ung thư do lượng chất béo và cholesterol có trong thịt bò mang lại… nhưng xem ra chẳng ai quan tâm cho lắm thì phải. Chỉ riêng một mình mẹ có khi đã ăn hết một con bò ý chứ. Mình rất lấy làm phiền muộn và muốn chỉ ra cho mọi người thấy việc ăn thịt là hoàn toàn không cần thiết và có hại cho sức khoẻ…. Nhưng rồi nhơ lại các bài học làm công chúa của bà, mình quyết định ngồi yên tập trung

https://thuviensach.vn

vào món khai vị - súp rau tươi.
Do đó chẳng có gì là lạ khi anh Hank cảm thấy không khoẻ. Với lượng thịt bò nhiều như hôm qua thi làm sao mà tiêu hoá hết cho được. Nó sẽ chỉ khiến các cơ bắp rắn chắc của anh ấy rệu rã ra mà thôi (mình chỉ 9oán thế thôi chứ chưa tận mắt nhìn thấy, thật may).
À, đặc biệt bữa tối qua là bữa an duy nhất mà mạ không bị ói ra sau khi ăn kể từ hôm phát hiện ra mangthai tới nay. Đứa bé này rõ ràng không thuộc tuýp người thích ăn chay rồi.
Có thể thấy rất rõ việc anh Hank không xuất hiện ở trường hôm nay khiến cả trường Albert Einstein xôn xao. Ngay cả cô Molina cũng buồn bã hỏi mình: “Hôm nay anh họ của em không tới thăm trường sao?”.
Việc thiếu vắng anh Hank bên cạnh cũng đồng nghĩa với chuyện mấy đứa trong đội cỗ vũ quay trở lại hành hạ mình. Sáng nay nhỏ Lana đã bật dây áo con của mình và hô hố cười trâng tráo: “Mày mặc áo lót làm gì cho mệt. Mày đâu có cần đến nó”.
Mình chỉ thèm sống ở một nơi con người đối xử với nhau tôn trọng và lịch sự một chút. Thật đáng buồn là điều đó không xảy ra ở trường trung học. Biết đâu ở Genovia lại có?
Người duy nhất tỏ ra vui mừng trước sự vắng mặt của anh Hank có lẽ là Boris Pelkowski. Lúc bọn mình tới nơi đã thấy cậu ta đang đứng đợi Lilly ở trước cổng trường: “Tay Honk đó đâu rồi?” (vì cái giọng Nga đặc sệt nên cậu ta phát âm tên Hank thành cái gì đó nghe như Honk ý).
“Anh Honk –ý mình là là Hank – bị ốm” – mình nói. Mặt Boris lúc đó, không phải quá lời chứ, sáng bừng lên như một bóng đèn cao áp. Cái kiểu phục tùng thái quá của Boris đối với Lilly đôi lúc làm mình thấy nổi da gà và khó chịu. NHưng cũng có thể do mình ghen tị với họ. *Mình* muốn có một người bạn trai để có thể tâm sự mọi bí mật thầm kín nhất với người ấy. *Mình* muốn có một bạn trai để trao cho nhau những nụ hôn kiểu Pháp. *Mình* muốn có một người bạn trai sẵn sàng nổi cơn ghen khi thấy mình dành quá nhiều thời gian với người con trai khác kiểu đô con như anh Hank.
Nhưng rõ ràng sống trên đời này làm gì có chuyện muốn gì được nấy. Tất

https://thuviensach.vn

cả những gì mình sắp sửa có đó là một đứa em trai hoặc em gái. Quà tặng kèm: một ông bố dượng sẽ chuyển về sống cùng vào ngày mai, thêm qua tặng kèm tiếp: một cái bàn bóng đá cùng rất nhiều các công thức toán học.
À, còn cả một ngai vàng nữa, trong tương lai.
Mà mình nào có ham hố cái ngai vàng đó cơ chứ, mình chỉ cần có một người bạn trai thôi.

Thứ Năm, ngày 29 tháng 10, giờ Văn minh Thế giới

Những việc cần làm trước khi thầy G chuyển về

Hút bụiDọn ổ cho mèoMang đồ đi giặtĐổ rác, đặc biệt là dọn sạch các loại tạp chí có mấy cô ăn mặc quá hở hang ngoài bìa – rất quan trọng!!!Cất hết các loại nươc rửa vệ sinh phụ nữ trong phòng tắmDọn dẹp phòng khách lấy chỗ cho bàn bóng đá/ máy chơi điện tử/ TV màn hình lớnKiểm tra tủ thuốc. Giấu kĩ: kem tẩy lông nách, kem tẩy l6ng mặt hiệu Jolene – rất quan trọng!!!Cất mấy cuốn sách *Our Bodies, Ourselves* và *Joy of Sex* trên giá sách của mẹGọi công ty cáp truyền hình. Đăng kí thêm kênh thể thao, bỏ đi kênh phim truyệnNhắc mẹ bỏ thói quen treo áo con trên cửa phòng tắmNgừng ngay việc cắn móng tay giảNgừng suy nghĩ quá nhiều về anh M.MThay khoá phòng tắmMua giấy vệ sinh!!!

Thứ Năm, ngày 29 tháng 10, giờ NK&TN

Không thể tin nổi.
Họ lại làm chuyện đó.
Anh Hank và Lilly lại biếnmất MỘT LẦN NỮA !!!!!!!!!!
Mình thậm chí không biết có cả anh Hank cho tới khi chú Lars nhận được điện thoại của mẹ. Mẹ rất bực vì ngoại vừa gọi đến phòng tranh cho mẹ và gào thét ầm ĩ qua điện thoại do không thấy anh Hank ở trong phòng khách sạn. Do đó mẹ gọi điện hỏi xem anh Hank có đến trường không.
Hiển nhiên là anh ấy không có mặt ở trường rồi.
Kế đó mình không thấy Lilly vào giờ ăn trưa.
Lúc nãy trong giờ thể dục lúc đến lượt cậu ấy leo dây thì thấy cậu ấy kêu là bị chuột rút.
Lần nào sắp thi thể dục Lilly chẳng đột ngột bị chuột rút. Do đómình không

https://thuviensach.vn

hề nghi ngờ gì cả. Cô Potts đã cho Lilly xuống phòng y tế, còn mình chắc mẩm sẽ gặp cậu ấy vào giờ ăn trưa với cái chân khoẻ mạnh bình thương như không có gì xảy ra.

Chuột rút ư? Chẳng có chuột bọ nào út chân cậu ấy cả! Chỉ có ông anh họ điển trai của mình đang rút dần rút mòn hết cả đầu óc khiến cậu ấy mụ mị đi thôi.

Câu hỏi đặt ra là bọn mình còn giấu Boris chuyện đó được bao lâu nữa? Cứ nhớ lại mấy cái bản nhạc của Mahler là không ai đã động gì đến sự trùng hợp lạ lùng ấy: Lilly bị bệnh và anh Hank vắng mặt. Không ai muốn đi chôm đệm từ phòng thể dục về để cách âm lần nữa. Mấy cái đệm đó nặng khiếp người.

Để phòng xa anh Michael đã tìm mọi cách rủ Boris cùng chơi game máy tính mới pháp minh của anh ý. Game đó có tên là xử trảm Backstreet Boys. Theo đó bạn sẽ phải giải phóng những con dao găm cùng với búa và rìu vào các thành viên của ban nhạc Backstreet Boys. Ai xử trảm được nhiều thành viên nhất sẽ được qua bài và tiếp tục đi hạ ban 98 Degrees, rồi ‘N Sync… Cuối cùng người thắng cuộc sẽ được khắc tên mình lên tấm ngực trần của Ricky Martin.

Thật không thể tin nổi anh Michael chỉ nhận được điểm B với trò chơi này. Ông thầy lớp máy tính của anh ấy đã trừ điểm chỉ vì không đủ bạo lực so với thị trường điện tử hiện nay.

Hôm nay cô Hill cho phép tụi mình nói chuyện. Mình thừa biết đó là vì cô ấy không muốn phải nghe Boris chơi mấy bản nhạc của Mahler, hoặc tệ hơn nữa là của Wagler. Hôm nay sau giờ học mình đã lên gặp cô Hill và xin lỗi cô ấy về những gì mình đã nói trên truyền hình (mặc dù việc cô ấy thường xuyên trốn trong phòng giáo viên là có thật). Cô ấy nói mình không phải lo lắng về chuyện đó. Mình biết thừa cô ấy nói như thế là vì bố đã gửi tặng cô ấy một cái đầu DVD, cùng rất nhiều hoa ngay sau buổi phỏng vấn được phát sóng. Kể từ hôm đó cô Hill tỏ ra dễ chịu hơn với mình rất nhiều.

Mình càng ngày càng không thể chấp nhận được chuyện Lilly và anh Hank. Không thể ngờ người như *Lilly* lại quỵ luỵ với con trai đến thế. Cậu ấy không thực sự yêu anh Hank đâu. Đằng rằng anh ấy khá dễ mến, lại đẹp

https://thuviensach.vn

trai nhưng rõ ràng là trình độ học vấn của anh ấy *không* bằng một nửa Lilly. Trong khi đó Lilly đáng ra phải là thành viên của Hiệp hội các thần đồng Mensa – nếu cậu ấy không cho rằng nơi đó chỉ dành cho bọn tư sản nhà giàu. Hơn nữa Lilly không thể gọi là đẹp nếu xét theo các tiêu chuẩn và quan niệm hiện nay về cái đẹp (mặc dù trong mắt mình thì cậu ấy lúc nào trong cũng rất xinh). Cậu ấy thấp hơn mình rất nhiều, hơi mập và mặt hơi bị hóp. Rõ ràng Lilly không phải là týp con gái mà con trai như anh Hank thích.

Vậy thì một đứa con gái như Lilly và một ông con trai như anh Hank tìm được điểm gì tương đồng ở đối phương chứ?

Ôi Chúa ơi, xin Người đừng trả lời câu hỏi này.

Bài tập về nhà:

Môn Đại số: trang 123, bài 1-5,7

Môn Tiêng Anh: viết nhật ký về một ngày bình thường của mình. Còn một bài về kỉ niệm sâu sắc nữa.

Văn minh thế giới: trả lời câu hỏi cuối chương 10

Năng khiếu và Tài năng: thứ Hai mang một đô là theo để mua cái tai nghe.

Môn tiếng Pháp: une description d'une personne, trente mots minimum

Môn Sinh vật: Kenny nói khỏi lo, cậu ấy sẽ làm hết cho mình.

Thứ Năm, ngày 29 tháng 10, 7 giờ tối.

Trên xe Limo về nhà

Mình lại vừa phải chịu thêm một cú sốc nữa. Cuộc đời mình cứ liên tục phải đối mặt với hàng chuỗi sự kiện sốc lên sốc xuống. Chẳng bao lâu nữa mình sẽ gửi gắm toàn bộ thần kinh cho bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp mất thôi.

Khi mình đến khách sạn chiều nay để học làm công chúa, mình đã gặp ngoại – đúng vậy, *ngoại* – đang ngồi trên chiếc ghế bành nhỏ xíu màu hồng của bà nội, nhấm nháp tách tà.

"Ôi, nó lúc nào chẳng thế. Cứng đầu cứng cổ" – Ngoại nói.

Đảm bảo hai bà đang nói về mình. Mình ném cặp sách xuống và phụng phịu nói "Cháu *không* có".

Bà nội đang ngồi ở chiếc ghế đối diện với ngoại, một tay cầm tách trà, tay

https://thuviensach.vn

kia cầm cái đĩa. Ở phía đằng sau, chú Vigo đang chạy lăng xăng, vừa đi vừa trả lời điện thoại: “Không, mấy lẵng hoa màu da cam là dành cho buổi tiệc cưới, còn hoa hồng là để trang trí ở chính giữa bàn… Đúng, đúng, *tất nhiên* món khai vị phải là đùi cứu rồi.”

“Cháu đi vào phòng cái kiểu gì thế?” – Bà nạt mình bằng tiếng Pháp – “Một công chúa không được bao giờ cắt ngang câu chuyện của người lớn và càng không bao giờ được ném đồ. Giờ thì tới đây và chào ta cho đúng cách đi”.

Mình đi lại và hôn bà vào hai bên mà, dĩ nhiên trong lòng chẳng thích chút nào. Sau đó đi qua phía ngoại và “hành lễ” y xì. Ngoại rúc rích cười và nói: “Đúng là kiểu cách của người châu Âu!”.

Bà nội nói, vẫn dùng tiếng Pháp: “Giờ thì ngồi xuống và mời bà ngoại ăn bánh quy đi”.

Mình ngoan ngoãn ngồi xuống và lấy bánh mời bà ngoại anh như cách nội vẫn dạy. Đó, mình có phải là đứa cứng đầu cứng cổ đâu.

Ngoại lạ cười rinh rích lúc chìa tay lấy miếng bánh. Ngón tay út của ngoại cong cong xỉa lên trời: “Cảm ơn cháu yêu”.

“Chúng ta đang nói đến đâu rồi bà Shirley nhỉ”- Bà nội nói bằng tiếng Anh.

“À vâng, tôi đang nói nó lúc nào cũng vậy. Cố chấp vô cùng. Tôi không ngạc nhiên khi nó phản đối cái đám cưới này. Không một tẹo nào luôn.”

À, thì ra không phải đang nói về mình mà về…

“Ý tôi là ngày xưa, thú thực là chúng tôi không hề ủng hộ chuyện có con của Helen. Nó không hề cho chúng tôi biết cậu ấy là một hoàng tử. Nếu biết sớm chắc chắn chúng tôi đã động viên con bé làm đám cưới rồi”.

“Cũng dễ hiểu thôi” – Bà nội lẩm bẩm.

“Nhưng lần này chúng tôi thực sự rất vui. Frank là một người đàn ông tốt”.

“Vậy thí chúng ta thông nhất là đám cưới này bắt buộc – và sẽ phải được tổ chức” – Bà nội nói.

“Ồ, chắc chắn rồi” – Ngoại hưởng ứng với vẻ mừng rỡ khó che giấu.

Mình đã nghĩ rằng hai bà sẽ nhổ nước bọt vào tay và bắt tay nhau, cách người Indiana cổ vẫn thường làm. Anh Hank đã dạy mình.

Nhưng hai bà chỉ quay ra nhấp một ngụm trà.

https://thuviensach.vn

Chắc chắn chẳng ai buồn quan tâm ý kiến của mình nhưng mình vẫn cứ hắng giọng.
“Amelia” – Bà cảnh cáo bằng tiếng Pháp – “Cháu đừng nghĩ đến chuyện đó”.
Nhưng đã qua muộn, mình đã kịp nói: “Mẹ cháu không muốn…”
“Vigo, anh đã mang đôi giày đó đến chưa? Đôi để đi với chiếc váy dạ hội của công chúa đó” – Bà quay ra gọi chú Vigo.
Chú Vigo không hiểu từ đâu đã chạy vọt ra, trên tay là đôi giày vải satanh màu hồng đẹp chưa từng thấy. Trên mũi giày đính mấy bông hồng nhỏ li ti, cực kì hợp với cái váy phù dâu của mình.
“Cháu không thấy đẹp sao? Cháu ướm thử đi” – chú Vigo chìa đôi giày ra trước mặt mình.
Thật là độc ác. Rõ ràng đã có sự sắp đặt từ trước.
Là chú định của bà chứ còn ai vào đây nữa.
Nhưng mình biết làm gì đây? Mình không thể cưỡng lại được. Đôi giày vừa như in và phải thừa nhận đi vào chân mình trông rất đẹp. Trông cái chân quá khổ của mình như thon nhỏ đi đến hai số ý. Mình rất nóng lòng được diện đôi giày đó cùng với bộ váy công chúa. Có lẽ nếu buổi đám cưới bị huỷ bỏ thì mình sẽ diện đến vũ hội của trường. Nếu mọi chuyện với Jo-C-Rox ổn thoả, tất nhiên.
“Nếu phải trả chúng lại thì thật xấu hổ” – Bà vừa thở dài vừa nói – “Vì mẹ cháu đang tỏ ra rất cố chấp”.
Mẹ đâu có cố chấp đâu.
“ Cháu không thể giữ chúng lại dùng cho dịp khác sao?” – Mình rụt rè hỏi, trong lòng thầm mong bà đồng ý.
“Ồ, tất nhiên là không được. Màu hồng không phù hợp với bất cứ dịp lễ nào ngoài đám cưới cả” – Bà nói.
Tại sao mấy chuyện kiểu này toàn rơi vào mình chứ?
Khi bài học của mình kết thúc – hôm nay nào có học được gì ngoài việc ngồi đó nghe hai bà ta thán về việc con cái (và cháu chắt) của mình toàn là những đứa không biết nghe lời – Bà nội đứng lên nói với ngoại “Vậy chúng ta đã hiểu nhau rồi đúng không bà Shirley?”

https://thuviensach.vn

Ngoại khoan thai mỉm cười: “Ồ, tất nhiên rồi, thưa nữ hoàng”.
Sao mình cứ cảm thấy có điều gì đó rất tồi tệ đang sắp xảy ra thế nhỉ. Càng nghĩ càng thấy bố chẳng làm được gì giúp mẹ thoát ra khỏi tình cảnh trớ trêu này. Bà nói xe limo sẽ chờ sẵn bên ngoài nhà mình vào thứ Bảy tới để đón mình, mẹ và thấy Gianini. Chắc bà phải hiểu rằng việc mẹ từ chối không chịu lên xe đồng nghĩa với việc sẽ không có đám cưới nào cả.
Chắc mình phải tự lo việc này thôi. Mặc dù bố nói chắc như đinh đóng cột với mình là mọi chuyện vẫn nằm trong vùng kiểm soát của bố nhưng người bố đang đối phó ở đây là bà. Là BÀ, chứ không phải chuyện đùa đâu!!!
Trên đường về khách sạn mình tìm mọi cách moi tin từ ngoại – về cái âm mưu gì đó giữa ngoại và bà khi hai người nói “hiểu nhau”.
Nhưng ngoại nhất quyết không tiết lộ tới nửa lời… trừ việc ngoại nói ngoại rất mệt – sau khi dành cả ngày ngao du khắp thành phố. Chưa kể hai người đang rất lo cho anh Hank vì không thấy chút tin tức nào từ anh ấy cả - vì thế không muốn ra ngoài ăn tối mà sẽ ở lại khách sạn gọi người phục vụ lên phòng.
Cũng tốt thôi, hôm nay mình cũng có quá nhiều chuyện rồi.
Vẫn là thứ Năm, 9 giớ tối
Thầy Gianini đã chuyển về nhà mình cùng với tất cả đồ đạt của thầy. Mình đã chơi đến 9 ván bóng đá và giờ thì cổ tay mình đang nhức kinh khủng.
Mình cũng không cảm thấy lạ lẫm lắm với ý nghĩ thầy G sẽ chuyển hẳn về sống ở đây. Vì dù sao trước giờ thầy G toàn ở nhà mình mà. Khác biệt duy nhất có lẽ là cái TV to oành cùng cái bàn bóng đá, cái máy điện tử và bộ trống gõ đang đặt ở góc phòng – nơi trước đây mẹ hay để bức tượng bán thân bằng đồng của Elvis.
Mình thích nhất cái máy điện tử. Nó có tên là Motorcycle Gang với rất nhiều hình vẽ miêu tả về các thiên sứ địa ngục nhấp nhổm trên đó. Khi ném quả bóng vào trong đó máy cái máy sẽ phát ra tiếng ồn như tiếng của động cơ xe máy.
Lúc nhìn thấy cái máy đó mẹ chỉ đứng khựng một chỗ và lắc đầu.
Thầy Gianini nói kể từ hôm nay mình có thể gọi thầy ấy là chú Frank vì dù sao cũng sắp trở thành người một nhà rồi. Nhưng mình chịu thôi. Mình

https://thuviensach.vn

thường chỉ nói trông không kiểu “Cháu đi đây”, “Chú đưa dùm cháu miếng pho mát” và “Chú thấy cái điều khiển TV đâu không?”

Thấy không? Đâu nhất thiết phải gọi tên ra đâu. Mình thật là thông minh.

Tất nhiên chuyện đâu chỉ dừng lại ở đó. Vấn đề là thứ Bảy này cái đám cưới đình đám kia vẫn sẽ được tiến hành và mẹ thì vẫn không mảy may có chút ý định nào đến buổi tiệc đó.

Nhưng khi mình hỏi mẹ về chuyện đó mẹ chỉ mỉm cười đầy bí ẩn và nói: “Con không phải lo về chuyện đó, Mia ạ”.

Nhưng mà không lo làm sao được cơ chứ? Buổi lễ duy nhất chắc chắn bị huỷ bỏ đó là buổi đăng kí kết hôn tại Toà thị chính của mẹ và thầy G. Mình đã ướm hỏi ý mẹ xem mẹ và thầy có còn cần mình đóng giả là Toà thương mại nữa không? Để mình còn bắt tay vào cắt dán bộ trang phục đó nhưng thử đoán xem mẹ nói gì? “Mẹ nghĩ chúng ta nên tạm hoãn chuyện đó lại con ạ.”

Nhìn ánh mắt của mẹ lúc nói câu đó mình có thể nhận ra rằng mẹ không muốn nói tiếp về chuyện đó. Vì thế mình đã leo lên gác và gọi điện cho Lilly. Giờ là lúc cậu ấy cần phải cho mình một lời giải thích hợp lý về chuyện của cậu ấy với anh Hank.

Nhưng điện thoại nhà Lilly đang bận. Chắc là Lilly hoặc anh Michael, hoặc cả hai đang lên mạng. Mình liều nhắn tin cho Lilly và thấy cậu ấy trả lời ngay tức khắc.

FtLouie: Lilly, cậu và anh Hank hôm nay biến đi đâu thế? Đừng nói dối là hai người không đi với nhau.

>

WmnRule: Chuyện đó thì liên quan gì đến cậu.

>

FtLouie: Nếu cậu vẫn còn muốn níu kéo lại bạn trai của mình thì cậu nên có một lời giải thích cho hợp lý.

>

WmnRule: Mình có lời giải thích vô cùng hợp lý, khỏi lo. Nhưng mình sẽ không kể cho cậu nghe đâu. Mất công cậu lại đi bô lô ba la với cô Beverly Bellerieve… à với cả 22 triệu khán giả nữa chứ.

https://thuviensach.vn

>

FtLoiue: Cậu thật quá quắc, Lilly! Nghe này, mình chỉ đang lo lắng cho cậu thôi. Cậu đâu phải là đứa hay bỏ tiết. Còn cuốn sách viết về cái xã hội trong lòng trường học của cậu nữa. Cậu đã để lỡ khá nhiều tư liệu cho cuốn sách đấy.

>

WmnRule: Vậy à? Có chuyện gì hay ho đáng để ghi chép lại sao?

>

FtLouie: Hôm nay có mấy anh chị khoá trên lẻn vào phòng giáo viên và vứt túi lòng lợn vào trong cái tủ lạnh mini của các thầy cô.

>

WmnRule: Ối tiếc quá mình đã không được chứng kiến vụ đó. Còn chuyện gì xảy ra nữa không Mia? Vì bây giờ mình đang bận tìm kiếm ít tư liệu trên mạng.

Chuyện gì xảy ra nữa không ư? Có đó! Cậu có biết hẹn hò hai người con trai cùng một lúc là không tốt không hả Lilly? Nhất là trong khi mấy đứa bạn của cậu thậm chí *một* người thôi cũng chẳng có. Chẳng nhẽ cậu ấy không thấy bản thân đang rất ít kỉ và hẹp hòi sao?

Tuy nhiên mình không viết mấy cái suy nghĩ đó ra. Thay vào đó mình viết:

FtLouie: Boris rất buồn Lilly ạ. Cậu ấy chắc đã nghi ngờ cái gì đó.

>

WmnRule: Boris cần phải hiểu là tình cảm cần phải được xây dựng trên nền tảng lòng tin. Cậu ấy nên ghi nhớ điều đó Mia ạ.

Tất nhiên là mình hiểu Lilly đang ám chỉ đến mối quan hệ của hai bọn mình – giữa Lilly và mình. Nhưng nếu nghĩ rộng ra thì câu nói đó không chỉ nói đến mối quan hệ giữa Lilly và Boris, Lilly và mình mà nó còn áp dụng được cho mối quan hệ giữa mình và Bố, mình và Mẹ, mình và… tất cả mọi người.

Liệu đây có phải là điều sâu sắc nhất mà mình vừa ngộ ra được không? Mính có nên viết vào Nhật kí tiếng Anh không nhỉ?

Đột nhiên dòng suy nghĩ của mình bị cắt ngang bởi một tin nhắn mới. Từ chính Jo-C-rox!!!

https://thuviensach.vn

JoCrox: Chúng ta sẽ gặp nhau lúc đi xem Rocky Horror chứ?
Ôi chúa ơi! Ôi CHÚA ơ! ÔI CHÚA ƠI!!!!!!!!!
Jo-C-Rox sẽ đi xem *Rocky Horror* vào thứ Bảy tới!
Anh Michael cũng thế!
Chỉ có một câu trả lời hợp lý nhất cho sự trùng hợp ngẫu nhiên kỳ lạ này:
Jo-C-rox chính là anh Michael. Anh Michael chính là Jo-C-rox
CHẮC CHẮN. CHẮC CHẮN.
Đúng không???
Mình không biết phải làm gì nữa. Mình chỉ muốn chạy khắp phòng, hét thật to và cười phá lên vì hạnh phúc.
Nhưng mình đã không làm vậy, không hiểu sao mình vẫn có thể bình tĩnh ngồi lại trước màn hình vi tính và gõ tiếp:
FtLouie: Mình cũng hy vọng thế
Không thể tin nổi. Thật sự không thể tin nổi. Anh Michael chính là Jo-C-rox.
Đúng không????
Mình phải làm gì đây? Phải làm gì đây??????????
Thứ Sáu, ngày 30 tháng 10, giờ Đại số
Anh Michael sáng nay không đi xe cùng tụi mình. Lilly nói anh ấy đột nhiên có việc bận, cần phải hoàn thành cho kịp bài tập để nộp hôm nay.
Nhưng mình tự hỏi không biết có phải vì anh ấy quá sợ phải đối mặt với mình sau khi thú nhận mình là Jo-C-Rox không.
Anh ý không trực tiếp nói ra nhưng cũng đã ám chỉ như vậy.
Đúng không??????
Tuổi của ông Howell nhiều gấp 3 lần tuổi của Gilligan. Hai người cách nhau 48 tuổi. Hỏi ông Howell Và Gilligan bao nhiêu tuổi?
T= Gilligan
3T = ông Howell
3T-T=48
2T=48
T=24
Thứ Sáu, ngày 30 tháng 10, giờ NK&TN

https://thuviensach.vn

OK.

Mình sẽ không bao giờ nghi kị hay ngờ vực hay đánh giá thấp về Lilly Moscovitz nữa. Mình cũng sẽ không bao giờ nghi ngờ bất kỳ hành động nào của Lilly nữa, tất cả những gì cậu ấy làm đều xuất phát từ lòng nhiệt thành và lòng hảo tâm cao cả. Xin thề!

Mọi chuyện xảy ra vào giữa trưa hôm nay.

Tất cả đều đang ngồi quây quần với nhau quanh bàn ăn – mình, vệ sĩ của mình, Tina Hakim Baba và vệ sĩ của cậu ấy, Lilly, Boris, Shameeka và Ling Su. Anh Michael thì tất nhiên là ngồi với mấy người ở CLB Máy tính rồi.

Shameeka đang rầu rĩ đọc cho tụi mình nghe danh sách trường nữ ở New Hampshire mà bố cậu ấy đã chấm. Càng nghe càng thấy tội nghiệp cho Shameeka và giận bản thân vì cái tội lắm mồm.

Bỗng có một cái bóng bao trùm lên chiếc bàn nhỏ của tụi mình.

Tất cả đều đồng loạt ngước nhìn lên.

Trong tic tắc mình cứ ngỡ đó là vị thần Hy Lạp Messiah mà Lilly thường kể cho mình nghe.

Nhưng hoá ra đó nào phải là vị thần gì đâu, chỉ là ông anh họ Hank của mình thôi.

Có điều hôm nay trông anh ấy thật khác với mọi ngày. Anh ấy mặc nguyên một cây đen, áo len cash-mere đen bên trong còn bên ngoài khoác một cái áo da đen. Cái quần bò đen xem ra càng làm nổi bật đôi chân dài và thẳng tắp của anh Hank. Mái tóc vàng đã được cắt gọn và vuột gel cẩn thận. Thế là trông ông anh họ y xì phoọc Keanu Reeves trong phim *Ma Trận*. Mình đã ngờ anh ấy vừa bước ra từ trường quay phim *Ma Trận*, nếu không nhìn thấy đôi bốt kiểu cao bồi đắt tiền trên chân anh ấy.

Mình không hề tưởng tượng khi thấy tất cả quán quay lại trầm trồ thán phục khi anh Hank với tay lấy ghế ngồi xuống bàn tụi mình – cái bàn àm mọi người vẫn gọi là “đại bản doanh của lũ dị hợm”.

“Chào em, Mia” – anh Hank cười rất tươi với mình.

Mình vẫn không nói được câu nào, chỉ giương mắt nhìn chằm chằm vào anh ý. Không phải chí vì bộ áo thời thượng… mà có gì đó khác lạ toát ra từ anh ấy. Và anh ấy có mùi hương… rất dễ chịu.

https://thuviensach.vn

“Sao rồi, chuyện đó thế nào rồi anh?” – Lilly vừa nói vừa lấy tay quệt phần kem tươi trong cuốc nước của mình ra.
Anh Hank nháy kắt hấp háy nói: “Ừm… Em đang nhìn thấy người mẫu mới nhất của đồ lót nam của hãng Calvin Klein”.
“Hmmm… Tốt quá!” – Lilly vừa nói vừa mút bàn tay nhoe nhoét kem tươi.
“Tất cả là nhờ co em, Lilly. Nếu không có em chắc họ sẽ không đời nào chịu kí với anh đâu” – anh Hank nói.
Rồi, mình nhận ra rồi. Điều khác biệt mình thấy ở anh Hank hôm nay chính là anh ấy không còn là một gã nông dân vùng Indiana
“Anh Hank, chúng ta đã nói về chuyện đó rồi mà. Những gì anh đạt được ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ vào khả năng của anh. Em giúp anh chỉ là ra một số điều thôi”- Lilly xua tay.
Rồi anh Hank quay sang mình, đôi mắt xanh da trời của anh ấy hơi ươn ướt.
“Cô bạn Lilly của em đã làm một điều mà xưa nay chưa từng có ai al2m với anh” – anh ấy nói.
Mình ném bẹt về phía Lilly một cái nhìn đầy miệt thị.
Mình biết mà. Mình *biết* là hai người đã ngủ với nhau mà. Lilly đã không còn trong trắng nữa vậy mà cậu ấy chẳng buồn tâm sự cho mình nghe.
Nhưng rồi anh Hank nói tiếp: “Cô ấy đã tin tưởnh anh , Mia ạ. Tin tưởng vào anh đủ giúp anh theo đouổi ước mơ của mình… một ước mơ mà anh luôn ao ước từ hồi bé. Rất nhiều gnười – kể cả ông bà đều nói anh rằng đó là một ước mơ viễn vông. Họ bảo anh hãy từ bỏ mong muốn đó đi và rằng điều đó sẽ không bao giờ có thể xảy ra được. Nhưng khi anh kể cho Lilly nghe về ước mơ đó cô ấy đã giơ tay ra…” – nói rồi anh Hank chìa tay ra để miêu tả cho thêm phần sinh động, mình thấy móng tay của anh ấy đã được cắt giũa cẩn thận – “và nói hãy đi với em, anh Hank. Em sẽ giúp anh thực hiện được ước mơ đó”.
Anh Hank đã bỏ tay xuống và nói tiếp: “Mọi người biết chuyện gì đã xảy ra không?”.
Tất cả bọn mình – ngoại trừ Lilly vẫn đang thong dong ngồi ăn – đều mắt chữ A mồm chử O, quá sốc không một ai nói nên lời.

https://thuviensach.vn

Mà anh Hank cũng chẳng buồn đợi câu trả lời của bọn mình. Anh ấy kể tuốt luốt: “Điều thần kỳ đã xảy ra. Ngày hôm nay. Ước mơ của anh đã thành hiện thực. Công ty quản lý người mẫu Elite đã kí hợp đồng với anh. Anh hiện là siêu mãu nam mới nhất trong tập đoàn của họ”.

Bọn mình vẫn không thốt ra được câu nào, chỉ biết ngồi đó chớp mắt lia lịa.

“Và anh phải nợ cô ấy về điều kì diệu trên” – anh Hank quay qua Lilly nói.

Giờ mới là chuyện sốc nhất: Anh Hank đứng dậy khỏi cái ghế của mình, đi về phía Lilly – người vẫn đang hồn nhiên uống nước, không nghi ngờ chuyện gì cả - và kéo cậu ấy đứng lên.

Và rồi trước con mắt kinh ngạc của tất cả mọi người – trong đó có cả con nhỏ Lana Weinberger và lũ bạn trong đội cỗ vũ đang ngồi ở cái bàn đối diện – ông anh họ yêu dấu của mình đặt một nụ hôn nồng cháy lên môi Lilly Moscovitz.

Sau một lúc anh ấy mới chịu buông cậu ấy ra, còn Lilly trông như vừa bị điện giật nghìn Vôn, ngã phịch xuống ghế trong trạng thái cứng đơ, chỉ thiếu khói bốc lên phe phẩy từ đỉnh đầu. Kế đó anh Hank chỉnh lại cái áo ve da và quay sang mình.

“Mia, em về nói với ngoại là chắc ông bà phải tìm người thay thế anh ở cửa hàng. Anh sẽ *không* bao giờ quay trở lại Versaille nữa đâu. Không bao giờ”.

Nói rồi anh ấy hùng dũng ra khỏi tiệm cà phê, giống như một cao bồi oai vệ bước ra khỏi trận đâu mà anh ta là người chiến thắng vẻ vang.

Mà đúng hơn là anh ấy mới *bắt đầu* sải bước chân ra phía cửa. Thật may cho anh Hank là anh ấy bước không được nhanh cho lắm.

Bởi vì một trong số những người vừa được chứng kiến nụ hôn nồng cháy của anh ấy dành cho Lilly không phải ai khác mà chính là Boris Pelkowski.

Là Boris Pelkowski – với cái áo len dắt trong quần – đã đứng bật dậy nói: “Không nhanh thế đâu, anh bạn”.

Không biết có phải Boris vừa mới xem phim *Top Gun* không nữa nhưng cái từ anh bạn phát ra từ mồm cậu ta nghe sặc mùi đe doạ, mặc dù vẫn không thoát khỏi cái giọng Nga đặc sệt.

Anh Hank vẫn tiếp tục bước đi. Chẳng hiểu có phải vì anh ấy không nghe thấy Boris, hay là vì anh ấy không muốn một tên thần đông âm nhạc nhỏ

https://thuviensach.vn

con làm hỏng mất màn ra đi đậm chất anh hùng ca của mình.
Đột nhiên Boris làm một chuyện cực kì thất sách. Cậu ấy nhảy bổ ra và túm lấy anh Hank và nói: “Người mày vừa hôn mùi mẫn đó chính là bạn gái *của tao*, thằng oắt con bảnh choẹ ạ”.
Đúng vậy, cậu ấy nói chính xác từng từ như vậy đó. Ôi thật lãng mạn làm sao. Giá như có ai đó (OK, giá như anh Michael) nói câu tương tự về mình nhỉ. Không phải là cô gái giống-Josie-nhất mà anh ấy từng gặp, mà là cô gái *của anh ấy*. Boris đã nhận Lilly là cô gái *của cậu ấy*! Chưa có người con trai nào gọi mình là cô gái *của anh ấy*! Mình biết mọi người vẫn luôn đòi quyền bình đẳng nam nũ và r8àng phụ nữ không phải là vật sở hữu của đàn ông nhưng rõ ràng khi nghe một chàng trai tuyên bố những câu như av65y mới mùi mẫn và ngọt ngào làm sao. Ôi! Giá mà có người (OK, giá mà anh Michael) nói mình là cô gái *của anh ấy* nhỉ!!!
Phản ứng của anh Hank chỉ là: “Hả?”
Và đột nhiên Boris tung năm đấm thẳng vào mặt anh Hank. *Bốp!*
À mà thực ra nghe không giống tiếp bốp cho lắm. Nghe giống tiếng huỵch thì đúng hơn. Rồi có tiếng xương kêu răng rắc. Tất cả bọn con gái rú lên khi cho rằng Boris đã làm hỏng khuôn mặt người mẫu bìa điển trai của anh Hank.
Nhưng rõ ràng họ chẳng việc gì phải lo lắngcả vì tiếng rắc đó là từ tay của Boris chứ không phải từ mặt của anh Hank. Anh ấy bước ra cửa hàng không một vết trầy xước. Còn Boris phải vào viện bó bột.
Điều đó có nghĩa là:
Tụi mình không còn phải chịu đựng những bản nhạ của Mahler nữa!
Vui quá!!!
Mình thật chẳng ra dáng một công chúa chút nào khi vui mừng trên nỗi bất hạnh của người khác như vậy!!!
Thứ Sáu, ngày 30 tháng 10, giờ tiếng Pháp
Tranh thủ giữa giờ nghỉ trưa và tiết 5, mình đã mượn di động của chú Lars và gọi về khách sạn SoHo Grand cho ngoại. Phải có ai đó gọi báo cho ngoại biết là anh Hank vẫn bình an chứ. Anh ấy đã là người mẫu độc quyền của Elite. Sắp tới anh ấy sẽ xuất hiện trên những tấm panô quảng cáo to

https://thuviensach.vn

tướng ở quảng trường Thời đại, không mặc gì ngoại trừ một cái quần trắng bé tí xíu hiệu CK.
Ngoại chắc hẳn đang ngồi trực điện thoại nên ngay từ tiếng chuông đầu tiên đã thấy ngoại nhấc máy.
“Bà Clarisse à?”- Ngoại hỏi
Thật là lạ. Clarisse là tên của bà ngoại mà.
“Ngoại à, con là Mia đây”.
“Ồ, *Mia*” – Ngoại cười phá lên – “Xin lỗi cháu yêu. Ta tưởng con là công chúa chứ. Ý ta là bà con, người bà bên đằng bố con đó”.
“Dạ vâng. Không phải là bà nội đâu. Là con đây. Con gọi về để báo với ngoại là con đã biết tin về anh Hank”.
Ngoại gào ầm lên vào điện thoại, to đến nỗi mình phải cầm ống nghe ra thật xa.
“NÓ ĐANG Ở ĐÂU?????? CON HÃY TRUYỀN LỜI TA ĐẾN VỚI NÓ RẰNG NẾU TA BẮT ĐƯỢC NÓ THÌ NÓ SẼ…”
“Ngoại!” – mình phải chỉnh đốn cường độ âm thanh của ngoại ngay vì tất thảy mọi người ở sảnh đang đổ dồn ánh mắt vào mình. Mình lập tức phải lủi ra trốn sau lưng chú Lars.
“Ngoại nghe con nói này… anh ấy vừa kí hợp đồng với công ty người mẫu Elite. Anh ấy sẽ là người mẫu đồ lót nam cho hãng Calvin Klein. Anh ấy sẽ trở nên nổi tiếng, giống như…”
“ĐỒ LÓT NAM??” – Ngoại tiếp tục nổ bùm bùm qua ông nghe – “Mia, con nói với thành ranh đó gọi lại cho ta NGAY LẬP TỨC”.
“Con chịu thôi, ngoại ơi” – mình nói – “bởi vì thực tế là…”
“NGAY LẬP TỨC” – Ngoại nhắc lại – “nếu không nó SẼ GẶP RẮC RỐI TO VỚI TA”.
“Ngoại ơi… ừm… cái… cái đám cưới vẫn tổ chức vào ngày mai hả ngoại?” – mình vội hỏi, chuông vào tiết đã reo rồi.
“Cái GÌ?”
“Cái đám cưới ý ạ”
“Tất nhiên là đám cưới đó vẫn diễn ra rồi. Con nghĩ cái gì thế?” – Ngoại vặn ngược lại mình.

https://thuviensach.vn

“À thế ạ, ngoại đã nói chuyện với mẹ con chưa ạ?”
“Tất nhiên là ta nói rồi. Mọi thứ đã sẵn sàng” – Ngoại nói.
“Thật ạ?” – Mình hơi bị bất ngờ khi nghe ngoại nói vậy. Thật không thể tin nổi mẹ lại đồng ý với mấy chuyện đó. Ngàn lần không thể tin nổi. “Mẹ con nói sẽ đến đám cưới đó sao?”
“Dĩ nhiên là mẹ con phải đến chứ. Đó là đám cưới của mẹ con mà, đúng không?”
“Vâng ạ” – mình nói ồi cúp máy. Sao mình cảm thấy buồn và trống trải thế này.
Vì rất nhiều lý do có phần hơi ích kỉ của mình. Mình cũng thấy hơi buồn cho mẹ, sau tất cả những nổ lực vô vọng để đi ngược lại sự sắp đặt của bà. Mặc dù đã cố gắng hết sức, nhưng mình mẹ sao đấu tranh nổi đội quân hùng hậu của bà.
Nhưng mình cảm thấy buồn nhất cho bản thân mình. Mình sẽ KHÔNG BAO GIỜ có thể chuồn ra kịp để đi xem phim *Rocky Horror*. Không bao giờ, không bao giờ, *không bao giờ*. Mình biết phải đến nửa đêm người ta mới chiếu phim nhưng buổi tiệc đón khách còn muộn hơn thế rất nhiều.
Ai mà biết được bao giờ anh Michael mới lại rủ mình đi chơi nữa? Ngày hôm nay anh ấy không hề đả động tí gì về việc anh ấy thực ra là Jo-C-Rox hay nói gì về bộ phim *Rocky Horror*. Không một lần nào luôn. Thậm chí chẳng có tẹo gì liên quan đến kênh phim hoạt hình.
Bọn mình đã nói chuyện suốt giờ NK&TN. SUỐT CẢ BUỔI luôn! Về những thắc mắc của mọi người trước hành động vô cùng mâu thuẫn với quan điểm và cách suy nghĩ xưa nay của Lilly. Khi cậu ấy giúp đỡ anh Hank nhận ra ước mơ làm siêu mẫu nổi tiếng ấy. Bọn mình aicũng xem tập phim gây chấn động vào năm ngoái của chương của chương trình *Lilly chỉ nói lên sự thật có tựa đề là Đúng vậy, một mình bạn Cũng Có Thể Xoá Bỏ ngành Công nghiệp Người mẫu luôn mang nặng sự phân biệt Giới tính, Chủng tộc, Tuổi tác và Cân nặng*. Trong đó Lilly đã “phê phán các mẫu quảng cáo làm hạ nhân phẩm của người hpụ nữ và hạn chế tầm nhìn của con người về vẻ đẹp đích thực trong mỗi người” và “cần phải tìm ra cách phản ánh tiếng nói của chúng ta tới các công ty quảng cáo”, “nói cho giới

https://thuviensach.vn

truyền thông hiểu rằng chúng ta muốn được xem những thước phim, những hình ảnh đa dạng và trung thực hơn về người phụ nữ". Lilly thậm chí còn khuyến khích tụi mình "thách thức lại những người đàn ông luôn đánh giá, lựa chọn phụ nữ chỉ dựa vào vẻ bề ngoài".

Mình đã chép lại đoạn hội thoại xảy ra lúc cuối giờ NK&TN (cô Hill đã quay về với cái phòng giáo viên quen thuộc – hy vọng là cô ấy cứ ở đó mãi luôn) giữa bọn mình, anh Michael cũng có tham gia nữa. Có thể thấy anh ấy không ềh đả động gì đến Jo-C-Rox hay *bộ phim Rocky Horror* CHO DÙ LÀ MỘT LẦN.

Mình: Lilly, mình tưởng cậu cho rằ8àng ngành công nghiệp người mẫu là ngành công nghiệp mang nặng tình phân biệt chủng tộc, giới tính và làm giảm giá trị của con người?

Lilly: Ý cậu là gì?

Mình: Anh Hank nói chính cậu đã làm người đục đẽo ước mơ làm người mẫu của anh ý thành hình hài.

Lilly: Mia, khi mình nhận thấy một tâm hồn đáng thương đang ngày đêm kêu gào được tự khẳng định mình, mình đã không thể kiềm chế được bản thân. Mình phải giúp đỡ con người đang thương đó.

(Không phải chứ, sao cậu ấy không nghĩ đến chuyện giúp mình thực hiện ước mơ *của mình* là được cùng trao nụ hôn kiểu Pháp với anh trai cậu ấy đi. À mà mình có thổ lộ ước mơ đó với cậu ấy bao giờ đâu).

Mình: Lilly, mình không hề biết rằng cậu có tiếng nói đến như vậy trong ngành công nghiệp người mẫu.

Lilly: Đâu có. Mình chỉ dạy cho ông anh họ của cậu cách tận dụng tối đa khả năng trời phú của anh ta thôi. Chỉ một vài bài học đơn giản về cách ứng xử và thẩm mỹ thời trang thôi và anh ấy đã có thể có được hợp đồng bên Elite.

Mình: Nhưng cậu có cần phải giữ kín bí mật thế không?

Lilly: Cậu không biết sỉ diện của bọn con trai nó lớn thế nào sao?

Đúng lúc đó anh Michael nhảy vào.

Anh Michael: Ê!

Lilly: Em xin lỗi nhưng rõ ràng là thế mà. Lòng tự trọng của anh Hank đã

https://thuviensach.vn

gần như mất hết sau khi bị cái cô nàng đỏng đảnh Amber kia đá. Em không muốn những nhận xét tiêu cực thiêu cháy nốt chút lòng tự trọng cuối cùng của anh ấy. Anh cũng thừa hiểu cái tôi của con trai nó lớn thế nào mà.

Anh Michael: Ê!

Lilly: Điều quan trọng là anh Hank dám kiên trì theo đuổi ước mơ của mình mà không bị lung lay bởi các ý kiến bên ngoài. Nếu không anh ấy đã không thể nắm lấy cơ hội vừa rồi. Em quyết định giữ kín bí mật đó thậm chí cả với những thân nhất của em. Bởi vì em biết có thể một câu nói hớ nênh của mọi người cũng có thể vô tình vò nát các cơ hội của anh ấy.

Mình: Không phải chứ. Bọn mình cũng sẽ tỏ ra ủng hộ anh ấy mà.

Lilly: Cậu thử nghĩ mà xem, Mia. Nếu anh Hank nói với cậu: "Mia, anh muốn trở thành ngườ mẫu" thì cậu sẽ phản ứng thế nào? Xin lỗi chứ đảm bảo cậu sẽ phá lên cười cho coi.

Mình: Không, mình sẽ không cười đâu

Lilly: Chắc chắn cậu sẽ làm vậy. Bởi vì trong mắt cậu anh Hank chỉ là ông anh họ tỉnh lẻ hay khóc nhè, thậm chí không biết bánh hạt dẻ là cái gì. Nhưng cậu thấy đó, mình đã nhìn ra được cái tài năng tiềm ẩn của anh ấy có thể trở thành…

Anh Michael: Ờ, trở thành đứa lúc nào cũng xuất hiện trên mấy cuốn lịch treo tường.

Lilly: Anh chỉ đang ghen tị với người ta thôi.

Anh Michael: Ờ đúng rồi đó. Tao luôn muốn thấy ảnh mình mặc đồ lót treo đầy đường ở quảng trường Thời đại đấy.

(Thực ra mình cũng muốn nhìn thấy mấy tấm ảnh đó nhưng rõ ràng là anh Michael đang mỉa mai mà).

Anh Michael: Anh không tin là bố mẹ em sẽ đồng tình với hành động nghĩa hiệp vừa rồi của em đâu nếu họ biết em đã trốn học để làm điều đó. Đặc biệt nếu họ phát hiện ra em sẽ bị phạt vào tuần tới.

Lilly (trông có vẻ thiểu não) Các nhà hảo tâm luôn tử vì đạo. nữa.

Vậy đó. Đó là tất cả những gì anh ấy nói với mình trong ngày hôm nay. TRONG CẢ NGÀY HÔM NAY.

Lưu ý: tra từ điển ngĩa của câu *tử vì đạo*

https://thuviensach.vn

Các lý do tại sao anh Michael không chịu thừa nhận mình là Jo-C-Rox
Anh ấy thẹn! Quá ngượng và không dám thổ lộ cảm xúc thật của anh ấy với mình.Anh ấy cho rằng mình không có cảm giác giống như vậy với anh ấy (Sai lầm quá!)Anh ấy đã thay đổi suy nghĩ và nhận ra rằng không hề thích mình (Không!)Anh ấy không muốn phải chịu búa rìu của dư luận khi hẹn hò với học sinh đầu cấp và dự định sẽ đợi tới khi mình đã là học sinh năm thứ hai rồi mới chính thức ngỏ lời với mình (Nhưng lúc đó anh ấy sẽ là sinh viên đại học năm thứ nhất và có khi lại so85 búa rìu dư luận khi hẹn hò với học sinh trung học ý chứ)Anh ấy thực chất không phải Jo-C-Rox. Và mình đang bị ám ảnh bởi anh chàng có vấn đề về nước sốt ngô mà mình thường gặp ở quán cà phê.
Bài tập về nhà:
Môn Đại số: Không có (thầy G nghỉ mà!)
Môn tiếng Anh: viết nốt bài về một ngày bình thường của mình! Và bài về kỉ niệm sâu sắc nhất!
Văn minh Thế giới: đọc và phân tích sự kiện gần đây trên tờ *Sunday Times*(ít nhất 200 chữ).
NK&TN: không được quên mang theo một đôla!
Môn tiếng Pháp: trang 120
Môn Sinh vật: câu hỏi cuối Chương 12 – hỏi Kenny câu trả lời.
Thứ bảy, ngày 31 tháng 10
Sáng nay ngủ dậy mình thấy mơn man trong đâu một điềm gì đó bất an. Mình mất mấy phút vẫn không thể lý giải nổi cảm giác đó nên quyết định nằm ườn trên giường ngắm mưa rơi ngoài cửa sổ. Trong khi đó con Louie Mập đang cuộn tròn cuối giường đùa nghịch với chính cái đuôi xù bông của mình.
Và rồi mình chợt bừng tỉnh: hôn nay, theo kế hoạch của bà, chính là ngày người mẹ đang mang bầu của mình sẽ làm đám cưới với thầy giáo Đại số trong một buổi đại lễ tại khách Plaza với sự có mặt của ca sĩ lừng danh Phil Collins
Mình nằm đó hy vọng rằng nhiệt độ của mình sẽ tăng lên 39 độ và mình không phải rời khỏi cái giường này để chứng kiến những gì sắp xảy ra ngày

https://thuviensach.vn

hôm nay. TẠI SAO MÌNH PHẢI CHỊU NHỮNG CHUYỆN NHƯ THẾ NÀY???

NHẬT KÝ TIẾNG ANH

Một ngày của Mia Thermopolis

Thứ bảy, ngày 31 tháng 10

8:16 sáng: *Tỉnh dậy thấy căn nhà có vẻ vắng vẻ. Mẹ có lẽ vẫn đang ngủ (gần đây mẹ ngủ hơi bị nhiều).*

8:18 sáng – 8:45 sáng: *Chơi ở bàn bóng đá cùng chú vệ sĩ. Thắng 3 trong tổng số 12 trận. Cần phải tập luyện nhiều hơn khi có thời gian rảnh.*

8:50 sáng: *Không hiểu sao tiếng ồn nãy giờ vẫn không làm mẹ thức dậy vì thế nhẹ nhàng lên lầu gõ cửa phòng mẹ. Mình đứng đó hy vọng cánh cửa đó không mở ra để khỏi phải chứng kiến sự thật là mẹ mình đang ở cùng với ông thầy Đại số.*

8:51 sáng:*Gõ cửa mạnh hơn. Không hiểu sao mẹ có thể ngủ say thế nhỉ.*

8:52 sáng:*Vẫn chẳng có ai ra mở cửa, mình viết định ẩn cửa bước vào. Không có một ai trong phòng! Kiểm ta lại tủ thuốc trong phòng tắm thì thấy các vật dụng cá nhân như mascara, son, thuốc dưỡng thai… đều không cánh mà bay! Hình như có điều gì đó không ổn!*

8:55 sáng:*Điện thoại kêu. Bố gọi. Sau đây là đoạn hội thoại giữa bố và mình:*

Mình:*Bố à? Mẹ biến mất ồi. Cả thầy Gianini nữa.*

Bố:*Con vẫn gọi người đó là thầy Gianini mặc dù cả hai sống cùng nhà sao?*

Mình*: Bố, mẹ và thầy G đâu rồi?*

Bố:*Con không phải bận tâm về chuyện đó*

Mình:*Làm sao con không bận tâm cho được khi đó là mẹ và đứa em sắp sinh của con .*

Bố:*Mọi chuyện vẫn đang trong tầm kiểm soát của bố.*

Mình:*Làm sao con có thể tin rằng mọi chuyện vẫn đang nằm trong tầm kiểm soát của bố khi giờ đây mẹ con biến mất.*

Bố:*Bởi vì bố đã nói như vậy.*

Mình*: Bố, nói thật là con rất khó có thể tin vào bố.*

https://thuviensach.vn

Bố:*Tại sao?*
Mình:*Tại sao ư? Có lẽ tại cái sự thật rằng bố đã nói dối con suốt bao nhiêu năm qua về danh tính và công việc thực sự của mình cho tới tận tháng trước.*
Bố*: Ồ chuyện đó….*
Mình:*Vì thế bố hãy cho con biết MẸ CON ĐANG Ở ĐÂU?*
Bố: *Mẹ con có viết một lá thư. Sẽ có người đưa cho con vào lúc 8 giờ tối nay.*
Mình:*Bố, 8 giờ tối nay là lúc đám cưới sẽ bắt đâu mà.*
Bố:*Bố biết.*
Mình*: Bố, bố không thể làm như thế với con. Con biết nói gì với…*
Giọng ai đó:*Anh Philippe, có chuyện gì thế?*
Mình:*Ai đấy hả bố? Có phải là cô Beverly Bellerieve không?*
Bố:*Thế nhá, bố phải đi đây, Mia.*
Mình*: Bố, khoan đã…*
9:00 sáng – 9:15 sáng:*Lục tung cả nhà lên tìm xem mẹ có để lại dấu tích gì không. Nhưng không thấy gì cả.*
9:20 sáng*: Có điện thoại. Bà hỏi xem mẹ và mình đã chuẩn bị sẵn sàng để đến tiệm trang điểm chưa. Bảo với bà rằng mẹ đã ra khỏi nhà (sự thật là thế mà). Bà có vẻ nghi ngờ. Nói với bà rằng nếu có bất kì câu hỏi nào thì cứ hỏi con trai của bà. Bà nói bà cũng đang định làm như vậy và rằng xe limo sẽ tới đón mình vào lúc 10 giờ.*
10:00 sáng:*Xe limo đã tới. Mình cùng chú vệ sĩ ra khỏi nhà. Ngồi bên trong là bà nội (vẫn gọi là bà) và bà ngoại (thường gọi là ngoại). Ngoại có vẻ rất nóng lòng chờ đợi đám cưới tối nay – có lẽ ngoại sẽ còn hoang nỉ hơn gấp bội nếu đứa cháu trai không bỏ nhà đi làm người mẫu. Trong khi bà lại tỏ ra khá bình tĩnh. Bà nới bố vừa gọi điện báo rằng cô dâu (tức mẹ) muốn tự làm tóc và trang điểm. Mình không nói gì cả.*
10:20 sáng:*Vào tiệm Chez Paolo để tân trang.*
6: 45 chiều:*Rời khỏi tiệm Chez Paolo. Chú Paolo đã biến ngoại từ một bà nội trợ thuần thuý thành một quý bà sang trọng.*
7:00 tối:*Đến khách sạn Plaza. Sự biến mất của cô dâu được bố tiếp tục che*

https://thuviensach.vn

đậy bằng lý do mẹ muốn nằm nghỉ trước buổi lễ. Mình đã lén nhờ chú Lars dùng di động gọi thử về nhà nhưng không có ai nhấc máy.

7:15 tối:*Trời bắt đầu mưa. Ngoại cho rằng mưa trong ngáy cưới là điềm gở. Bà nói: Không, đó là những hạt trân châu. Ngoại thì bảo: Không, đó là những hạt mưa. Dấu hiệu rạng nứt đầu tiên giữa hai người đứng đầu của dòng họ.*

7:30 tối:*Mình bị lùa vào căn phòng nhỏ gần lễ đường, cùng với các phù dâu khác (siêu mẫu Giselle, Karmen Kass và Amber Valetta mà bà đã phải đi thuê vì mẹ nhất quyết không đưa cho bà danh sách các phù dâu của mình). Mình đang mặc chiếc vày hồng mơ ước của mình cùng đôi giày vải xinh xắn tiệp màu với váy.*

7:40 tối:*Không một phù dâu nào buồn nói chuyện với mình, ngoại trừ một câu khen mình "dễ thương". Chủ đề duy nhất của họ là về bữa tiệc đêm qua và sự cố có ai đó nôn lên giày của siêu mẫu Claudia Schiffer.*

7:45 tối:*Khách khứa bắt đầu ùn ùn kéo tới. Mình không thể nhận ra ông ngoại giữa biển người đó nếu không nhờ cái mũ bóng chày của ông. Trông ông trong bộ đồ vest thật lịch lãm, cứ như phiên bản về già của diễn viên điện ảnh Matt Damon vậy.*

7:47 tối: *Có hai người khách tự xưng là bố mẹ của chú rể. Bố mẹ của thầy Gianini từ Long Island đã đến! Bác Gianini Sr. đã gọi chú Vigo là "Bucko" và dúi vào tay chú ý một đồng 20 đô la để được đổi cjỗ lên hàng ghế đầu tiên. Chú Vigo trông có vẻ rất vui.*

7:48 tối:*Ca sĩ Fergie đang đừng ở gần cửa ra vào trò chuyện với nhà tài phiệt Donald Trump về thị trường bất động sản Manhattan. Cô ấy đang tìm một căn hộ thuê 4 phòng ngủ có giá dưới 10.000 đôla/ tháng. Ông Donald đã chút cô ấy may mắn.*

7:50 tối:*Ca sĩ Sting đã để tóc dài trở lại. Mình suýt thì không nhận ra. Trông chú ý như trẻ con vậy. Nữ Hoàng Thuỵ Điển đã hỏi xem chú ý là bạn của cô dâu hay chú rể. Chú Sting đã nói bừa là bạn của chú rể mặc dù mình đã xem qua chồng đĩa của thầy Gianini rồi, chẳng có cái nào ngoài đĩa của nhóm nhạc The Grateful Dead.*

7:55 tối:*Cả căn phòng trở nên im phăng phắc khi ca sĩ Phil Collins ngồi*

https://thuviensach.vn

xuống bên chiếc piano. Hy vọng rằng mẹ đang ở một nơi nào đó, không nghe không thấy gì cả.

8:00 tối:*Mọi người đang rất nóng lòng chờ đợi buổi lễ bắt đầu. Mình đòi bố - lúc này đã nhập với mình và mấy cô siêu mẫu – đưa cho mình lá thư của mẹ. Bố rút từ trong túi áo ra một lá thư.*

8:01 tối:*Mình đọc lá thư đó.*

8:02 tối:*Mình phải ngồi xuống trấn tĩnh lại.*

8:05 tối:*Bà và chú Vigo đang chụm đầu bàn bạc điều gì đó. Hình như họ đã đoán ra cả cô dâu và chú rể sẽ không xuất hiện trong buổi lễ hôm nay.*

8:07 tối:*Amber Valetta thì thào rằng nếu buổi lễ không chịu bắt đầu ngay thì cô ấy sẽ bị trễ lễ đính hôn của nam diễn viên Hugh Grant.*

8:10 tối:*Các tiếng xì xào đột nhiên ngưng bặt khi ông bố lịch lãm của mình xuất hiện. Mặc dù bị hói gần hết đầu nhưng trong bố vẫn ra dáng Hoàng tử trong bộ vest được may đo chuẩn đến từng milimét. Ca sĩ Phil Colins đã ngừng chơi đàn.*

8:11 tối: *Bố đã có một bài phát biểu như sau:*

Bố:*Tôi xin gửi đến tất cả các quý vị có mặt ngày hôm nay lời cảm ơn chân thành nhất vì đã bới chút thời gian đến chia vui cùng gia đình chúng tôi. Tôi rất lấy làm tiếc khi phải tham báo rằng đám cưới giữa bà Helen Thermopolis và ông Frank Gianini sẽ không được tổ chức… vào buổi tối hôm nay như dự kiến ban đầu. Cặp đôi hạnh phúc đã bỏ trốn và bay tới Cancun vào sáng nay. Tôi tin rằng tại đó họ sẽ có một đám cưới nho nhỏ chỉ có hai người.*

8:13 tối:*Một tiếng la thất thanh phát ra từ phía sân khấu đặt cây đàn dương cầm. Tiếng la đó không phải xuất phát từ ca sĩ Phil Collins mà từ một người phụ nữ đứng tuổi sang trọng và lịch lãm với đôi mắt được tô vẽ rất cầu kì. Nói cách khác, đó là bà.*

Bố:*Chúng tôi rất hân hạnh được phục vụ bữa tối cho quý vị trong phòng lớn. Và một lần nữa xin cảm ơn tất cả mọi người đã tới đây ngày hôm nay.*

8:15 tối:*Bố bước xuống khỏi sân khấu. Các vị khách bất đắc dĩ lục đục đi lấy đồ uống. Không còn ai chơi piano nữa.*

Mình:*(nói vu vơ một mình) Mêhicô ư? Thật không hiểu nổi mẹ nghĩ gì nữa.*

https://thuviensach.vn

Nhỡ mẹ uống nước ở đó sau này em mình sinh ra bị đột biến gen thì sao.
Amber: *Đừng lo, bạn của chị Heather cũng đã mang thai ở Mêhicô và uống nước đó. Kết quả là cậu ấy sinh đôi.*
Mình:*Và chúng có vây ở lưng đúng không ạ?*
8:20 tối:*Ca sĩ Phil Collins bắt đầu chơi bản "the Circle of Life" trong phim Vua Sư Tử. Và bà đã quát lên: "Có thôi đi không!".*
Nội dung bức thư mà mẹ đã viết cho mình:
Mia yêu quí của mẹ,
Vào lúc con đọc được bức thư này thì có lẽ mẹ và chú Frank đã làm đám cưới. Mẹ xin lỗi đã không thể nói cho con biết sớm hơn. Vì mẹ muốn khi bà hỏi con có biết chuyện gì không (và mẹ dám chắc là bà sẽ hỏi câu đó) thì ít ra con có thể thành thật trả lời rằng con không hề biết gì cả, để không làm rạn nứt tình cảm của hai bà cháu.
Rạn nứt tình cảm giữa mình và bà sao? Mẹ đang đùa con đấy à? Trước giờ tình cảm con và bà có bao giờ "lành lặn" chứ.
Mà mình cũng đâu có để tâm đến chuyện đó.
Mẹ và chú Frank thực lòng rất muốn có con bên cạnh chút phúc cho đám cưới của bọn mẹ. Vì thế mẹ và chú đã quyết định khi nào về nước, cả nhà chúng ta sẽ tổ chức riêng một bữa tiệc: lần này sẽ tuyệt đối bí mật chỉ mang tính chất gia đình và mấy người bạn thân thôi!
Nghe cũng hấp dẫn đấy chứ. Hầu hết mấy người bạn của mẹ đều là các nữ quân nhân hoặc là nghệ sĩ. Một trong số đó rất thích trò đứng trên sân khấu vừa đổ từng cốc sôcôla xối xả lên người vừa ầu ơ ngâm thơ.
Không biết mấy cô chú đó có thể hoà đồng với mấy người bạn của thầy G không nữa. Đảm bảo bạn của thầy ấy sẽ chỉ thích ngồi xem thể thao cho mà xem.
Con đã là nguồn sức mạnh to lớn của mẹ trong suốt quãng thời gian điên khùng vừa qua Mia ạ. Và mẹ muốn con hiểu được rằng – cũng như bố và bố dượng của con – đều rất cảm ơn con về điều đó. Con là đứa con gái tuyệt vời nhất mà bất cứ người mẹ nào cũng mong muốn được có. Và đứa em trai (hoặc em gái) sắp chào đời này sẽ là đứa bé may mắn nhất thế giới này vì có một bà chị gái như con.

https://thuviensach.vn

Nhớ con rất nhiều.

Mẹ

Thứ Bảy, ngày 31 tháng 10, 9 giờ tối

Mình đang bị sốc nặng. Cực sốc.

Không phải vì chuyện và thầy G bỏ trốn. Mình thấy chuyện đó thậm chí còn rất lãng mạn là đằng khác.

Mình bị sốc vì chính bố - *đúng vậy, ông bố yêu dấu của mình*- là người giúp mẹ và thấy G bỏ trốn. Cuối cùng thì bố đã dám chống lại mẹ của mình: một cuộc CÁCH MẠNG LỚN.

Sau vụ này mình bắt đầu nghĩ rằng thực chất bố chẳng sợ bà một tẹo nào cả! Trước giờ bố chỉ không muốn dây vào cho phiền phức thôi. Có lẽ bố cho rằng cứ chiều theo bà còn hơn là chống đối lại bà. Vì cuộc chiến với bà luôn là một cuộc chiến cam go và dai dẳng.

Nhưng lân này thì không. Cuối cùng bố đã chịu nhảy vào cuộc.

Và bố sẽ phải "trả giá" về điều đó là cái chắc.

ừ nay mình phải điều chỉnh lại toàn bộ suy nghĩ từ xưa đến giờ về bố thôi.

Trong khi bà vẫn chưa hồi lại sau cú sốc vừa xong, mình vội chạy ra chỗ bố và ôm chầm lấy bố: "Bố đã thành công rồi!"

Bố nheo mắt nhìn mình giọng đầy tò mò: "Sao con có vẻ ngạc nhiên thế nhỉ?"

Úi, ngượng quá… Mình lí nhí nói: "Dạ… thì… vì… bố biết đấy.."

"Không, bố không biết gì cả"

"Dạ… thì…" – mình không biết phải nói sao nữa. TẠI SAO???? TẠI SAO mình luôn phải nhanh nhẩu nói ra toàn những điều không nên nói để ồi sau đó phải hối hận thề này không biết?

Mình đã tính chuyện bịa đại một lý do gì đó. Nhưng có vẻ như bố đọc được suy nghĩ của mình, bố nói bằng một giọng đầy cảnh cáo: "*Mia…*"

"Thôi được rồi, con nói" – mình miễn cưỡng buông bố ra và nói – "Đôi khi bố tỏ ra – con chỉ nói là tỏ ra thôi nha – là bố khá sợ bà".

Bố với tay ra và quàng tay ôm lấy cổ mình. Ngay trước mặt cô Hillary

https://thuviensach.vn

Clinton lúc cô ấy vừa đứng dậy đi theo mọi người vào phòng lớn để ăn tối. Cô ấy đã mỉm cười nhìn bố con mình. Có lẽ cô ấy thấy hành động đó của bố rất dễ thương.

“Mia, bố đâu có sợ bà. Mà bà cũng không đến nỗi khó chịu như con nghĩ đâu. Nói chung là nếu biết cách thì bà rất dễ đối phó”.

Ha, chuyện này mới đây.

“Hơn nữa, con có cho rằng bố lại chịu để con gái bố buồn hay sao? Cả mẹ con nữa? Bố sẽ luôn ở bênh cạnh hai mẹ con”.

Mấy lời đó của bố nghe sao cảm động thế không biết. Mình thậm chí đã khóc mất một lúc cơ đấy. Hoặc có khi tại khòi thuốc ở phòng bên cạnh. Hôm nay có rất nhiều khách đến từ châu Âu mà.

“Mia, trước giờ bố cũng không đối xử quá tệ với con phải không?” – đột nhiên bố quay sang hỏi mình.

Mình đã hơi bất ngờ trước câu hỏi đó: “Không, tất nhiên là không rồi bố. Bố mẹ luôn làm tròn trách nhiệm của mình mà”.

Bố gật gù nói: “Bố hiểu rồi”.

Có vẻ như mình ca ngợi bố chưa đủ thì phải. Mình vội nói thêm: “Không, ý con là con không còn có thể yêu cầu thêm điều gì tốt hơn được nữa từ bố mẹ…” – rồi mình không kìm nổi đã buột miệng để thêm một câu: “Nhưng con vẫn có thể sống tốt dù không có mấy chuyện công chúa đó”.

Trong bố có vẻ như muốn lấy tay xoa đầu mình. Nhưng bố rụt tay lại ngay vì mớ keo bọt dày đặc người ta phun đầy lên tóc mình sẽ dính bết vào.

“Bố rất tiếc về chuyện đó. Nhưng con có nghĩ rằng con sẽ hạnh phúc nếu chỉ là một cô bé Nancy bình thường không Mia?”

Tất nhiên rồi!

Ngoại trừ việc mình không thích cái tên Nancy cho lắm.

Có lẽ khảonh khắc này sẽ được liệt vào mục kỉ niệm sâu sắc nhất mà mình dự định sẽ viết trong quyển Nhật kí tiếng Anh, nếu chú Vigo không chạy tới phá ngang. Trông mặt chú ý thật phờ phạc. Mà cũng phải thôi. Bao nhiêu công sức chuẩn bị cuối cùng thành ra thế này đây! Đầu tiên là cô dâu và chú rể từ chối tham dự, còn bây giờ thì bà chủ của bữa tiệc, bà Hoàng xứ Genovia đang nhốt mình trong phòng không chịu mở cửa.

https://thuviensach.vn

“Ý anh là sao? Mẹ tôi không chịu ra khỏi phòng sao?” – Bố tôi cao giọng hỏi.
“Thưa Hoàng tử, đúng như vậy” – trông chú Vigo mếu máo chực khóc váng lên – “Chưa bao giờ tôi thấy bà tức giận đến như vậy! Bà nói mình đã bị phản bội bởi chính gia đình của mình. Bà không còn mặt mũi nào xuất hiện trước công chúng nữa, nỗi nhục nhã này thật quá lớn!”
Bố ngẩng mặt lên trời ngao ngán nói: “Chúng ta đi nào”.
Bố ra hiệu cho mình và chú Vigo yên lặng rồi nhẹ nhàng gõ cửa phòng bà.
“mẹ ơi” – Bố gọi – “Mẹ ơi con là Philippe đây. Con vào được không?”
Không có tiếng trả lời. Nhưng mình dám chắc là bà ở trong đó. Mình có thể nghe thấy tiếng con Rommel đang rên ư ử.
“Mẹ ơi” – Bố vừa gọi vừa thử xoay núm cửa nhưng nó đã được khoá. Bố thở dái đánh thượt.
Cũng dễ hiểu thôi, cả ngày hôm nay bố đã phải đau đầu nghĩ cách ngăn cản lễ cưới này và giờ thì thêm *chuyện này nữa*.
“Mẹ ơi. Mẹ mở cửa đi” – Bố nài nỉ.
Vẫn không có tiếng trả lời.
“Mẹ ơi. Mẹ đang xử sự giống trẻ con rồi đó. Con muốn mẹ mở cửa ra ngay lập tức. Nếu không con sẽ gọi người lên dùng khoá tự mở đó. Chẳng nhẽ mẹ buộc con dùng đến cách đo hay sao? Mẹ?”
Mình biết bà sẽ thà để cho bọn mình nhìn thấy khuôn mặt bà khi không trang điểm còn hơn là để cho nhân viên khách sạn xì xào to nhỏ về chuyện gia đình mình. Do đó mình ra hiệu bảo bố: “Bố, để con thử xem sao.”
Bố nhún vai kiểu được-thôi-nếu-con-muốn-thử và lùi sang một bên.
Mình ghé mồm vào khe cửa gọi: “ Bà ơi. Là cháu đây, Mia đây”.
Thử vậy thôi chứ mình không hề hy vọng gì là bà sẽ mở cửa cho mình. Vì nếu bà đã không chịu mở cửa cho chú Vigo – nhân viên yêu quý của bà , và bố - người mà giờ bà có thể đang rất ghét, nhưng ít ra đó là đứa con trai duy nhất của bà – thì chẳng có lý do gì bà lại mở cửa cho một đứa công-chúc-chưa-hoàn-thiện như mình.
Và đúng như mình nghĩ, không có tiếng nào cả. Ngoại trừ tiếng con Rommel tiếp tục rên ư ử đến ái ngại trong phòng.

https://thuviensach.vn

Mình vẫn không chịu bỏ cuộc: “Bà ơi con rất tiếc về việc mẹ con và thầy Gianini. Nhưng rõ ràng con đã báo trước với bà từ đầu rằng mẹ con không hề muốn tổ chức đám cưới kiểu này. Bà còn nhớ không? Con đã nói với bà là mẹ con chỉ muốn có một hôn lễ nhỏ và giản dị thôi. Đáng ra bà phải nhận ra điều đó khi các vị khách có mặt hôm nay không có ai là khách của mẹ con. Tất nhiên đều là khách *của bà*. Trừ ông bà ngoại con. Và bố mẹ thầy Gianini. Bà thấy đấy, mẹ con đâu có biết Imelda Marcos hay Barbara Bush là ai đâu? Con tin rằng họ đều là những người rất đáng mến nhưng rõ ràng không một ai trong số đó là bạn của mẹ con”

Bà vẫn chẳng buồn lên tiếng.

“Bà ơi. Bà làm con hơi bị ngạc nhiên đấy. Con tưởng bà thường dạy con là một công chúa phải luôn tỏ ra mạnh mẽ, sẵn sàng đối mặt với mọi tình huống có thể xảy ra dù nó có xấu đến đâu đi chăng nữa. Cũng như không được phép lẫn trốn đằng sau ánh hào quang của sự giàu có và các đặc quyền của mình. Hành động của bà bây giờ đâu có giống những gì bà đã dạy con? Không phải bà nên xuống đó và giả vờ như đây chính là kế hoạch mà bà đã sắp xếp từ trước và cùng mọi người nâng cốc chúc mừng cặp cô dâu chú rể vắng mặt hay sao?”.

Mình đã giật mình nhảy vội ra sau khi thấy núm cửa phòng bà xoay từ từ. Một giây sau, bà bước ra xúng xính trong bộ váy dạ hội nhung màu tía, đầu đội vương miện kim cương.

Bà ngẩng cao đầu trịch thượng nói: “Tất nhiên là ta sẽ quay tở lại bữa tiệc rồi. Ta chỉ lên đây để tô lại son môi mà thôi”.

Bố và mình quay sang nhìn nhau đầy ý nhị.

“Vâng, hiển nhiên là thế rồi” – mình nói.

“Một công chúa” – Bà vừa nói vừa với tay khép cửa phòng lại – “Không bao giờ bỏ rơi các vị khách của mình”.

“Vâng ạ”.

“Vậy hai đứa đang làm gì ở đây?” – Bà nhìn chằm chặp hai bố con mình.

“Hai bố con cháu chỉ… muốn lên xem bà có ổn không thôi” – Mình nói.

“ta biết” – Bà vừa nói vừa làm một việc rất-không-giống-bà. Vòng tay khoác tay mình cực kì tình cảm. Rồi không thèm nhìn bố, bà nói: “Đi thôi”.

https://thuviensach.vn

Mình thấy mắt bố trợn tròn khi thấy hành động trên của bà.
Trông bố không có vẻ gì là sợ hãi, nhưng *mình* thì có.
“Bà ơi đợi con chút” – mình kéo tay bà lại.
Mình vòng tay vào tay bố, rồi cả ba người nhà mình tay trong tay cùng nhau đi xuống dưới lầu.
Thấy vậy bà chỉ khịt mũi một cái còn bố thì mỉm cười.
Mình nhận ra rằng đây có lẽ là kỉ niệm sấu sắc nhất với cả ba người bọn mình.
Hoặc ít nhất là *với mình*.

Chủ Nhật, ngày 1 tháng 11, 2 giờ chiều

Tối hôm qua cũng không đến nỗi thất bại lắm.
Mọi người đã có thời gian vui vẻ bên nhau. Và anh Hank là một trong số đó. Phải công nhận anh ấy rất có năng khiếu gây sốc cho người khác. Đúng vào lúc buổi tối chuẩn bị được dọn ra thì anh Hank xuất hiện trong bộ vest lịch lãm hiệu Armani.
Ông ngoại đã rất vui mừng khi gặp lại anh. Bà Gianini, mẹ của thầy Gianini tỏ ra hâm mộ anh Hank thấy rõ. Có lẽ bởi phong thái lịch thiệp của anh ấy. Xem ra anh ấy đã thuộc làu làu các bài học về cách ứng xử và giao tiếp mà Lilly dạy. Sau đó, lúc đến màn khiêu vũ, anh ấy đã ra mời bà nhảy điệu valse thứ hai- bố nhảy với bà điệu valse đầu tiên – như một lời đáp lễ cho câu khen ngợi của bà trước đó rằng anh ấy là hình mẫu cho đức lang quân tương lai của mình.
May phước là ở Genovia có luật cấm không cho anh em họ đời thứ nhất kết hôn.
Có lẽ người hạnh phúc nhất mà mình nói chuyện cùng vào tối qua không phải là người có mặt ở bữa tiệc. Khoảng 10 giờ đêm thì chú Lars đưa cho mình cái di động. Thử đoán xem người ở đầu dây bên kia là ai? “Mia hả

https://thuviensach.vn

con?” – là mẹ!! Nghe giọng mẹ có thể đoán được là mẹ đang ở một nơi rất xa vì mình thấy sóng điện thoại rất lạo xạo.
Mình không muốn hét lên gọi “Mẹ” quá to vì bà đang đứng trò chuyện với khách gần đấy. Vả lại mình nghĩ bà sẽ không tha thứ cho bồ mẹ mình nhanh thế đâu. Mình trốn vội ra sau cái cột nhà và thì thào: “Mẹ! Mẹ và thầy đã tổ chức đám cưới xong chưa?”
Họ đã chính thức kết hôn rồi! Mặc dù có hơi muộn nhưng ít ra thì đứa em sắp sinh của mình sẽ không phải mang cái danh con hoang như mình. Bên đó mới đang khoảng 6 giờ chiều, mẹ và thầy đang đi dạo ngoài biển nhấm nháp cốc tai dứa. Mình đã bắt mẹ phải hứa là không được ăn quá nhiều đá bào vì nói gì thì nói mình không tin vào nguồn nước ở đó cho lắm.
“Các kí sinh trùng có thể co trong đá bào đấy mẹ ạ” – mình cảnh cáo cho mẹ biết – “Đến Bắc cực lạnh như vậy mà vẫn có nhiều loại sâu sống trong băng cơ mà. Bọn con đã được học trong giờ Sinh vật. Chúng tồn tại hàng ngàn năm nay rồi. Vì thế cho dù đã thành đá nhưng mẹ vẫn có thể bị nhiễm khuẩn nếu uống phải chúng. Mẹ chỉ được ăn đá bào lấy từ nước đóng chai thôi. Mẹ đưa máy cho thầy Gianini đi, con sẽ chỉ cho thầy ấy cần phải làm thế nào…”
Mẹ cắt ngang lời mình.
“Mia à… Mọi người…” – Mẹ hắng giọng – “Ngoại phản ứng thế nào hả con?”
“Ngoại ý ạ?” – Mình quay qua tìm ngoại. Sự thật là chưa bao giờ thấy ngoại vui đến như vậy. Ngoại đang tận hưởng cảm giác sung sướng trong vai trò mẹ của cô dâu. Nảy giờ ngoại đã nhảy với Hoàng tử Albert, người đại diện cho hoàng gia Monaco
“Dạ… Ngoại… Ngoại đang rất giận mẹ”.
Tất nhiên là mình nói dối nhưng lời nói dối đó chắc chắn sẽ làm mẹ vui. Một trong những niềm vui của mẹ là chọc giận ông bà. Thôi thì cứ coi như đây là món quà cưới mình dành cho mẹ.
“Thật vậy sao Mia?”
“Vâng” – mình vừa nói vừa nhìn cảnh ông đang dìu ngoại xoay tròn quanh tháp sâm panh, cả hai cười rả rích với nhau – “Có lẽ ông bà sẽ không bao

https://thuviensach.vn

giờ nói chuyện với mẹ nữa đâu”.
“Ôi, tệ vậy sao” – mẹ nói với giọng chẳng có gì là đau khổ cả, thậm chí còn mừng rỡ là đàng khác.
Mình thật khâm phục tài nói dối thiên bẩm của mình quá đi.
Thật không may đúng lúc đó thì đường dây bị ngắt. Ít nhất thì mình cũng đã kịp cảnh báo mẹ về mấy con sâu đá rồi.
Thú thật là hôm nay mình không được vui như mọi người. Anh Hank là người duy nhất có mặt trong bữa tiệc tầm tuổi với mình. Nhưng anh ấy còn mãi khiêu vũ với chị Giselle đâu còn thời gian dành cho mình.
Thật may là đếm tầm 11 giờ đêm thì bố lại gần và hỏi: “Ủa, Mia, không phải hôm nay là Halloween sao?”.
“Đúng ạ”.
“Con không có nơi nào muốn đi sao?”
Mình đâu có quên vụ *Rocky Horror* nhưng rõ ràng là bà đang cần có mình bên cạnh. Đôi lúc việc gia đình còn quan trọng hơn chuyện bạn bè – thậm chí là chuyện yêu đương.
Nhưng nghe bố nói vậy mình phải chộp lấy ngay: “Dạ có chứ ạ”.
Bộ phim sẽ được chiếu lúc nửa đêm ở rạp chiếu phim thành phố - cách đây khoảng 50 dãy nhà. Nếu mình đi nhanh có lẽ vẫn kịp. Ý mình là nếu chú Lars và mình đi nhanh.
Nhưng vấn đề là mình không có trang phục hoá trang. Vào dịp Halloween sẽ không ai cho bạn vào rạp trong bộ quần áo bình thường hằng ngày cả.
“Ý em là sao, em không có trang phục hoá trang à?” – chị Fergie tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của bố con mình.
Mình giơ cái váy lên và nói: “Dạ, em nghĩ em có thể đóng giả làm phù thuỷ tốt bụng Glinda. Nhưng vấn đề là em không có gập phép và vương miện”.
Mình không ngờ lạ chị Fergie lại khéo tay như thế. Chính cô Catherine Zeta Jones-Douglas đã chỉ cho mình biết. Chỉ vài phút sau mình đã có trong tay một cây gậy phép làm từ các que khuấy đồ uống bằng pha lê. Chị Fergie đã dùng các sợi dây thường xuân trên mấy lẵng hoa cảnh quấn chúng lại với nhau. Tiếp đó chị ấy thiết kế cho mình một cái vương miện giấy to uỵch làm từ mấy tờ thực đơn và súng bắn keo có sẵn trong túi của

https://thuviensach.vn

chị ấy.
Phải công nhận là trông chúng thật đẹp, y như trong phim *Wizard of Ox* vậy! (tất nhiên chị ấy đã quay mặt có chữ vào bên trong).
“Và giờ thì chúng ta đã có… Glinda – cô phù thuỷ tốt bụng.” Nói rồi chị ấy quay sang chú Lars: “Anh thì dễ thôi. Anh chính là James Bond”.
Chú Lars trong có vẻ rất hài lòng. Chúng ấy lúc nào chẳng muốn được làm điệp viên.
Nhưng có lẽ không có ai vui bằng mình. Vậy là giấc mơ được Anh Michael thấy mình trong chiếc váy tuyệt vời này sắp trở thành hiện thực. Còn nữa, bộ cánh hoàn hảo này sẽ giúp mình có dũng khí đứng đối chất với anh ấy về Jo-C-rox.
Sau khi chào bố, mình vọt lẹ ra cửa. Mình cũng định ra chào bà đã nhưng khi đó bà đang say sưa cùng ông Gerald Ford nhảy tango.
Vừa bước ra khỏi cửa mình bị hàng trăm phóng viên nhà báo vây lại, mọi người xồ ra tranh nhau đặt câu hỏi.
“Công chúa Mia! Xin cô cho biết cảm nghĩ của mình khi mẹ cô bỏ trốn trong chính đám cưới của mình?”
Mình cũng đã định không nói bất cứ câu gì, phó mắc cho chú Lars dọn đường đưa mình vào xe limo nhưng rồi trong đâu mình chợt loé lên một ý tưởng. Mình giật cái micro gần nhất nói: “Tôi chỉ muốn nói với mọi người ằng trường trung học Albert Einstein là ngôi trường tuyệt vời nhất ở Manhattan này, thậm chí là trên toàn Bắc Mỹ. Trường chúng tôi có cơ sở vật chất kỹ thuật vào loại bậc nhất hiện nay với rất nhiều học sinh ưu tú. Nếu có ai đó không chịu nhận ra điều đó thì quả thực họ đang tự lừa dối chính mình, bác Taylor ạ”
(Bác Taylor là bố của Shameeka).
Rồi mình đưa tay ra trả lại cái micro cho chủ của nó và chui vào xe.
Xém tí nữa là mình không tới kịp. Thứ nhất, do có diễu hành nên giao thông bị tắc nghẽn nghiêm trọng. Thứ hai, hàng dòng người đổ về rạp chiếu phim thành phố khiến cho các con đường quanh đó bị chặn lại hết. Mình phải bảo chú xế đi chầm chậm lại để chú Lars và mình có thể tìm đám bạn mình trong biển người. Nhưng hôm nay ai cũng hoá trang, rất khó để tìm ra

https://thuviensach.vn

được nhóm người của Lilly.
Đột nhiên mình thấy nguyên một nhóm ăn mặc ất quái đản, toàn đồ dã chiếc của quân đội hồi chiến tranh thế giới thứ II. Máu me (máu giả) tùm lum khắp người, một số còn giả vờ bị què cụt. Cả lũ đang giương cái biển *Tìm kiếm Binh nhì Ryan*. Đứng cạnh đó là một cô gái mặc áo choàng ren màu đen, đeo râu giả cùng một bạn trai giả làm mafia, tay cầm hộp vĩ cầm.
Chính nhờ cái hộp vĩ cầm đó mà mình nhận ra bọn họ.
"Dừng xe!" – mình hét lên.
Chiếc limo phanh kít lại, chú Lars và mình bước ra. Cô gái mặc áo choàng đen rống rít: "Ôi Chúa ơi! Cuối cùng cậu cũng đến!"
Là Lilly chứ không phải ai khác! Và người đứng bên cạnh cậu ấy với một mớ ruột giả phòi ra từ áo lính chính là anh Michael.
"Mau lên, hai người đứng vào hàng đi" – anh Michael nói với mình và chú Lars – "Cháu đã để dành sẵn 2 vé cho hai người".
Mấy người đứng đằng sau bắt đầu la ó khi thấy mình và chú Lars len vào giữa hàng. Nhưng khi chú ý quay mặt lại lừ mắt nhìn thì tất cả bọn họ im bặt ngay tắp lự.
"Anh Hank đâu?" – Lilly hỏi.
"Anh ấy không đến được" – mình không muốn nói cho cậu ấy biết lý do. Lúc mình rời khỏi bữa tiệc anh ấy đng say sưa nhảy với chị Giselle. Mình không muốn Lilly nghĩ rằng anh Hank thích mấy cô siêu mẫu hơn bọnmình.
"Anh ấy không đến được. Tốt" – Boris cười rõ tươi nói.
Lilly quay phắt sang lườm Boris cảnh cáo, rồi hỏi mình: "Cậu đóng giả làm ai thế?"
"Còn ai nữa? Mình là Glinda – phù thuỷ tốt bụng".
"Anh cũng đoán thế. Trông em quả thật rất… rất…" – anh Michael nói.
Anh ấy không nói được thêm gì nữa. Trông mình chắc là ngu ngốc lắm. Lúc đó tim mình tự nhiên chùng xuống, mình cảm thấy hơi buồn.
"Cậu trông rực rỡ quá, không hợp với không khí Halloween tí nào" – Lilly tuyên bố.
Rực rỡ ư? Vậy cỏn hơi bị cho là ngu ngốc. Nhưng sao anh Michael không

https://thuviensach.vn

nói được như thế nhỉ?
Mình nhìn Lilly từ đầu tới chân và hỏi: “Còn cậu là ai?”
“Vậy mà cậu không nhìn ra à? Mình là nhà tâm lý học Sigmund Freud” – Lilly vừa nói vừa lột bộ râu giả ra.
Boris chỉ vào hộp vĩ cầm trên tay hãnh diện nói: “Còn mình là Al Capone. Trùm Mafia Chicago”.
“Cũng giống lắm, Boris” – mình nói. Đến ngày như hôm nay mà cậu ta vẫn giữ cái bài áo len dắt trong quần. Cứ cái đà này cậu ấy mãi mãi bị coi là kẻ ngoại đạo ở cái đất Mỹ này thôi.
Ai đó giật giật đuôi váy của mình. Quay ra mới thấy thì ra là Kenny, bạn học nhóm trong lớp Sinh học của mình. Cậu ấy cũng là một thành viên trong đám tàn quân kia, và bị mất một tay (giả vờ).
Kenny hét lên: “Cuối cùng cậu cũng đã tới!”
“Đúng vậy” – mình nói. Xem ra sự phấn khích đang lan toả khắp bầu không khí quanh đây.
Hàng của bọn mình bắt đầu di chuyển. Mấy người bạn của anh Michael và Kenny trong CLB Máy tính (giờ là đám tàn quân máu me đầy người) vừa duyệt binh vừa hô to: “Một, hai, ba bốn. Một, hai, ba ,bốn”.
Đúng là dân máy tính!
Phải đến lúc phim bắt đầu chiếu mình mới lờ mờ nhận ra chuyện gì đó không ổn. Mình đã cố tình ngồi ghế gần lối đi để có thể ngồi kế bên anh Michael. Còn bên kia là chú Lars. Nhưng đó al2 kế hoạch còn trên thực tế không hiểu làm sao chú Lars lại bị đẩy dạt sang một bên và người ngồi cạnh mình là Kenny.
Cũng không sao… vì chú Lars đã xuống dãy ghế phía sau ngồi ngay sau mình. Mình hầu như chẳng để ý đến Kenny mặc dù cậu ta tìm mọi cách nói chuyện với mình. Mồm thì trả lời cậu ta còn đầu thì tơ tưởng về anh Michael. Có thật là anh ấy nghĩ mình trong thật ngu ngốc không? Lúc nào thì mình nên nói cho anh ấy biết mình đã đoán ra anh ấy chính là Jo-C-rox? Mình đã tập luyện khá kĩ ở nhà rồi. Mình sẽ thả một câu thật bâng quơ vào cuộc đối thoại, kiểu: gần đây anh có xem bộ phim hoạt hình nào hay hay không?

https://thuviensach.vn

Nghe rẻ rúng thật nhưng mình không thể nghĩ ra cách gợi chuyện nào khác cả.
Mình đã chỉ mong bộ phim kết thúc cho nhanh để con trút bầu tâm sự với anh Michael. tới tham dự tiệc cưới ngày hôm nay – và nam diễn viên điện ảnh Michael Douglas, 2 lần.

Mong thì mong là vậy nhưng phải công nhận *Rocky Horror* là một bộ phim hay. Khán giả trong rạp làm đủ trò điên khùng. Người thì ném bánh mỳ ới tấp, người thì bật ô ra che khi trời đổ mưa trong phim, người thì đứng lên giữa rạp ngoáy mông theo tiếng nhạc trong phim… Đây quả xứng đáng xếp vào danh sách những bộ phim hay nhất mọi thời đại. Xém chút nữa *Dirty Dancing* đã bị *Rocky Horror* dành mất vị trí quán quân trong danh sách các bộ phim yêu thích của mình nếu không có diễn viên Patric Swayze vớt vát lại.
Còn nữa, trong phim chẳng có cảnh nào có thể coi là rùng rợn cả. Do đó mình chẳng có cớ gì để tỏ ra sợ hãi đến mức anh Michael phải vòng tay qua ôm mình cả.
Thật đáng tiếc!
Nhưng bù lại mình cũng đã được ngồi cạnh anh ấy. Suốt 2 tiếng đồng hồ. Trong bóng tối. Với mình thế cũng đủ lắm rồi! Anh ấy cứ phá lên cười rồi lại quay sang nhìn xem mình có thấy buồn cười không. Hành động đó thật đáng ngờ, đúng không? Khi một ai đó không ngừng quay sang kiểm tra xem bạn có chung suy nghĩ với mình về một chuyện nào đó không, chứng tỏ anh ta hẳn có ý gì đó!
Vấn đề là Kenny cũng đang làm một việc tương tự: Phá lên cười rồi quay sang nhìn xem mình có cười không.
Đáng ra khi ấy mình phải nhận ra đó chính là manh mối thứ hai.
Sau khi xem phim xong tụi mình kéo nhau đi ăn sáng tại quán Bàn tròn. Và tại đây mọi chuyện đã trở nên vô cùng kì lạ.
Trước đây mình đã tới quán Bàn tròn này rồi – còn ở đâu trên cái đất Manhattan

https://thuviensach.vn

Phải công nhận là mình ngu, thậm ngu! Nhưng đúng là đến lúc đó mình mới bừng tỉnh khỏi cơn mơ.
Đáng ra mình phải đoán ra từ lúc đang xem phim.
Không phải là anh Michael. *Anh Michael không phải là Jo-C-Rox*.
Một phần trong mình đã đoán ra ngay từ đầu chuyện này. Anh Michael đâu phải týp người làm mấy chuyện lén lút kiểu như vậy. Anh ấy càng không phải là người thích ký tên thành người khác. Những ý nghĩ hoang đường đó đã khiến chứng hoang tưởng của mình nặng hơn.
Mình đã tự HUYỄN HOẶC bản thân rằng anh ấy là Jo-C-Rox.
Rút cuộc Jo-C-Rox không phải là anh Michael mà là Kenny!
Nói vậy không có nghĩa là Kenny là người chẳng ra gì. Hoàn toàn không phải. Cậu ấy là một chàng trai cực kì dễ mến. Mình rất quý Kenny Showalter. Thực sự là vậy.
Nhưng chỉ có điều cậu ấy không phải là anh Michael Moscovitz.
Mình quay sang nhìn Kenny, miệng cố nở ra một nụ cười.
“Ôi, Kenny. Cậu chính là Jo-C-Rox sao?”
Kenny nhe răng cười toe toét.
“Đúng vậy. Không phải cậu phát hiện ra rồi sao?”
Mình nào có phát hiện ra. Bởi vì ngốc quá mà!
“Ừ, cuối cùng thì mình cũng đã biết” - mình cười trừ.
“Tốt” – Kenny lộ rõ vẻ thoả mãn – “Bởi vì cậu thực sự rất giống Josie trong bộ phim hoạt hình *Josie and the Pussycats*. Cô ấy vừa là nữ ca sĩ chính của một ban nhạc rock vừa là người chuyên đi phá các vụ án bí ẩn. Cô ấy rất tuyệt. Giống như cậu vậy”.
Ôi Chúa ơi. *Kenny*. Bạn học nhóm trong lớp Sinh vật của mình, *Kenny*. Cậu bạn nhút nhát cao 1m82 – Kenny, người luôn làm tất cả bài tập môn sinh dùm mình. Mình quên béng mất chuyện Kenny là một ban ruột của Anime Nhật. Cậu ấy đã từng nói với mình rằng cậu ấy sẽ dành cả cuộc đời của mình để quảng bà cho Anime NHật… sau khi đã tìm ra phương pháp chữa bệnh ung thư. Lẽ dĩ nhiên là cậu ấy có xem kênh Cartoon Network rồi, gần như nghiện cái kênh đó thì đúng hơn. *Người dơi* là loạt phim hoạt hình yêu thích nhất của cậu ấy.

https://thuviensach.vn

Ai đó làm ơn bắn mình một phát đi cho xong!
Mình đã cố mỉm cười thật tươi. Nhưng mình nghĩ trong mình giống như đang mếu thì đúng hơn.
Nhưng Kenny có vẻ không để ý đến điều đó lắm thì phải.
“Cậu biết không, ở các tập sau của Josie và nhòm Pussycats đã bay ra ngoài vũ trụ, trở thành một trong những người tiên phong trong lĩnh vựa khai phá vũ trụ” – cậu ấy vẫn cứ thích thú kể chuyện.
Ôi Chúa ơi xin Người hãy cấu má cho con tỉnh dậy! Hãy biến đây thành một cơn ác mộng và khi con tỉnh dậy mấy chuyện này lập tức vỡ póc như bọt xà phòng!
Điều an ủi duy nhất là may mình vẫn chưa nói gì với anh Michael. Thật không dám tưởng tượng phản ứng của anh ấy sẽ thế nào nếu mình nói ra chuyện đó. Có khi anh ấy tưởng mình bị phản ứng phụ do uống thuốc quá liều mất.
“À, mà này, cậu có muốn hôm nào đó đi chơi với mình không Mia?” – Kenny hỏi.
Mình chúa ghét khi mọi người nói với mình những câu tương tự như vậy. Cực ghét luôn. Sao họ không nói “Cậu có muốn thứ 3 tới đi chơi với mình không?” để mình còn tìm được lý do thoái thác, kiểu “Ôi, không, thứ 3 mình bận mất rồi” chẳng hạn.
Đằng này nói như Kenny chẳng nhẽ mình huỵch toẹt ra là “Không, mình không muốn đi chơi với cậu. KHÔNG BAO GIỜ”.
Bởi vì nói vậy thì quá phũ.
Mình không thể phũ với Kenny được. Mình rất quý cậu ấy. Thật sự là vậy. Kenny là một người bạn tốt bụng, dễ mến.
Nhưng hỏi mình có thích được cậu ấy hôn không á?
Không thích cho lắm.
Mình phải nói gì đây? “Không, Kenny. Không. Mình không hề muốn đi chơi với cậu vì mình đã trót yêu anh trai của người bạn thân nhất mất rồi”.
Mình đâu thể nói vậy.
Tất nhiên là sẽ có người dám nói mấy câu kiểu đó.
Nhưng mình thì không.

https://thuviensach.vn

“Tất nhiên rồi, Kenny” – và đó là câu trả lời cuối cùng của mình.
Dù sao thì đi chơi với Kenny thử xem có chết ai? Cái gì cũng phải thử lấy một lần thì mới khá lên được. Bà vẫn thường dạy mình như thế.
Và mình không còn cách nào khác là để Kenny vòng tay ôm lấy vai mình. Một tay thôi, vì tay kia còn bận giấu bên trong cái áo khoác để cho giồng sĩ quan quân đội bị mất một tay sau một trận nổ mìn.
Bàn của bọn mình hơi nhỏ nên khi Kenny vòng tay qua vai mình cậu ấy đã hích phải vai của anh Michael và anh ấy quay sang nhìn hai đứa mình…
Rồi rất nhanh liếc sang nhìn chú Lars. Ánh mắt anh ấy kiểu như… không biết tả sao nữa…
Kiểu, chú nhìn xem chuyện gì đang xảy ra kìa, hãy chặn họ lại đi chứ?
Không, chắc không phải đâu. Không có chuyện anh Michael lại quan tâm đến mình như thế đâu.
Còn chú Lars thì đang mải mê đổ thêm sữa vào cốc cà phê thứ 5 của mình và không buồn nhìn lên. Bỗng anh Michael bật dậy như lò xo và lạnh tanh: “Mình mệt rồi. Về thôi nhỉ?”
Tất cả mọi người nhìn anh Michael như thể nhìn mộ tên khùng vậy. Bởi có vài người vẫn còn đang ăn chưa xong. Lilly đã mỉa mai anh ấy: “Anh bị sao thế? Muốn đi ngủ sớm để giữ gìn sắc đẹp à?”
Nhưng anh Michael đã út ví ra lấy tiền trả phần của mình.
Thấy vậy mình cũng đứng phắt dậy và nói: “Mình cũng mệt rồi. Chú Lars ơi, chú gọi xe đi về thôi”.
Chú Lars có vẻ như chỉ chờ câu đó của mình, lập tức rút điện thoại ra và bấm số. Kenny nói: “Tiếc quá cậu lại phải về sớm như vậy. Mình sẽ gọi cho cậu”.
Chính câu nói đó của Kenny làm Lilly quay ngoắt qua nhìn mình rồi quay lại nhìn Kenny. Sau đó cậu ấy nhìn sang anh Michael. Và cuối cùng cậu ấy cũng đứng dậy.
“Đi thôi, Al. Tàn tiệc rồi” – cậu ấy gõ nhẹ lên đầu Boris, người vẫn chưa kịp định thần xem chuyện gì đang xảy ra.
Mọi người lục cục đứng dậy móc ví trả tiền… và mình chợt nhận ra rằng mình không mang theo tiền. Mình đã không cầm theo ví. Bà đã quên không

https://thuviensach.vn

sắm cho mình một cái túi xách tay kèm theo bộ váy xinh xắn này.
Mình huých vào tay chú Lars và nói: “Chú có tiền không cho cháu vay một ít. Cháu không mang theo đồng nào”. Chú Lars gật đầu và loay hoay mở ví. Kenny bỗng bật ra như một cái máy trả lời tự động: “Không không Mia. Bánh kếp của cậu để mình trả”.
Mình giật thót cả mình khi nghe thấy thế. Mình không muốn cậu ấy trả tiền bánh cho mình, hay tiền 5 cốc cà phê của chú Lars. Mình là người theo chủ nghĩa bình đẳng giới, mình không muốn con trai trả tiền cho mình.
Hơn nữa mình cũng không muốn Kenny nghĩ hôm nay giống như buổi hẹn hò của hai đứa hay gì đó.
“Ôi không. Không cần đâu” – mình vội nói.
Nhưng Kenny nhất quyết không chịu, mở ví rút ra mấy đồng tiền lẻ để trên bàn. “Cứ để mình”.
Mình chợt nhớ ra bên cạnh là người theo chủ nghĩa bình đẳng giới mình còm là một công chúa nữa. Vì vậy mình cần tỏ ra lịch thiệp cho giống một công chúa. “Cảm ơn cậu rất nhiều, Kenny”.
Cùng lúc đó chú Lars rút ví ra đưa cho anh Michael đồng 20 đôla và nói: “Tiền vé xem phim”.
Nhưng anh Michael nhất quyết không nhận tiến của mình - ừ thì tiền của chú Lars, nhưng rõ ràng bố sẽ trả lại cho chú ý mà. Anh Michael trong có vẻ rất ngượng, nói: “Ồ không, cháu mời”. Sau đó mình có năn nỉ anh ý thế nào anh ý cũng nhất định không chịu cầm.
Và một lần nữa mình lại phải nhã nhặn nói: “Cảm ơn anh rất nhiều, anh Michael”, trong khi tất cả những gì mình muốn nói lúc đó là: “Hãy đưa tôi ra khỏi đây ngay!”
Còn không nữa, với hai người con trai trả tiền cho mình ngày hôm nay chẳng khác nào mình đang hẹn hò với cả hai người cùng một lúc.
Rõ là thế mà.
Sao mình chẳng thấy hạnh phúc gì thế nhỉ? Nhất là khi trước giờ mình chưa bao giờ hẹn hò với *một* anh chàng nào, nói gì đến tận *hai người cùng một lúc*.
Mình chỉ thấy buổi “hẹn hò đúp” này chẳng có gì là vui vẻ cả. Có lẽ bởi vì

https://thuviensach.vn

một trong số đó mình không hề muốn hẹn hò cùng.
Nhất là khi người đó lại chính là người thổ lộ thích mình… dù là bí mật qua thư.
Mấy chuyện này đúng là nhức hết cả đầu! Lúc đó mình chỉ muốn về nhà, leo lên giường trùm chăn kín đầu và giả vờ như chuyện vừa rồi chưa bao giờ xảy ra.
À đến ước nguyện đó của mình cũng không thực hiện được vì giờ mẹ anh thầy Gianini đang ở mãi tít tận Cancun, mình sẽ phải ở khách sạn với bà và bố cho tới khi mẹ về.
Có mấy người xin đi nhờ xe cùng mình về, chẳng nhẽ lại từ chối. Vả lại cái xe limo thiếu gì chỗ chứ, chở hết cả lũ về con được nữa là.
Và đúng lúc mình nghĩ mọi chuyện không thể tồi tệ hơn nữa thì anh Michael – đang đứng cạnh mình đợi đến lượt lên xe – quay san thủ thỉ: “Mia, điều ban nãy anh định nói với em là hôm nay em trông rất… rất…”.
Mình chớp mắt nhìn anh ấy trong ánh sáng xanh hồng của bóng đèn neon ở quán Bàn tròn. Giây phút này thật tuyệt vời! Mặc dù dưới ánh đèn ấy, trong bộ trang phục khác người ấy, trông anh Michael vẫn thật…
“Em mặc chiếc váy này trong rất xinh” – anh Michael nói vội.
Mình mỉm cười nhìn anh ấy. Lúc đó mình cứ thấy giống như cô bé Lọ Lem vậy. Như cái khúc cuối phim, lúc Hoàng tử tìm thấy Lọ Lem và xỏ đôi hài vào chân cô. Bộ quần áo rách rưới bỗng chốc biến thành chiếc váy dạ hội đẹp tuyệt trần, và các chú chuột chui ra khỏi hang bắt đầu hát vang chúc mừng.
Trong một giây đó, mình có cảm giác như vậy.
Và rồi một giọng nói cắt ngang dòng tưởng tượng của mình: “Hai người có lên xe không vậy” .Mình và anh Michael quay lại nhìn. Là Kenny. Cậu ấy đang thò đầu ra khỏi mui xe và vẫy tay gọi bọn mình.
“Ừm, có chứ” – mình ngượng nghịu nói, cứ như vừa bị bắt quả tang làm chuyện gì sai trái ý.
Mình lên xe, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.
Mà cũng đã có chuyện gì xảy ra đâu.
Nhưng dọc đường về khách sạn, trong đầu mình chỉ vang lên một giọng

https://thuviensach.vn

nói: “Anh Michael đã khen mình trông rất xinh. Anh Michael đã khen *mình* trông rất xinh. *Anh Michael* đã khen mình trông rất xinh.”
Có thể anh Michael không viết những bức thư đó. Có thể anh ấy không cho rằng mình là cô-gái-giống-Josie-nhất trong trường.
Nhưng anh ấy đã nghĩ rằng mình trong rất xinh trong chiếc váy dạ hội màu hồng. Và điều đó mới là quan trọng đối với mình. này bán bánh kếp với giá chỉ 2 đôla – nhưng chưa bao giờ đi cùng với vệ sĩ và muộn như hôm nay. Tội nghiệp chú Lars, trông dáng vẻ khật khừ khủng khiếp của chú ý là đủ hiểu chú ý buồn ngủ lắm lắm rồi. Chú ý uống hết cốc cà phê này đến cốc cà ph6e khác. Mình thì bị ngồi kẹt giữa anh Michael và Kenny – thật buồn cười, sao lại trùng hợp thế nhỉ - còn Lilly, Boris và các thành viên CLB Máy tính thì ngồi xung quanh. Mọi người đang nói chuyệ với nhau rất to, tất cả cùng nói một lượt, không ai nhường ai, ồn ào như cái chợ vỡ. Đúng lúc mình đang không biết phải quay sang nói với anh Michael thế nào về cái vụ phim hoạt hình thì Kenny đột nhiên nghiêng ngả về phía mình, ghé sát vào tai và thì thào: “Dạo này cậu có nhận được lá thư nào hay ho không?”.

Giờ thì mình đang ngồi viết những dòng này trong phòng khách sạn của bà, xung quanh ngổn ngang toàn quà đám cưới và quà em bé. Con Rommel đang lăn qua lăn lại trên ghế sô-fa trong chiếc áo len cash-mere hồng. Đáng ra mình phải đang viết mấy lá thư cám ơn nhưng cuối cùng mình lại mở nhật ký ra viết.
Nhưng cũng chẳng có ai để ý đến điều đó. Ông bà ngoại đang ở đây, họ đến chào tạm biệt trước khi ra sân bay đáp chuyến bay sớm về Indiana. Giờ hai người bà của mình đang ngồi liệt kê những cái tên để đặt cho em bé và lên danh sách khách mời tới dự lễ rửa tội của em ý (ôi, không. Lại nữa sao?” trông khi ông ngoại và bố đang thảo luận về sự luân canh. Đó có vẻ là chủ đề mà các nông dân vùng Indiana và các nhà trông ôliu xứ Genovia đặc biệt quan tâm.
Vấn đề là ông ngoại là chủ của một cửa hàng tạp hoá, còn bố là một hoàng

https://thuviensach.vn

tử, không hiểu sự luân canh thì liên quan gì đến hai người cơ chứ? Mà thôi, kệ. Ít ra là hai người *đang nói chuyện với nhau*.

Anh Hank cũng đang ở đây. Anh ấy tới chào tạm biệt và thuyết phục ông bà rằng không có gì sai trái khi để anh ấy ở New York một mình cả. Nhưng xem ra anh ấy vẫn chưa nói được câu nào với ông bà cả vì từ lúc bước vào phòng tới giờ anh ấy chưa rời cái di động. Hầu hết các cú gọi tới là từ mấy cô phù dâu tối hôm qua.

Ngồi ngẫm nghĩ lại mới thấy dù sao mọi chuyện cũng không đến nỗi tệ cho lắm. Mình sắp có một cậu em trai hoặc một cô em gái, chưa kể tự dưng có thêm một ông bố dượng siêu giỏi môn Đại số và một cái bàn bóng đá.

Và bố hoá ra không khiếp sợ bà như mình nghĩ… Còn bà cũng đã vui vẻ hơn mọi ngày, mặc dù còn chưa đi nghỉ dưỡng tại Baden-Baden.

Nhưng bà vẫn chưa thèm nói lời nào với bố, ngoại trừ những lúc bắt buộc.

Còn nữa, chiều tối nay mình sẽ có buổi hẹn với Kenny ở rạp chiếu phim thành phố để xem một bộ phim hoạt hình Nhật Bản, như mình đã hứa với cậu ấy hôm trước.

Sau đó mình sẽ ghé sang nhà Lilly và tụi mình sẽ chuẩn bị cho chương trình phát sóng vào tuần tới với chủ đề “Những kỉ niệm buồn”. Bọn mình sẽ thử thôi miên lẫn nhau xem có ai nhớ được chút gì về kiếp trước của mình không. Ví dụ Lilly luôn nung nấu một niềm tin mãnh liệt rằng kiếp trước cậu ấy là Elizabeth I

Và mình tin cậu ấy.

Sau khi xong mình sẽ ngủ lại nhà Lilly. Tụi mình sẽ thuê phim *Dirty Dancing* về xem và làm giống như lần đi xem *Rocky Horror* – hai đứa sẽ la ó và ném đồ lên màn hình vô tuyến.

Và rất có thể sáng mai khi thức dậy mình sẽ gặp anh Michael ở bàn ăn sáng đang mặc quần ngủ và khoác áo choàng dài quên không buộc dây áo choàng dài như một lần mình tình cờ nhìn thấy.

Thề rằng đó sẽ là kỉ niệm rất sâu sắc đối với mình.

Một kỉ niệm *cực kỳ* sâu sắc!

https://thuviensach.vn

hết

https://thuviensach.vn

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.
Nguồn: http://vnthuquan.net
Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.
Đánh máy: Snow flakes
Nguồn: Nhà xuất bản trẻ

Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 26 tháng 4 năm 2010

https://thuviensach.vn